

PAUL FÉVAL

MISTERELE LONDREI

Volumeul II

EDIȚIE PRESCURTATĂ

VERSIUNEA ROMÂNEASCĂ DE
VLAD MUȘĂTESCU

Editura UNIVERSUL FAMILIEI
1992

PAUL FÉVAL
Les mystères de Londres

PAUL FÉVAL

MISTERELE

LONDREI

Volume II

MAREA FAMILIE

(Urmare)

CAPITOLUL VIII

SINGERAREA

Omul care-l surprinsese pe doctorul Moore în flagrant delict de spionaj, omul care-l surprinsese în clipa când, părăsind câpătîlul unui bolnav ce-i fusese încredințat, al unui muribund, săvîrșise o faptă de neiertat, mai cu seamă pentru moravurile engleze — în virtutea cărora fiecare casă locuită este un sanctuar ce nu poate fi violat nici chiar de lege — acest om nu era nici cavalerul Angelo Bombo, nici vreunul din servitorii marchizului. Era ultimul om de care doctorul ar fi avut vreun motiv să se teamă. Era însuși bolnavul ce-i fusese încredințat, muribundul, Rio Santo în persoană.

Doctorul Moore era un as în știința medicală și prea demn de înțîlitatea pe care opinia publică i-o acorda printre membrii lui Royal College pentru a nu fi privit ca posibilă, ba chiar sigură revenirea la viață a marchizului de Rio Santo, cu condiția să i se acorde la timp îngrijirile necesare. Dar ceea ce-l umplera de stupeoare era tocmai revenirea neașteptată la viață, spontană, înfăptuită fără nici o asistență medicală, fără nici un ajutor.

Evident, analizînd superficial starea marchizului, se înșelase. El, atât de iscusit, atât de prudent de obicei, se înșelase, într-o împrejurare în care era în joc propria-i viață, cu neatenția unui începător. Ceea ce luase drept un leșin datorat unei sugrumări aproape perfecte nu era decît paralizia trecătoare care-i atacă adesea pe oamenii perfecti

sîndtoși, dar care abuzează de facultățile lor cerebrale, paralizie al cărei aspect înspăimîntă și care, repetată, duce la idiotizare sau la moarte, dar ale cărei prime efecte pot fi ușor combătute cu ajutorul celor mai elementare noțiuni clinice.

Marchizul suferise o lejeră congestie cerebrală sub influența căreia se mai afla încă. Dar imobilitatea lui, acea moarte aparentă fusese un fenomen nervos, complicat fără îndoială de niște accidente vasculare. Moartea aceea nu fusese decît un fel de letargie.

Doctorul își dădu imediat seama de situația lui și se simți umilit. Se afla în puterea lui Rio Santo, nu numai din pricina spionajului flagrant în care-l surprinsese acesta, nu numai datorită faptului că-l părăsise în mod nelolal cînd era în comă, ci și pentru că fiecare din cuvintele rostite de el, doctorul Moore, fusese auzit de marchiz. Știa foarte bine toate acestea și nici nu încerca măcar să spere contrariul: letargia și implicațiile ei nu ating întru nimic simțurile și gîndirea. Dar în timp ce se umilea astfel, o hotărîre extremă izbucni din ceața gîndurilor sale. Rio Santo purta pe chip simptomele evidente ale unei dereglări parțiale a creierului, ale cărei efecte sînt neapăs de diverse.

Moore ghicise că marchizul își pierduse graiul. Limba îi rămăsese paralizată după întoarcerea la viață a tuturor celorlalte părți ale corpului. Gîndea lucid; mintea îi era în perfectă stare, dar mușchii limbii sufereau încă influența paraliziei. În cursul activității sale de medic, Moore întîlnise nenumărate cazuri. Era sigur de constatarea sa.

Or, Rio Santo, cel lipsit momentan de grai și încă slăbit de o luptă aspră, ale cărei urme mai erau vizibile și pe figura lui, se afla, la rîndul său, în puterea doctorului, întrucît ca și acel Rio Santo care zăcuse întina pe canapea.

Moore își propuse să-l ucidă. Rio Santo stătea în picioare în fața lui, cu privirea fixă, cu gîtul țepăn și avea mai mult aspectul unei fantome decît al unui om. Împotrivirea pe care ar fi putut s-o opună ar fi fost fără îndoială neînsemnată, ușor de biruit. Cît despre predicile de-afară, nu era cazul să se teamă: Rio Santo nu putea să strige după ajutor.

Ca și cum ar fi vrut să confirme pronosticurile doctorului, marchizul își suflecă minca halatului și, cu un gest semnificativ, arătă vîna umflată a antebrațului său.

— Vreți să vă iau sînge, milord? întrebă Moore.

Rio Santo făcu energetic un semn afirmativ.

Doctorul ezită. Ceva din hotărîrea sa trebuie să i se fi oglîndit pe chip, căci Rio Santo aruncă instinctiv o privire spre pat, ca și cînd ar fi vrut să vadă dacă putea să găsească vreun punct de sprijin în locul acela. Slăbiciunea trupului influențează forța sufletului. Din fericire pentru marchiz, Moore nu-i observă privirea deznădăjduită. Privirea aceea ar fi pus capăt îndoielilor sale. Dar Rio Santo, deși sleit din punct de vedere fizic, nu putea rămîne multă vreme slab în fața unei primejdii. Există în el o cantitate imensă de sînge rece și de curaj, pe care atîtea încercări succesive nu izbutiseră s-o epuizeze. Își reveni numai decît, deși era perfect conștient de neputința-i fizică.

În timp ce Moore continua să șovăie, se simți din nou strîns de braț. Apăsarea era înceasă și persistentă. Era ca un ordin dat de o voce hotărîtă, dar lipsită de minie. Moore își scoase trusa și o deschise. Se supuse. Și, odată primul pas făcut pe această cale de supunere silită, Moore redeveni vasał. Uită orice idee de revoltă; se înspăimîntă la gîndul că putuse s-o conceapă. În clipa în care apropiă lanțeta de brațul lui Rio Santo, acesta îl opri, luă instrumentul și-l privi cu atenție. Avea ochii încă tulburi de sîngele care-i umplea pupilele; nu reuși să vadă ceea ce dorea. Dar doctorul înțelesese, deși chipul impietrit al marchizului nu-i putea comenta gestul; înțelesese și se cutremură, căci gestul acela îi dăvăluia mai limpede decît orice că Rio Santo nu-și pierduse nimic din luciditate de vreme ce ștergea el însuși lanțeta pe-o poală a halatului, care se înroși instantaneu. Fără să spună un cuvînt, doctorul își suflecă și el minca și-și înțepă ușor brațul. Rio Santo făcu un semn de încuviințare. În clipa următoare, din vîna lui deschisă țînji un viguros șuvoi de sînge.

— Destul! spuse Rio Santo după cîteva secunde.

Doctorul tresări violent la sunetul acestei voci. Își ridică privirea așintită asupra lanțetei, pătruna de-o adevărată spaimă. Rio Santo vorbea, Rio Santo era din nou omul redutabil în fața căruia totul se inclină. Moore făcuse cu mina lui lanțul care ferecase graiul acestui om a cărui neputință o urmărise cu dispreț. Îi dăduse din nou facultatea de a porunci, puterea de a pedepsi. Pricepîndu-se să-și înăbușe impresiile, izbuti să ascundă sub un văl de nepăsare teama pe care o resimțea, dar, fără să vrea, își

plecă ochii în fața lui Rio Santo, a cărui privire semească își redobândise viața și-al cărui chip livid își recăpăta treptat expresia obișnuită.

Sîngele continua să curgă. Moore, absorbit de atenția dată feței marchizului, al cărui mușchi își recăpătau, rînd pe rînd, mobilitatea expresivă, nu se mai gîndea la sîngerare.

— Destul, domnule! repetă Rio Santo, încruntîndu-se și ducîndu-și mîna la inima sfîrșită. Tot mai vrei să mă asasinezi?

Moore opri sîngerarea și-și încrucișă brațele pe piept. Aștepta sentința.

— Dă-mi un fetețel! spuse Rio Santo.

Moore se grăbi să-și arate supunerea. Marchizul căzu greoi pe pernă și-și acoperi cu mîna ochii care, slăbiți de nopțile de veghe, de criză și de sîngele pierdut, nu suportau lumina zilei. Rămase astfel timp de trei sau patru minute. După aceea înălță capul. Fruntea-i palidă era din nou senină.

— Domnule doctor — spuse el, fără nici un fel de afectare — îți mulțumesc pentru faptul c-ai violat secretul acestui bîrlag... datorită dumitale, știu acum că bietul bolnav nu mai este în pericol de moarte.

Arătă spre Angus, care dormea în pat. Moore se inclină automat.

— Cred că nu mă-nșei — adăugă Rio Santo — dar ai spus că starea lui, de aci înainte, se află în afară de orice pericol?

— Da, milord.

— Domnule doctor — continuă marchizul — îți mulțumesc că ți-ai dezvăluit în fața ochilor mei sufletul, în timp ce zăceam acolo, în ghearele morții...

— Senioria Voastră m-a auzit?...

— Perfect, domnule... Mă învidiezi... vrei să-mi afli taina...

— Vai, milord! Vă rog!... vru să-l întrerupă Moore, al cărui glas căpătă accente de implorare.

— Nu mă ruga nimic, domnule! îl întrerupse Rio Santo, care făcea eforturi să vorbească, dar al cărui calm biruit contrasta puternic cu slăbiciunea lui. Nu mă ruga; e inutil. Nu-ți vreau răul... Numai că invidia dumitale este nesăbuită, iar taina mea face parte din acele secrete care nu pot fi ghicite... Taina mea seamănă cu paginile

scrise în limbi necunoscute pe care le-și găsit în cabinetul meu și pe care ai încercat în van să le descifrezi: nu era suficient să pui mina pe ele, îți trebuia și-o cheie pentru a le înțelege.

În aceste ultime cuvinte ale marchizului se simțea un dispreț rece, absolut, fără margini. Orgoliul lui Moore se revoltă înăbușit în sufletul său.

— Domnule doctor — urmă iar Rio Santo, cu aceeași voce înceată și oboșită ce ar da o notă de răceală unui omagiu, dar care sporește expresia disprețului — îți mulțumesc, în sfârșit, mult cu seamă pentru faptul că nu m-ai asasinat.

Moore făcu doi pași îndărăt. Parcă primise o lovitură de bici peste obraji. Se credea pierdut, fără nici o scăpare.

Dar Rio Santo continuă:

— Moartea mi-ar fi fost crudă... foarte crudă! Încă o dată, nu-ți vreau răul... Pune perna asta sub picioarele mele, domnule doctor.

Moore luă perna și-o așeză sub picioarele marchizului.

— Iartă-mă, domnule doctor, dacă abuzez astfel de bunăvoința dumitale... Du-te și deschide ușa de afară a cabinetului meu și spune-i lui Ange... i-ai vorbit pe-un ton aspru bietului băiat, adineauri, domnule!... Spune-i că mi-ai salvat viața... Îți va ierta insolența. Spune, de asemenea, cămenilor mei... Cît e ceasul, domnule doctor?

Moore își scoase ceasul:

— E ora zece, milord.

— Ora zece — repetă Rio Santo — timpul e prețios, dar oboseala mă doboară și-mi trebuie cel puțin o jumătate de zi de odihnă... Spune cămenilor mei să-și chameze caii pentru ora patru... Cavalerul Angelo Bembo mă va însoți.

Doctorul rămase pironit timp de o jumătate de minut, ca și cum ar mai fi așteptat și alte porunci, apoi se îndreptă spre ușă.

— După aceea, domnule doctor — continuă Rio Santo în clipa cînd Moore se îndepărta — să vii înapoi... Am să-ți pun câteva întrebări.

Moore se întoarce în cabinet, pentru a deschide ușa exterioară. Trecînd prin fața divanului pe care se afla adineauri Rio Santo, cel învins de hazard și atît de aproape de moarte încît nu era nevoie decît să-l împingă puțin ca să se prăbușească în brațele ei, doctorul ridică din umeri,

mânios pe sine însuși. Prilejul fusese ratat. Dar ura lui Moore, brusc sporită de înalți trădarea lui dată în vileag, făgădui să se răzbune.

Se spune că prilejul nu se ivește de două ori. E foarte adevărat, dar pe oamenii abili nu-i interesează acest lucru, deoarece prilejul care nu vine poate fi creat...

Moore deschise ușa exterioară a cabinetului.

— Ce se-aude, domnule, ce se-aude? strigă cavalerul Bembo.

— Viața domnului marchiz este în afară de orice pericol, signore — spuse Moore, apucându-l pe Lovely de agardă pentru a-l împiedica să dea buzna în apartament.

— În afară de orice pericol! repetă Bembo într-un ejan de bucurie comunicativă. Am fost nedrept cu dumneavoastră, domnule doctor; sînteți un adevărat savant și-un prieten demn!... Vă rog să primiți scuzele mele și să mă considerați oricînd la dispoziția dumneavoastră.

Doctorul se înclină cu răcoală și abia atinse mina pe care Bembo i-o întinse.

— Signore — rosti el în șoaptă și cu o expresie echivocă — n-am făcut tot ceea ce-aș fi vrut...

— Nu pot să-l văd pe Don José? întrebă Bembo.

— Nu acum... Senioria Sa te însărcinează să pregătești cazi pentru ora patru și se bizuie pe dumneasta că-l vei însoți.

Bembo sări în sus de bucurie.

— Vreau să iasă! strigă el. E-o adevărată înviere! Ah, domnule doctor, sînteți un om priceput!

— Așa am crezut și eu multă vreme — răspunse Moore, scuturînd din cap — dar crede-mă, signore, hazardul joacă un mare rol în lumea asta...

Salută și închise ușa la loc. Angelo își spuse că peșemne doctorul devenise foarte modest; dar bucuria îi copleșea; alergă spre grajduri, urmat de Lovely, care înțelegea, fără îndoială, de vreme ce și el, dînd ultimii tristețea de mai înainte, sîrca în sus și umplea coridoarele cu lătrăturile sale de bucurie.

Între timp, Moore se întoarsese în camera moșierului. Zgomotul pașilor săi îl trezi pe Rio Santo, care așipise în fotoliu.

— Iată, au trecut șase zile de cînd n-am făcut nimic — spuse el — n-am văzut nimic, n-am auzit nimic... S-a întimplat ceva pe la dumneavoastră, domnule doctor?

— Lumea s-a mirat de lungă dumneavoastră absență, milord, dar cei ce vă sînt fideli i-au pus lesne cu botul pe laze pe nemulțumiți... Milord, nu știu ce credeți despre mine, dar v-o spun din adîncul inimii: nebuni sînt cei ce-ncearcă să vă-nfrunte!...

Rio Santo aștinți asupra-i privirea lui profundă și calmă.

— Iar dumneata ești un om chibzuit, domnule doctor! resti ei cu simplitate.

— Fiecare om are în viața lui momente de rătăcire, milord... Fiindcă vorbim despre mine, am fost de două ori nebun adînciori... nebun c-am vrut să vă ucid...

— Și nebun că n-ai făcut-o — îl intrerupse Rio Santo.

— Da, milord — răspunse doctorul — nebun că n-am făcut-o.

Rio Santo se răsuci în fotoliu.

— Partida s-a-ncheiat cu remiză, domnule — spuse el — dumneata n-ai să mi-o ierți niciodată. Eu, eu n-am timpul necesar să mă ocup de dumneata... Îți accept ajutorul ca și-n trecut; mă bizui oarecund pe dumneata și-o fac cu convingere...

— Această încredere, milord... — începu doctorul Moore, care se simți, pentru o clipă, ispitit să facă po pocăitul.

— Încredere nu-i cuvîntul potrivit — îl intrerupse Don Rio Santo. Ceea ce voiam să spun e că, neavînd timp să mă ocup de procesul dumitale, te voi adrobi la cea mai mică bătălie...

Pictorul lui Rio Santo, arzîrînd cu violență perna, căzu pe covor.

— Să fi cu ochii în patru, domnule! încheie el.

— Milord, milord! exclamă Moore, cu o emoție ipocrită. Într-un moment ca acesta, un singur cuvînt bun ar fi făcut din mine sclavul dumneavoastră pentru toată viața!

Privirea lui Rio Santo nu-și pierdu expresia de superioritate calmă, dar mușchii gurii, involuntar contractați, făcură să-i tremure ușor virfurile mustății sale fine, negre.

Moore își aruncă masca; își dădu seama că era de prisos să se mai prefacă. Fruntea lui plecată se ridică din nou; surîsul rece și cinic îi reapăru pe buze și spuse, fără a se mai stăpîni:

— Ei bine, milord, am să fiu cu ochii în patru... Vă

sot slujă, dar nu voi înceta o clipă să vă urăsc. Voi fi unealta și cușmanul dumneavoastră. Voi face

— Ajunge, domnule! îl întrerupse Rio Santo. Știu toate acestea. Spunându-mă le, nu riști, dar ruci nu câștigi nimic. Să vorbim despre lucruri serioase, te rog.

Moore amău un val de minie în suflet văzînd disprețul absolut, înena cu care erau privite amenințările ca și avansurile sale. Ura lui spori și mai mult, dar un fel de spaimă superstițioasă puse stăpînire pe el.

Rio Santo îl paru invulnerabil.

Încă un cuvînt totuși — continuă acesta, obosit și pe un ton nepăsător — intrucit s-ar putea ca întîmplarea să mă scoată din nou, pentru a doua oară, în casa dumitale, l'pat de apărare, și cum dumneata poți să faci rău de la distanță ca reptilele acelea venenoase care-și aruncă saliva la întîmplare, vreau să-ți spun un secret. Dacă m-ai fi lăsat azi dimineață, astăzi seară ai fi dormit pe pîntec la Newgate.

Nu mă întrerupe. Știi că n-arunc n ciodată vorba în vînt. Te cunosc de multă vreme, doctore. Ei între dumneata și eașod nu există, de două luni de zile, decît voiața mea.

Moore tremura, dar voia să se îndoiască.

— Între eașod și mine, mila-J — spuse el, întrerînd zadarnic să-și ia un aer sfidător — există o prăpastie pe care toată puterea dumneavoastră n-ar fi în stare s-o astupe.

— Ascultă, domnule, prea multă vorbărie mă obosește și am lucruri importante să ți comunic. Lordul high-sherif deține un plic sigilat în care se găsește condamnarea dumitale. Nu te mira în feul acesta li am, mai mult sau mai puțin, la mină pe toți Lordii Noptii, contrași de ai dumitale. Altminteri, domnule, mi-ar trebui o mie de vieți!

-- Dar ce conține plicul?

— Gîndește-te la toate mîrșăvilele dumitale, doctore. Plicul conține dovada unuia din ele, o dovadă ce nu poate fi recuzată.

Dar de ce lordul high-sherif nu l-a deschis pînă acum?

Trebuie să-ți ert aștea întrebări. Îmi dau seama că lucrul te interesează într-adevăr îndesproape, doctore, dar condescendența mea nu va merge pînă acolo încît să-ți

răspund: Păi, este o mână, domnule, dintr-o poartă care există, în siguranță — iar moartea mea îi va da loc.

— Bine, dar

— Desigur. Să lăsam asta. Ce vești ai despre domnișoara Mary Trevor?

CAPITOLUL IX

ACASĂ LA PERCEVAL

Trecu un timp până ce doctorul Moore să răspundă la întrebarea lui Rio Santo. Cele afirmate de marchiz aveau o nuanță de eludărență fantazistă menită să împrăștie nesiguranța doctorului; dar, pe de altă parte, trecuse alina vreme de când se abătuse de la drumul cel drept spre a merge pe căile întortocheate ale curții: la capătul cărora se află opulența sau epafodu — avea pe conștiință atâtea acte posibile de sancțiune ale justiției umane, încât în sufletul lui apăsător se cuprinsese o incertitudine. De altfel, știa că Rio Santo întreținea legătură cu cineva mai rău decât satanul, cu toți înalții funcționari ai celor Trei Regate. Faptul, înlocuit de el, nu era deci imposibil. Astfel încât, adevărat sau nu, izbucnise din plin. De aci încolo, Moore nu era decât un om... deranjat, un șarpe rănit de venin.

Rio Santo triumfa fără ostentație în urma acestei victorii și și păstra îndărătnicia sa veninoasă. După câteva secunde, repetă pe un ton poruncitor:

— Te am întrebat, domnule, ce vești ai în legătură cu domnișoara Mary Trevor.

Moore își alungă brusc gândurile care îl frământau.

Milord — răspunde el — n-am nicio soluție sigură de dat. Sen oricui voastre ieri am început un tratament care, după toate aparențele, ar fi salvat-o pe marea Mary Trevor, dar peste zi a survenit o criză — o criză teribilă, milord. Trebuie să nerez asupra rezultatelor înainte de a-l aplica domnișoarei Trevor, un alt tratament în legătură cu noua ei situație, mai cu seamă că onorabila mecenatoarea a lordului James este amenințată de-o primejdie rea, și apropiată.

— Bine, Mary — murmură Rio Santo. Trebuie să o văd

— Nu, milord. Doamna Mary are mare nevoie de odihnă — de-o odihnă absolută — organismul ei slăbit a trecut printr-o grea încercare.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă neliniștit marchizul.

— Multe, milord! Și, oricare ar fi părerea Senioriei Voastre, consider o mare eroare faptul că n-am profitat de răna lui Perceval.

A exclamă Rio Santo. E vorba de Perceval?

Da, milord, de Frank Perceval, care se simțe la fel de sănătos, ca și dumneavoastră, ca mine. Doamne, un sfert de deget în plus și Perceval ar fi dormit acum în cripta castelului de la Fife. Ar fi fost firesc din tată în fiu, toți și-au găsit sfârșitul în duel. Dar dumneavoastră ați fost generos — era dreptul incontestabil al Senioriei Voastre. Acum

Te rog, domnule. Îl întrerupsese Rio Santo — să revii la fapte.

Moore își regăsise pe nesimțite stăpânirea de sine, echilibrul tulburat de încercările la care fusese supus în lupta lui înegală împotriva lui Rio Santo. Se înclină ourecum flegmatic, vădând în atitudinea sa o lărmă din semetia înăscută și o poacăntă prelucrată.

— Uitasem că milord vrea să doarmă — spuse el, lăudă faptul natura bolii domnișoarei Trevor s-a schimbat. Afecțiunea ei nervoasă a căpătat simptome atât de grave, atât de nou pentru mine. Încă primele teste făcute pe coală nu-mi mai sînt suficiente.

— Pe coală? repetă Rio Santo, care auzea acest cu-vînt pentru a doua oară fără să-l priceapă. Despre cine vorbești domnule?

Despre o fată fermecătoare, pe cîvîntul meu, milord! răspunse Moore, cu un entuziasm ciudat. Despre un subiect de experiență plin de viață și de o rară perfecțiune! Cîtă tinerețe! Cîtă vigoare delicată și grațioasă! Ce forme frumoase înfrumusețînd toate seducțiunile „anatomice ale femeii”. Ah! zău milord, este o adevărată plăcere să folosești bisturiul pe-o astfel de carne elastică și tare, să despicți articulațiile. Dar Senoria Voastră nu-l medic. Vorbesc despre fata în privința căreia v-am spus câteva cuvinte în cursul ultimei noastre „întrevederi”, fata ce avea să-mi slujească drept. Cum ai putea să exprimi acest lucru în fața unui om atât de delicat ca dumneavoastră, milord? — care trebuia să-mi slujească drept

balon de încercare, de schiță, ciornă într-un cuvânt, milord de fața pe care o vom ucide, ca s-o salvăm pe miss Mary

Moore pronunță acest vorb cu o asprime sarcastică și nu și ascunse bucuria pe care-o resimțea aruncînd asupra marchizului o parte din infama lui acțiune Buzele lui Rio Santo începură să tremure

E tinărl și frumoasă! mormură el

Frumoasă și tinărl, mir-adevăr, milord! — Ma. frumoasă și mai tinărl chiar decît miss Mary Trevor

Mi-ai făgăduit că n-o ucizi, domnule exclamă deodată marchizul, aruncîndu-și privirea asupra ochilor pe jumătate închiși ai doctorului Moore

Dar de data aceasta doctorul i-o înfruntă curaj, ca

Milord — spuse el cu un suris rece — mă aflu în situația acevui nebun care promisese să uie marea și care, somat să-și țină făgăduiala, a răspuns „Domnilor, n-am nimic împotriva să beau marea Dar v-ați gîndit oare să opriți furtunile care-i sporesc necontenul apere?” Nicăru-mneavoastră, nici eu, milord, n-am putut să-mpiedicăm ca marea domnișoarei Trevor să se înmățăjească în chip deplorabil. — Fața mi-a costat o sută de lire trebuie să ne fusesseacă la ceva.

Rio Santo își trase îndărăt fotoliul și nu se mai uită la doctorul Moore, ai cărui ochi aveau în clipa aceea o strălucire dăboacă

La urma urmei — continuă doctorul pe un ton degajat — Senșoria Voastră este în acest caz cel mai bun judecător — Dacă socote că miss Trevor trebuie masă să piară

Printr-un gest marchizul îi ceru să tacă și-și trecu mîna peste frunte

— Cel de sus nu poate țera așa ceva! spuse el cu glas profund schimbat

Moore ridică imperceptibil din umeri

— Să aleg continuă Rio Santo Să aleg între busta mea Mary și aceeași tinărl necunoscută Să aleg, cînd alegerea înseamnă o condamnare la moarte Se spune că frumoasă Era, fără îndoială, fericită Ingrozitor! Ingrozitor!

Capul marchizului se inclină privirea lui căpătă o expresie tulbură în care se ogîndeau, ca să xpunem așa, gînduri din cele mai melancolice

Numai la Londra-i posibil să se întâmple așa ceva! murmură el ieșind de la Temple Church, buata copilă putea să cadă în mâinile emisașilor acestui comerț oribil, în care mizeria vinde științei bucată de carne umană! Mi cușă mea sfântă care tumba al t de dinas și-a carei voce cristalină se înălța la cer, putea deveni victima slugilor acestui om! Pentru numele lui Dumnezeu striga el minas! Știi care am să mă răzbun pentru asta, domnule?

Ochii lui Rio Santo scintileau. Vocea sa izbucna atât de amenințătoare, încât Moore începu iar să se teamă.

Măsur' spusese Rio Santo care se ridică, drept și neclinat, fără a mai păstra vreo urmă de oboseală. Măsur'?

Moore stupefiat și neînțelegând nimic, bolborosi câteva cuvinte fără șir. Rio Santo îi apucă de braț.

Nu știu dacă o iubesc domnule — rosti el oarecum răstăcit — dar dacă ar fi vorba de ea! Oh! te-aș strivi fără milă!

Marchizul căzu iar în fotoliu. Brațul lui Moore avea o vinătare în locul unde-l strinsese Rio Santo.

— Milord — spusese Moore înăbușindu-și un geamăi de suferință — cred că o înțeleg pe Senioria Voastră. Nu există nici o probabilitate. Totul pare să indice că acest subiect de experiență n-are nimic comun cu metresa dumneavoastră.

— Că ne fi o spus că m-a fost metresă? Il întrerupse brusc marchizul. Am văzut-o o dată rugându-se am văzut-o citind imnuri religioase — de ai ști ce frumoasă! și cât de mult seamănă cu un inger. A tădată m. a-a părut că am așrit-o în spatele unei perdele de la fereastra sa. Asta n-est tot. M. ar da și viața pentru fericirea ei.

Moore nu izbuti să se rețină în graț de m. a dăpre-țuțoare. Vorbește ca un băiat de prăvălie din Cheap-side — gândi el. În inima asta a cinci forță e t. t. uși atât de mare există loc pentru toate slăbiciunile.

Pentru o mae de motive științifice și de altă natură, doctorulu. iar fi facul plăcere să disece acea inimă. Adăuță cu glas tare.

— În p. toate probabilitățile fata. căreia Senioria Voastră a nutrește un interes atât de cald, nu-i cea pe care-o țin închisă de șase zile în locuința mea. Totuși, întrucât faptul nu este matematic imposibil, ce-ar fi să-o vedeți, milord?

— S-o văd' repetă marchizul șovâind.

— Trebuie să atrag atenția Senioriei Voastre — continuă Moore — că micuța se află de pe acum într-o stare foarte proastă.

Rio Santo întoarce capul degustat.

- Foarte schimbată, dacă preferați — continuă iar cuet rui — a trebuit să încep cu înfrumusețarea și tratarea ei în intinerie.

- Destul! Destul! murmura marchizul ale cărua temple erau inundate de o sudoare rece. Destul, domnule, mi l'inspărunți! Ah al dreptate, nu poate fi ea! Căru l o iubește, fără îndoieli, și-o ocrotește. Dar, oricum-ar fi victima d'imitate, f'e-ți mila de ea, ai mi a!

Moore prinde curajos brațul marchizului și i luă pulaul.

— Vă dau cuvîntul meu de onoare milord — apuse el — că nu sînteți în măsură, în momentul de față, să suportați asemenea emoții. Vă rog, liniștiți-vă. Na-i ro vă cere imperios odihnă. Măne, asta seară, cînd vi dori Senior a Voastră, îi voi spune într-o cuvînt tot i l în legătură cu Frank Perceval — acum datorîa mea-i să mă retrag.

Roatînd aceste cuvînt și acoperîndu-și astfel retragera cu o zel admirabil simolat, seș în grabă.

Rio Santo îl cheamă apoi cu o voce sîntă. Oboseala îl copleșea. Doctorul a apucase bine să treacă pragul cînd capul marchizului căzu greu pe spătarul fotoliului. Se enfundă rîmădește într-un somn profund.

Ai i vom aștepta să se trezească pentru a aduce la cunoștința cititorului urmarea raportului doctorului Moore, dar, mai înainte, îl vom conduce întorcîndu-ne înapoi cu citiva zile, a căpătîu, la Frank Perceval.

Două voluminoase capitole ne despa t acum de aceste evenimente, istoriate la sfîrșitul primei părți a povestirii noastre. Totuși avînd o avarsiune naturală pentru prietîrile retrospective, vom risca doar un rezumat de citiva rînduri.

Era dacă cititorul își amintește, a doua zi după răsul de la Trevor-House Perceval, grav rănit se afla într-o stare de somnolență, și îi veghea perfidă a bunului său Edmund Mackenzie. O comedie abîl înscenată, din care cîteva scene prealabile se petrecuseră la Trevor House, își desfășurase actul principal chiar la căpătîul rînitului. Domnată de Tyrrel, Susannah săruta fruntea lui Perce-

va, care dormea, chiar în clipa cînd lord James Trevor punea piciorul în cameră.

Lord Trevor, furios, cobor, scările spre a se întoarce la fiica sa care îl aștepta în trăsură, în fața ușii principale.

De aci consumăm niște lecții care se considera îngesată, față de căsătoria cu marchizul de Rio Santo.

Totuși, Frank Percival mai avea dreptul să apere împotriva de simțimentul neastăut ce îl determină pe naufragiat să se agățe de orice, chiar dacă e vorba de tălșul unei săbi, Lady Ophelia venise la întâlnirea pe care i-o dăduse în ajun.

Biata femeie, îndrăgostită și subjugată venise, deși nu știa ce trebuia să facă, încercînd să se agățe de un fir de ață cu care să se țină pe Rio Santo lângă ea. Firul de ață era o stravă mortală. Dar ce reprezintă moartea pentru sine sau pentru altcineva, față de elanurile și furiile care au în suflet care adună se căsușă și suferă? Ophelia ar fi fost fetei tălșului sau moare pentru Rio Santo!

Venise, dar cînd era pe punctul de a da la iveală taina care avea să-i revărsă pe Rio Santo la picioarele ei o teroare instigată și pe care stăpînea pe ea. Ar fi vrut să fugă, dar nu mai avea cînd.

Veri! Frank scrie scrisoarea aceea pe care lord Trevor o lasă descoperită privirii credinciosului Jack, în fața întregii familii, și pînă astfel în mod violent toate legăturile cu chermanul Frank.

Aci, re-începe povestirea noastră.

După ce scrisese scrisoarea, Frank își lăsa capul pe pernă. Era puțin destul de trist dar avea o speranță. Lord James Trevor ținea la el din copilărie și făcuse nu-i potea refuza întrebările pe care o solicita. Într-adevăr, în scrisoare Frank afirma pe cuvînt de onoare că era cîntecul strălucitor de scena jucată la cîmpul lui de către o femeie necunoscută și adăuga că avea de făcut Sen-ore! Săla destălușii, de cea mai mare importanță.

Cum putea să gîndească că lord Trevor va rupe în buchețe și scrierea sa înfrînte de a o cîntec!

— Jack trebuie să fie acum foarte aproape de Trevor House — spuse el după câteva minute. Peste o jumătate de oră va fi înapoi.

— Iar toată mașinația aceea tenebroasă se va risipi ca fumul — adăuga Stephen.

Frank îi întinse mîna.

— Prietene de-ar fi așa marmură ei — căci, feni-
cirea vieții mele depinde de asta

— Capul sus! spuse Stephen, stringînd mina pe care
î-o întindea Perceval. Cred că lady Ophelia

— Sîrmana femeie! îl întrerupse Frank. E tare neferi-
cită. Stephen! Și e darul mamei acestui om care s-a
abătut asupra Londrei, în timpul absenței mele, ca un ade-
vărat blestem — acestui om a cărui nume este pe buzele
tuturor — pe care toate femeile îl iubesc — și care m-a
înfrînt de două ori!

— E frumoasă și nobilă — răspunse Mac-Nab, al că-
rui gînd se îndrepta fără voia lui spre Clary Mac Farlane.
Dar știu, Frank, toamna numai acestor fînțe deosebite se
îngălă. Cred că fericirea obișnuită le sperie. Există
în ele o poezie amăgitoare care le înfățișează bucurii un-
ce, bucurii demne de ele altundeva decît în viața obiș-
nuită. Într-o bună zi părăsesc drumul pe care merg de
obicei și cum privirea lor se îndreptată spre cer, nu văd
prăpastia deschisă în fața lor. Cînușe o astfel de fun-
ție. Cî? Dumnezeu s-o aibă în pază, căci e în fel de no-
bilă și frumoasă ca bota lady Ophelia — privi re, și amă-
gîlă cotă departe, fără să vadă mama devotată care suferă
la doi pași de ea!

— Despre cine vorbești, Stephen? întrebă Perceval
umilit.

— Dumnezeu s-o aibă în pază! repetă trist tîndrui
medic. Și Dumnezeu să mă aibă și pe mine în pază. Frank,
cîci o iubesc așa cum o iubești și tu pe Mary Trevor.

— Dar ea nu te iubește deloc? întrebă Perceval, apro-
piindu-și capul de cel al prietenului său.

— Nu știu. — răspunse Mac-Nab.

Apoi adăugă nămăddecît cu un fel de amărăciune.

— Eu nu sînt un erou de roman! Semăn prea mult cu
cei alți oameni. N-am viață niciodată, cîrți extraordinare
și văd fericirea într-o viață prea „nișită”. Frank,
dragul meu, o iubesc împotriva voinței mele sora ei
blînda Anna, care m-ar iubi poate ea ar fi trebuit să-mi
fie sorții! — dar dragostea răzăcește și nu știe niciodată
să-ascadă. Ea o iubesc pe Clary! O iubesc ca un nebun!
Frank începu să zîmbească.

Ce fericit ești, Stephen! spuse el. Șă cit de nedrept,
ca toți oamenii fericiți. Într-aduc aminte de Miss Cla-
ry — și de blînda Anna, cum li spus-ai. Miss Clary

trebuie să fie acum nepus de frumoasă — iar Anna foarte drăgălașă — era un adevărat inger odinosă! Într-adevăr, e foarte greu de ales — iată singura nenorocire pe care-o recunosc în situația ta. Odată alegerea făcută în ce mă privește, cred că ai fi ales-o pe Anna. — Ba nu! Poate pe Clary. — Odată ce te-ai fixat, Stephen, nu îți rămâne decât să fii fericit.

Influențat de vesela lui Perceval, Stephen era aproape ispitit să creadă în fericirea sa.

Taci, Frank — răspuse el pe un ton blajin — vorbești prea mult pentru un bolnav — și totuși, e o mare consolare pentru mine faptul să te-aud vorbind astfel. Poate mă-ngel.

— Cum! Nu ești foarte sigur că n-o iubești pe Anna? Il opri rîzînd Perceval.

Stephen puse degetul pe buzele lui Perceval și continuă surîzînd.

— Ți-am spus să taci, Frank. Sînt medicul tău și-ți poruncesc să taci. Biata Anna! Aș vrea s-o pot iubi.

— Dacă vrei să știu părerea mea, Stephen, tare mi-e teamă că te ...bești pe amîndouă.

Fruntea lui Mac Nab se întînece.

Acum trei zile, Frank — răspuse el — nu știam deloc să nu citesc în adîncul sufletului. Acum trei zile, dacă m-aș fi vorbit astfel, aș fi rîs împreună cu tine din toată inima. Frum foarte fericit atunci! — Dar durin că, în zori soarelui tale la Londra, Frank am văzut deodată limpede în sufletul meu — A fost o clipă plină de deliciu și în aceeași timp plină de groază! — Clary m-a apărut ca și cum plină în momentul acela ochii mei privind-o ar fi fost atinși de orbire.

Am văzut un inger acolo unde mai înainte nu era decît o fată obișnuită. — l-am răpit brusc bietei Anna locul egal pe care s-l rezervasem pînă atunci în inima mea. — Căci, după cum ai spus adineaur, în glumă Perceval, înainte le iubeam pe-întîndouă. — Și una și cealaltă erau pentru mine niște surori dragi. — Aș fi fost pas în încurcătura dacă mi s-ar fi cerut s-a aleg. — O! Doamne de ce nu mai pot spune și acum același lucru!

În vocea lui Stephen răsuna o deznădăjdie crudă. Frank îl privea amît.

— Găsești că asta-l e nenorocire? spuse el, vîzînd că Stephen lăcea.

— Oh! da, e-o nenorocire — strigă Stephen — o mare

nenorocire, Frank? — căci știu cum s-a produs această revelație atât de neașteptată?

— Pe vremuri nu erai atât de romantic — vru să spună Perceval.

— Nu mai rîde, Frank — îl opri Stephen strîngîndu-i mîna, cu putere — căci vocea care m-a trezit e gelozia!

— Gelozia! repetă încet Perceval care, gîndindu-se la situația lui, se întristă și el.

— Am un rival — continuă Stephen minuos — îl cunosc — Cine? Nu ți-aș putea spune — Acest om n-o iubeste, n-o cîncăște — ea nu i-a vorbit niciodată — Cînd mă gîndesc la asta, totul mi se pare un vis — simt că-mi pierd capul!

Se auzi pe scară pasul neregulat și șovăitor al bătrînului Jack Perceval încercă să se ridice.

— E-o nerozie, Stephen? strigă el brusc, aștitat în același timp de febră și de nerăbdare Trăgeți într-o lume a fantasmelor — Cary te iubeste, aș pune rămășag — Ascultă! Nu se-aud pașii lui Jack pe scară? — Du-te și deschide-i, prietene — haide, du-te odată! — Se-ntoarce cu vești bune, dragul de el! — Ce-ncet urea! — Am presimțiri pline de voce, Stephen. Văd pretulndent numai bucuria — Ah! bătrînul ăsta nu mai ajunge odată sus! Din cauză lui îndrăzle răspunsul lui James Trevor!

CAPITOLUL X

DOUĂ AMINTIRI

Supunîndu-se dorinței lui Frank a cărui nerăbdare ajunsesse la culme, Stephen se duse să deschidă ușa.

Într-adevăr, era bătrînul Jack care urea anevorn scara.

În sfîrșit, trecu pragul și înaintă greoi spre patul stîpînului său.

Ce vești mi-aduci, Jack? strigă acesta Vorbește odată, omule! — Ce vești?

Jack se sprîjini de unul din piloni patului și și duse mîna la înmă. Era palid și chipul său exprima o dezamădire cumplită.

— Nu ai predat scrisoarea? reieși Frank iritat.

— Am predat-o, Excelența Voastră — răspunse încet bătrînul Jack.

— Și?

Jack își scutură capul pleșuv.

Nu m-ai adus nici un răspuns? insistă Frank.

— Perceval se trage dintr-o stirpe mai nobilă decît Trevor? rosti bătrînul servitor, ridicîndu-și cu mîndrie fruntea nădărită. Tatăl înălțimii Voastre — ar fi părăsit pe unul ca asta, punînd vafele să-l cotonogesească Trevor! Cine-i Trevor? Un baron din Nord — un

Capul lui Perceval căzuise la loc pe pernă.

— Dar vorbește odăiă, oricare ar fi răspunsul! spuse Stephen. Nesiguranța asta îl ucide.

— Răspunsul? strigă bătrînul Jack a cărui minte sporită mereu Trevor a rupt scrișoarea Excelenței Sale, fără a-o citescă.

Frank închise ochii, scoțînd un gemăt ușor.

Stephen nu se mai putea reîntoarce acasă la mama lui decît a doua zi căci în tot cursul nopții următoare Frank, chinat de febră, căzuse pradă delirului și îngrijirile tinărului medic erau absolut inutile.

Pentru Mr. Nili a fost o noapte dură de gînduri triste și negre presimțiri. Starea lui Frank era departe de-a prezenta simptome liniștitoare. Avea temperatură extrem de mare iar Stephen se temea că toate emoțiile acelei minătoare îndurate una după alta, aveau să facă inutile îngrijirile sale.

Era aproape de miezul nopții. Frank ațosea și respira greu, gemînd din cînd în cînd. Pe un jilț, într-un colț al camerei, bătrînul Jack dormea și visa. Visa fără îndoială, învîlta suferință de tinăru, sau stăpîn căci unora bombănen făcînd și se trezea tresărînd cu numele lui Trevor pe buze.

În spatele patului se vedea aprîndă lumina vag și eternele din camera cu palpatul ei intermitent. Se putea vedea cînd strălucînd, cînd disparînd în umbră. Marele Blazon al clanului Perceval și rama aurită a portretului domnului Harnet sora lui Frank moartă în floarea vîrstelor al cărui chip melancolic și palid, se vedea astfel deodată în umbra pînă la urmă, a antona.

Stephen se concentrase mai încă asupra prietenului său bolnav și i urmărise atent evoluția temperaturii. Apoi gîndul îi lăunecă, fără să-și dea seama, de la lucrurile

prezente la cele din afara cadrului său. Amintirea iubitei lui, Clary Mac-Parlane, îi umplea acum inima, de unde boala lui Frank o izgonise pentru moment.

Însă, ca o consecință firească a geloziei, Stephen n-o mai vedea pe verișoara sa altfel decât ca atunci, la Temple Church, printre semenele ei, trimțind magnificului necunoscut o privire tristă, înfocată, pasionată, o privire în care se afla atita dragoste, încît Stephen pentru a se simți foarte fericit, s-ar fi mulțumit cu-o mică parte din acea adorație mută.

Stephen punea ochii deschis, veghea, dar în semi-obscuritatea în care se găsea, imaginile evocate se desfășurau prin fața ochilor săi ca într-un vis.

Clary era acolo. În fața lui, și era și mai frumoasă prin dragostea aceea crudată care-l îndurera pe Mac-Nab. Lângă Clary se afla frumosul vizitor din Temple Church, cărui Stephen nu-l știa numele și pe care noi îl cunoaștem sub aceluși de Edward.

Iar scena care se petrecuse în biserică se repeta acum cu o minunată exactitate. Ca și atunci, prima reacție a lui Stephen fu să exclame „Am mai văzut acest chip undeva”.

Există totuși o diferență.

În biserică, Stephen alungase imediat această idee, vădit, o insignifianță și merita să nu-i rețină atenția mai mult decât o asemănare întâmplătoare. În noaptea aceasta aștri. Însă asupra ei Ura lui crescuse. Simțea o nedeșteptată nevoie de-a da urii sale un mobil, altul decât gelozia. Încetul cu încetul amintirea îndepărtată dar precisă ca un eveniment sinistru, petrecut mai de mult, se așua înaintea recentelor amintiri de la Temple Church. Compară cele două amintiri și le apropie. Făcu acest lucru ca o pasiune alut de intensă, încît atropi de sudoare îi îmbrobodira fruntea.

Între timp, Perceval se agita în pat, dar Stephen era prea absorbit de gîndurile sale ca să-i dea vreo atenție.

Tînărul medic l-ar fi putut descrie din memorie pe frumosul vizitor de la Temple Church. Fie că în seara aceea, la biserică, respinsese cu prea multă ușurință ideea neașteptată a asemănării care-l izbuse din primul moment, fie că imaginile se confundeau și se înlălmăneau, după socot primul de creierul său, cert e faptul că-l vedea acum pe Edward cu alți ochi.

Edward nu mai era pentru el o cunoştinţă recentă. Amintirea acelor trăsături, atât de csebute prin frumuseţea lor bărbătească, data acum din perioada copilăriei sale. Văzuse odinioară .

E-adevărat că cincisprezece ani aduc riduri pe fruntea unui bărbat şi i presară pulberi de argint în păr. Or, acest Edward părea tînăr iar părul lui bogat cădea în bucle negre ca şanosul pe-o frunte la fel de neprihănită ca fruntea unui adolescent.

Şi totuşi, era el el era! Lipsea ceva, ceva de care Stephen nu-şi putea da seama, dar, în rest, cele două amintiri, compuse, se potriveau exact una cu cealaltă.

Le despărţeau cincisprezece ani. Cea recentă avea legătură cu-o aventură obişnuită, de toate zilele înălătura de la Temple Church. Cealaltă era implicată într-o dramă odioasă şi sfîngeroasă, despre care am vorbit vag, uneori în cursul acestei povestiri, dar pe care cititorul n-o cunoaşte încă în amănuntime.

Stephen era din ce în ce mai sigur şi nu mai căuta decît elementul care lipsea chipului lui Edward pentru a deveni identic cu celălalt chip, gravat cu linii de neşters în adîncul memoriei sale.

Frank se agita din ce în ce mai mult pe patul lui de suferinţă. Un coşmar fierbinte li apăsa pieptul.

Stephen nu vedea nimic. Ochii i se închisuseră din pricina eforturilor depuse cu prilejul investigării lui încăpătînite.

Frank începu să murmure cuvinte confuze. Limba lui, înălţată de coşmar, mîerla cu disperare să-şi rupă verigile.

„El e...!”, spuse Stephen, poate pentru a sula pară. — Da, el e... N-am observat însă pe obrazul lui...”

Cicatricea! strigă Perceval în somn. Nu l-am văzut otre cicatricea pe frunte?

Stephen se ridicase.

Cicatricea! repetă el. Oh! acum mi-aduc aminte.

— Pe fruntea lui roşie... — continuă Frank — apărea albă şi pară lăsată.

— De la sprînceana stîngă pînă la capătul frunţii? — spuse involuntar Stephen.

De la sprînceana stîngă pînă la capătul frunţii — repetă Perceval.

— Frank' strigă Stephen îl cunoști deci și tu. Pentru numele lui Dumnezeu, despre cine vorbești?

Frank nu răspunse. Somnul îl cuprinsese din nou. Mac-Nab căzu iar în fotoliu.

— Foarte ciudat — murmură el.

Chindrea lui chibzuită și înțeleaptă fusese, în mod hotărât, tulburată. În jurul lui se succedau, în fiecare clipă, evenimente bizare, cărora nici rațiunea, nici ilogiamele învățate, nici puțină sa experiență nu-i puteau sluji drept cheie.

Simți cum gândurile îi zovăie, confuze, cum imaginația i se aprinde, iar noaptea luminoasă care-l înconjură i se păru plină de viziuni strănu.

În definitiv, cuvântul acela rostit de Frank putea să fie consecința unui capriciu al viselor, dar Frank nu se mărginise la un singur cuvânt.

Ca să fi putut descrie astfel cicatricea aceea, trebuia s-o fi văzut ..

Stephen aruncă o privire nerăbdătoare spre Perceval care adormise din nou. Dacă ar fi putut să-l descoce, să-l facă să vorbească, să afle ..

Dar cum să i lipsească pe stămanul rănit de cele câteva clipe de odihnă atât de necesare?

Stephen se strădui să-și stăpânească tulburarea și să vadă limpede în valmășagul adâlcilor sale. Cel puțin acum avea cuvântul căutat al enigmei. Ceea ce-i lipsea chipului lui Edward era cicatricea, într-utotul asemănătoare cu cea descrisă de Perceval, o cicatrice lungă și albă, pornind de la sprânceana stângă până la capatul frunții.

Dar fruntea lui Edward, așa cum și-o amintea el, așa cum o văzuse cu trei zile în urmă în lăveică nu avea nici cea mai mică urmă de cicatrice. Un altul ar fi putut să-și spună că, probabil, timpul ștersese acei stigmat, dar Stephen, ca medic, știa foarte bine că nu se poate șterge o cicatrice.

Nemăcaristind nici un dubiu în această privință, se agăță de posibilitatea unui anumit joc de lumini, de razele difuze răspândite de lămpi, dar memoria nemurtoasă îl răspunse că fruntea frumosului visător, sprijinită de stîlpul din Temple Church, fusese luminată puternic, în timp ce el, Stephen, îl examinase cu-o curiozitate până de invidie ..

Își spusese toate acestea Sî, totuși, convingerea lui rămînea aceeași, iar în suflet o voce îi repeta necontenit — El e!

Stephen era convins, îndouala după. Certitudinea putea stăpînire pe el, aducînd cu sine ocară trecutului și mai cu seamă o imensă spaimă de viitor.

Căci era vorba de Clary. Iar Clary îl iubea pe acest om. Stephen nu suferise niciodată altă de cumplit.

Reîntorsă în închipirea sa, imaginea frumoasei verișoare îl captivă cu totul. O vedea stînd înăștită în casa doamnei Mac-Nab. Uneori, tresărea la gîndul dureros că veghea sau visau ei se adresau lui, Edward care nu era de față. Uneori se lega cu speranța că gelozia îl îndușese în eroare...

Apoi în singurătatea și înășterul favorizînd apariția unor noi fantome, el se sperie o clipă ca un copil. Se gîndi la locuința mamei sale care nu era pînă în noaptea aceea decît de femei, se gîndi că ei nu era acolo pentru a veghea asupra lui, Clary și că poate... Dar își reveni numai decît și se simți cîșinat de aceste spaima copulărești. „S-ar zice că strada noastră Cornhill atît de mare atît de bine luminaată în care mîșună atîta polițiști a devenit ocolită un refugiu al hoșilor și asta numai fiindcă s-a întîmplat să îl părăsesc într-o noapte de-acasă, pentru a sta la căpîta il unui prieten bînat”. mormura el zîmbînd ușor. Pe cuvîntul meu, am devenit fricos ca o babă. N-a mai rămas decît să dau crezare poveștilor de adormit copii pe care le roștesc de o sută de ani încoace cunetrele orașului. Parcă am redevenit copil!”

Se ridică, își scutură capul, de parcă ar fi vrut să se lepede de temerile sale ridicole și făcu cîțiva pași prin încăperea. „Cînd am să bat, mîine, la ușa casei noastre din Cornhill”. își spusese el, ca și cum ar fi dorit să schîmbe cursul conversației cu el însuși. pun prîmsoare că vocea blîndă a botei Anna uni va ura bun venit. Clary are altceva de făcut decît să mi tot în întîmpinare. De ce n-o iubesc pe Anna?”

Rostis aceste ultime cuvinte, însoțindu le de-un prelung oftat. Zorile începuseră să se ivească în spațiile ferestrelor.

Nemăsurînd să gasească alte gînduri în stare să îl alunge tristețea, Stephen, nemulțumut de sine, se așeză cîm nou la căpîta il lui Percival. Aștepta nerăbdător ca Frank

si se trezesc, pentru a-i cere explicații asupra cuvintelor straniu rostite in somn.

Această explicație prezenta pentru el un interes lesne de înțeles, deoarece astfel avea să afle prin ce coincidență ciudată același om tulbura somnul bolnavului și veghea medicului.

Mai mult de-astfel, voia să știe unde văzuse Frank Perceval ciatricea aceea care ocupase un loc atât de mare în meditațiile sale din cursul nopții.

CAPITOLUL XI

VESTEA UNEI NENOROCIRI

Frank Perceval continua să doarmă, iar Stephen Mac-Nab aștepta nerăbdător trezirea acestuia, pentru a obține explicația cuvintului rostit în timpul visului.

Dar această explicație întârzia.

Pe la orele șapte dimineața, se auzi o bătaie violentă în ușa de afară a locuinței. Bătrînul Jack deschise și se întoarce număndu-și spre a-i spune lui Mac-Nab că o femeie, care venea din partea mamei sale, îl aștepta jos.

Stephen juă în grabă măsurile impuse de starea lui Perceval și i dădu îndrumări bătrînului valet, care ascultă cu luare aminte cuvintele lui, întipăriindu-și-le în memorie. Apoi coborî în salon, unde-o găsi pe slujitoarea doamnei Mac-Nab.

— Ce s-a întîmplat Betty? întrebă el.

— S-a întîmplat, domnule Mac-Nab! răspunse blata fată pe fața căreia Stephen observă abia atunci adîncă tulburare și durere ce-l răvășise trăsăturile. Ah! Doamne! Ah! Doamne! Nu mă-ntrebați ce s-a întîmplat. Veniți mai bine acasă! Veniți repede, căci blata conață e amețită. Ți se topește inima dacă te uști la ea.

— Vorbești de mama? strigă Stephen. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat?

— Ah! Doamne! Ah! Doamne! repetă jalnic Betty. Ți se topește inima! Biete-te fete! Ah! Doamne!

Neliniștit, tînărul medie o apucă de braț pe Betty și-i porunci pe un ton hotărât să vorbească mai linpede. Betty își duse batista la ochi și strigă:

- - Ți se topește inima! Bata femeie înnebunește!
Ah Doamnă! Ah! Doamnă!

Stephen făcu ceea ce ar fi trebuit să facă de la început. Ieși în stradă, opri o trăsură și porni iute spre Cornhill.

Întreind în casă, constată că Betty avusese dreptate. Sărmana doamnă Mac Nab arăta ca înnebunită. Toată noaptea își așteptase nepoatele lângă ușa deschisă a casei, sperînd tot timpul să le vadă venind din clipă în clipă.

În zor, intrase în casă, aruncă cu greu cele două etaje plină la cămărații fetelor, iar odată ajunsă acolo, fu cuprinsă de un fel de nebunie. Se stîngase printre lacrimi, plină de suferință pierdută și căzuse în nesimțire.

Cînd li văzu pe Stephen, își revină cîreacum și reuși să promită tot printre lacrimi, numele Anna și Clary.

Stephen ghici. Prin vorbele ei nedesluite, Betty îi pregătise pentru o nenorocire.

Dar căutînd de nu ar fi ghicit, aspectul paturilor goale de care, evident, cele două surori nu se atînauseră, i ar fi pus curînd în temă.

Disparuseră. Faptul era evident pentru Stephen. Doamna Mac Nab nu știa nici ea mai mult.

Stephen se simți copleșit. Lovitura era prea dură după o lungă noapte de chin și învîmnie. Își acoperi fața cu minile și și înăbuși lacrimile care voiau să-i cadă deasupra. Măcăsa îl strînse în brațe și mormură printre lacrimi:

- Singura mea nădejde e la tine, fiule.

La aceasta chemare, Stephen își reveni. Odată depășit primul moment de slăbiciune, își regăsi energia rece ce stătea la temelia firii sale și care, în ceasurile de dispareare supremă, constituia calitatea cea mai de preț. În scutură toropeala rămasă din viațile nopți trecute și-a redobîndi vigoarea mîncată. Se simțea mai mult grație și mai la largul lui în fața unei nenorociri cunoscute, ale cărei proporții, oricît de mari ar fi fost ele, se putea măsura, decît în fața temerilor fantastice, neliniștilor infri-gurate care l tulburasera în ultimele douăzeci-zece ore. Pe Stephen fabulosul îl stingherea, poezia li deruta, aici, hazardul li cerea să soarbă o cupă amară, dar se simțea cu

ridicările pe pământ. Isprăvisc cu halucinațiile și fantomile, se întorcea la viață.

În fața teribilei și neprevăzutei catastrofe, devenise mai curajos și mai puternic. Sarcina lui era din cele mai ingrate: nu avea de purtat o bătălie, ci trebuia să caute, alături, în imensitatea Londrei! Se simți la înălțimea misiunii sale.

— Nu ți pierde speranța, mamă, răspunse el — ai încredere în mine.

Doamna Mac-Nab nu se afla acasă când cele două surori fuseseră răpite. Temindu-se de invazii ale slăvinilor ei, Betty, care fusese singură în momentul acela, falsifică faptele, afirmând că cele două domnișoare plecaseră lăcră să spună nimic. Nimic, se jura ea, nu pătrunseseră în casă.

Mai rămânea o singură speranță. Angela Mac-Farlane avea un mod alt de citit de-a fi, înțeles doamna Mac-Nab era îndreptățită să prevadă: poate că ea unei lui tiri secrete fixată de ei licelul său. Stephen împărtăși o clipă această părere. Oricât de slabă ar fi o șansă, fiind că singura, trebuie să te agăți de ea. Dar și norul medic nu rămase multă vreme prizonierul acestei iluzii. Cu toate că dădusem lui, moșierul nu s-ar fi jucat astfel cu liniștea surorilor, reținându-le o noapte întregă pe cele două fete. Și apoi, nimic nu lăsa să se creadă că moșierul se afla la Londra.

Stephen hotărî să meargă la comisarul de poliție din Bishopsgate.

Când ajunsese în stradă, cumetrele din Cornhill și din Finch-Lane aflaseră despre răpirea celor două surori, prezentând-o în felul lor.

De unde știau?

Cumetrele au ochi care sînt în stare să vadă prin ziduri și urechi care aud și ceea ce nu se rostiește.

Apoi, mai era și Betty, slujnica doamnei Mac-Nab.

Stephen își continuă drumul spre Bishopsgate încercînd să dezlege enigma dinamică a celor două surori. Prima idee care i se ivi în minte necunoscutul de la Temple Church era autorul răpirii. Răpirea lui respunse la început această idee căci admitînd că bănușele lui stimate de gelozie erau adevărate, Clary era cea care îi albea pe omul acela și nu el o tubea pe Clary. Dealtfel, pentru ce le-ar fi răpit pe amîndouă surorile? Argumentele erau, evident, de necombătut. Totuși, Stephen nu renunță cu

total la această idee, deoarece și mințile cele mai rezonabile păstrează într-un colțușor ascuns gânduri tenebroase sau pătimase.

În al doilea rând, Stephen își spusese că putea fi vorba pur și simplu de-o răpire obișnuită, o răpire dublă și nu risc mai mult.

Ma, exista posibilitatea să fie una din acele răperi atât de obișnuite în vremea aceea, săvârșite de vreo slugă a unui înalt demnitar.

În sfârșit, nu era exclus să fie amestecați furnizorii de cadavre pentru disecție.

Stephen se cutremurase și nu îndrăzni să formuleze până la capăt acest gând.

Și totuși, își mărturisise că era cel mai posibil din toate.

Oncare ar fi fost adevărul, socotea că ochii investigaților ai poliției i va ajuta mult și-și lega speranțele de întrevvedere cu comisarul de pe Bishopgate Street.

Comisarul de pe Bishopgate Street îl primi pe Stephen de la înălțimea poziției sale. Stephen făcu anticameră timp de o oră și jumătate.

Expuse cazul și solicită să se depună de urgență toate eforturile posibile.

— Desigur, desigur, domnule — răspunse comisarul — este un caz urgent. Robin Cross, înregistrează reclamația domnului Mac Nab — e un caz urgent. Fie-ar să fie, avem numai cazuri urgente, până peste cap. Vă rugăm să reveniți peste cincisprezece zile, domnule.

— Peste cincisprezece zile? exclamă Stephen stupefiat. Bine, domnule, dar

— Ah! mai doriți ceva, domnule Mac-Nab? V-am spus, peste cincisprezece zile. La dispoziția dumneavoastră.

— Nu s-ar putea?

— Nu s-ar ar să fie, domnule!

— Sunt dispus să fac orice sacrificii.

Oh! În cazul acesta, vorbiți cu Robin Cross, domnule. Eu nu mă mai văd capul de treabă. La dispoziția dumneavoastră.

Robin Cross se ridicase. Era un fel de spectru, lung și slab, a cărui figură lăptosă se afla prinsă între două smocuri zbârlite de favoriți albicioși. Îi adresă lui Stephen un salut respectuos și îl rugă să intre cu el într-un birou săturat.

Vedeți dumneavoastră, toate aceste cercetări ne costă o groază de bani, domnule — și spune el. Vă rog să aveți amabilitatea de-a lua soc. O răpire! În general oamenii cred că noi avem o baghetă magică pentru regăsirea obiectelor pierdute. O dubla răpire! Sînt drăguțe fetele, domnule!

— Ce importanță are asta, răspunse brusc Stephen.

— Dați-mă voie scumpe domni! N-am intenția să vă jignesc. Ne-ați dat semnificațiile lor exacte, dar semnificațiile nu spun nimic. Aș putea să vă citesc, Lună-oară, 1200. Iamnosului Fergus-*cel Roșu*, și, Fergus O'Breane, banditul din Teviot Dale, care seamănă ca două picături de apă cu

Vă rog, domnule să revenim la cazul nostru! îl întrerupse Stephen nerăbdător.

Poate că, dacă Stephen nu s-ar fi grăbit să îl întrerupă, ar fi putut afla numele stavilit pe buzele lui Robin Cross.

— Foarte bine — continuă acesta nespui de calm. Vă întrebăm dacă cele două domnișoare sînt dragute.

— Da, domnule sînt draguțe.

— Hm! Hm! făcu Robin Cross acut rînd din cap. Vă trebui să puneți la bătaie o sumă cam mare.

— Sînt dispus să nu mă tocmesc — spune Stephen.

Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule. Vedeți dumneavoastră, dacă erau arde, cazul s-ar fi rezolvat de la sine. După patru zile răpitorii le ar fi adus în stradă. Cam așa se întimplă, știți. N-am mai avut altceva de făcut decît să le culegem. Cu zece guinee sîi fi scăpat — și chiar aceste zece guinee ar fi reprezentat un gest de generozitate din partea dumneavoastră, cîci legea ne interzice să cerem ceva. Dar sînt drăguțe — hm! hm! domnule — poate chiar foarte drăguțe.

Stephen ridică, nerăbdător și dezgustat, ochii spre cer. Individul îi călca pe nervi.

— Sînt foarte drăguțe, am înțeles! continuă Robin Cross cu un suspin dureros. Ah, dragă domnule, vă va costa cincizeci de lire.

— Și pot fi sigur... ?

— De reul nostru — ? Sîntem recunoscători pentru asta, domnule Mac-Nab. Aveți încredere în noi. Dacă nu le vom regăsi pe scumpele domnișoare, înseamnă că voi, Domnule, va fi împotriva noastră.

— Vă rog, vă rog, domnule! strigă Stephen care luă mîna comisarului și o strînse puternic. Veți cerceta, nu-i așa? Veți răscoli toată Londra.

— Londra-i mare, scumpe domn... morîndi Robin Cross.

Stephen nu-l auzi, continuă, din ce în ce mai aprins.

— Le veți găsi, chiar dacă se află în mințile unui om puternic.

Robin Cross strîmbă din nas.

Mi le veți reda, domnule, nu-i așa? . Vă ofer cincizeci de lire o sută, mai mult, cît doriți.

Strîmbătura lui Robin Cross se schimbă deodată într-un sur s'excesiv de măgulitor.

— Îmi place să v-aud vorbind așa, tinere gentleman! spuse el strîgînd, la rîndul său, mîna lui Stephen. Fiți liniștit, vom răscoli toată Londra, cum spuneți, vom face imposibilul. Dacă n-ați avea nimic împotrivă, să ne puneți la dispoziție ceva... cît doriți... pentru primele cheltuieli.

Stephen lăsă pe șemineu patru sau cinci bancnote de cinci lire.

— Perfect! Perfect! repetă Robin Cross. Veți fi mulțumit de noi, tinere gentleman!

Stephen coborî, plin de speranță, scara comisariatului de poliție. Dar odată ajuns în stradă aerul proaspăt îi risipi ameteala de care se lăsase cuprins fără voia sa. Chibzu-l la rece, cîntări valoarea promisiunilor acelor lacomi mercenari. Speranța i se spulberă.

Și totuși trebuia să acționeze. Bietele fete așteptau fără îndoială ajutorul lui. Dar cum să acționeze singur, ce era de făcut?

Stephen mergea, fără să știe încotro, drept înainte și nu se auzisea să și aleagă drumul. Tocmai cînd își repeta „Trebuie să acționez, trebuie să acționez”¹² ridică ochii și văzu la colțul unei aglomerări de case, numele Finsbury Square. Păi! Numele acesta îi readucea în gînd o idee lugubră, respinsă cu groază. Stephen știa că acolo se afla unul din birourile furnizorilor de cadavre pentru disecții.

Era medec și prin studiile și necăreliile tinerilor săi contrari dibuise drumul către aceste prăvălii de carne umană a căror existență e tolerată de poliție, datorită co-interesăria financiară, și pe care unii oameni le socot „un

rău necesar*. Era la curent cu faptul că vecinătatea mare-
-u cimitir al nonconformiştilor atrăsese în preajma lui
Finsbury-Square, în Worship Street, pe cel mai culexi-
-tor, pe cel mai redutabil dintre traficanţii morţi.

Primul îndemn al lui Stephen fu să fugă. Apoi o forţă
-irezistibilă şi misterioasă îl împinse să şi continue drumul
-spre Worship Street. Neliniştea are necontenit nevoie de
-certitudine, iar nenorocirea pe care o cunoşti pare mai
-puţin amară decât cea de care te temi.

Stephen Mac-Nab se temea şi dorea în acelaşi timp.
-Însă, dat fiind starea sufletească în care se afla, cu cât
-teama-i mai cumplită, cu atât dorinţa e mai mare.

Curind se trezi în Worship Street, în faţa unei clădiri
-mari a cărei faţadă semăna perfect cu a celorlalte case
-vecine.

Pe uşă, sub butonul soneriei, era o plăcuţă de aramă
-pe care se puteau citi aceste cuvinte:

BIROUL — BISHOP

Stephen întinse mîna spre butonul soneriei. Apoi o re-
-trase pentru a o duce din nou înima la bătea, ca atunci
-cînd simţi că-îi vine să leşină.

CAPITOLUL XII

BIROUL — BISHOP

În timp ce Stephen şovăia, cu degetul pe butonul son-
-eriei de deasupra plăcuţei *Mr Bishop — Office*, de partea
-cealaltă a străzii un om îl contempla cu interes.

Individul, rezemat de grîlajul unei case, purta costu-
-mul specific cerşetorilor Londrei, straniu vestiment semă-
-nînd perfect cu costumul unui gentleman, diferit doar prin
-pete şi uzură, vestiment de-o mie de ori mai trist şi mai
-respingător decât zdrenţele săracilor de pe continent, de-
-oarece pare să alăture un fel de pretenţie la bunăstare şi
-protestează împotriva unei mizerii evidente.

Poate că şi asta-i un calcul într-o ţară în care mizeria
-înseamnă a fi condamnat la moarte.

Omul care-l urmărea cu privirea pe Stephen putea să

aabă vreo patruzeci de ani, dar părea cu zece ani mai în vârstă. Zdrăncele costumului negru îi afirmă, pe umeri, osoși, descărnați. Pantaloni, de asemenea negri și peticiți în zeci de locuri, se lipeau, fleșcăii și jilavi, pe picioarele de-o înspăimântătoare subțirime.

Trebuie să fi fost cândva un bărbat chipeș, cel puțin așa părea după trasăturile regulate care nu erau luate de-o oarecare finețe. Dar foamea sau boala, sau amândouă lăsată, făcuseră asemenea savagii, încât ansamblul trăsăturilor nu mai putea ascunde nimic decît milă. Fruntea lui îngustă, bombată, era acoperită de-o masă de păr în dezordine. Gura avea acea expresie de amărăciune ulcerată pe care nevoia de a zâmbi o face și mai tristă. Avea ochi mohorâți, holotați, ratăciți.

De fapt, trăsăturile lui nu exprimau nimic, nimic altceva decît mizeria impensă până la limită.

Omul nostru era într-adevăr în această situație marea de foame.

Elec nenorocit continua să privească la Stephen cu o strană expresie de lăcomie. Era evident că dorea neapărat să se apropie de tânărul medic, dar ceva îl reținea.

În sfârșit, în timp ce Stephen șovăia el încoace, către torul părăsi tipul galopul de care se sprijinea și traversă strada cu pași de... p. Ajunge lângă Stephen în clipa în care acesta se hotărîse în sfârșit să apese pe butonul soneriei.

„Înălțimea Voastră” spuse el timid, trăgîndu-l pe Mac-Nab de haină. „Oh! Înălțimea Voastră!”

Stephen se întoarse repede, rusinat că fusese surprins în locul acela. Văzînd aspectul nenorocitului, se simți înținat, dar hățul omului se clătina pe picioarele jigărite, cel cîțiva pași pe care făcuse îl stăpînea.

„Ce dorești?” întrebă Stephen străduindu-se să-și stăpînească nervii.

„Oh! Înălțimea Voastră” răspunse individul cu un puternic accent irlandez. „Nu fiți supărat pe mine... vreau doar să vă spun că domnul Bishop vinde foarte scump, în timp ce noi ne putem înțelege la jumătate preț.”

Fără să vrea, Stephen făcu un pas înapoi.

— „Te ocupi cu vânzarea de cadavre?” exclamă el.

„Vreți să cumpărați unul?” întrebă încet irlandezul în loc să răspundă.

Stephen se gîndi numai decît la cele două surori.

— Ai o fată Unică? rosti el scrișnind din dinți.

Irlandezul dădu întristat din cap

— O! Înălțimea Voastră — spuse el — eu n-aș un-
sasîn ca domnul Bishop — Și cînd spun că domnul Bis-
hop e-un asasin, poate mă-nșel — știu foarte bine că nu
trebuie să-i vorbești niciodată de rău pe bogătați — dar,
în ce mă privește, Înălțimea Voastră, e de-ajuns să vă
uitați la mine și să vă dați seama că n-aș avea putere să
omor nîci măcar un copil

Stephen privi mai atent la sărmanul nenorocit și i se
făcu milă de starea lui jalnică.

— Prin urmare, deagropi cadavre și-apoi le vinăi?
Întrebă el pe un ton mai blînd

— Va! nu, Înălțimea Voastră — răspunse irlandezul
— sînt catolic.

Atunci, ce vrei să-mi propui?

Un corp care n-a fost rău ciădit la vremea lui, Înăl-
țimea Voastră — cam slăbuț, dar sănătos — patruzeci de
ani, înalt de cinci picioare și șase degete — într-o oră
poate îl ai dumneavoastră. Dacă-ați putea aștepta opt zile,
aș prefera — dar dacă nu se poate —

Și de unde vei face rost de el? boîborosi Stephen
stupefiat.

Oh! nu vă sîchisiți de asta, am eu grijă.

— Deci n-a murit?

— Nu tocmai — spuse irlandezul zîmbind trist.

— Ai de gînd să-l ucizi?

— Va trebui ..

— Dar bine, omule, spune odată — rosti Stephen tre-
murînd — a, cui este cadavru?

— Dacă Înălțimea Voastră n-are nimic împotrivă
— replică irlandezul cu o hotărîre rece — e vorba de ca-
davru meu.

Acestea fiind zise, se clătînd și, temîndu-se să nu cadă,
se așeză pe treptele scării lui Bishop.

Stephen îl examină atent. Nu descoperi pe chipul lui
extenuat nici o urmă de alienare mintală sau măcar de
febră. Această culme a mizeriei umane îl făcu să uite
pentru o clipă propria-i suferință

Com te cheamă? Întrebă el căutîndu-și punga cu
bani

— Oh! Înălțimea Voastră — strigă fericit irlandezul
văd c-aveți de gînd să mă cumpărați — . Mă numesc

Donnor d'Ardayh și vă pot spune în două cuvinte povestea mea. Vedeti dumneavoastră, noi, irlandezii, stătem lipiți să venim la Londra și Londra se uide.

Văzînd că Stephen îl asculta, Donnor își regăsi pentru o clipă volubilitatea proverbială a fiilor Erinului și continuă iute.

— Oh! da, Înălțimea Voastră, Londra-i o nenorocire pentru irlandezi. Am venit aici, în urmă cu mulți ani, și m-am călătorit în Saint Giles cu o fată frumoasă care mă iubea. Eram săraci, dar încrezători în forțele noastre și munceam pe brînci. Acum doi ani trăiam liniștiți, împreună cu cei cinc' copii ai noștri dintre care unul în cepusără să muncească. Cel mai mare, Patrick era foarte frumos și vîinos: ar fi fost un sprinț pentru noi la bătrînețe: căci avea inimă bună. Dar regelui i-au trebuit marinarii Patrick a fost luat și urcat cu de a sua pe-un vapor care nu s-a mai întors. Sărmana mea Nell plîngea tot timpul. El lucra, apoi a-nceput să mai lucreze, căci avea inima bolnavă. Pînea a-nceput să lipsească din celăruși (becuși) nostru din Church Street. Lui Georges, el doilea fiu al meu un copil blînd și mărinimos, i s-a fărîț milă de mărăcă sa și a furat o doctorie de la un negustor de medicamente. Georges a fost trimis la Botany Bay. Nell s-a prăpădit.

Donnor își înăbuși plînsul și continuă gîlînd.

— Snail și Loo, pe care fusesem siliți să-i trimitem la muncă, într-o fabrică. În timpul bolii lui Nell s-au înghesat cu drojdia societății și au dechîntat pînă pe ultima ei treaptă. Se pare că Snail s-ar fi angajat în *Marea Familie*. Dacă ați ști re Bîiat draguș și preceput era, Înălțimea Voastră! și Loo, frumoasa mea Loo! slăbiciunea sărmanei Nell! Loo a devenit rușinea numelui meu. N-are decît treisprezece ani. Înălțimea Voastră! Nu biata fată, ci Londra trebuie trasă la răspundere!

Donnor își lăsa capul în piept și începu să plîngă, dar nu conținu să vorbească.

— Snail și Loo aveau suflete curate — spusese el — dar Londra pervertește copilaria și copilaria nu-și dă seama. Acum Loo e pe moarte, ucisă de gin și de oboseala îngrozitoare a sale mizerii, iar Snail se odreapță cu pașă repezi spre spînzurătoare. Oh! Aștia-s copii mei! Copiii lui Nell care era atît de neprăhănită și atît de bună! Acum, Înălțimea Voastră, nu mai a mai rămas decît o fetiță, fără

haine pe ea, care doarme în cenușă la ușa fostului meu celar. Sînt prea slab să muncească și-ncert să-mi vînd trupul pentru două lire și zece șilingi.

Dar bine, omule — spuse Stephen — crezi că atunci cînd dumneata nu vei mai fi pe lume, fetița va suferi mai puțin?

Oh! Înălțimea Voastră, m-am gîndit la tot — răspunse Donnor cu un zîmbet de copil — am avut timp să gîndesc. De cîteva zile încerc să mă vînd — dar domnul Bishop mă găsește prea prăpădit. Se înală mai am încă destulă carne pe mine! Vedeti dumneavoastră, Brien Cork, negustorul de mărunțuri din Bainbridge Street, e dispus să-mi ia fetița la el, dacă fac rost de două lire pentru îmbrăcăminte. Mi-ar mai rămîne zece șilingi, din care cinci m-ar alina să-i pun lui Neil o cruce pe mormînt. Cu ceilalți, cinci

Donnor zăvălu

— Oh! Înălțimea Voastră — continuă el stîngherit — mi dau seama că nu e un gînd creștinesc. Și, la nevoie, aş putea să scad ultima cinci șilingi! Dar e-etita angor de vreme de cînd n-am mai băut și mîncat pe săturate! Aș fi vrut, Înălțimea Voastră, înainte de-a muri să stau la masă ca un om să mîncare pline și să bea bere. Le-am urtat pînă și gustul.

Stephen rămase o clipă fără grai în fața acestei expresii supreme a mizeriei. Donnor credea că tinărul doctor îi găsește pretențiile exorbitante.

— De va fi nevoie, voi renunța și la cei cinci șilingi — continuă el, oftînd. Pot să mor și flămînd, așa cum am trăit — cît despre ceilalți cinci. Biata Neil n-are nici cruce pe mormînt. Ah! Înălțimea Voastră, dacă vă toc-muți, fetița nu va ști unde să-ngenuncheze pentru a-și plînge mama!

Ochii lui Stephen lacrimară, stăpînirea de sine i se topi la auzul acestor cuvinte.

— Donnor — spuse el — și eu sînt foarte nefericit din casa mamei mele au fost răpite două fete pe care le iubesc ca și cum mi-ar fi surori.

— Ah! Bicu irlandezul aruncînd o privire înțeleghătoare spre plăcuța cu numele lui Bishop.

— Du-te de mîncă și bea — continuă Stephen pînîndu-i în mînă rugă bani și cartea sa de vizită — cumpără-i cele trebuincioase fetiței — apoi treci pe la mine

Donnor nu se grăbi deloc să-și arate recunoștința. Cunoștea prea bine Londra spre a crede în binefăcători, iar privirea lui interoga bănuitoare fizionomia lui Stephen.

— Înălțimea Voastră — spuse el după o tăcere — mai trebuie o hră și cinci șilagi.

— Dacă-mi vei putea fi de folos, am să te plătesc — răspunse tînărul doctor scurt, depărtîndu-se de irlandez cu o mișcare. De nu-mi vei putea fi de folos, te voi ajuta. Du-te, Donnor, și vino azi pe la mine în Cornhill.

Donnor se îndepărtă, uluit. Ideea de-a cîștiga ceva bani, prăpădit cum era, altfel decît vînzîndu-și cadavru, nu-și mai putea face loc în mintea lui deprinsă cîrghind-morții.

„Am să fac tot ce-mi va fi în putință pentru felișă”, gîndi el.

Dar nu-i mulțumi în nici un fel lui Stephen.

Acesta apăsă pe butonul soneriei. Ușa se deschise.

Un valet în livrea roșie îl introduce pe Mac Nab într-un salon destul de frumos, al cărui pereți erau ornamentați cu-o mulțime de gravuri, proaspe reprezentînd scene de sport: exhibiți pugilistice și lupte cu floarea. Iei-colo erau arîncate matruș de box, cavașe, pipe și mai multe numere din ziarul *The Grog*, publicat e săptămînală ilustrată, ale cărei coloane se deschid larg știrilor privitoare la vînători, sport, jocuri, meciuri de box sau eccentricity.

Stephen întrebă de domnul Bishop.

— Domnul se găsește în biroul său — răspunse valetul. Dacă binevoști să-mi spuneți numele dumneavoastră, vă voi anunța.

L-am descris pe Bishop-Hontarul în prima parte a povestirii noastre, cu prilejul memorabilei înfruntări dintre Tom Turnbull și Mich, cumnatul mureșului Snail. Nu vom reveni asupra acestui portret, mult prea puțin atrăgător ca să ne stimuleze fantasia și să l mai descriem o dată. Totuși, vom fi ziliți să indicăm în treacăt cîteva trăsături luate sau modificate în funcție de trecerea timpului.

Bishop era îmbrăcat cu un halat de satin ale căru, broderii șanjante aveau niste reflexe purpurne magnifice. Pe cap purta o bonetă scoțiană din tarian stacoazu, așezată într-o parte. Ședea tolat în pe o canapea de catifea, așezată lîngă un perete de asemenea căptușit cu catifea. Canapeaua, fotoliile, tapiseria și perdelele pe jumătate trase ale

ferestrelor erau toate roșii. Tot acest roșu arunca pe fața irălitantului de cadavre o culoare apoplectică înspăimântătoare. Lângă ei, era întins pe covor un câine scoțian uriaș cu părul roșcat. Ochiul său, reflectând lumina de foc „acestui colț straniu, aveau o strălucire într-adevăr diabolică.

Domnul Bishop era și el în felul lui un eccentric mândru. Mobilierul îi exprima viziunea.

Trăgea dintr-o pipă turcească lungă, o narghilea, a cărei sursă de alimentare se afla undeva pe jos și trimitea spre tavan colaci de fum impurpurați.

Pătrunzind în stăruia cameră, Stephen se simți la început carecum amețit, din pricina culorii insolite care domina toate obiectele.

Primul lucru pe care-l sări în haosul acela incens fu privirea de flăcări scintiletoare a candelui scoțian care mîrli înăbușit.

Apoi, deslușii contururile unui chip de bulldog cu bonetă din țarian scoțian de calusea era proprietarul. Stephen se îndreptă spre el.

— Oh! Oh! spuse Bishop fără să se deranjeze. Dumneata ești Mac-Nab? Nu te cunosc. Ce dorești?

— Eu însă te cunosc... răspuse Stephen care-și redăpătase singele rece — și-aș vrea să ți văd supușii.

— Supușii mei! Asta-i bună! exclamă Bishop rînd. Eu însămi sînt unul din supușii credincioși ai regelui. Unde crezi că te afla, prietene, ca să-mi vorbești, mie despre supuși? Ești atât de palid, încît toate cățifelele mele nu izbutesc să-ți rumenească obrații. Sper că n-ai venit aici să-ți bați joc de mine?

Îți repet — replică Stephen — c-am venit să-ți cumpăr un supuș.

— Dracé! mormăi Bishop ridicîndu-se dintr-un salt și apucîndu-l pe tîlnarul medic de guler. Ești cumva de la poliție, prietene?

Cîndele scoțian își întinse labele din față și le ghemui pe cele din spate, ca și cum ar fi vrut să se năpustească asupra lui Stephen.

CAVOUL

Mășcarea lui Bishop fusese aită de neașteptată, atât de imposibil de prevăzut, încât Stephen nu se putuse pune în gardă. De altfel, la ce bun să se apere? Bishop era un om de o vigoare atletică, iar Stephen se afla acolo lipsit de orice posibilitate de-a cere ajutor.

Singele rece era singura armă în stare să învingă în acea înfruntare neașteptată. În privința asta, Stephen se simțea socotit pregătit.

— Nu sînt poștat — răspunde el calm — și-apoi mai există negocieri ca dumneata la Londra, domnule Bishop, iar foile dumitale de a te purta nu î de natură să-ți atragă atenția.

Bishop îi dădu drumul din strînsoare.

— Un polițist ar fi tremurat în ghearele mele — lădogăni el — dar tu — cîma unei nădăd cunosc pe bălățul ăsta — și totuși, n-ai vrea să-mi puni în primejdie negocîul — Nu ești încrea, tinere domn — adăugă el ca glas tare. Îmi plac oamenii curajoși. Dar de ce naiba ai venit să mă vorbești despre supuși? Eu sînt în negocierilor cîștigă de a se de portu, de gin de whisky, în sfîrșit, de tot ce se poate bea. Dar de supuși, ce naiba? Nu-ntîreg ce vrei să spui? Te întreb pentru a doua oară, ce dorești?

Stephen, care avea acum libertatea de-a se mișca, scoase portofelul și-i arăună lui Bishop cartea sa de vizită.

— Ah — ah! exclamă acesta. Pentru un om de știință ești cam nechipzuit, tinere gentleman. Aloristă să fii dacă nu și-ai riscat pielea. Ai terminat cu ceea ce ai fi trebuit să accepți. Nu se vine în feul ăsta în biroul meu ca și cum ai vinde mănuși franțuzești sau zahăr candel pentru copii, aș? Cred că ai să mă scuzi, domnule. Un agent de poliție seamănă destul de mult cu un om și trebuie să fii cu ochii în patru. Vrei să servești ceva — un pahar de whisky sau de porto — un grog?

Te rog să mă ierți, domnule — continua Stephen — nu beau nimic.

Bishop își încrunță sprîncenele groase și se toîlni comod pe canapea.

— Nimic? Nici măcar un degețel de sherry domnule Mac-Nab? continuă el oarecum indispus. Mă rog? Faci cum vrei, nu-s eu omul care să mă formalizez pentru un refuz. Dar n-aș vrea să mi porți pică, domnule Mac-Nab. La urma urmei, poate vei fi un mușteru interesant. Pe cinstea mea, ai riscat mult și nu o dată mi s-a întâmplat să transform un spion într-un supus de cinci sau șase guinee.

Acți-Bishop izbucni în râs, iar cîinele Turk, stimulată de veselele stăpînului său, scîpăra scînteii roșii din privirile ochilor săi uriași.

Bishop bău o sticlă de gin ce se afla pe-o masă la capătul divanului și îl umplu un pahar mare. Abstrul pal al lui părului se împurpura sub mule de raze înfăcărâte care porneau din toate colțurile odăii. Cînd Bishop apropie licoarea de buze, el îi jură că se pregătea să bea singur.

— În sănătatea dumitale, domnule Mac-Nab, spuse el — pari un băiat de treabă. Să vedem ce pot face ca să-ți fii agreabil?

Stephen pe care simțeaua atît de puțin negustor de carne umană nu izbutise să îl tulbure, se simți năpădit de o sudoare rece cînd i se puse această întrebare totuși ușor de prevăzut. Sosec cupe huzăritoare. Avra să i se deschidă porțile muzeului morții, unde poate că Anna și Clary

Stephen se căută și se sprijini de spătarul unui fotoliu.

— Oh! pe cinstea mea — exclamă Bishop ridicîndu-se în coaste — am impresia că nu ne simțim prea bine. Unere gentleman! E ndulăgător, aș putea să jur. Fi' dar cum tot suferi de rău de mare ce mai contrază o vizită în salonul meu de lux. Ah! ah! vino-ți în fire, domnule Mac-Nab. Cu gin sau fără gin, cum dorești. dar vino-ți în fire. Ce dracu' Ai venit e un scop, desigur.

Am venit a-aleg și să cumpăr, domnule — spuse Stephen făcînd un efort, deoarece simțea primejdia unei îndelungi tăceri.

— Asta e foarte bine, domnule Mac-Nab. Te rog să-mi spui de ce-ai nevoie.

Explicația ar fi lungă și tehnică — răspunse Stephen. Prefer să-mi aleg singur.

Așa-mi place. Cum stai cu inima?

Sînt gata să te urmez.

Bishop clipl din ochi cu un aer de superioritate disprețuitoare. Emoția tânărului medic, care era vizibilă și-a cărui surâs nu o cunoștea, îi făcea milă.

— Dumneata domnule Mac-Nab — continuă Bishop din vârful buzelor sale groase — dumneata mi-ai amintit de vremea cînd mă treceau toate sudorile de cîte ori trebuia să mă petrec noaptea în cimitir — căci trebuie să la mai intri valet înainte de a deveni stăpîn. — Dumneata n-ai știut asta, dumneata care ai învățat greaca și latina în mai multe cărți decît am varul eu în toată viața mea, slava Domnului! Am minuit multă vreme cămașa și lopata. Ori de cîte ori mă gîndesc la asta, simt nevoia să beau un pahar de gin sau blue-ram, cîm i se mai zice în popor. E o meserie aspră zău așa, și-n nopțile de toamnă, vezi o mulțime de lucruri ciudate prin cimitire. Dar ai nu mai pomenim de asta. Acum am lucrătorii mei și-al naibii să știu dacă m-am ajutat de vreun mormînt în ultimii doi ani. Nopțile sînt făcute să dormi și să bei, beau și dorm. Nici preotul de la Saint Paul nu poate cere mai mult.

Bishop se ridică și prîns o funie de mătase de zgarda lui Turk, pe care-i legă solid de-un inel fixat în perete.

— E-o măsură de precauție, domnule Mac-Nab — murmură el. Diavolul asta de Turk dacă l-ai de capul lui, îți face praf un om mai înainte de a apuca să spun „do pe el”. Un braț se-nghute și mai repede.

Stephen scrișă un gest de desgușt.

Bine, bine, domnule! mormăi Bishop îmi dau seama, ai o inimă simplătoare. Dar la urma urmei, un cîine nu-i un om. Turk nu vede nimic rău în asta, e că și cînd dumneata ai minca un cotlet.

— Mai repede, domnule! te rog — spuse Stephen.

— Facă-se voia dumitale, tinere gentleman.

Bishop trase cu violență un buton de cristal fixat în catifeasa peretelui și, în urma efortului, unul din panouri lunecă brusc de-a lungul unei scobituri făcînd să apară o gaură neagră imensă din care răbufnea un val de aer rece.

— Te rog să intri! spuse Bishop, într-o izbucnire de veselie grosolană.

Stephen nu mai putea șovăi. Treclînd prin toate fazele fricii și ale nerăbdării, neliniștea lui se transformase în avînt. Se îndreptă hotărît spre locul indicat.

— O elipă strigă Bishop oprindu-l cu asprime —
lărtă-mi comportarea, tinere domn dar cred că-ți mai bine
să îmbrînțești un om decât să-l iapi să-și frângă gîtul!
Cînd ți-am spus să intri a fost un fel de a vorbi — tre-
buia să ți spun să cobori, căci nu există decît o vîgăună
adîncă de douăzeci de picioare și o scară — Dă-mi voie să
trec eu primul!

Bishop se prînsese de perete și coborî scara atînd cu
spatele Stephen îl urmă.

— Nu ți fie teama — murmură Bishop coborînd. Sca-
ra — bună și a. s. o. treci din nou. — Nu același lucru îl pot
spune toți cei ce au coborît-o, domnule Mac-Nab. — Este
scara ștanței, zău așa! — N-ai să găsești pe ea decît cr-
ucile de praie ale pașilor celor de la Royal College. Ah! ah!
tinere gentleman, ești un om norocos. Chiar noaptea tre-
cută s-a făcut turul cîmîțirelor din est și din South-
west. — Expoziția-i bogată.

Stephen se opri pe loc.

N-ai decît cadavre deșchumate? întrebă el.

— Ehe! făcu Bishop cu o înspăimîntătoare cochetărie
de negustor. Nu spun nici da, nici nu, domnule Mac-
Nab! — Ai să vezi! Ai să vezi! — Merită ostensala.

Și totuși, trebuie să-ți mărturisesc numai decît că mi se
atribuie mult mai multe merite decît am. — Cu mine
se-ntîmplă ca și cu oamenii de spirit domnule — li se pun
în cîrcă toate vorbele de duh ce se rostesc la douăzeci de
jghe depărtare. — Dacă o pisică-i asasinată noaptea pe
străzi ale Londrei mi se atribuie mie cîntea. — E mîna lui
Bishop, zice lumea. Bishop-Horlarul. — Pe legea mea nici
Grey, nici Me bourn, nici Howard, nepotul lui Fox, nici
Stanley, nici Peel, nici Graham, stupidul conformist, nici
Althorp, nici John Russel — destul de afurisiți tipul, nici
chiar bairnul Wellington nu-a atît de cunoscuți ca
mine. — E. n. fapt de necontestat, domnule Mac-Nab.

Și n. vad ce diferență se poate face între renumele unui
om și renumele ațutui om. — Ah! ah! greu se cîștigă repu-
tația, domnule dar cînd ai dobîndit-o, o ai pe vecie și nu
mai știi cum să scapi de ea. — Bishop încolo, Bishop în-
coace. — Ah! ah! Bishop.

Individul rîdea atît de zgomotos, încît făcea să se cu-
tremure scara de scînturile sinistrei lui veselii.

— Ei bine, domnule Mac-Nab — continuă el pe un
ton serios — toate acestea sînt prostii. Ucid, firește, cînd ești

nevoit s-o faci altminteri, nu te poți socoti decît un
băst negustor — dar nu atasezi în plană stradă, așa cum
cred cockneyii, din noapte pînă-n zori. Fir-ar să fie, dom-
nule, dacă s-ar proceda astfel, poliția ar fi silită să dea,
în cele din urmă, un semn de viață — tăcerea ei costă
destul de scump, domnule, și jumătate din beneficiu se
duce acolo. — Nu spun decît adevărul adevărat? Ah! ah!
nu cumva să crezi că tace, cum spune jălnicu, găgăușă de
comisar adjunct de pe Lambert Street. Domnul Robert
Blount „în interesul combinat al științei și al uman-
ității?” Ma rog, în definitiv s-ar putea să fie și așa, nu-mi
pare — dar, cu toate astea, nu trebuie să mergem prea
departe, în interesul combinat al umeriilor și gîtului no-
stru — ha! ha! — Gînușă nu mi se pare proastă. — Și
apoi, domnule Mac Nab, trupurile „aranjate” sînt al naibii
de scumpe. — Între noi fie vorba, nu furnizăm acest soi
de articole decît atunci cînd avem certitudinea unui pa-
sament bun și cînd ni se comandă în mod special. — Iată
c-am așuna, domnule.

Stephen suferea îngrozitor. Singe e-i era cînd rece ca
gheața, cînd aprins ca focul. Voia mereu să deschidă gura
pentru a-i spune lui Mr. Bishop să se grăbească, dar nu
putea vorbi, deoarece o groază irezistibilă îi para de cor-
zile vocale.

Domnul Bishop deschise o ușă. Privirea luminoasă a tî-
nărului medic căzu deodată asupra unei săli mari bol-
toase și lunguete — luminată de lămpi. În jurul încăperii,
care era o pivniță înaltă, se înșirau o mulțime de mese
de marmură înclinate.

Pereți spoziți cu var reflectau, mai palidă, lumina lămp-
ilor asupra formelor umane, rigide, imobile, culcate pe
marmura neagră a meselor.

În mijlocul sălii, o cădelniță mare în care ardea tămîile
lăsa să se strecoare fumurile albe de fum prin nume-
roasele orificii ale unui capac de argint.

Existau cel puțin zece mese și nici una nu era goală.

Aula deschisese ușa căminului și Bishop își pierdu
gravu. Nu mai era același om. Fie din pricina schimbării
sănătate de lumină — fie din pricina unei reale emoții, în ciuda
volubilității recentului său discurs, trăsăturile-i căpătără
instantaneu o paloare de mort.

Apucă brațul lui Stephen. Mina-i era rece.

Totu-i alb aici — murmură el — totu-i roșu sus.

Ca să uit. Când m-am roșu în jurul meu, domnule Mac-Nab, toți oamenii mi se par niște cadavre.

Încercă să zîmbească și continuă

— Mi-am uitat sticla de gin, și fără gin nu fac nici două parale printre ticăloșii ăștia morți. E jalnic, dar asta-i. Haidem să alegi.

Stephen nu așteptă să i se spună de două ori. Făcu în grabă ocoa., cavoului, lăsându-l pe Bishop mut în urmă. Apoi răzu în genunchi gîfîind.

— Îți mulțumesc! îți mulțumesc! murmură el.

Se adresa cerului.

Ei bine, ei bine, domnule Mac-Nab, atrîgă de departe Bishop a cărui voce părea tulburată în chip strănu. — m-aștepți. Spune-mi!

Stephen nici n-avea de gînd să-i răspundă. Era cu totul absorbit de fericirea de a nu fi văzut acolo ceea ce se temea atât de mult c-ar putea vedea.

Bishop ajunse lângă el, avînd grijă să n. privească nici la dreapta, nici la stînga. Pasul îi era neîngur. Când ajunse în prag îl împinse pe Stephen, a o parte și se grăbi să închidă ușa la loc.

Un scapin sgomotoș răsună din pieptul lui.

— Urcă, hai urcă, mi-e sete.

Bishop își recăpătă suful și continuă

— Domnule Mac-Nab, în definitiv, ce părere ai?

Nu spus nimic. Ah! și-a fost frică, fii sincer?

— Nu, domnule — răspunse Stephen.

— Nici mie, zău așa? Dar mi-ai uitat sticla cu gin.

Reîntîrînd în salonul roșu, Bishop se grăbi să-și repăre greșea și bău două pahare mari, unul după altul.

— Asta-i adevărul, domnule Mac-Nab, spuse el apoi. — nu mi-ai schimba meseria nici pentru cea a papri. Ei și-a a ea ceva?

Stephen răspunse scurt că nimic din ceea ce văzuse nu putea servi studi. or sale actuale.

— Oh! oh! făcu Bishop fără să mandeste vrea îndapoziție. Nu face nimic, domnule, nu face nimic! Sper însă c. ai fost mulțumit de expoziția mea!

Stephen dădu din cap afirmativ.

Asta m-e de-ajuns, domnule Mac-Nab. O să cădem la nevoie altă dată, deoarece consider să mă pot bizui

pe faptul că al său fiu misteriu. La drept vorbind, adăugă el, strecurând o nuanță de malicie în sursul lui bădărnos — părerea mea e că-a venit din pură curiozitate. Nu treci în goană și n-ai nici o singură privire dacă, din rețec buclăp, nici una nu-ți convine. — dar nu contează. — Îmi pare bine că te-am cunoscut, domnule Mac-Nab.

Stephen salută și se îndreaptă spre ușă. Mr. Bishop îl conduse până în prag. Apoi acolo, continuă cu un bizar amestec de singhieraală și neînținare.

— Am senzația linere gentleman că m-ai luat drept un nătăntol văzând cum m-am comportat acolo jos. — Adăvărul e că nu mă simt în largul meu fără sticle de gin, dar cînd am ginu, cu mine, nu mă pasă de ticăloși și de palizi, nici ei și de marele Mogu. — Sper să am plăcerea să te revăd, domnule Mac-Nab.

Deși Stephen era medic, cele văzute îl tulburaseră într-o uarecare măsură. Am aluneca însă departe de adevăr dacă am spune că „travaliu mortuor” îl impresionase la fel ca pe un om născut cu o sensibilitate obișnuită. Totuși, venind de la domnul Bishop, își umflă fericit pieptul pentru a inhala aerul proaspăt de afară.

Dar nu ideea morții îl chinase pe el — ci ideea crimei.

O clipă se dăruie cu totul, gândul său mîngietor că surorile nu încăpseră pe mîinile unor asasin, dar reflectînd bine, bucuria lui deveni mai pălămită. Bishop nu era singurul furnizor al chitargilor din Londra, iar ceilalți, mai puțin bogați și, mai puțin curajoși, pătrunseră în „urul antisocial” lor negoț un mister de nepătruns.

Stephen nu avea deci nici un mijloc de-a dobîndi în această privință o certitudine deplină.

Cînd se reîntoarce în casa din Cornhill, Betty îl spuse că i n necunoscut îl aștepta în salon. Omul vorbea despre două tinere fete care fuseseră răpite.

Betty n apucă să spună mai mult. Stephen o dădu brusc la o parte, ca să intre în salon.

BODEGA SHAKESPEARE

Stephen uitase complet de Donnor d'Ardagh, cerșetorul irlandez, și de tirgul straniu pe care acesta i-l propusese la ușa lui Bushop.

Dacă s-ar mai fi gândit la Donnor d'Ardagh, începutul explicației lui Betty, afirmând că omul care aștepta în ea on vorbea despre două tinere, i-ar fi determinat pe Stephen s-o ia la goană.

Intrînd în saloan, îl recunoaște pe Donnor mai mult după fraciul zdrențaros decît după figură, căci bietul irlandez aștipea așteptîndu-l, iar chipul său sprijinit într-o mîină îl era ascuns de pletele dezordonate ale părului său bogat.

Stephen, care se avîntase cu toată ardoarea curiozității sale nerăbdătoare, se opri locului deznădăjduit.

— Dumneata erai? exclamă el.

Donnor nu sesiză sensul acestor cuvinte, dar se trezi trezirînd își duse mîna la stomac.

Oh! murmură el. Am vînat că mîncam pîine! Mi-a prins foarte bine, chiar în via, căci nu mai sufăr de foame.

Îl zări pe Stephen și se nîfloră din cap pînă în picioare.

N-am vînat - continuă el - am mîncat banii angelui meu. Iată-mă. Înălțimea Voastră. Am fost în Saint Giles. Mîca are acum ce-mbrăca, și-am cumpărat pîine. Nu trebuia să cumpăr pîine - adăugă el suspirînd - căci pîinea e bună și-ți dă chef de viață - dar mi-e totuna. Iată-mă.

Donnor se ridicase și stătea în picioare, cu brațele încrucișate în fața lui Stephen care, doborît de oboseală, se trîntise într-un fotoliu.

— Bine - îngîmă acesta din urmă distrat. Am să-ți încredințez o mistune.

Înălțimea Voastră - apuse hotărît Donnor grăbiți-vă! Acum nu mai sufăr, parcă-mi vine iar să trăiesc. În definitiv, n-am decît patruzeci de ani - să terminăm mai repede. Am o funie în buzunar, nu mai e nevoie decît de-un cîrlig.

Stephen îl privi uluit.

— Dați-mi cei douăzeci și cinci de șilingi pe care mi-i datorăți — continuă Donnor — și arătați-mi drumul spre laboratorul dumneavoastră. Astă-seară treaba va fi terminată.

Amintirea celor întâmplate reveni deodată în mintea lui Stephen.

— Am nevoie de prieteni vii, Donnor — spuse el cu un suris involuntar — și voi încerca să-ți scot din cap ideea spinzurării. N-a mai fost nimeni pe aici, de când ai venit?

— Înălțimea Voastră! Înălțimea Voastră! strigă Donnor în loc să răspundă. Mai spuneți-mi o dată și mai pe-ndelete. Sînt un biet nenorocit — n-ar fi cinstit să mă lăsați să cred. Deci nu mi-vreți trupul în schimbul banilor dumneavoastră?

— Firește că nu, prietene — replică blînd Stephen.

Oh — făcu Donnor sufocat de mirare.

Apoi continuă cu o volubilitate fără seamăn.

Trebuia să-mi închipui. Doar mi-ați mai spus-o în Worship Street. Dar nu voiam să vă-nțeleg, fiindcă adesea am nădărdit — și-i groaznic de dureros să nădărdesc — că nu ești în van. Dar, oh! Înălțimea Voastră! cînd am văzut că locuști în casa asta, de unde cele două domnișoare mi-au aruncat de multe ori pomana.

— Deci dumneata ai vorbit despre ele? îi întrerupse Stephen.

— Da, Înălțimea Voastră.

— Le ai recunoscut?

— Dintr-o mie, pe sîntătea mea! Am vorbit despre ele, fiindcă mi-ați spus în Worship Street că sînteți în căutarea a două tinere care au fost răpite — și m-am temut.

— Pe ele le cauți, Donnor.

— Pe ele! repetă irlandezul împreunăindu-și mîinile subțiri și ridicîndu le deasupra capului. Bieții îngerași! Si ați aflat ceva, Înălțimea Voastră?

Stephen dădu trist din cap.

— Oh! Am să le găsesc eu! exclamă Donnor apucîndu-se pe Mac Nab de braț. Am să le găsesc, chiar dacă s-ar afla în ghearele diavoluului și-luia eu o mîșcă de capete, Femeilor! Snail și Leo, cei doi copii ai mei, au căzut în cursă și fac parte din armata aia rușinoasă care stacă neconștienți în beznă nopți din Londra. Cînd muream

de foame, am refuzat banii pe care voiau să mi-i dea, fiindcă am milinile curate. Înălțimea Voastră, slavă Domnului! Dar pentru dumneavoastră, care v-a fost mai ușor mine — pentru cei doi bieiți ingerași care mi-au alinat durerea suferinței. Oh! aș fi în stare să fac orice!

Îți mulțumesc Donnor, îți mulțumesc — spune Stephen — dar la ce te gândești?

Micuța Lou are inimă bună — răspunde irând dezlăsat — iar Snail e un băiat descurcăreț. Înălțimea Voastră, dacă familia este camva amestecată în răpirea celor două domnișoare — voi ști — voi afla unde se află. Apoi mă voi reîntoarce să v-așcuti porci, mele și să v-așcut în sin. danile dumneavoastră.

Stephen îi strânse mîna, iar Donnor a cărui față, împietrită de suferință, strălucea acum animată de fărîșurile unui devotament aprins, mai spuse cu acel accent de profundă recunoștință pe care prefăcătoria cea mai actuală n-a reușit niciodată să îl imite.

Aș, dar, i-o rochișă fetelor mele care umbla aproape despusată în Church Street. Înălțimea Voastră ați făgăduit o cruce umană: Ne., pentru toate acestea v-am dat trupul meu. Dacă-ai putut, v-aș da și viața. Înălțimea Voastră, dumneavoastră și celor două domnișoare fiindcă din toată Londra, numai dumneavoastră trei ați avut milă de-un biet irlandez.

Donnor porni în grabă pe Cornhill îndreptîndu-se spre Săntul Paul. Era încă destul de slab și buțele lui picioare chinute de-un post crud tremurau sub noara trupului sfioșii, un pumn zdrăvan de al lui Tom Trelubi sau al lui Mich i-ar fi făcut literalmente tandăr. Dar figura lui își pierduse imobilitatea inohorantă. Oh!, mari expresivi și Linzi, aveau fărîșuri în privire. Efortul de a merge cît mai vite li colora pomeții uezii în afată și obraji, ecofil-citi, iar înfățișarea lui, în ansamblu, exprima imboldul unui curaj, mult peste puterile lui.

Mergeu cu fruntea sus, cu privirea așură și, în timp ce alerga, vorbea singur, după obiceiul cămenilor care trăiesc izolați și n-au nici un prieten cărui să-i încredințeze glindurile:

Oh ce ci-macade-i unăru, gentleman! Oh! Ce inimă bună! Și bietele fete ingerași mei. Oh! Dumnezeu și sfînta Fecioară să-i aibă în pază pe tustrei! Nenorocirea să se-abată totmai asupra acestei case, sin-

gura din Londra în care-am găsit niște suflete mîlostive, care să se-ndure de mine. Ah! Donnor, trebuie să te zbați, să cauți, să mori pentru asta. Asta trebuie să faci și o vei face, Donnor. Da, da, o vei face.

Se opri gîlînd la rîmpinta din Fleet Street, în fața lui Temple-Bar.

Dar unde să dau acum de-afurisitul ăla de Snail? Dumnezeu știe dacă locuiește undeva! Ia să vedem există locul lui Peg, în Before Lane. Dar e deschis numai seara, în orele de spectacol. Mai e azi-ul de la Temple, dar nu știu parola, n-or sa-mi deschidă poarta. Ei-apoi, Snail prefera să bea și să se distreze, nu să doarmă într-o pivniță. Ah! mai e apriori shopul Shakespeare, la doi pași de-aici. Sărmanele mele picioare au mare nevoie de odihnă.

Donnor își relua alergătura, trecu prin stînga bisericii Saint Clement și se îndreptă spre Wych Street unde se afla bodega Shakespeare, cunoscută în întreaga Londră drept locul de întîlnire al hoșilor de tot soiul.

Era aproximativ patru, după amiază. Salonul nu prea avea mușterii. Totuși, două sau trei separeuri erau ocupate și, într-una din ele, Snail, întrăcat în falmeșul costum de gentleman pe care l cumpărase cu două zile înaltele în Harte Street, la porunca bravului căpitan Paddy O'Chran, juca foarte atent whist cu Tom Turnbull și alți doi oameni din Familie.

Tom Turnbull avea fruntea bandajată cu-o batistă, altminteri nu se zărea pe fața lui nici o urmă a îngrozitoarei mădierări suținute la Pipe și Cole. Mich, mai puțin norocos sau mai fîră, se afla în mîinile unui chirurg.

Într-un alt separeu, în fața unei oglinzi agățate pe perete, micuța Loo se îndeletnicea cu lozeta pentru plimbarea de seară. Își cîrîlonțase suvițele abundente ale părului ei blond și și colora obrajii palizi cu un tampon îmbibat de fard.

Lumina zilei, acoperindu-l în relief slăbiciunea, făcea și mai vizibile și mai înspăimîntătoare ravagiile viciului asupra acestei nefericite victime a unei decăderi precoce. Pălărea răbătea de sub roșeața artificială și ruci un fard nu era în stare să acopere cearcănele vinete, adînci și mari pe care beția, nopțile pierdute și suferința le achițaseră sub ochii ei mari, îndobîtocîți.

Ori de cîte ori își ridica brațele deasupra capului, să-și

aranjeze părul, efortul smulgea pieptului ei bolnav un horcâit jalnic. Atunci se oprea și sorbea o dușcă de gin.

După aceea, un suflu de viață străbătea prin tot corpul ei flrav. Zimbea în oglindă și cînta cu-o voce tristă un crîmpet de refren obscen.

În timp ce mucea Loo se gătea, cîntînd și bînd, Snail, căruia costumul de gentleman îi inspira o mîndrie foarte firească își continua partida de whist cu cei trei parteneri care-l trăiau.

Trei și spatule' apuse ei amestecînd cărțile - iar clișigu-i întreit, camarade Tom. Cîne-ar spune, vîzîndu-mă jucînd cu voi, că era cîi pe aci să-l ucizi pe Mich, cumnatu meu? Dar eu m-a bălat de salozi, ce naiba! Și n-are decît să l ia dracu pe Mich!

- Bietu, Mich' apuse de departe Loo. De trei zile nu m-a cotoilogit.

- Trage la mîsea, surioară Loo, bea și cîntă, dar lasă-ne pe noi bărbații să jucăm liniștiți!

Turul începu și se afîrși. Deși era trișat, Snail clișiga tot timpul.

Sistem egalit la spatu! Scrie numai două puncte, Tom - spuse el. Aha, frumusea de Madge mi a povestit noaptea "trecută o chestie nemaipomenită. Să mor dac-am înțeles vreo vorbă. Zice că Lorzii Noptii l-au cumpărat pe Saunder Elefantul, fostu - ras de la circul din Astley, ca să sape un tunel sub palatul regelui!

- Nu sub palatul regelui - replica Charlie, lîntreșul cel burduhînos - ci sub tezaurul coroanei, în Turn.

Bună idee! exclamă Snail. Dar Elefantul o să aibă mult de furcă, deoarece tezaurul se afîă în mijlocul Turnului, iar Turnu-i mare.

- Vaa' spuse Tom Turnbull. Astea s prosti! Mai bine fiți atenți la joc!

- Poți să joci și să vorbești în același timp, gîndesc eu, camarade Tom Turnbull' continuă Snail dîndu-și aer. Gentlemanii de la cluburi pâlăvrăgesc tot timpul cînd joacă și nimeni nu se supără. Cum vă spuneam, nevastă-mea mi a împuscat capul cu tot felul de chestii ciudate - aș vrea să fie de leță, dar azi dimineață s-a-mbrăcat să care legume proaspete și carne pe briciul Kean, care-a aruncat ancora ieri la Greenwich - zice că Saunders lucrează singur cîi desprezece oameni la un joc - și-l destul de țespân pentru asta, bueți!

— Doisprezece prăpădiți ca tine, neisprăvitule! bo-
dogăni Tom.

Ca mine, sau ca dumneata, Turnbull . Nu-i prea
mare deosebire . Sântem amândoi zdaveni! Că
despre Saunders ala, el nău să fiu dacă n-aș da o ju-
mătate de guinee să l vād la treabă . V-adeceți aminte?
Anu, trecut, la cercul din Astley, ridica un cal

— Treaba lui ce făcea, neisprăvitule! Bate pica

Bat pica, Tom, și ți cer trefla . Știu că Paddy,
căpitanul, este cornacul Elefantului . Am să-l rog să mă
lase și pe m ne să-l vād

— Trebuie să fie nostim — spuse Charlie . dar dacă
o să pună laba pe bijuteriile coroanei, noi cu ce o să ne a-
legem? . cu cui va ălingi . Ah! dacă înălțimea Sa n ar
fi venit la țanc, Turnbull, acuma biștarul lui Mr Smith ar
fi fost în mâinile noastre

— Ce chef am mai fi tras! exclamă Tom

— Ce fun? spuse Șnail

În separetul ei Loo tuși și saliva ei avea culoarea sân-
gelui

— Nu mai am gin — mormură ea

Apoi, apăsându-și preptul cu mâinile adăugă

— Iar mă arde . ca un foc! . Am flăcări în mine . .

În clipa aceea ușa salonului se deschise brusc și Don-
nor d'Ardagh își făcu apariția

— La te vito! exclamă Șnail netulburat, lată l pe
tata! . Ar fi cazul să-l scoți pălăria, Tom Turnbull
Surioară Loo, fă o plecăciune, te rog

CAPITOLUL XV

DONNOR

Văzându-l pe Donnor d'Ardagh înveșmîntat în hainele
lui zdrențuite, bandiții adunați în salonul culbului de hoști
îmbucurară în ris, dar chipul de om cumsecade al bietului

* Distracție în engleză

Irlandez avea ceva care impunea respect și acest lucru, adăugat cuvintelor lui Snail, potoli larma zgomotoasei lor veseli.

Ah! asta-i tăică-tu, Snail — spuse Tom — drace! Burduhancau! de Charlie și ceilalți jucători îl salutară amical cu capul.

Da, e tăică-meu — strigă Snail — bravul meu părinte care a venit să bea un pahar cu noi, ce naiba!

Donnor continuase să înainteze precipitat atâta timp cât avusese vlagă, dar alergătura îl stălise. Se lăsă pe o bancă și încercă să-și ștergă sudoarea de pe frunte cu mâine.

— Vrei să bei ceva, daddy (tată)? întrebă Snail. Îți prezint pe-ășii trei gentilemeni care s prietenii și camarazi, mei.

Cei trei gentilemeni executară trei saluturi identice.

Dacă Madge, nevastă-mea, n ar fi fost plecată, fir-ar să fie — continuă Snail, ridicându-și gulerul, cu-o gravitate grotescă — și-aș fi recomandat-o, daddy.

Donnor nu scotea n-o vorbă și privea la fiul său cu-o urmărire mută. Încă de la începutul acestei scene, tonul lui Snail n-avusese nici o intenție de batjocură. Caraghiosul atinsese un asemenea grad de prostie încât putea spune cu bună credință toate aceste timpenii.

— Nu mi-e sete — rosti în aluzit irlandezul făcînd un efort să vorbească. Ai toate frumuse, Snail.

— De, daddy — n aș zice că s nemulțumit de croitorul meu. Cred că mă mbrac destul de elegant.

— Sărmana Nel! murmură Donnor.

Snail n- auzi. Dar chiar dacă ar fi auzit, tot n-ar fi înțeles nimic din durerea amara care exista în evocarea amintirii ne-sofii cinstite față de depravarea unui fiu.

Daddy — continua el cu tonul prietenos al unui fiu care-a ieșit în viață pe căi cinstite și se alină în fața tatălui său rămas sărac — nu te îngrijești destul! Ești malabă o scurtoare, daddy — nu-i așa, Tom? — Ce dracu! Lumea o să mă se drept un fiu haion!

— Să lasăm asta, băiete — spuse Donnor cu-o gravitate plină de tristete. N am venit aici să vorbim despre mine. — Unde-i soră-ta Loo?

Loo! — Ia naiba! Cred, daddy, e-ai dreptate. I-am spus lui Loo să vină pentru a se pleca înaintea ta,

aşa cum se cuvine Pesemne că-i beată, dad, pricepi
Asta-i lucrul cel mai puţin rău Trebuie să-şi ude pe-
tul Dar unde naiba zace? adăugă el străbătînd salonul
cu privirea

Loo dispăruse

Asta nu-i frumos continuă Snail pe un ton sen-
tenţios. Ce părere ai, Tom, prietene? N-ai fi crezul-o în
stare de aşa ceva pe soră-mea Loo Fir-ar să fie! tre-
bule să ştii să te porţi Loo! Sursoară Loo!

— Destul Snail — spuse irlandezul, am să stau de
vorbă numai cu tine

— Nu se poate, daddy, nu se poate Loo trebuie să ri-
veşte bunele maniere E sora unui gentleman şi nu-i ca-
zul să se poarte ca o fată fără capătii Loo! Sursoară
Loo

Se auzi hîrlitul infundat al unui acces de tuse pe care
fata încerca să-l înăbuşe

— Aha! ştiu eu! exclamă Snail A căzut pe undeva,
pînă vreun coit Dacă-i aşa, îţi dai seama, daddy, nu-i
poţi spune nimic cînd se-mbată

— Tusea asta-i îngrozitoare — murmură Donner care
se ridicase

— E-o tuse sfurşită, daddy Dar cu gîn se potol-
ieşte Uite! I se vede o bucată din poala rochiei

Se repezi şi o apucă de braţ pe Loo care se ascuncea
în spatele peretei al unui separeu Biata fată se opunea
Abuzarea facultăţilor ei mintale împiedicase otrava
exemplului să acţioneze tot atât de eficace asupra ei, ca şi
asupra fratelui său, Snail încă mai era în stare să se
simtă roşinată în faţa tatălui pe care-l iubea

De-aceia se ascunsese

Snail o scoase cu forţa din ascunzătoare şi o împinse
înainte la Donner îndemnînd-o

— Haide, Loo, ce dracu, sursoară, nu te prosti! Fă o
plecăcrune lui daddy, Loo

Mieună, tulburată, îşi duse amîndouă minţile în dreptul
ochilor înălţîmăţi

— Tată! oh! tată! îngîmă ea plîngînd

Donnor îşi simţea inima zdrobită Văzînd toaleta aceea
caracteristică, strălucirea falsă, fardul aplicat pe obraji
supti, pe care gîrul şi desfrîul îşi pusese pecetea, se
simţi adînc tulburat Aripile morţii fluturau deasupra co-

pielei gălțite pentru orgle. Căștia printre lacrimi, iar tusea înăbușită aducea o salivă roșatică pe buzele-i decolorate.

„Și totuși, cîndva, semăna cu Nell” — gândi Donnor „Biate Nell! Bine o a muri!”

Loo continua să stea în fața tatălui ei, nemîncată și cu ochii ascunși în dosul mâinilor. Donnor o sărută pe frunte, ridicîndu-și spre cer privirea acăldată de lacrimi.

— Dumnezeu să aibă milă de tine, fata mea — spuse el.

— Oh! Iaglină Loo Te iubesc, daddy — și cînd mă gîndesc la dumneata plîng. Dar am nevoie de gin, pentru a-mi stinge focul care mă arde aici, înăuntru.

Își apăsă cu amîndouă minile pieptul.

— Am un foc în mine — adăugă ea — tot timpul. . .
Dacă-ai ști, daddy, cît de mult aș vrea să mor!

Donnor făcu un gest de disperare mută.

Ei, fir-ar să fie — spuse b. rdihănosul de Charlie — chestia asta începe să mi calce pe nervi.

— Costumul de cloclu îți strică tot cheful — replică Tom Turnbull. Dar voi, aștia, țineți-vă plăcui. Pare un om de treabă.

— Zău, dad, mă faci să plîng ca un copil — strigă Snail care era într-adevăr emoționat, fără să știe prea bine ce ce. Un gentleman nu se cade să plîngă, ce naiba! Dealtfel i-am dat batista frumoasei mele Madge. Haide daddy. Haide Loo. Destul cu amiorcălele, trăsni-m-ar Dumnezeu! Trăiască veselie.

Snail încheie această cuvîntare solemnă și elocventă printr-un mîncat formidabil care i făcu pe toți cei de față să sara în sus. În ciuda pretențiilor sale la titlul de gentleman, Snail, încîntat de efectul produs, era cît pe aci să repete figura, cînd o privire a tatălui său îi închise gura.

— Zău, tată, cu tine nu mai poate omul nici să rîdă — mormăi el.

— Trebuie să-ți vorbesc Snail — spuse calm Donnor amintindu-și de scopul vizitei sale.

— Să-mi vorbești, dad? Între patru ochi, pe-șemne. Tata vrea să-mi încredințeze un secret de familie — adăugă el întorcîndu-se spre camarazii săi. Eu sînt fiul cel mai mare, pricepeți moștenitorul, zău apai.

— Atunci vezi-ți liniștit de treburile domnule Snail — spuse pe un ton grav Tom Turnbull.

— Păstrați-mi locul — continuă Snail. — Jucați cu mină moartă — am să mă-ntorc Daddy, iți stau la dispoziție

Donnor își conduse cei doi copii în separea cea mai îndepărtată și se așeză între ei.

Turnbull continua să amestece cărțile

— Adevăru e — spuse el luându-și o mustră serioasă — dacă aș fi tată a doi păduchi de teapa ăstora și, să-i zicem, și om cinstit pe deasupra, i aș strivi pe amândoi!

— Alure-l! mormăi Charlie Loo nu mai are de trăit decât vreo două săptămâni, iar Snail n-o să-l lase prea mult pe câlău să aștepte — Te-ai oboasi degeaba, Turnbull

Se scurseseră trei zile în zeul lui entuziast, bietul Donnor d'Ardagh făgăduise, cu ușurință mai mult decât era în stare Snail nu știa nimic și n-avea nici o posibilitate să afle în ciuda inteligenței sale realmente foarte precoce într-adevăr, marea Famine n-și încredința secretele agenților mărunți Snail se jurase pe credința lui de om că i va aduce un răspuns — La felcă-său în mai puțin de douăzeci și patru de ore îngimfat, lă, dăros și de-a tîlîi nelăsat de-o oarecare bunăvoință, încercase, poate dar nu lăbutilae nimic

La capătul celor trei zile, Stephen nu avea deci încă nici un indiciu care să-l poată pune pe urmele celor două surori Știa doar că nu căzuseră în mâinile asasinilor de la cadavrele pentru disecție Era o consolare negativă, un pretext de a spera, o încurajare de-a continua fără răgaz demersurile și cercetările

Donnor d'Ardagh se întrecea pe sine însuși Zeul lui arător îl dădea puteri Cît era ziua de mare umbla, se informa, scormonea, spiona Seara, îi raporta lui Stephen rezultatul eforturilor sale și, cum eforturile erau zadarnice, se acuză amar pentru neputința sa

Din păcate, puterea sărmanului irlandez era departe de a avea aceleași proporții cu zeul lui

Stephen apă cu energia lui calmă și singele rece al curajului său împotriva d speranți care puneau stăpînire pe el Mama lui, zdrobită de cumplita lovitură care o luase prin surprindere, zăcea la pat iar Mac-Nab își împărțea timpul liber dintre investigațiile sale între căpătîiul bolnavei doamne și cel al lui Frank Perceval

Acesta din urmă se afla în convalescență, iar bătrînul Jack era fericit să constate în fiecare dimineața o ameliorare.

Din noaptea aceea de veghe, dinaintea veștii fatale, noaptea în care monologul lui Stephen, zburcînat în același timp de gelozie și de amintiri, se întîlnea într-un fel alt de neobișnuit cu visul lui Perceval, tînărul medic nu mai avusese răgazul necesar să stea de vorbă cu prietenul său. De trei zile, vizitele sale nu fuseseră decît scurte apariții, căci se grăbea să și îndeplinească îndatoririle de medic și pleca apoi nămăddecît ca să-și revină dificil la slujă.

Totuși, nu uitase planul de a-l interoga pe Perceval. Departe de acesta, dorința lui devenise și mai puternică în urma împrejurărilor fenește prin care trecuse, deoarece răpirea celor două surori era asociată în mintea lui, de altfel printr-o legătură vagă, de umbrele meditației din timpul nopții de veghe.

În ultimele trei zile, își spusese de mai multe ori, că necunoscutul de la Temple Church nu era deloc străin de răpire.

Ideea nu stătea în picioare deoarece purtarea lui Edward în timpul acelei serate, care constituisese un fel de prolog al nenorocirilor sărmanului Stephen, dovedea clar că nu îl cunoștea pe cele două surori. De altfel, chiar dacă le-ar fi cunoscut, ce sens avea ca frumosul vizitor să răpească două fete?

Deși își repeta toate aceste lucruri rașionale, Stephen se încăpățîna să nu creadă în ele. Era vădit înclinat să-l urască pe magnificul necunoscut de la Temple Church, în ciuda rașunilor.

În seara celei de-a treia zile, o pîrdă pe mîncă-se și se îndreptă spre Dudley House, hotărît să încerce a descoperi ce legătură exista între visul lui Perceval și frămîntările sale.

Apropierea aceea ciudată, întîlnirea dintre somn și veghe, putea să nu fie decît o întîmplare. Dar.

— În sfîrșit, prietene! exclamă Perceval de îndată ce Stephen intră în camera. Ai vreo noutate?

— Nic' una! răspunse trist Stephen.

— Bietul Mac-Nab! Cît de mult aș vrea să fiu pe picioare, să te-ajut în căutările tale. Ah! fiecare clipă

mi-arată cât de mare-l răul pe care mi l-a pricinuit acest marchiz de Rio Santo? Crezi că mâine m-aș putea da jos din pat, Stephen?

Stephen îi luă pulsul și-l examina.

— Poate — spuse el. Starea ți s-a îmbunătățit, Perceval, acum nu mai e nici un pericol. Poți să vorbești? . . . Am să ți pun o serie de întrebări importante.

— Întrebări? repetă Frank uimit. Sînt gata să-ți răspund — dar ce fel de întrebări sînt oare, de vreme ce necesită o introducere atît de solemnă?

Stephen încearcă să zîmbească.

— Doamne — spuse el — e vorba despre o împrejurare legată de o amintire groaznică, asasinarea tatălui meu, pe care o întîlnire recentă mi a redeșteptat-o în suflet. Iată despre ce-l vorba, Perceval.

Stephen îi povestește în puține cuvinte gîndurile întunecate care-l bîntuiau. Vorba despre gelozia sa, despre necunoscutul, de la Temple Church și despre asemănarea acestuia cu asasinul tatălui său.

— Ceva lipsea acestei asemănări, Frank — adăugă el. Ceva de care nu-mi puteam da seama. Tu ai fost acela care, vîind, ai pus capăt incertitudinilor mele.

— Cum așa? întrebă Frank.

— Căutam detaliul, amănuntul care lipsea respectivului, pentru a semăna perfect cu ucigașul — și tu ai pronunțat numele detaliului absent.

— Ah! constată neșisător Perceval.

— Ai spus cicatricea.

— Cicatricea? repetă Frank care deveni palid și se ridică pe jumătate.

— Apoi ai descris-o.

— Ah! exclamă iar Perceval. Dar — spune-mi, Stephen — am rostit numele marchizului de Rio Santo?

— Nu! răspunse Stephen care, la rîndul lui, rămase vîdit. Deci știți ce vreau să spun?

Frank întoarce capul spre portretul domnișoarei Harriet Perceval pe care-l luminau vag ultimele raze ale zilei.

— Da, Stephen, oh! da — murmură el pătura de-o dureroasă emoție. Știu ce vrei să spui. Sărmana mea surioară! Visul acesta mă chinăse adesea. . . e-un vis groaznic!

PE DRUMUL CEL MARE

Privirea pe care Frank Perceval o aruncase spre portretul surorii sale era atât de dureroasă, ultimele sale cuvinte purtau pecetea unei tristeți atât de profunde, încât Stephen tăcu și se simți stins, temându-se că, fără să vrea, deșteptase amintiri chinuitoare.

Nu se înșela întrebarea lui redeschisese o rană mai profundă decît aceea pe care i-o provocase spada marchizului de Rio Santo.

Frank îi întinse mîna și continuă:

— Ești singurul meu prieten, Stephen, și-ți datorez încredere. Dar există unele dureri pe care le scoperi c-un vîl — anumite rîni pe care nu le poți înfățișa în toată goliciunea lor...

— Frank — îl întrerupe Mac-Nab — lăstă-mă, te conșur, nu mai spune nici un cuvînt!

— Sufăr neapua, cînd viața acestor trei tulbură somnul — continuă încet Perceval care părea să nu fi luat în seamă întreruperea lui, Stephen. Blata Harriet. Era tînră — și frumoasă — și fericită, Stephen! Apropie-te — mai mult, vreau să-ți spun cum a murit sora mea Harriet — numai ție, m'auzi, Mac-Nab!

Se opri și păru o clipă absorbit de amintiri. Stephen aștepta.

— E o poveste crudă! — continuă Perceval. Crudă și plină de aventuri care ar putea părea de domeniul imaginației. Dar, vai! totu-i adevărat — prea adevărat! Uneori, mă-ndoiesc, într-atît de mult seamănă amintirile mele cu fantasmalele nebuniștii ale unui vis. Dar îndoiala mea-i zdrobită de marmura unui mormînt, Mac-Nab. S-a întimplat acum doi ani Harriet, cerută în căsătorie de Henry Dutton, Lord Sherborne, pe care-l iubea, a vrut să și petreacă sfîrșitul verii alături de mama și am plecat în Scoția în promise zile ale lui Iulie. Harriet era o fată minunată — ne iubeam foarte mult. Ți mînt, Stephen, că-ți vorbeam mereu despre ea, pe vremuri. Țineam unul la altul mai mult decît se iubesc de obicei un frate și o soră. Călătoria a fost minunată. Eram singuri într-o diligență

Vorbeam despre viitor, fiecare despre dragostea lui despre lord Sherborne și despre Mary Trevor. Oh! Stephen, timpul zbura și nici nu ne pasa de drumurile proaste ale comitatelor din nord. Am ajuns la frontieră. Era o vreme minunată și, când am intrat în Annan orologiul bisericii bisericii anuța orele zece seara. „Să mergem până la Lochmaben?” mi-a spus Harriet. „Făcăm îndotde?” nu cu plăcere ceea ce părea să. „Te pe plac Stephen.” „Să mergem până la Lochmaben?” am răspuns. „O să dormim la domnul Mac Farlane, unchiul prietenului meu Mac Nab.” Am schimbat caui la diligență și am pornit o din nou la drum cu un surugiu scoțian. De la Annan până la Lochmaben o știu mai bine decât mine Stephen, de vreme ce i locul, lău de naștere drumul străbate niște peisaje admirabile. Priveam eu și sora mea fermești din clipă în clipă de o i privești fe umbre de grup de vă mărețe, cărora umura alba a lună le imprumută un far, mex. fantastic. Dar înaintau foarte încet caei drumurile la ne sunt rare în regiunile pitorești. Căsuțl meu arăta mizerul nopți, și ne aflam încă la multe leghe de Lochmaben. Totuși n-aveam nici un motiv de îngrijorare. Harriet se bucura chiar de această întîrziere care prelungea farmecul frumoasei nopți. Diata variată! Noaptea aceea avea să fie ultima noapte pe care o privea ea rimbînd. Totmai lîm puteam vedea la loc în buzunar, cînd trăsura se potolm violent de ceva plasat de o i cîmăzau drumului. Trece de acest prim obstacol grație avîntului căilor dar apoi se prăbuși sfîrșim rîdî se, într-un șanț care lăsa drumul în lătime pe o distanță de douăzeci de pași. Atîi eu rit și Harriet am scapat nevătăși mîti. Surugiu trase o serie de injurări scoțiene și i ocări pe cei cu întreținerea drumurilor care sub pretext că le repară, făceau adevărate capcane unde si frîng gîul bușii călător. Sănțul acela Stephen, era într-adevăr o capcana. Dar am toate motivele să cred că nu fusese să pată de administrația locală. Cîi despre primul obstacol care provocase derechilbrul trăsuri era pur și simplu un trunchi de copac arătat cu scopul de a lăsa drumul. Am coborît. Am lăsat-o pe tarbă pe Harriet, care îngălbenise de spaimă, și m-am dus să văd ce se întimplase cu diligența. După părerea mea încă mai putea fi folosită. Totuși, surugiu ne spuse, întărîndu și afirmațiile cu jurămintele că dacă ne-am continua călătoria ar însemna să ne

punem viețile în pericol! N-aveam nici un motiv să mă feresc de acest om, Stephen. L-am crezut! Nopțile sînt reci dincolo de Solway. Cînd m-am întors lângă Harriet, am văzut că începe să tremure de frig. „Unde-ai dormit, Frank?” mă-ntrebă ea. Nu știam ce să spun, așa că m-am adresat surugiuului, care mi-a răspuns: „De partea cealaltă a drumului, Înălțimea Voastră, se află castelul și pînă la acest loc, dar nu mi vine a crede că Duffcan din Leed se va oboi la ceasul ăsta din noapte să ne deschiadă!”

Erai atît de aproape de Crewe? îl întrerupse Mac-Nab.

— Ne aflam la cel mult o milă de castelul închisului tău, Stephen. Și cînd spun o milă, respect aprecierea surugiuului, căci, după părerea mea, eram mult mai aproape.

— Continuă! spuse Stephen. Îmi va fi foarte ușor să ghicesc unde v-ai oprit, din urmarea povestirii tale. Cunoaște fiecare palmă de pămînt între Annan și Crewe.

Perceval spuse mai departe:

— Nu-i deit acest castel prin apropiere? l-am întrebat eu pe surugiu. Nu știam pe-atunci că stăpînul locurilor era Mac-Farlane. Mai este ferma Leed, la miez-noapte de castel? — răspunse surugiu — „dar e mult de mers. Cît pînă la Lochmaben?” Nu văd altceva decît casa Randal.”

— Casa lui Randal Graham? exclamă Stephen.

— Cunoști casa Mac-Nab? întrebă Frank.

— Dară o cunosc! Oh! Da, o cunosc. Acolo a fost asasinat tatăl meu.

— Acolo mi-a fost pîngărită sora! rosti Perceval cu glas profund și stăpîn.

Între cei doi tineri interveni o clipă de tăcere dureroasă. Frank se ridicase în capul oaselor și și frîngea mîinile. Chipul său îngălbenit de suferință avea o expresie de tristețe aspră. Stephen își sprijinea capul în mînă.

Stranie coincidență! spuse în cele din urmă Perceval.

Apoi adăugă brusc, rîdicîndu-și privirea spre prietenul său:

— Stephen, ai putea să răspunzi pentru unchiul tău Mac-Farlane?

— Nu te-înțeleg! — murmură tinărul medic urmat.

— Văd că ai încredere în el — continuă Frank. Asta-i

bine. Te rog să nu-mi ceri socoteală pentru întrebare, înainte de-a termina ce-am de spus. Cred, sper, că din această convorbire se va ivi pentru amândoi o rază de lumină. Căci asasinul tatălui tău, Stephen, trebuie să fie călăul serei mele.

— Aşa cred şi eu — replică Stephen.

— Casa lui Randal Graham — continuă Perceval — este, după cum ştii, despărţită de şosea printr-un pilc des de sticlari şi se înalţă între două dealuri împădurite, la marginea ruinelor fostei mănăstiri Sfânta Maria din Crewe. De altfel, nu cunosc poziţia castelului unchiului tău faţă de casă şi de ruine. Nu m-am mai întors niciodată pe meleagurile acelea sinistre.

— Castelul lui Angus Mac-Farlane — răspunse Stephen — nu-i altceva decât fostul corp de case al mănăstirii. Se-nalţă dincolo de ruine, la vreo jumătate de milă de casa Randal.

— Ah, făcu Perceval, şi se încrunţă. Scoţianul mă mintise. Spune-mi, Stephen, ştii? . . . Dar erai prea tânăr când ai părăsit comitatul Dumfries . . .

— Cunoşteam ruinele, aşa cum cunosc camera asta, Frank, şi n-am uitat nimic.

— Atunci poate ştii să-mi spui. N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre subterane — despre naşte galerii care comunică, prin ruine, între casa Randal şi castelul din Crewe?

— Niciodată — răspunse Stephen.

— Atunci unde comunică? murmură Frank ca şi cum şi-ar fi vorbit şleşi.

Adăugă cu voce tare:

— Există deci, prin împrejurimi, un alt castel decât cel de la Crewe?

— Nici unul, pe o distanţă de mai bine de două leghe de jar împrejur. . . Dar cine şi-a vorbit despre existenţa subteranelor?

Le-am străbătut — replică Frank — sint lungi şi-un om se poate rătăci cu uşurinţă în labirintul lor. Vom reveni asupra acestui subiect, Stephen. Era puţin după miezul nopţii când am ajuns la poarta casei Randal. Sora mea nu se simţea bine şi se temea de drumurile sălbatice şi sumbre. Eu însumi mă simţeam tulburat de-o vagă nelinişte. Surugiu! bătu la uşă. Aproape numai-decît am auzit un zgomo! înăuntrul şi-o voce care strigă „Cine-i acolo?”

„Sluga dumneavoastră, domnule Smith”, răspunse surucul „Am venit cu-un tânăr lord și o doamnă, a cărei distincție s-a făcut preaf la Croapa lui Roșu, dracu să-i ia pe stăpânul regelui plănu să ngrijească minunatele povești ale Scoției! S-a făcut mai târziu ca un pahar domnule Smith”.

Dar la cine este? întrebă vocea. „Oh! Surucul Saurie, Saurie din Anson, Saurie Lătrătorul, domnule Smith” Ușa se deschise. Domnul Smith a cărei figură era ascunsă aproape în întregime de o apărătoare verde pentru ochi, ne primii cu un salut rece și ceremonios. „Domnule” — i-am spus eu — imai totuși vă rog să primiți mulțumirile mele. Fără ospitalitatea dumneavoastră — „Tinere” — mă întrerupe domnul Smith cu-o voce lăptarnică „Sper că tinăra doamnă îți aparține creștinește că-i sînge din sîngele dămatele” — „Tinăra doamnă, sora mea”, am răspuns „Ah!”, exclamă domnul Smith care, după cite am putut să mi dau seama, s-a spus pe buza Harriet un a născut examen „Mădărit” Ce s-a întâmplat? se auzi din departare o voce pipăiată „Pregătește două camere separate”, apuse domnul Smith „Domnule” am încercat eu să obiectez „Sora mea e slabă și suferindă. Aș dori să nu mă despart de ea” „Vai tinere, vai! Noaptea, demonul apetei se află în culmea puterii. Noaptea — „Cum? domnule” am zis eu cu indignare și dezgust. Citeză, să presupunem că? — „Inima omului, tinere”, începu să declame domnul Smith formînd, e slabă. Ademenirea cărnii puternice a — și, dată mi vrei să vă supuneți regelui lor casei mele duceți-vă și dormiți sub clar de lună! Domnul Smith salută grav și se retrase. În clipa următoare un valet aduse năste găzdari la care Saurie surucul nostru se repezi laom Harriet și cu mine abia ne am alina de bucatele care ne au fost oferite.

„Cine e domnul Smith?” am întrebat eu pe Saurie. „Oh!” exclamă el cu gura plină „dinsu e gentlemanu, care v-a vorbit adineauri cel cu apărătoarea aceea verde pe frunte”. Am înțeles, dragul meu, dar ce fel de om e?” „Ce fel de om?” repetă Saurie cu-o gutura nevinovată „Un om ca dumneavoastră și ca mine, milord. Mă duc să mă culc. Fii înștit mîine diligență va fi gata de drum”. Harriet și cu mine am urmat exemplul lui Saurie și ne-am retras în odăile noastre. Erau alături avînd doar o ușă închisă între ele, prin care puteam sta de vorbă. Gîndeam că, la urma urmei, domnul Smith ne-ar fi putut

rezerva o surpriză și mai neplăcută. Am auzit-o pe Harriet zădărnindu-se să nădărnicească glasul ei blând urîndu-mă noaptea bună. Eram obosit. M-am trântit pe pat îmbrăcat și am adormit aproape imediat. Dar în cunoștință, Stephen somnă acela nelăsat, ușor, care și oferă posibilitatea să sune și să auzi totul. E un somn visător, o, Doamnă! Auzi și îți se pare că visezi. Este ceea ce mi s-a întâmplat mie. Fereastra rămăsese întâmplător deschisă. Așa încasez ochii și un agorâr de voci înăbușite îmi ajunge la urechi. Acum, după ce știu cele întâmplate, cred că vocea venea de afară și se vorbea sub fereastra mea. „E tare în noaptea”, spunea o voce care mi s-a părut a fi a domnului Smith deși nu mai avea accentul acela de fățărnicie puritană. „Dar” răspundea o alta voce „dar nu-i tinăra ducere de” și zău dacă merita osteneala să arunci niște stejari de-a cuemezei, drumului, pentru altă lucruri. „E ca și cum ai prinde în sepoare într-o capcană de lup, pe „zădărnicea mea” „E frumoasă” repeta domnul Smith, „iar înălțimea Sa se află în castel”. „Știu. Înălțimea Sa nu se va alege, decît c-în osier. În trăsură Excelențelor Lor ducere și ducere de” trebuia să fie cinci mai de lire și niște bi-juterii, iar la asta n-am avut absolut nimic. Nu se rapă sânșuri pentru un fleac ca asta, domnule maior ce naiba!” „Ei! Paulus, dragul meu stejarul și șanțul vor mai fi de folos, deși la urma urmei, stejarul e prea subțire și șanțul cam prost făcut de vreme ce trăsură pro-lăcaciul, a rămas în perfectă stare. Va veni și rindul Excelențelor Lor. ” „Voi lua măsură să se mai adărească șanțul,” mormăia Paulus. „Eu am să mă ocup de tinăra doamnă” spuse Smith, alu maiorul. „Înălțimea Sa va avea un desert pe gustul lui”. Auzeam împede toate acestea, Stephen. Nu-mi scăpa nici un cuvânt. Dar aveam un vâl pe creier și credeam că visez. Desigur, și s-a întâmplat și ție. Credeam că visez și totuși rapoșam nedes-lușit. Îmi spuneam că vizul era, evident, urinarea im-provizi nefavorabile pe care mi-o făcuse domnul Smith. Păpărea nehotărâtă care-ți luminează mintea în astfel de momente. Stephen, alăpăște la înălțimea erori astfel încît toate cele din jur, sunetele murosului și chiar alăpă-gețile se împletesc de la sine cu starea aceea de zemu-tărie și auză somnului. Nu mai auzeam nimic. Am ador-mut de-a binelea murmurînd „Ce ț e și cu viașurile. Pun

rămânag că visul va reveni². Într-adevăr, m. a revenit
visul, Stephen. Sau, mai bine spus, drama îngrozitoare
ale cărei prime scene le auzisem continua în apropiere.
Urechea prindea din nou sunetele cu-o claritate cindată.
Dar somnul creierului falsifica percepțiile organelor tre-
zite. Am auzit un zgomot înăbușit venind dinspre camera
Harrietei, apoi plete înăbușite, gemete. După aceea se
făcu liniște. Nu se mai auzea nimic, cind am tresărit deo-
dată în urma unuia din acele șocuri electrice care tul-
bură uneori somnul. Ai senzața că te prăbușești în vid,
ca te clătul pe marginea unei prăpăstii, cite și mai cite...
Am sărit pe podea. Tot ce auzisem în timpul somnului
imi reveni. În munte, învalundu-o într-o spaimă confuză.
Încă nu credeam că se petrecuseră în realitate, dar cine
poate ști, în tulburarea nopților, pe ce drum pătrunde
teama în sufletul nostru? M-am apropiat tiptil de ușa
Harrietei, am pus urechea în dreptul broaștei. Nimic!
Ce-așteptam, ce-aș fi vrut să aud? Nimic. Deșigur Harriet
dormea. Dar tăcerea aceea m-a înhorat. „Harriet?” am
rostit cu încet iar nimic. „Harriet! Harriet!” am strigat
din nou. Același tăcere. Presunții chinătoare au început
să-mi treacă prin cap și înmă. Întrezăream adevărul. Ceea
ce lunsam drept via se petrecuse aievea în preajma mea.
Am țipat, am băut furios, cu pumnii strînși, în ușa. Nici
un răspuns. „Oare au uitat-o?” m-am întrebat, în timp
ce-o sudoare rece îmi siroia pe frunte. Am luat bara de
fier de la fereastră și, folosind-o ca pe-o rangă, am xpart
cu ea ușa Harrietei. Luna, pătrunzind printr-o fereastră
fără perdele, inunda camera cu razele sale. Patul surorii
mele era gol.

CAPITOLUL XVII

ROMAN

— Harriet fusese răpită — continuă Perceval — ge-
meteale pe care le auzisem în somn erau strigătele de dis-
perare ale sărmanei mele sursoare. M-am repezit spre pa-
tul gol și mi-am strecurat mina sub acoperțură. Încă nu

se ridica Răpitorul nu putea fi departe dar încotru să-mi îndrept căutările? (intră în cameră dormise Harriet avea în ea o na dădea în odăra mea, a doua, pe care auzisem cum o aruncase ea înșeși de două ori, rămăsele pălămiei n'au sfârșit, cea de a treia îngustă, se afla la picioarele n'olui în fața ferestrei)

Stephen pune mână pe braț lui Perceval

Cunosc odaia aceea — spune el — Acolo s'a nîmplat nenorocirea mea, ca și a tatălui meu — Frank — Prin ușa de lângă pat, am văzut ca la momentul dat quind d'au venit, doi care unul purta o manta pe ște — văduia țineu în mână o lucie — Tata dormea în pat, în care a dormut mai târziu nefericitul tată — Dar spune mai departe, Perceval, te ascult

Mă s'a povestit cîndva despre asasinarea domnului Mac Nab Stephen — continuă Perceval — dar m'a răstălat în termeni neclari — Tu mi vei depăna detaliile Poate că pentru cele două crime s'au scris în același loc nu există decât un singur vinovat și în destul de timp, Mac Nab, ca să te poți purta în fața mea

— Iar tu, esti singurul om din lume Frank — răspunde Stephen stringîndu-și mîna cu putere — cu care-ai cîștigat să-mi împărtășesc viața de viață în lată a mea — Căci fapta de pe lîngă spartina saună tale

— O căpătăm rama cu trandafir — strîngeam capul cu amîndouă mîni, trîndînd dar capul meu refuza să gîndească — Presarea mîinii tale și tălăsură străbătută odăru în toate direcțiile — arînd să zărească nescăpînd imaginea Harriete — Căci ce se întimplase mi se părea de neînchipuit

Regat de bandele de hoți și căror îndrăzneală îi înspăimîntase pe paronții noștri — Iam spuneam — Dar evident că ex deșta îngrozită în dușea lui și a beneficiarelor — O clipă am mers alături de capete — Păstă am sperat că în pierdușem mîinile — Căzusem la picioarele patului — Trădău moment l'acela nesfîrșit de tulburător — care mi a făcut în cîntă de nece totă vremea timp aproximativ un minut — De atunci, nevinovă de a acționa m'au scos din trepce — M'am ridicat dintr-un salt și fără să mă gîndesc m'am aruncat în nestire în spațiul întunecat care se găsea dincolo de ușa deschisă — În cele împrejurări fără îndoială, că fi murit deoarece așa dădea spre o scară de grîu, ale cărei trepte înalte, înguste, late, coborau ca mare atîncime

— Ah! exclamă Stephen, că și cum s-ar fi așezat la altă urnare.

Apoi adăugă aproape imediat

Ciudat Perceval! În spatele ușii despre care vorbim eu n-am văzut nimic altceva decât un zid de piatră.

În spun ce m-a întâmpinat Stephen și, de altfel, n-a fost pentru prima oară despre un zid de piatră al cărui povestire mea cursa lucruri și mai ciudate. Aș vrea numai să ai să le revizuiți. Ma repetasem lara sa un hăgar de existență sără. Abia trecusem pragul când pământul începu să-mi fugă brusc de sub picioare. Neura despre care îi vorbesc Stephen, atingea partea de jos a tavanului ușii.

— Între zidul pe care l-am văzut cu ochii mei Frank și clăpura Mac Nab — construcție veche și roasă de vreme, între acestea s-a prag, încăpeau doi oameni. Cred că scîlgăși tărei acolo se acumulasera.

Dimensiunile erau maribile și n-ai puteam înșela, continua Perceval. De altfel lucrurile din împrejurările cele mai erabile n-ai să rămân gravate cu litere de sânge în memoriile mele. Mă lăsasem să vorbesc foarte volent de avântul meu Lunecind astfel pe acea pantă și abia atîrșind cu piciorul în pământ alevi treptele în întreprindere n-ai să prăbușit pe pământul jilav al unei galerii unde am rămas nemămurat câteva secunde. Dar nu eram decât ametit și clipea mai târziu m-am sculat și am constatat că n-aveam nici un fel de răni. În jurul meu o bezna cumplită. Desupra capului la înălțime foarte mare apăsă o lumină subită reflex zădărit al răsodelor lumii care trecea prin așa feluri să clipea m-am gândit să urc iar scările, pe care alunecasem căci nu-mi puteam închipui că drămu scos în cale ce hazard mă va călăuzi spre brata mea Harriet. Poate că vîgădăna aceea n-avea nici o esență. Nu m-a deosebit seama de forma ei și nici nu-mi bănuisem dintr-o dată înțelesul. Înțelesului se întindea pretutindeni, ca în viața opac în jurul meu. Dar în clipa când am pus piciorul pe prima treaptă a scării, ceva m-a îndemnat să fac căde-n-țoarnă și să necerz iar a sparge zidul întinerăului ce mă încercuia.

„Am văzut un spectacol straniu în a cărui realitate mintea mea a refuzat să creadă. Am închis ochii pentru a scăpa de vedenia care-mi izbuse privirea și care era atât de fantastică încît mi s'întrenea credința

că-mi pierdusem mintile. Dar când am redeschis ochii, am văzut o țară, am distins o perfect și, în loc să uez din nou, m-am culundat în umbra galeriei. La o distanță enormă, Stephen, distanța pe care n-am putut s-o apreciez exact, dar care pășora într-o stă obiectele încit un om ariza cît o păpușă, am zărit o lumină puternică, iar în urma acestor lumini mergeau, grupate și dău sau cinci persoane, purtînd ceva de culoare alba. „Harriet! Bata mea surină!” am exclamat eu atunci. Că, din cupa aceea am banuit, am simțit că obiectul sibi purtat de oamenii aceia, pe care distanța ce ne despărțea mi s’înlățea ca pe niște pîrîi, era sora sau cadavruul sora mea. Nu mai putea fi, vorba de neclaritate. Cînce s’ar fi întimplat, trebuia să i urmez, să i apung cu crucea preț. Mă aflam în niște galerii subterane de o întindere extraordinară. Casa Hanel se înălța la una din extremitățile galeriei, or cealaltă dîcea Dumnezeu știe unde. Grupul, a călăit din cîinci oameni și din sora mea Harriet înainta ca umbra torțelor. Eu n-aveam nimic care să mă ajute. Mă aplecam. Cel ce conducea grupul cu noaptea crîmă, e, îl ignoram cu desăvîrșire. Dar ce importanță aveau toate acestea? În ațugîr gînd mă stăpînea certitudinea că trebuia să ocurea niște primordii, deoarece grupul nu urmase o linie dreaptă și mi se înălțase deodată la colțul unei galerii al cărei perete lîm ascunseseră pînă atunci lumina torțelor. În din seama Stephen că de îndată era acest gînd de vreme ce mi vorbea despre periculi. Iată că și cîere mijloc este de a-l evita. Bî sora mea era grupul și torțele sale. Într-o clipă, cînd am să văd caravana nocturnă, așa cum de pe oco periculi lăter „St. Paul” se zărește trădătorii. Desigur, aveam puțin de speranță. Totuși, am pornit o cu brațele întinse înainte să n’-mi zdrobesc capul de vreun perete lept și alături. Sora și galeriei coboară în pantă. Mergeam repede. După puțin timp, mi s-a părut că oamenii dinaintea mea deveneau din ce în ce mai mari. Căruțul mi s’aportă. Dar pe măsură ce-nălțam un zgomot îndepărtat, care la început nu fusese decît un mormur înăbușit, devenea din ce în ce mai gîlănt. Un zgomot ca de cascadă, o apă care se prăvălea de la o înălțime uriașă.

Tormenta, de la Blackflood mormură Stephen.

— Pînă nu cunoșteam galeriile. Măc Nab? constată Perceval, privind și țîntă prietenul.

Stephen zîmbi ca amarăcune.

Frank spuse ei: „Nu ai pe lumea asta alt prieten decât pe mine, iar eu nu te am decât pe tine.” Să nu ne suspectăm unul pe altul. Am impresia că îţi bănuieşti pe unchiul meu Mac-Farlane. N-am nici un motiv să-ţi împărtăşesc părerea, căci îl respect şi-l iubesc pe tatăl surorii mele Clary — dar nu-i voi lăsa apărarea cu preţul unei minciuni.

— Iartă-mă, Stephen! băgă Perceval, ruşinat, dar era prea sincer pentru a-şi ascunde-un involuntar gest de îndoielă.

Stephen îi întinse mina.

Nu cunosc galeriile despre care vorbeşti — continuă el. N-am ştiut niciodată de existenţa lor, şi cred că nimeni nu le cunoaşte în regiune. Dar admitând că există şi nu mă îndoiesc niciodată de ceea ce ai spus tu, Perceval, iar dacă sînt străbătute de un curent de apă negrească foarte puternică, în orice caz, trebuie să fie vorba despre torrentul de la Blackflood, care dispare într-adevăr brusc sub stîncă de la Traquhair, la sud de ruinele bisericii Sfînta Maria din Crewe.

— Iartă-mă, Stephen — spuse încă o dată Perceval. În ce priveşte suspensiile pe care le-ai avea în legătură cu domnul Mac-Farlane, te voi lăsa pe tine să judeci. A trecut multă vreme pînă ce am ajuns la locul de unde venea zgometul despre care ţi-am vorbit. Solul galeriei continuă să vibreze în pămînt uşor, într-adevăr aproape imperceptibil, dar neîntrerupt. Pe măsura ce înaintam, simţeam sub paşi, în teren mai moale, o vibraţie necesară. Cînd un aer glăv mă irbi în faţă. Zgometul cascadei era din ce în ce mai puternic. Nu mai exista nici o îndoielă. Am mai făcut cîteva paşi şi am rănit o pînză albă spînzecind interiorul, era spuma provocată de căderea torrentului. Continuăm să mergem în ciuda stropilor mărunti şi reci care începuseră să mi se bea în ochi. Am învîrtit pînă ce am ajuns cu picioarele spuma înfiorătoare şi m-am aplecat la capăt de apă fierbinte, mai de la Blackflood, cum ai zis tu. Evident, lacul şi cascada erau pricina zgomotului şi lacul de camestru pe care îl simţeam, ceea ce mi ascunsesese mai întîi lumina torţelor lor. Dar care era celălalt drum? Într-o zi sau două? Am pornit-o la dreapta, apoi la stînga şi în amîndouă părţi am dat după cîteva paşi, de peretele gros şi stropii cu apă şi galeriei, foarte strîmtă în locul acela. Apoi m-am întors la pînza de spumă, Stephen, şi încredinţîndu-mi cu

jumătate de ceas în galerii. După acest timp am auzit o uşă scîrînd şi zgomotul pasilor lui Saurus încetară brusc. Mă aflam iar singur şi fără cauză. Dar eram foarte aproape de ţintă şi mi se părea că întrevăd o lumină slabă înaintea mea. Atunci, Stephen, nu am putut da seama sau, mai bine spus, să nu imaginez intrarea imensă a galeriei luminoasă pe care o întrezăream venea de afară, era ogîndirea unui reflex, căci razele lumii nu puteau pătrunde pînă jos. Lumină cădea pe o porţiune a zidului înalt în care se găsea uşa pe unde dispăruse Saurus şi, înaintea lui, răpitorii surorii mele. Dar locul, cum mă aflam acum, nu puteam vedea dincolo vine lumina, dar ajungînd uşa, am zărit în mare înălţime o gaură prin care se zărea cerul înstelat. În apropiere se termina zidurile galeriei. Mă aflam la un fel de răspinte luminată. Lătmur de rază care venea de afară. Erau vreo douăsprezece sau cîteva sprezece galerii asemănătoare celei pe care tocmai o părăsisem. Tot atât de larg, şi, fără îndoială, tot atât de înalt. Puteam să călăreşti zidul de zăindul, dacă moartea nu te ţinea în cale. În acel moment întorceam, Stephen? Privesc de jos, de la distanţa aceea, galeria pare neopetă în cerul înstelat. Trebuie să fi fost un grăunţ de fier pe care lucrătorii care slujesc ne rasuflă, se pentru gigant cele galerii. Dar pozeam că îi e cunoscută Stephen, căci trebuie să se vada de la nivelul superior nu?

Mac-Nab zovîi

Există spuse el în sfîrşit. *Greedy Hole* (văgăuna) caşl mare în care fost al masei din Crewe a aruncat, după cum spune hronicul o mie de căruţe de patoant fără a o poartă ample. Am aruncat adesea ea însumi acolo pietrouie mari. Iară s-aud vrendată zgomotul căderii lor.

— Unde se află această vagă na? întrebă Perceval.

La cincizeci de paşi de personal din Crewe — rîs pînă tîlnatul mediu.

Deci mă aflam sub cartea castelului. — contină Perceval. Aşadar spaţiul de dincolo de poartă trebuie să fie chiar sub castel.

— Aşa cred — murmură Stephen. Dar ce e dincolo de poartă?

— Trebuie să istorisim ce mult această poveste lungă, bră, pretene — continuă Frank un loc să răspunda — dar n aveam în adăncul inimii, o banuală îngrozitoare, pe care

mi-o confirmă, de un ceas, fiecare din cuvintele tale. Nu mă ntrerupe am de gînd să nu-ți ascund nimic. Toate lucrurile acelea, răsplatia, răsufălătoreea, galeriile mă preocupau în foarte mică măsură. Nu mă aflam acolo ca să meditez sau să privesc. Am împins ușa care s-a deschis și s-a închis singură în urma mea. Un zgomot confuz de cîntece și hohote de ris îmi izbi auzul. Bîlbîind prin întineric am întîlnit o altă ușă care cedă, întorcîndu-se și prima. Un strigăt de stupefacție îmi ieși din piept. Am închis ochii, rampă de lumină orbitoare a miilor de lumînări, a căror flăcără se reflecta în nenumărate cristale, răspîndindu-se în jerbe scînteietoare.

CAPITOLUL XVIII

ORGIA

— Locul în care mă aflam și unde intrasem întîmplător — continuă Frank Perceval — era o sală vastă, boltită, a cărei lumină orbitoare mă izbise mai cu seamă din pricina beznii profunde în care bîlbăisem pînă atunci. Sala avea forma unui naos și mi închipui că fusese folosită drept capelă catolică, fie în epoca primelor persecuții suferite de creștini în insulele noastre, fie în perioada opresunilor mai recente, pe care le-a adus odată cu ea reforma. Pereții, acătuiți din enorme pietre plave, lîneau strălucitoarea lumina a candelabrelor. La capătul naosului, în locul unde se află de obicei pristolul unei biserici, se înălța o estradă pe care stăteau muzicanții. Îmbrăcați în costume strălucitoare, ca de teatru, alcătuiseră o orchestră completă. În mijloc se afla o masă mare, plină de sticle și mîncăruri alese, în jurul căreia ședeau vreo patruzeci sau cincizeci de călugări purtînd rasele austere ale discipolilor sfîntului Francisc. Totu aveau bărbați lungi care le ascundeau trei sferturi din obraz. Lîngă fiecare din acei călugări travestit se afla cîte o femeie frumoasă și strălucitor împodobită, cu sînu gol și părul despletit presărat cu diamante sau flori. Bărbații și femeile beau și rideau în hohote. Capela antică răsuna de larma deșănțată a or-

glet. Se auzeau risete fără sfîrît, săruturi zgometoase, cîntece înjurătoare. În timp ce țineam ochii închiși, pentru a mă feri de rarele luminilor care străluceau în fața mea, am auzit un strigăt răsunător și m-am simțit înlocuit de un braț vinovat, a căror vinovăție mă reduse deodată la cea mai depușă nenorocire. În camera înăstrare, bine legat eram așezat pe un morman de perne îngrămădite lângă peretele capetei. Alina atunci Stephen, am putut distinge detaliile aceia, ca și lăun de necrezut Trebuie să recunosc că, în primul moment, surprinderea și curiozitatea au fost atât de coplesitoare încît am uitat de nenorocirea mea și timp de un minut am crezut că sunt la cea mai lăzăr reprezentare de teatru. Nimic nu mă dădea nici o atenție. Strigătul răsunător alinai de apariția mea neneptată se auzise într-un hohot de ris. Călugărul care mă ducea la pămînt mi relucase lăun. N-aș fi putut să îl disting printre confrății săi. Între timp, orgia continuă. Privirea mea se fixă curioasă pe fețe aceor bandiți agitat și agitat. În al Stephen la privire ele se afli. Figuri energice și extrem de distincte. Furtiv, ochii exprău, frunți albe și gladioare suria și fine și printre ei i adău pe al întimplarii multe din acele figuri nu-mi păreau necunoscute. Aveam impresia că pe unele din ele le mai întănușem în drumul meu. Unde? Toate acestea Stephen trebuie puse poate pe seama tulburării mele. Dar nu reușeam să siluez chipurile pe decît n-aș lăunne mai mult avîndul. Dar n-erău n-aș se înăpușina să le desparta înăstrările de carțile aceor lăunne, siluetele de vestimentele imprăunabile aș se se înăpușina în costumele elegante întănușite la recepție noastră din dăunere. Într-un moment al de îngrozitor gînduri, le mă erău destul de avîndul n-aș găvști? Răci n-erău, prietene, și mă m-aș am putut avea asemenea gînduri. Dar ele lăun veneau în m-aș lăun mea. De atunci, rareori am mai putut pămîntul în aș nănele m-aș dăunere. În cursul primului în care a erău n-aș lăunne am stat deoparte. Aveam sufletul erău în cel de aș dăunere, am călăunni în mai multe lăun v-aș dăunere. Dar o dată singura dată, cred cînd m-am mai dăun dăunere la o aș dăunere, în unia cu mai bine de un an, m-am erău lăun în lăun, în siluetele ouce. . de Burcușug. . c-un om a carui privire m-a lăun să tresar. Aș fi putut jură că era unul din falșii călugări din galeria Sfintei Maria din Crewe.

— Cine era? întrebă Stephen.

El începe să continue: Frank era unul din cei mai

distinși ofițeri ai armatei noastre colonelul Sir George Montalt. Iar duminică după un an de absență la balul lordului James Trevor, mi s-a părut că îl recunosc pe marchizul de Rio Santo. Dar n-ai putea să mă înțelegi acum Stephen de aceea am să-mi continui povestirea.

Aproape toate femeile care participau la balchietul nostru erau nepoate de frumusețe. În afara de aceasta păreau că în fața lor toate cu orice și băutură. Mi s-a răd lor de plăcut cu foarte puțin pe cei doi bărbați. Trebuie să înțeleg să fie că n-ai atragătoare în lăsa atitudine. Era vezi lipsă toate zăbetele lor singur, buzele lor pe imitate închise. Cereau dragoste și nu de ligand del. Văpt ase se ascundeau ochii lor lunguroși. Uneori vorbărilor general se mai potolea orchestra, căta încet o melodie nouă. Nu se mai auză decât un mormon. Cîntă la schimbă aspectul. Cîntă pe parochi scoteau în jur. Menses mese. În colo colo un lă țan de femeie atina de gîl l' înșopt al nău barbat o gura trandafirie se fura laconia. În c' țarea l' zelor nău cu gura și toate acestea. Stephen și repetă că v-a de pămînt care munda vechia capela pe un sol pavat cu morminte! Pe vremea mea cereclavă chipurile a aproape jumătate din mormon. Cînd se auză de gura ună pămînt al cărui aer alitator de evidență super oritate atragea în mod special atenția. Părea să fie capetenă lencbroaselor adunări. Se, în c' ță, apăsă la mormon. Era mai larg și mai mult decât ale celorlalți. Semăna cu un mormon. N-am văzut niciodată un barbat mai frumos Stephen. Purta un fel de antreu de mătase verde corat de c' rău cu lărgi il dadea. În aer îl vedeam. Că și confratim. El avea chipul în parte aceluși de o barba lungă. Măgă se corora în valuri bogate până la piept. Crea ce se ținea din trăgăturile care se potrivea foarte bine cu această podoabă misterică. Cînd, cînd blănz cînd g' ridatori cînd por neclăm, cînd teribila aveau într' adesea o forță supraomenească. Fața îl era calmă și tîmă, și cînd z'măna totuși până să se lumineze o jură l' lui. În ciuda destinate orgi convivia manifestau un respect extraordinar față de omul acela. Fiecare se inclina cînd îi vorbea și toată lumea se ridica în picioare să îl urmeze sancționate. Spre el se îndreptau cele mai dulci sursoare ale tuturor acelor femei frumoase iar

În saloanele lor exista un fel de adorație amestecată cu teamă. Peșemne așa procedau femeile dintr-un harem când își dispută o privire a sultanului. Toți îi spuneau înăltun-ro. Se Răspundea tuturor omagiilor cu aceea nepăsare regească care-l splanajul firea și puteri, absolute. Zumbet . și era curtenitor dar mândru, iar în condescendența sa exista o nuanță de dispreț. Lângă el, pe aceeaș scaun stătea ghemuită o femeie a carei toaletă contrasta în chip crudat cu toaletele din jur. În părul blond, lung, despletit și existent nici perle, nici diamante, nici flori. Era îmbrăcată cu un capot simplu cu un guler dantelat de mănăstiră. Lăsa impresia că abia își găsisese puțin . În grădă sa se parte la tarbutare și se prezintă orgia. Nu reușeam să-i văd chipul. Stătea cu spatele la mine și își sprijinea capul pe umarul înăltun-ro. Sale care ducea din când în când în dreapta, buzelor ei un pahar de cristal. Iar femeia cea vădind o pe căpșă roșea blondă, Stephen, am simțit o durere ascuțită în inimă. Îmi înghețase sângele și vine sub apăsarea unei spume de nedescris. Căci aveau impresia că destrăbăta aceea pe jumătate despolată, care și a neta buzele bând din paharul în buze și se lăsa ming lădă în vântul în care era sora mea.

— Oh! exclama Stephen cu un aer de reptuș.

Nu i așa că era o jignire amara adusă purității angelice și că ai ochi hoțboși cupătară deudată o strălucire stranie. Nu i așa că era o jignire amara adusă purității angelice a bletelor mele Harriet? O jignire de neiertat adusă strigat. Percevalului. O nebanue, o slăbiciune, o lășitate?

— Oricum, o idee pe care numai tulburarea minții tale putea să o imagineze Perceval . spuse Stephen.

Oh! da . eram foarte tulburat și neliniștit iar ideea era nel . neclă . neclădă și lădă . Am auzit o din toate puterile. Am închis ochii pentru a-i deschide din nou și a privi și mai atent. Era într-adevăr frumosul ei par blond. Doamne, și rotunjimea diafană a amelor lor ei . Și apoi, cămașă de noapte . Care sora mea nu fusese răpită în timpul somnului?

— Ah! Frank . îl opri Stephen.

Îți mulțumesc . îți mulțumesc, Mac-Nab' rosti anevoios. Perceval stringind mîna prietenului său. Ești un bunul generos . Oh! ai apăra-o pe Harriet împotriva

oricui ar îndrăzni s-o acuze că și-a aprindut fruntea le-
ciorească de umărul unui brigand, nu-i așa?

— Ce-i cu tine, prietene delirezi? exclamă Stephen.
Pe cinești mea cu s-aș lua apărarea, doar am cunos-
cut-o. Dar ce gura lașă ar putea s-o acuze?

Frank gîfua și avea o privire rătăcită.

— Gura care ar îndrăzni să rostiască așa ceva, Ste-
phen, spuse el, încl. cu un calm înfrorător — s-ar în-
chide apoi pentru totdeauna. Căci numai eu am dreptul
s-o acuz pe Inca la Perceval!

Stephen rămase stupefict și tăcu.

Frank continuă:

— Sufeream îngrozitor. Stăteam acolo, pironit locu-
lu, neputînd nici să acționez, nici măcar să transform în
certitudine îndoiala care mă copleșea. Tinăra fată stătea
mereu cu spatele la mine și, deși privirea mi acorda n-o
părăsire nici o secundă, n-am reușit să i văd chipul. Nimic
altceva nu mai conta pentru mine. În toată mulțimea
aceea nu existau decît tinăra fată și hîrbatul cărui se
spunea Indijnean. Ea proceda la fel, ca mine. Se izo-
lăveră. El o ținea în brațe și zîmbea cu pasiune și o străgea
mereu la pieptul său. Fata răspundea minghierilor. În ges-
turile amîndurora se citea o dragoste care nu semăna nici
pe departe cu pantomima lacrimă jucată de celelalte
perechi. Trunchiul ei, ușor se purta delicat și curtenitor,
fata își păstra candoarea deși se lăsa sedusă. Oh Ste-
phen, cit de mult ai fi dorit să nu fie asemenea celorlalte,
vicinată, experimentată în subtilitățile desfrîului. Spu-
ne-mi crezi că o bată fată, luată cu forța din culcușul ei,
transportată prin găleți, imense necunoscute, la lumina ro-
zetică a forțelor, și arzicită în brațele unor bărbați hidoși,
poate să și piardă deodată rațiunea și să cadă pradă
demenței?

La această întrebare neașteptată, Stephen, care inte-
legea prea bine starea lui sufletească, dar dorea cu încă-
păținare să nu priceapă, îl interogă pe Frank, cu privirea
Nu ești în stare să-mi răspunzi? adăugă, pe-un ton
aspru, Perceval.

— Fără-ndoială — răspunse în cele din urmă Stephen.
Spaima, iubirea — au existat cazuri.

Frank îl întrerupse cu un gest și și luă capul în mîini.

— Iartă-mă, Mac-Nab, spuse el apoi — amintirea
aceea mă face să delirez. Dealtfel, ce nevoie am de avi-

zui științei? Nu l cunosctea deose pe bărbatul acela oricât de frumos ar fi fost, fascinația nu putea să-și exercească forța într-o jumătate de oră

— Deci ea era? șopti Stephen.

Frank sări ca ars.

— Ea? Cine? strigă el. Vorbești cumva despre Harriet Perceval? O străfulgerare de furie i se ivi în priviri

Dar mîna se stinse la fel de repede cîm venise. În timp ce-o iacrină i se prelingea încet pe obrazul palid, spuse

Iartă-mă, Stephen. Ești un bălat bun. N-ai să mi-o ie, în nume de rău. Scena aceea îngrozitoare se află ac, în fața ochilor mei. Doamne! Cît de mult o iubeam! La ce lun să-ți ascund? Ea era! Blinda mea Harriet, sora mea dragă, surioara mea, neprihănită ca un înger, Stephen!

Frank plîngea

Și închipuiește-ți — continuă el cu-o voce pe care lacrimile o făceau aproape de neînțeles — era așîșietor! Plîngi și tu! Doamne! Am văzut toate acestea cu ochii mei și n-am murit! Harriet, nefericita cuplă, își înco-lăcea brațele în jurul gîtului acelui bărbat pe care-l lua drept Henry Dutton, logodnicul ei! Se credea fără îndoielă la ceremonia de călătorie. Ar fi fost atît de fericită cu Henry, care-i un suflet nobil! Oh! Stephen, cum să te mai miri că trezirea a ucis-o după un asemenea via oribil! Dar încă nu știa totul! Sarmata Harriet a rămas nerăzburată!

CAPITOLUL XIX

SABBAT

Frank Perceval se opri o clipă. Durerea evocată fusese prea violentă pentru starea lui de slăbiciune, nu putuse suporta șocul amintirilor bruse reînșuflește

După cîteva momente, continuă

— Se părea că uitaseră de prezența mea. Nimeni nu mă lua în seamă. Festinul nocturn își urma cursul. Starea

ti rilor mele neputincioase. Am încercat din nou să strig. Dar materialul în cunoștea meseria: aveam un căuș în gură. Mă așviri din nou pe perne, unde am rămas ca un obiect neînsoțit. Cei alți convivi mi sîdădueră osteneala să se-nlocuie.

„Mă ori, și gentilemînă”, spusă în clipa aceea unul din falși călugari. În persoana cărui l am recunoscut numai ucelt pe Smith, stăpînul casei Randal, „așteptam astă seară o pradă în amănta și intracit ne despărțim năi ne, probabil, cū tînăr, ducă de *** și două mașini să vor trece lăsa dificultate pe lîngă castel”. Dar, din ferecă re, am făcut o altă captură ce pare să se lă pe gustul înălțimii Sale. Discursul fu întempest cu urale. Se bău. Intenpă cîvîntărie. Arestă era sî tînăle lătr în fel de argo și cărua sens am scăpa de cele mai multe ori. Totuși am înțeles cîteva fraze sufi cente spre a mă convinge că în lăta mea se află cū ca din membru năi năi marcant al unei vaste asociații organizate fără îndoială, pentru furturi, răpări și crime. Înălțimea Sa era seld a suprem al asociației, al cîrui sediu permanent se lă la Londra, dar care avea și ramificații în străinătate și ale cōrei galeri de la Sînta Maria în Crowe era în același timp loc de refugiu în caz de periculi și val de țurt.

Și n-ai încercat deloc să i pui pe magistrali pe urmele vestite bande redutabile? îl întempea Stephen.

— Am încercat pretene — răspunse Perceval. Dar domnul Mac Farlane e păcător de pace al comitatului Dumfries. A fost înălțimă să lăta ancheta și de două ori cercetările au ajuns la un pîntec mori.

Stephen se căla poate că l întempea. Părea stîngheit.

Înălțimea Sa — continua Frank — era, după cîte am întezes în străinătate de mai multe ani și apără nămel ararcori pentru scurt timp în Anglia. Dar în anul următor, înălțimea Sa urma să se stabilească la Londra, spre a pune în aplicare un gigantic plan de jefuire. Astfe, înălțimă, ceea trebuie să se acum ac — adăugă Perceval încruntînd-și deodată sprîncenele.

Stephen cîușă urechile, dar Frank nu trase nici o concluzie.

— Am avut impresia — continua el — că undă oratori făceau auză, în speech-ul lor, la planuri întemcute cu multă vreme înainte toți băură cu entuziasm în sînu-

tatea unui anume Saunders. Elefantul care trebuia, singur, să umple cu aur toate casele de bani ale organizației. Numele Saunders și Fergus a fost singurele rostite în prezența mea. Sindrofa la care existam era deașfel, ultima defășurată în Școala Asociați. Nu mai să se disperseze, dăuna cu ei întru cât să se care în aerul discutate pe în dește în cadrul înnebrousei rezonanță înarmurile acestea, Stephen, și se vor pareă poate imposibile de necrezut. Ah! De să fi putut și eu să cred că totul mă era decât un vis. De să fi avut o dovadă explicită care a reținut lămuririlor mele. Dar cele care se vor vedea, precum se vor arăta în mormint. Închinate să răspunde pe scurt și cu o stranie autoritate tuturor oratorilor. Pareă extrem de păcătoș să arătați obligație și se întorcea mereu spre Harriet, de pară subordonată, să ar fi avut o crimă răpindoci câteva cupe din fetelele să. La sfârșitul ultimului, o voce se ridică și solicita adunarea cu o altă regină. „Mister și gentleman” spuse el zâmbind, fiecare lucru în timpul. Am deciserat toată săptămână, nu discutăm am plecat. Acum să se distribuie. Un set de aplicații răsări sub boltile de pereți, scuturile ale căpetei. „Fergus Fergus trăiește în veci” se strigă frenetic. În același timp la un gest al înălțurii sale cerșetă se trece. Toate instrumentele care o alcătuiseră, străbură în același timp, iar nașul se ampu. Așa în cinci zgometos și asilfeti. Câteva perechi se ridicară. Președintele fâcârăte în val. După cinci minute, pe odată din convivi se învârtă în jurul mesei. După alte cinci minute, nu se mai află pe scaune decât șeful bandei și soara mea. Cei doi fâcâră de ritm, mereu mai accelerat al valului se învârtău se învârtău într-un cerc fără sfârșit. Obședam privindu-i. Dansul continuă într-un temă din ce în ce mai frenetic. Femeile deveneau tot mai palide ochi bălășilor scapaseră lașari. Închinate să o ținău tot timpul în brațe pe tinara fată. Bazele lor se atingeau, își vorbeau în șoapte, iar buza mea soră zâmbi, pareă respus de fetele. În căpă cind valul atinsese o ritm amestec, șeful se aplecă asupra mână surorii mele și o ținută apoi strângându și cordona rasei, o lăsa pe buza fată în brațele unei văgăve și se părăsi. Orchestra își încetă ritmul, cind un vals mai lent. Abia atunci am putut sări chipul surorii mele. Caci ea era Stephen! Oh! disperarea mea nu mă țelase. Surdea buza mea.

plutoare fericită că dansează la balet și de logodnă zîmbea și zîmbetul ei îmi afișa mima înălțimea. Să o invită la dans, se supărase docilă, amestecîndu-se printre ceilalți dansatori. Încetul cu încetul, în jurul lor perechile se răsădău, dansatori, oboșiți sau dormici să privească, deveniseră spectatori. Cîrînd Harriet și cavalerul ei rămăseră singuri. O văd și acum, Stephen, trecînd prin fața mea surzătoare și fericită, pe lângă mine care zăceseam zăburat, legat fețelei și lipsit de grație. Am și acum în fața ochilor zăgărnatul gracios și siluetei ei mlădăsoare care se lăsa nerezătoare, purtoare de bratele viguroase ale aceluia bălău. Oh! Barba! I accia! I rusc! I urasc Stephen! Șoapte de admirație se auzeau de pretutindeni, căci amîndoi erau frumoși. Totuși, Harriet abia mai respira. Își aprînea, plină de rubore, fruntea palidă de înaltul lui și mi se Sale care se opri. Leodati și o așeze, jumătate leșnă, pe o canapea încăpătoare aflată la capătul mesei. Orchestra continua să cînte în surdina. Înălțimea Să se așeze pe canapea lângă Harriet. Era un semnal. Se auzi un zgomet strident și mule de l mînări se așteră în aceași timp. Totul se cufundă într-o beznă adîncă. Orchestra tăcu. Frîghule cu care eram legat îmi intrară în carne, în urma efortului disperat de a mi salva sora în momentul acela suprem. Dar totul era zadarnic. Am căzut la loc, învins, muribund, zdrobit. Dumnezeu a avut milă de mine: mi-am pierdut cunoștința.

— Sărmane prieten! mormură Stephen stringîndu-îi mîna lui Perceval.

Acesta se așia de cîteva secunde într-o stare de dureroasă tăcere. Vocea lui Mac-Nab îl făcu să trezura.

— Unde-am rămas? întrebă el, brusc. Căci trebuie să termin cruda povestire Mac-Nab. Ți-am spus că după valul blestemat, calugarul se așteră, nga sora mea, iar lumînări le fură stinse de-o suflare infernală? Da! Trebuie să îți fi spus, căci mi compătimești prea tare, ca să nu mi cunoști nenorocirea. E vorba de o Perceval jură-mi pe sănătatea ta că vei păstra secretul!

Oh! Frank! exclamă Stephen. Mai e nevoie să jur?

— Nu — răspunse Frank cu privirea rădăcită. — Ți-am cerut să juri, Stephen? Nu — trebuie să-ți fie milă de mine. Ascultă! Cred că-o iubeam pe sora mea mai mult decît pe Mary. Mary — singura mea iubire de ac. ina-

Între — Oh! o cred din toată inima! N. H. : cit a durat
leșină, mîr. — adăgă ei aproape numărate. Cînd m-am
venit în fire, era tot întinerit și-o lacrimă adîncă dormea
în sa. După aproximativ un ceas, am auzit un zgomot
răzbătînd dinapre galea, pe prin care rătăcisem în cursul
noptii. Ușa pe unde intrasem se deschise și lă făcură
aparitia mea, — cel bălăci și mîr în mîin, torțe aprinse
lumina dăd. la vedere dest. — de nădăsluit însă, urmă
rile orgiei calugari și femei dormeau. Isolația. Dar nu asta
mă interesa. Ochii mi s-au îndreptat nădăsluit nădăsluit
spre catapavasa pe care seful se așezase lîngă sora
mea. Har! it era întinsă pe perne. Dormea. În cel pri
vește pe că. gîr era nădăsluit cu brațele încrucișate pe
piept, absorb. t de meditația profunde. Lumina torțelor îl
smulse revine. Pr. ma lă. privire lă îndreptată spre sora
mea pe care o contem. plă o clipă cu compasiune și dra
gostie. Se apucă și o scutură pe frunte. Apoi, scu. tîndu-și
rasa de mîltare, o acoper. cu ea. Oare exista vreo urmă
de delicatețe în inima acestui bărbat, Stephen? După
aceea, însă. tă pînă în mijlocul celor ce dormeau și striga
cu o voce funatoare. Deșteptarea, domnilor, deșteptarea!
Bălăci și mîr. tă femeile dăgar. și ca prin farmec.
Vechiul naos își sch. mbase cu deosebire aspectul. Stră
lucirea, am nădăsluit lă. ruse loc lumina fumeg. nde și în
purpurate a torțelor. Vast umbra, misterios naos, pă
rea reat a revăratei sale infatig. Masă cu resturi de
mîltare era tot ce m. a nădăsluit se orgia din a. un. Mu
zicanții plecaseră îndată după femei, astăzi înc. în capelă
nu se mai aflau decît calugari ad. nați în cerc în jurul
îndăsluit. Să. c. „Ml. ori și gentlemen”, spuse el, „așotti
e. și. aș. despăr. tiri”. Sînt mulți ani de realizările dumne
voastră. Cît despre mine, am nădăsluit multe lucruri, de fă
cut pe cont. nent, dar cred că mi va a. nge un an pentru
rezolvarea lor. Peste un an, mă voi întoarce la dumne
voastră, împreună cu cîțiva prieteni buni și credincioși.
Pînă atunci, nu uitați nici o clipă instruc. tiunile mele, nu
u. tati nădăsluit și supăneți vă”. Calugari se incl. nădăsluit „Total
e gata”. Întrebă însă.imea Să. pe un. — din purtători de
torțe „Trăsurile aș. raptă lîngă caste. ” răspunse acesta.
„Să mergem, domnilor, nouă și la revedere”. Se pro
duse o învalmășeală în direcția ușii. În clipa aceea, unul

dintre călugări, se îndreptă spre șef și mă arată cu degetul spunând „Ce să fac cu el?” Înălțimea Sa „și coborî privirea spre mine „Fratele buiei fete?” mormotă el „Să-l...” continuă călugărul încheindu-și gândul cu un gest expresiv „Vai! doctore vai! La ce bun această mârte inutilă?” „Nu i-ai tăiat, milord?” răspuse doctorul, și auzind vocea „și dacă i-am consulta pe frații noștri...” „Era, evident, un apol” Călugărul se apropia „Doctore”, răspunsu șefului îndreptându și țina înaltă, „nu sunt de acord să discutăm acest lucru” Pleacăți, domnilor” „Dar amul acesta ne poate nenoroci?” strigă doctorul „E adevărat E adevărat?” se auzia mormure înălțându-se își înabau în gest de mână violentă Milord, și gentilemni, spuse el, știți bine că refugiu nostru i de neputință În momentul de față, locul prin care a pătruns acest linț nu mai există și apoi, cum își va putea aminti altceva decît de noștre gări intertoxeale” „Dar a venit o dată?” îl întrerupse i vocea Rogă să nu fi i întreripi domnilor” Vă cer viața acesti linț” Un mormur străbătut m-apnea „Țin la vora lui” continuă șeful „Vreau ca noaptea care a trecut să n-însemne pentru ea decît o amintire de drăgoșe” „Rămănea se întîi” „Doresc ca în memoria ei să nu existe alături de imaginea mea i un gând rădăciat” Fără să fie milord” strigă o voce aspră „Pînă în asemenea timp cîr i tăiașii cu siguranța noastră?” „N-ai văzut niciodată Stephen o transformare mai neașteptată și mai înspăimîntătoare ca aceea care se petrece pe figura calmă și mîndră a Înălțim” Să-i tăiașii săi aruncașii și geții în timp ce mușchii feței îi tresăreau violent Fruntea i se înroși deodată și linca albă a unei cicatrice se ivi alt de clară incît ai fi zis că i pictată cu pensula

De a sprinceană stingă pînă la rădăcina părului?

„Îl întîrpiu pe Stephen

„Intocmai” apuse Frank Ți aduci aminte de viața mea?

Mi aduc aminte de ceea ce am văzut Perceva” răspunsu încet Stephen Mi aduc aminte de asasinul tatălui meu „E același om? Oh! El e”

PACT ÎNTRE DOUĂ PORNIRI DE URĂ

— Ascultă-mă, Frank, acum ascultă mă tu — continuă Stephen. Trebuie să obținem din toate acestea o certitudine. Îți vei continua după aceea povestirea. Ohi crede-mă, el e, același om care, într-un interval de douăsprezece ani, a așternut douăzeci și trei în familia ta, cît și în a mea. Nu-i posibil să ne-nslăm pe lângă semnul cu care mama Domnului l-a însemnat fruntea, pentru a-l apune răzburării noastre. E vorba de același orgoliu ridicat în mine. E rușinea de aceeași mândrie în lumea răimel, de același curaj ne înfricat în anul junciei. Eram încă un copil. Fatucul meu se afla instalat într-un colț al aceleiași camere din casa Randal unde nefeicicita la soră s-a culcat în același pat în care dormise tatăl meu în noaptea despre care tu am vorbit. Ușa prin care ai cîrborit tu în galerie se deschise. Apărură doi oameni. Unul din ei lăsa pe masă lăchla pe care o ținea în mână și veni la mine să-mi astupe gura cu-o latăstă. În același timp, se așeză între mine și pat, în așa fel, încît să mă împiedice să văd. Dar eu mi-așcoperis bine vederea, privirea mea putîndu-se strecura între brațul și trupul său. Am văzut tot Celălalt care era mai înalt, avea în mîină două pumnale se îndrepta direct spre patul tatălui meu și îl strigă cu voce tare numele Tata se trezi tresărînd. La vederea strădunilor, care se afla la căpătîiul lui scoase un șipăt. „Taci, Mac-Nab, taci” apuse omul mascat. „Eu sînt”, „O’Breane!” murmură tata lăsînd capul în piept. „Mă așteptam la asta”. „Mă am jucat viața, am pierdut”. „Încă nu, Mac-Nab”. „Scoală-te”. „Nu, bine că eu nu urid”. „Scoală-te, îți spun. Am adus două pumnale”. Tata se ridică încet. Groaza mea a urcose la culme, dar continuam să privesc. Cînd tata fu în picioare, cel pe care îl numise O’Breane îl întinse unul din pumnale. Tata îl mișcă și se pușe în gardă. Lupta a fost scurtă și tăcută. Tata căzu după cîteva secunde. Peste un ceas voi fi răzburat” învingînd e. O’Breane se aplecase să lovească. În timp ce se ridica, masca îi căzu de pe față. I-am văzut chipul timp de-o secundă, Frank. I-am văzut fruntea aprinsă de

forul luptei și, în mijlocul frunții, o cicatrice albă intru-
totul asemănătoare celei pe care-ai descris-o „Copilul
te-a văzut, mîlord!” strigă omul care mă păzea. În ace-
lasi timp își ridică asupra mea cuțitul, dar O'Breane,
care-și pusese din nou marea, îi strulse arma din mîni
și se aplecă deasupra culcușului meu. Biet copil! mur-
mură el cu o voce blajină și plină de milă, Dumnezeu
mă e martor că aș fi vrut să îi cruț viața. Dar întă
în cale — și eu trebuie să merg înainte! Deschise ferest-
ra și sări împreună cu însoțitorul lui afară. La țpetele
mele, toată casa a fost în picioare și aproape nămațecit
au sosit niste sclăci din Dunfries. Dealtfel, fusese ră che-
mați chiar de tatăl meu. Le am arătat ușa. Au deschis-o
în spatele ei era zidul acela despre care ți am vorbit.
Perceval, un zid masiv, fără nici o deschizătură, care evi-
dent fusese construit cu cîteva secole în urmă.

— Ciudat — murmură Frank. Iar împrejurarea aceasta,
asupra căreia voi fi silit să revin la sfîrșitul povestirii
mele, nu constituie nici singurul, nici cel mai mic mister
al locului: acela funest, Stephen. Dar ne-am străduit
în zadar să înțelegem: căci în toate acestea există ceva și
mai straniu. Povestea ta seamănă nu numai cu a mea,
Mac Nab, ci și cu cea istorisită de lady Ophelia.

— Cum? — exclamă Stephen.

Secretul contesei de Derby nu-mi aparține — îi
întrerupse Frank — și n-am voie să mă folosesc de el
decît într-un anumit fel și față de anumite persoane.
Dar am cel puțin dreptul să mă aluzesc de el față de mine
însuși și această revelație, care concordă, cu cuvintele
tale, cu amintirile mele, mi răspunde îndoielii în ace-
stă măsura, încît le preschimbă aproape în certitudine.
Stephen, cred că știi numele mascatului care l-a ucis pe
tatăl tău și numele brigandului care mă a pîngărit sora.
Extraordinară coincidență! Ca și cum totul trebuia să se-
mene, ție ți-a salvat viața în camera din casa Randal, iar
măe în capelă. Poate chiar m-a cruțat o dată mai mult de-
cît po tine. Dar marimida e prea nelăsemnată în com-
parație cu răul făcut.

- Nu vrei să-mi spui numele lui? întrebă Stephen.

— Proroc — răspunse Perceval. — ți l voi spune.
Dar ascultă ce s-a întimplat cu sora mea. Minia subită a
șefului meu un efect magic asupra apa-riilor călugări

Se dădă ră înapoi îngrozit, lasând un mare spațiu gol între ei și e. — Îl priveam cu linire și admirație. O tăcere profundă domnea în capul. „Tânărul acesta va trăi”, spusese înălimba sa stăpânindu și vocea care voia să izbucneasca. „E dorința mea”. Nimeni nu îndrăznea să răspundă. Fără să și piardă expresia de trufie inflexibilă și dominatoare, chipul înălimba sale redeveruse ca m. Sprințenele i negre schițau pe fruntea acum palidă o linie hotărâtă și pură. Căcatricea dispăruse. „Milorzi și gentile men” spusese e. — nu vă mai rețin. — Puteti pierce? Cu și și se înclinara respectuos în tăcere. În clipa următoare în capul nu se mai afla decit un singur călugăr pe care șeful i, oprise printr-un gest. „Doctore”, îl spusese e, „toată căteva pcat și m. opium pe bazele surmenajului febrile care dormie acolo. — E o copila frumoasă și blagă. Trebuie să f i iudată și să vrea. — Dar e o nebunie să regreți trecutul, doctore”. Călugărul scoase dintr-o trusă pe care o purta cu el o foaie și încezu bazele surmenajului. „Dar gentlemanul?” se interesa șeful, mon. h. Tânărul trebuie adăugând și cu „doctore”. „Dar dați rețetă să vă trea?” „În coarcă”. „Doctore”, a căr. — Iarbită semana cu o marea acoperind, i aproape în întregu e lăta, veri angă mine și m. acrușe căuș. Înălimba sa se plimba agale pe lângă masă. Am ratat fat din greu. „Vrei să be?” i. — spusese doctorul. „Am”, at f o a și am dat. Oricine a fi am lipat e apoi adresându m. șefului i. te consilier n laș, m. m. aerabil. — Prinse viala pe care m. o dăruiești, dar m. mai e, să m. răzbun. — Să n. i. închipui că ești, uld de linc moscat încit ai nu te poți recunaste. — ” I, auzi, milorzi” spusese doctorul. „Îl auzi doctore dar fu lincit cel ce-ai vrut să se răzbune pe mine cu murt. — ” Se apropie de mine și i. pe și drept în lăta. — ” Eu te voi recunaste”, m. m. i. e. — dar dacă va fi posibil, te voi cruța iarbă”. Dacă omul acela este cel pe care-l cred eu, Stephen, a o lincit făgăduială căci, luna trecută, viața mea e a. — fat d. n. nou m. mine se lui.

Stephen bănuia dar voia o certitudine

La nea t. e. t. i. — ” repeta e!

Frank își arătă rena.

— El e autoul?”

Rio Sarto' exclamă Mac Nab. Aproape că m. acceptam la asta. Dar nevăzându-l vreodată, nu puteam

și Oh! trebuie să dau de el! Nici nu bănuiești până unde a mers hazardul asemănarea dintre nenorocirile noastre — nu știu că ura noastră are aceleași motive și-o aceeași măsură — știu că de mult seamănă suferințele noastre din trecut — Ei bine! Până și prezentul ne apropie! Omul care stă între tine și Miss Trevor e același care mă împiedică să mă apropii de inima Clarei!

— Care-i cu patină? îl întrerupse Frank

Pe el îl subeste Clary cu pasiunea aceea a cărei explicație constituie un mister, ca dealtfel tot ceea ce-l înconjoară — el a răpit-o, poate

Stephen povestește cu lux de amănunte scena de la Temple Church și Frank nu dădu seama, din descrierea făcută frumosului vizitor, că era vorba de marchizul de Ró Santo

Da — spuse el după un moment de tăcere — ai dreptari egale cu-ale mele la asemănarea pe care ai găsit-o între omul de la Temple Church și asasinul tatălui tău este o dovadă în plus. Căci fără să fi vorbit împreună despre el, l-am recunoscut amândoi

Stephen se ridică și se îndreptă spre ușă

— Unde te duci? îl întreba Frank

— Să-l confrunt pe marchizul de Ró Santo — răspunse tânărul medic a cărui mină îi scosese din cîrmul său obișnuit. Poate voi avea mai mult noroc decât tine. Perceval, dacă nu — va trebui să răzbum și un frate în afară de sora ta

Stai! se adresa Frank cu o nuanță de reproș. Dacă vrei să profiți de rana mea! Ah! Stephen! — pentru prima dată ești egoist și nedrept!

Stephen se întoarse lângă pat și i strînse mîna lui Perceval

Iartă-mă, Frank — zise el — dar mă nebulunește gîndul să nu știu nimic despre Clary

Perceval dădu plapuma la o parte și puse atît de rapid picioarele pe covor, încît Stephen nu l putea opri

— Vezi, prietene, vezi! spuse el — M-am îndrăvenit și n-am să te fac să mă aștepti mult — Oh! sîrmana mea Harriet adăugă, în rîzîndu-și mînuile împreunate spre portretul soroarei sale. Tu ești în ceruri și-acolo totul se sîrta — dar, pe pămînt, lumea se răzbumă — Oh! țineai la onoare, Harriet — Chiar sub privirea lui Dumnezeu

vei zîmbi cînd omul acela va fi pedecsat. Încă vreo cîteva cuvînte și povestirea mea se termină, Mac Nab — continuă el cu glas violent, sugrumat de un accent de durere neașteptat. Sef., și ce, cam așa spunea doctor se retraseră. Am rămas singur cu Harriet care dormea. Nu mai eram altul ce strîns legat. M'am trezit pînă la sora mea și am ridicat vălul scîmțos care se mălăsa cu care era acoperit. Avea un surâs pe buze și roșea în via, numele lui era Henry Dutton. Bata surorii! M'am așezat lângă ea. M'a prins somnului. În căpa cînd am săritat o pe frunte am început să mi se poardă înșingînta. Nu se putea spune că ființa mea rămăsese sub influența narcotizului, dar de la Crewe și la Dudley Castle, care se află între Perbles și Madinton, e cale lungă. A fost desigur nevoie de mai mult timp și pentru acoperirea acestei distanțe pe drumurile destul de date ale Scoției de Sud. Și totuși, cînd m'am trezit, Stephen, mă aflam în apropierea castelului mamei mele. Ne aflam eu și sora mea, în trăsură noastră. Harriet continuă să doarmă. Trăsura era parăntă, căi fuseseră deghimate și dispăraseră împreună cu surugiu. Am ajuns la grădina papucilor și am strigat. Sora mea fu transportată în casă. Se trezi. Prima ei privire m'era adresată mie. „Frank” zise ea, și adăugă aminte la tot. „Și... Va trebui să mor.” Din ziua aceea, Stephen n'avea mai răzvălă o perioadă, pe bătă mea Harriet scoțînd vreo vorbă. Și a și ea înțeles că nu mai avea de răzvălă care i apăsă înșingînta. Cît a fost zile frumoase se ducea uneori să se așeze la mîbea lui și stegar în parc. Orele treceau ca stătea nemerșată. Mama era tot timpul după ea și pîlîgea, vîrînd-o cum se stîrge. Cînd veni toamna, pîlîgea o pîrîsă. Nu se mai putea duce în parc. Nu mai avea soful. Într-o seară ne chemă pe într-un gen pe mine și pe mama, lângă șezingul ei. Ne am așezat alături. Și a pîlîgea în a o moare și a început să zîmbească pentru prima dată după șase luni. Apoi și a ridicat ochii mari spre cer. Mama căzu în genunchi și începu să se roage. Stephen Harriet murise! N'aveam așteptat această căpa ca să acționez în „utilitate”, și chiar a doua zi după sosirea mea la Dudley Castle scrisesem unchiului meu, comitului Mac Farlane, în calitate de magistrat al comitatului Dumfries, o scrisoare precisă, amănunțită, scoțînd la iveală latura stranie a

aventuri, noastre care n-avea nici o legătură directă cu omorarea numelui Percival Unchia. tzu, Stephen, mi-a răspuns printr-o scrisoare — aş numi-o evazivă, ca să n-o calific mai sever — prin care se eschiva să deschidă o anchetă asupra unui fapt considerat de el nu numai straniu, ci şi imposibil. Am sfârşit într-un mod categoric şi fără drept de replică Ancheta a avut loc. A început şi s-a încheiat în casa lui, Randal Graham, între pereţii camerei în care dormise sora mea. Căzul s-a ciopat pe loc, declaraţia mea fiind considerată, încă de la primele rînduri, eronată. Într-adevăr, scara despre care arătasem că-mi plăcea să cobor în galerii nu exista. În locul ei, îndărătul uşii, se înălţa un zid de piatră de-o vechime incontestabilă. Cîit despre galeriile înseşi, douăzeci de martori au declarat că nu auuziseră niciodată vorbindu-se despre aşa ceva.

— Aş fi procedat şi eu la fel ca martorii aceia, Frank, — spuse Stephen.

— Te cred, Mac-Nab. Poate sînt nedrept faţă de domnul Mac-Farlane. Şi totuşi, capela aceea licatemată se găseşte chiar sub castelul lui din Crewe! Dar n-avem timp de asta acum, trebuie să ne gîndim la alie lucruri, nu să dezlegăm enigme. Mai eşti hotărît să-l înfrunţi pe marchizul de Rio Santo?

— Nu! răspunse Stephen.

Frank îşi exprimă printr-un gest satisfacţia.

— Dar eu — întreabă el — crezi că voi putea lua în cîrînd lucrurile de la capăt?

Tu, Percival? spuse nepăsător Stephen. Ca şi mine, nu vei mai încredinşa de-acîi înainte spada cu-acest om. Spada, pretene, este o armă doar împotriva unui braţ leal. Cu marchizul de Rio Santo trebuie folosite alte mijloace. Nu-ţi dai seama că scena diabolică jucată la capătul tău, pentru a-î induce în eroare pe James Trevor, era o invenţie a Senioriei Sale?

Crezi? — spuse Frank.

Şi mai cred ceva. O bănuială pe care a trebuit s-o resping, devine acum pentru mine certitudine. L-ai recunoaşte pe călugărul acela căruia i se spunea doctorul, în galeriile din Crewe?

— Nu ştiu. Dar de ce mă-ntrebi?

Imaginația mea lucrează prea repede șopti Stephen în loc să răspundă. Și, în definitiv, nu pot crede ca doctorul Moore — unul din savanți noștri de seamă — să fie în stare să bea și să danseze cu noște candidi sub .jocurile Sfintei Maria. Încercarea de asasinat rămâne totuși o realitate. Dar de ce sare să fi încercat doctorul Moore să te ucidă, Frank? adăugă tânărul medic. adresa ndu se ocoadă lui Perceval?

— Mi ai mai vorbit despre asta, Stephen, dar marchizul de Rio Santo care-mă crucuse viața.

Oh? orice mare actor — „opri Mac-Nab — are infinite nuanțe în jocu, său. Cred că marchizul e un mare actor. În orice caz, este un dușman redutabil, care nu eșită să folosească orice armă.

N-avem împotriva lui decât ură și bănueli — spuse Frank.

— Multă ură și bănueli teribile, Perceval! Dă-mi mîna — pulsul e bun — vei fi în stare să-ncepi încă din seara asta bătăia!

— Fi, mai explicit, Stephen.

Am să-l sun pe Jack. E șapte și jumătate. La opt vom fi în Regent Street.

Jack apăru în prag.

— Aștă-l pe stăpînul dumitale să se-mbrace — îi spuse Stephen.

Frank, umut, se supuse. Rona nu-l mai supăra. Reamîntea doar slăbiciunea pe care i-o stărnise.

După ce bătrînul valet îl ajută pe Frank să-și îmbrace costumul, Stephen continuă.

— Cheamă o trasură, Jack.

Te ai notărit în sfîrșit să-mi spui ce plan ai, Mac-Nab? îl întreabă Frank.

Stephen a luat mîna și i-o strînse puternic.

— Prietene — spuse el cu o fermitate calmă — vom începe lupta, mai întîi în folosul tău. Va veni și rîndul meu. Trebuie să ai o întrevedere particulară cu domnișoara Mary Trevor.

— Aș vrea — aș vrea din tot sufletul, Stephen, dar

— Te rog să m-ascuți — această întrevedere va fi prima dovadă dată dușmanului comun. M-îllocu, de-a o obține? N-am nici o certitudine, dar lady Ophelia-, geioasă, așă că mergem acasă la ea.

O MICA REUNIUNE

În aceeași seară, la Trevor House avea loc o mică recepție. Lord James joca whist cu doctorul Muller care-l cucerește prin aerul său legmatic cu lord Stewart și iar Arcadius Bombastus, poetul laureat.

Lady Campbell era înconjurată de escorta ei, din care lipseau doar marchizul de Rio Santo și frumosul cavaler Angelo Bembo.

De cînd, zice Mary Trevor nu ieșise din camera ei în seara aceea coborîse în salon să stea de vorbă cu miss Diana Stewart cea mai bună prietenă a ei.

Sărmana Mary era foarte slăbită și mult schimbătă. Slueta e, firavă părea neovoltată sub povara unei agitații prea mari și nu putea să i privească tenul palid fără să îi inspire milă.

Între ea și prietena ei exista un viziibil contrast. Miss Stewart era o galeză cu tenul ușor bronzat, cu ochi adînci, cu gura tandărie cam mare, și un zîmb malicios care-i dădea un farmec deosebit. Strălucia de sănătate, veselie, ironie, literară, viață și bunătate.

Mary se intrase dacă o vedea lângă ea. Frumusețea ei datorită de un tip superior dispărea în umbra strălucirii până se propăștina a prietenei. Și apoi trădat de palidul de pariu precetna suferinței era alina deznădejde în privirea ei nădă, iar ochii i cereau pătruns arma altor lacrimi!

Cele două tînere stăteau de vorbă într-un colț. Toti ce sați se aflau în jurul prestanței lady Campbell.

Conversația se desfășura cîrîndu-se de la un subiect la altul abordîndu-se teme actuale sau trecute.

Lady Campbell trecea în mîinile sale experimentate firele discutiției și cum avea ideea ei flua conversația revenea periodic la marchizul de Rio Santo.

Nu i-am mai văzut la Park — spune lord John Tottivy — de stați să mă gîndesc de cinci zile, pe onoare mea!

— Nu mai e văzut niciuieri — adăugă lady Margaret nici în Park nici în altă parte.

— O eclipsă totală! murmură Lantures-Luces. Vorbesesc serios.

Scumpule, dumneata vorbești întotdeauna serios — replică un gentleman sportiv, aranjându-și cravata. Acum cinci zile marchizul călărea pe Kitty-Bell, iar ispa lui albă care-a câștigat penultimul handicap la Epsom. În ziua precedentă încălecase pe — Erai acolo, sir Paulus? — Da, milord. Cu siguranță, miladlea, marchizul n-are născări dacă s-a exilat și de căcrul iubitei noastre lady Campbell. (Sir Paulus se înclină în fața surorii lordului Trevor) și trebuie să presupunem că-i vorba de-o indispoziție.

F.r-ar să fie! bodogăna sportivul. Am impresia că baronetul ăsta de doi bani m-a luat peste picior prin răspunsul lui.

Oncrabi a Cicely Kemp interveni și dinu.

— Marchizul de Rio Santo nu-i bolnav — spuse ea mușcându-și buzele — iar în ceea ce privește imensa lui locuință din Be-grave-Square se povestesc lucruri ciudate.

Și-ănume, ce se spune, iubito? întrebă nerăbdătoare lady Margaret.

— Oh! doamnă — răspuse onorabila Cicely Kemp care-și mușca din ce în ce mai tare buzele — înainte de căsătoria letrele nu trebuie să se arate prea inițiate în astfel de probleme.

Lantures-Luces se înclină curtenitor și spuse

Maa, aveți un evantai minunat, vorbesc

— Foarte serios! completă, răzbunător, sportivul lord John m-a ghici, doamne,or. Apropo, scumpul nostru Rio Santo nu-i singurul tranafug. Nici Brian de Lancaster nu se mai arată nicăieri. Cei doi aștri au dispărut deodată.

— Vucente, ești totdeauna modest — spuse surizind lady Campbell.

Vai, doamnă, simteți prea bună. Voiam să spun. Halde, lord John, termină!

Tantivy se strimbu și mormăie „La naiba”. Dacă Lantures-Luces ar fi fost un pursinge, i-ar fi aplicat o pedepsă exemplară. Dar micuțul și zglobiul franțuz n-ar fi putut să parcurgă, la trap, năci jumătate din lungimea hipodromului din New Market.

Serios? adăugă el triumfător. Lord John n-a vrut să m-a,ute. A mai auzit vreuna din dumneavoastră, stimate doamne, vorbindu-se despre scumpul Brian de Lancaster?

— Nu, de la faimoasă reprezentatie pe care ne-a dat-o la Covent Garden — raspunde lady Campbell

- In urma căreia — adăugă lady Margaret — contele de White-Manor a stat la pat două zile

— Se spune că-i îndrăgostit — ingimă Cicely Kemp, robind peste măsura.

Shocking! mormăie la petite lady Margaret

Dragostea-i singurul bun adevărat pe acest pământ, miladies — declamă de departe poetul. Iaureat. O emanație imaterială care fuge dintr-o inimă spre a fermeca alta, un suflu insesizabil, un polen al sufletului

Hotărât lucru, onorabila Cicely Kemp folosește un adjectiv nepotrivit. Să vorbești despre dragoste la șaptesprezece ani fără unsprezece luni!

— Închupă-vă, frumoase doamne — continuă viconteșă la Lantures-Luces — în aceeași seară, Brian a vrut să mă bată...

„Bună idee!“ gîndi Tantivy

— În fața teatrului Eram eu — cu-o doamnă, miladies

— Cu signora Brietta — spuse incorrigibila Cicely Kemp. Dansează bine, dar are niște rotule cum disprețose.

— Vai, doamnă! exclamă Lantures-Luces scandalizat. Adevăru-i, doamnelor, că mi-a pus mîna în gît încă o secundă și-aș fi fost pe jos.

— Teribil, original! spuse lady Margaret cu admirație.

— Povestește-ne, domnule de Lantures-Luces — adăugă lady Campbell — trebuie să fiți de acord, doamnele mele, fără viconte — și fără lord John Tantivy, ne-am alina ca niște bieți abandonate

Doamnele se încunără.

Îlade, scumpule, povestește! spuse sportivul cu un aer de tristă resemnare.

Domnul viconte de Lantures-Luces se lăsa rugat, în limitele de timp tolerate, declară că, serios vorbind, povestea nu merita să fie istorisită și sfîrși prin a spune totul pe îndelete, fără a uita pierderea lornionului

Întimplarea primi calificativul de deliciosă, iar John Tantivy fu singurul care nu se amuză deloc.

„Fir-ar să fie!“ gîndi el „Ca să fi fost amuzant, trebuia măcar să-i fi stîlcit mîna cu-o lovitură de pumn!“

- Știu și altele mai costime — exclamă Lantures-

Lucea, pe care aplauzele îl stimulau. Scumpul nostru Brian, slavă Domnului ar putea aproviziona singur, cu anecdote, toate sașoanele Londrei.

— Împreună cu marchizul de Rio Santo și cu dumeasta, viconte — zise sora lordului James, pe un ton în care o imperceptibilă nuanță de persiflare se ascundea sub bonomia cea mai curtenitoare. Dinsul ne-nveselește într-adevăr toate reuniunile. N-am dreptate doamnelor?

„Va, doamnelor! va, miladiei — exclamă fratele, salutând vio în dreapta și-n stînga, — mă copleși! Na meri! Ah! pe onoare mea, nu vorbesc.

„Vorbești prea mult poney afuracit!“ gîndi sportivul care avea chef să povestească un streper-chase* în cursul căruia doi âzeci și doi de cai fuseseră ucîși, fără a-i mai pune la socoteală pe gentlemenii călăreți.

Sîntem numai urechi — continuă lady Campbel.

— Pe onoare mea doamnelor nu-i ceva nou! S-a-ntîmplat acum cel puțin trei săptămîni, dar zărele n-au sîdit încă în cuvînt după cele știu — Iată povestea. Scumpul nostru Brian a luat masa în seara aceea la club, între patru ochi, cu prințul Dimitri Tolstoi, ambasadorul Rusiei.

„Ar fi ce-ai mai vrea să fi — ambasadoare!“ gîndi onorabila Cecily Kemp.

— Trebuie să vă spun că Excelența Sa leu zdravăn și, cînd e „lăcut“ devine foarte melancolic. La al zecelea pahar de șampanie începe să scapine, la al doisprezecelea varsă lacrimi, la al optisprezecelea pinge în hohote, și, așa mai departe. În ziua aceea Lancaster era totmai într-una din pasile lui proaste în fața morii prințului pînă la al optisprezecelea pahar de vin. După aceea, doamnele mele Excelența Sa obisnuiește să spargă fîcfini și în general tot ce se găsește pe masă. De altfel Excelența Sa plătește a doua zi dîmneața toate pagurile Brian refuză să îl cîrmice pe acest tărîm, oprindu-se la hohote și de pînă. De aci s-a iscat o pîceavă în toată regula și au dat înainture pentru a doua zi în Greenwich. Avea să urmeze un duc, nemăcar. Prințul era furios.

Și s-au bătut? întrebă miss Cicely Kemp.

* Cursă cu obstacole (în engleză la or. gma.)

- Ai puțină răbdare, scumpa mea! replică lady Margaret.

- Plictisit, prințul, care-și dădea seama că nu va putea distinge nici un fel de veselie în seara aceea, se ridică când să plece Brian și zise „Milord”, a spus el „Nu e nimic mai plăcut decât un duel cu spada sau pistolu. Ar mai fi lancia. V-ar place lancia, milord?” „Ce vrei să spui, domnule?” striga prințul, care credea că vrea să-și bată joc de el „V-am întrecut marea dacă v-ar place lancia. Nu nu merge! Ar semăna prea mult cu nevinovățiile tineri pe care le organizează anumiți lordi scoțieni. Iați-i, ioc, printe! Să cântăm împreună un mijloc de a ne ucidă cel mai puțin stupid posibil!” Excelența Sa se așază iar la masă. Se aduse șampanie și se juca zdravăn. Prințul era beat lura lancesier* și perdușe din nou „Milord”, îi spusese el, după o jumătate de oră, „trebuie să ne spinzurăm”. Foarte bine!” exclamă prințul „Să ne apărăm pe sfântul Nicolae”. Wote!” două luni te rog”. „De ce două, milord?” Știți, e-un d-e-l... arage ma angara. Dar avem nevoie de niște zaruri. Trebuie să tragem la sorți, să aflăm care dintre noi îi va spinzura pe celălalt.”

- Ah, o idee tipică pentru Lancaster — exclamă lady Margaret.

Și-a existat vreun spinzurat? întrebă onorabila Cicely Kemp.

- Așteaptă puțin, frumoasa mea scumpă!

- Prințul a strigat „Bravo!” continuă Lantures-Luces. Brian și prințul deveniseră din clipa aceea cel mai bun prieten din lume. Au fost ați și zarurile. Brian a pierdut și a fost condamnat la spinzurătoare. Prințul, Dimitri Tolstoi nu-și mai ocupea n-plec de lucrare. Era către miezul nopții Brian și Excelența Sa se leștă din cab, brat la brat, și s-au îndreptat spre Portland-Place.

Va să zică... spusese onorabila Cicely Kemp, domn de Lancaster n-a fost spinzurat de vreme ce

- Te implor sufletelule ascultă exclamă lady Campbell. Nu creșterea poate povesti ca domnul de Lantures-Luces!

Vai! doamnă! bolborosi viconte-e. Mă copleșește, pe cuvântul meu, și nu mai îndrăznesc. Ajunși în Portland Place, în fața locuinței contelui de White-Manor, căci

* Chelner (la engleză în original).

vă-n-chipulți, stimate doamne, și contele era amestecat în toată povestea asta. Brian își dezlegă cravata și-și scoase haina „Haide prințe!” — spuse el. — „puneti-mi, vă rog, funia de gît!” Prințul nu se lăsa mîltușat. N-a fost prea ușor, dar cu puțină bunăvoință, doamnele mele, reușești orice. Cîteva minute mai tîrziu, Brian de Lancaster se călătina spre nărat de bara unui feunat cu gar. Iar Excelența Sa prințul Dimitri Tolstoi se prăpădea de ris privind-l.

Cum' exclamă în cor grupul doamnelor: „Lucrurile au mers altfel de departe?”

— Da, miladies.

— Dar, ce fapt — obiectă Cicely Kemp — domnul de Lancaster n-a fost spînzurat de-a binelea?

— S-ar spune că ți pare rău, iubirea mea! observă ca aspru, ne lady Margaret.

— Oh, nu, doamnă — răspunse onorabila mîsa — dar orice poveste trebuie să aibă un sfîrșit.

— Ei bine — spuse lady Campbell surîzînd — puia rămîșag cu vicontesa ne rezervă o surpriză.

Iurește doamna — răspunse Lantures Lucea modest. Povestirea mea are un sfîrșit surprinzător. Iată !! Brian ținea funia cu amîndouă mîinile și, înainte de a se avînta în eternitate își blestema fratele cu-o voce tîmboare. Discursul lui acutrea treptat, la ferestre pe oamenii din cartier, astfel încît, murind, bătrînul Lancaster putea să aibă cel puțin consolarea de a fi dat ultima lovitură contelui de White-Manor. „Haide, Brian, haide, prietene”, îi spunea în timpul acesta prințul care se așezase pe trotuar „Dă-l dracului în băiat cuminte. Nu mă ține aici — sunt cam și răcit!” Brian continua să vorbească, acuzîndu-și fratele de moarte și, și invocînd asupra lui toate blestemele cîrui. În timpul acesta, și făcîndu-se apariția niste poșteri. Oamenii de la ferestre se strîngară să-l salveze pe nenorocitul care voia să se spînzure. Brian se grăbi să și dea drumul dar nu mai era vreme. Poșterii îi scoasera lațu, în cîuda împotriva prințului. Dimitri Tolstoi care-și pierduse dinții în cursul acelei memorabile neclăririi. Dar cînd Brian fu repus pe picioare, lucrurile își schimbă aspectul. Știu ce teribil e scîmpul nostru Brian cînd se mînișcă, stimate doamne? — Ei bine, s-a făcut rogu ca răcu, vîrînd niste necunoscuți îngăduindu-și să-l salveze. Erau patru poșteri. Brian se năpustii asupra lor, și, rînd pe rînd, îi doborî de parcă ar fi

foști nupțe să data de piomb. După aceea, îi salută grav pe
hazeanta Sa ambasadorul Rusiei care zicea și el în no-
ră și se duse înghiț la culcare.

De scosă nebunie' apuse lady Margaret

Într-adevar miladies - adăugă sora lordului Tre-
vor - dacă numai domnul de Lancaster poate inventa și
pi ne în apucare asemenea eccentricities, cred că veți fi
de-acord numai, viconte e știe să le nareze cum se cuvine.

— Va! doamnă! va! - bibu Lantures-Luces, um-
flindu-se în pene de satisfacție.

Și ce s-a întâmplat cu ambasadorul Rusiei? întrebă
Cicely Kemp.

El' scumpa mea, nu mai contează! Dar ce pă-
rere are Lord John Tansley despre această delicioasă în-
tâmpănă?

— Părerea mea, doamnă - răspunse grav sportivul -
este că n-erind nu vom mai avea libertatea de-a ne
mișca la Londra. Poftim! Patru polițiști răzugi împur-
dică n gentilom să se spânzure cind are chef! Parc am
trăi în Turcia pe onoarea mea!

Tansley vorbește serios, stimată doamnă - observă
lady Tre-Luces căruia triumful îi dădura un grăunte de
inteligentă. Ca să răspund domnișoarei - adăugă el salu-
tând-o pe miss Kemp - voi adăuga încă două amănunte
pentru print. Dimitri Tolstoy n-a murit, dar n-a costat o mie
de lire ca dărele să mușama stea aventura.

S-baci! - a mai fost discutat câteva minute, apoi con-
versația și-a reluat cursul obișnuit, în acest Hotărât în-
cruc, lady Campbell posea în cel mai înalt grad știința
de-a curia sit apile în societate dar care i pilotu scuar
care să nu fi eșuat o dată în viață din cauza marelui și a
vîntului potrivnic? Lady Campbell n-avea decît o dorință
să împiedice abaterile discuțiilor asupra lui Frank Perceval.

Se aj rse aci fatalmente deoarece la o serală în cerc
restrîng treburile și abandonă toate subiectele, absolut toate.

Onorabila Cicely Kemp, jucînd rolul pe care pictorul
francez Gavarni îl da Copulor teribili în fermecătoarele
sale schițe de moravuri, rosti numele lui Frank. Lady
Margaret întrebă ce s-a întâmplat cu el.

Lady Campbell aruncă o privire neliniștită spre nepoata
ei. Numele lui Frank produsese efectul de care se temuse.
Busta Mary își plecă fruntea palidă pe umărul Dianei
Stewart.

— Frank e tot bolnav — răspunse Lantures-Luces. Nu iese din casă și nu primește pe nimeni.

— Dă-mi voie, dragă — replică Tantivy, bucuros că are prilejul să — contrazică pe fericitul său rival. Poate că nu primește, dar iese din casă. L-am întâlnit în Regent Street, la ușa contesei de Derby.

— Ah! — gîndi cu voce tare lady Campbell. Prima lui vizită a fost la lady Ophelia. — Nu-l știam în relații atât de strînse.

— Contesa de Derby, e-n căutare de distracții — spuse Cicely Kemp, copilul teribil.

În clipa în care-și termină fraza, repetînd, poate, doar ceea ce auzise de la vreo lady ajunsă la vîrsta înțelepciunii, ușa salonului se deschise și-un valet anunță:

— Contesa de Derby!

CAPITOLUL XXII

CURIOZITĂȚILE INIMII

În timpul conversației frivole pe care am relatat-o în precedentul capitol, miss Mary Trevor și Diana Stewart se izolaseră de grupul principal, purtînd o discuție cu totul diferită.

— Mary — spunea Diana, care văzîndu-și prietena deprimată, devenise serioasă — buna mea Mary nu vrei să-mi spui ce ai pe suflet? — Îți aduci bine aminte că ne-am făgăduit să n-avem secrete una față de cealaltă — eu n-am nici un secret, dac-aș avea, l-ai ști. — Nu mai ții la mine, Mary?

Ba da, Diana — oh! te iubesc atât de mult — ca și altădată — mai mult decît altădată, de cînd cei ce mă iubeau m-au dat uitării! — Dar n-am nici un secret.

— Atunci de ce ești atât de palidă, Mary? De ce nu mai ții să zîmbești?

Știam oare să zîmbesc odinioară? murmură miss Trevor. Diana, nu te mai gîndi la asta — eu, să zîmbesc!

Oh! Da, trebuie să zîmbești! Să fii fericită, Mary .

Miss Trevor își plecă ochii.

Să fie fericită! repetă ea, că și cum acest cuvânt ar fi fost un termen dintr-o limbă necunoscută.

— Era, pe vremuri, Mary.

— Diana, nu-ma mai aduc aminte

Mary restă aceste cuvinte în șoaptă. Erau expresia simplă și sinceră a unei descurajări atât de profunde, încât miss Stewart își simți ochii podidiți de lacrimi.

— Dragă Mary — spuse ea — nu vorbe așa. Nu-i cu putință să fi uitat înflăcăratele noastre discuții de „a custelui mamei și lungile plimbări în pădurea de la Trevor-Castle”. Ce visuri frumoase de viitor ne făceam amândouă!

— Simple visuri, Diana...

— Visuri ce se pot schimba în realitate, Mary!... Nu-i uare totul la fel ca-nainte? Uite, și vărul meu Frank s-a-nvârtit d.n. călătorie.

— Te rog să nu-mi vorbești despre Frank — spuse miss Trevor încruntându-și ușor sprincenele delicate.

— De ce, Mary? Nu-l mai iubești?

— Nu.

Mary întoarce capul. Când își privi din nou prietena, un surâs forțat îi urîșea fața.

— Nu știi? continuă ea. Îl iubesc pe marchizul de Rio Santo!

— Și tu! exclamă miss Stewart. Oh! la sesma, sărmăna mea Mary! eu m-am temut să-l iubesc!... Cred că l-am iubit... cred chiar.

Diana se opri. Apoi deodată un zîmbet îi înflori pe buze.

— Dar eu, eu iubesc în felul meu și nu mă las furată de trăsături. În definitiv, e regele bărbaților! Ah! îl iubești, Mary. Ei bine! N-am cuvinte să-ți spun cât simt ale fericită că te-aud glumind.

— Nu glumesc, Diana! Mint!

Miss Stewart își pierdu surîsul și-și contemplă prietena al cărei glas jalnic se umpluse deodată de amărăciune.

... Minti? repetă ea fără să înțeleagă.

— Sufăr!

Diana își trecu brațul în jurul taliei firave a prietenei sale.

— Asta se vede, biată Mary! replică ea oftînd. Dar gîndurile tale îmi scapă... cuvintele pe care le rostești nu mai sînt nici o noimă pentru mine...

— Cu atât mai bine, Diana! Înseamnă că ești fericită.

— Aș fi, Mary, dacă nu te-aș mai vedea suferind

Aș vrea atât de mult să te-ajut! Doamne! Dar eu ți mai înțeleg inima Fie-ți milă de tine și de mine, răspun-ge-mi fără ocol Nu-l mai iubești pe Frank Percival?

— Mă mărit cu marchizul de Rio Santo, Diana.

— Am auzit Dar nu-mi vine să cred Bet! Frank!

Mary aspiră adânc mureșul acru al sticlutei sale cu săruri

Sper să mor curînd! spuse ea.

Domnișoara Stewart rămase uluită

— Să mori! Oh! îl mai iubești, Mary! Cum ai fi putut să-l urî! O inimă nobilă ca a ta nu se schimbă și nu iubește decît o singură dată Dar ce tiranie stranie îți aiuzesc astfel, voința? Lord Trevor e cel mai bun din-
tre părinți, lady Campbell

— Ascultă o întrerupse Mary înflorată de spasm.

— Ce este? întrebă miss Stewart

— N-aiu?

Diana ascultă cu juare aminte dar nu auzi nimic. În afară de vocea plăgășită a vicontelui de Lantures-Lures povestind în modul agreabil pe care l-am relatat, o eccentricity a lui Brian de Lancaester

Nervii germanei Mary păreau violent zdruncinați

— Oh! eu aud spuse ea — și zgometul acesta mă-nspăimîntă E-o trăsură, Diana, care pleurgă pe asfaltul din Park-Lane dacă-i a lui

În vocea domnișoarei Trevor se simțea o groază de nedreptăți

Trăsura cui? întrebă Diana

— A lui! O aud din depărtare cînd nu-i lângă mine, ceva din ea se transmite nervilor mei și î torturează Mătușă-mea spune că îl iubesc poate că îl iubesc Diana să nu iubești niciodată, oh! niciodată! Tu, care ești atât de plină de prospețime și drăgălășenie, tu, care zimbești atât de voioasă Diana tu care cînti atât de frumos la harpă și care dansezi la bal cu-o bucurie atât de sinceră, tu, care ești liberă oriunde și fericită, să nu iubești niciodată, ar însemna să suferi prea mult! Înveți să plîngi, Diana, devii palidă și nespui de tristă cîntecul te urîță, dansul te plătusește iar noaptea, oh! noaptea, Dumnezeu, care n-are deloc milă de tine, îți tri-

mita viului de fereire — Viuri, atunci când fericirea este imposibilă, iar la trezire te gădește neluștea

Mary își răsia spre cer ochii ei mari secătuți de lacrimă. Voca l era înăbușită, stăpunită de disperare

Sărmană Mary! suspina miss Stewart care bănuia vag proporțiile straniuului ei martiru

Au trecut șase zile de când n-a mai venit — continuă Mary Trevor Oare dorec să se reîntoarcă? Suflă la fel de mult și când e departe de mine, fiindcă gândul lui e-ntoideauna prezent Ah! nădăduesc să mor cît mai curînd!

Dur, odinioară, Mary — apuse miss Stewart contrariată — când îl iubeai pe Frank Percival, nu suferai deloc!

O scripire fulgerătoare lumina fruntea fetii

Odinioară, mormură ea, odinioară! Ce bucurasă eram când știam că trebuie să vină! Cum urmăream mersul prea încet al acelor pe cadranul pendulei! Ce nărdătoare eram să-, vad, ce fericită eram de prezența lui, ce atentă eram la vorbele sale nobile, ce geioasă eram pe fiecare din privirile lui! Dar nu-i asta dragostea Diana Mătușă-mea mi a explicat pe-ndelete — pe ndelete și de multe ori — asti de mult înci o ceață s-a așternut peste propriile-m gânduri Vei tu dragostea-i a suplicii, iar cea ce umbram pentru Frank era un sentiment plin de speranță și fericire Oh! pe marchizul de Rio Santo îl iubesc!

Mary rosti această concluzie, care părea o glumă amară și dăpărată pe un ton convins

— Dar e o nebuie scumpa mea Mary! strigă Diana Ai înțeles-o greșit pe lady Campbell, sau fascinația exercitată de-acest om ți a tulburat mințile Tu îl iubești pe Frank, nu l-ai iubit niciodată mai mult ca acum

— Ești o copilă, buna mea Diana — apuse miss Trevor scutut nd din cap — și nu te pricepi la lucrurile astea e-adevrat că nici eu — și-am să mor lără să le cunosc

Între cele două prietene se lăsă o clipă de tăcere Domnul de Lantures-Luces își terminase povestirea Conversația încetase și în celalalt colț al salonului Diana se uita la prietena ei cuprînsă de-o dureroasă curiozitate Mary părea să medietze sau, mai bine spus, își lăsa gândurile lără apărare în fața asalturilor tristeții ei obișnuite O

Umbră de melancolie amară cobori deodată peste fruntea ei

Știți, Diana — spuse ea — e nespus de frumoasă femeia care mi-a răpit inima lui Frank Perceval!

Ce tot spui acolo, Mary? replică număndecit Miss Stewart izbîită brusc de un gînd Frank să iubească atît femeie! Oh! tare aş vrea să nu mă-nșel, și să cred că numai gelozia-i cea care te tulbură! Te asigur — ești victima unei erori, Mary! Și cine știe dacă băutul Frank n-a fost calomniat față de tine?

— Am văzut-o — răspunse Mary — e nespus de frumoasă!

Ce-ai putut să vezi! strigă Diana regăsindu-și violența. Frank e vărul meu și nu ngădui. Biata Mary! se stăpîni ea lărtă-mă! Cred că n-țeleg acum suferința ta. Dar cine știe, care, în casa lui James Trevor, dușmanul lui Frank Perceval?

— Eu! răspunse miss Trevor, cu o privire în care li-cărea minia

— Tu, Mary! Cum vrei să te cred? Te știu atît de nobilă și bună! Oh! Doamne, totul e foarte ciudat! O clipă am crezut că-nțeleg, dar acum văd că toate aceste lucruri sînt mare lucru mai presus de biata mea putere de-nțelegere. E ca o fatalitate pentru tine!

— Poate Diana — dar ce importanță are? Doar știu că voi muri curînd!

În clipa aceea, contesa de Derby își făcu apariția în salonul de la Trevor-House. Pe vremuri, înainte de sosirea lui R. o Santo la Londra, lady Ophelia era foarte intimă cu lady Campbell. Dar legătura ei bine cunoscută cu marchizul făcuse ca relațiile lor să se răcească. Totuși, aceste relații nu încetaseră cu totul, într-o anumită lume nu-i ușor să rupi definitiv o legătură, deoarece o ruptură devine prilej de burlă. Am văzut că lady Ophelia participase la balul de la Trevor-House

Dar se întîmpla foarte rar ca lady Ophelia și lady Campbell să-și facă vizite fără protocol și mai ales în zilele rezervate intimilor. Un zid de etichetă se înălțase între cele două. Nu se mai iubeau

Dimpotrivă, lady Ophelia păstrase pentru Mary Trevor un fel de prietenie, sau mai degrabă de compasiune tandră. Mary era totuși rivala ei, dar sufletul nobil al contesei de Derby nu putea urla un adversar atît de aiab și

inofensiv pe care i-l scosese în cale hazardul. Și apoi spiritul ei minunat, munden, subtil care știa să distingă nu ansele cele mai imperceptibile, vedea clar, sau aproape, în adâncul inimii fetei.

Iși dadu seama că adevărata rivală nu era buata copilă ci mătușa ei, lady Campbell, a cărei încâpăținare constitua o pasiune. Aceasta iubea, până la nebunie, în contul și în locul nepoatei sale.

Apariția contesei de Derby stornă o oarecare nedumerire printre obșnușia saloanelor de la Trevor-House. Fiecare din ei cunoștea perfect relațiile existente între frumoasa vizitatoare și aristocrata Viconteia de Lantures. Lucea și mingie energie lanțul lorionului, sportulvul bo-dogării. „La naiba”, iar miss Cicely Kemp era pregătită să pronunțe o enormitate shocking din cale afară, cînd lady Margaret avu buna inspirație de a-l impune printr-un gest tăcerea.

În ceea ce-o privește pe lady Campbell, care nu era fi-rește cea mai puțin surprinsă, se ridică cu zîmbetul pe buze și porni jovială în întâmpinarea fostei prietene, ceea ce oferî lordului John Tantivy prilejul de a mormăi în gînd această judicioasă reflecție:

— Într-o împrejurare asemănătoare, două lepe a-ar lua la bătaie. Astea se huryonează!

Dealtfel termen „astea”, în intenția lordului John, nu implica nici o comparație jignitoare pentru cea mai frumoasă jumătate a speciei cabaline.

Jucătorii de whist se ridicaseră. O primire în toată regula.

Dar pe cit de încîntată și agitată părea lady Campbell, pe-atîi de stingherită și tulburată se simțea contesa de Derby. Faptul părea ciudat, căci lady Ophelia se bucura în toată Londra de renumele de-a fi incomparabilă în știința comportării în societate. Rivala ei îi copiau și-o, deoarece șiau că nu pot obține rezultate mai bune procedînd altfel decît ea.

Era foarte palidă. Frumosele ei ochi aveau cîteva urme de oboseală sau poate de lacrimi. Privirea îi era distrasă, aproape pierdută.

N-o văd pe miss Trevor — spuse ea înainte de-a lua loc. E cumva bolnavă?

Mary se afla în fața ei.

— Ah! — continuă lady Ophelia zârnind-o — Te-ai schimbat foarte mult, dragă Mary!

O sărută pe frunte și, cu un gest involuntar, îi strecură mîna la piept. O retrase apoi repede și roși, de parcă ar fi săvîrșit un gest urit.

Apoi se îndepărta brusc de Mary și se duse în mijlocul grupului.

— Doamnă — u spuse Lantures Lures — cred că nu v-am văzut niciodată purtînd o agrafă ală de mîmunistă!

Trebuie să precizăm că lady Ophelia nu avea nici un fel de evantai pe care franțuzul să-l poată admira, cum îi era obiceiul.

— Nu vrei? — continuă el — să ne dați vreo știre despre scumpul nostru Frank Perceval?

Lady Ophelia se schimbă la față.

— Vai, cum ați roși, milady! exclamă onorabila Cicely Kemp. Și ce palida sînteți acum!

— Te rog, iubito, te rog — mormură lady Margaret.

— Frank Perceval — bulgău lady Ophelia. Nu știu nimic — într-adevăr nimic — domnule.

— Probabil că lord John s-a-nșelat — interveni franțuzul, care, în fond, avea o inimă bună.

Prevenită în acest fel, conștientă făcu un efort să se stăpînească și continuă:

— L-am văzut, într-adevăr, pe domnul Frank Perceval. Suferea încă de pe urma rănil și în plus — suferă mult, domnule.

Mary o luă de braț pe miss Stewart. Cele două prietene se îndepărtau. Lady Ophelia le urmări cu-o privire îngrijorată.

Restul vizitei, care dealtfel n-a durat mult, a fost penibil, în ciuda eforturilor depuse de lady Campbell cu admirabilul ei talent de-a anima o conversație. Evident, conștientă și feroc și, lucru ciudat, indispoziția ei semăna cu rușinea sau remușcarea.

În cele din urmă se scula în picioare. Fiocare se grăbi să-o lăute, căci, spre deosebire de alte dați, prezența ei devenise apăsătoare pentru toți.

După ce dădu mîna cu lady Campbell și-l salută pe lord James, în loc să meargă spre ușa, se îndreptă cu-un pas grăbit spre Mary, care scoase un țipăt înăbușit.

Era, fără îndoială, din pricina surprizei.

În ciuda repetatelor invitații de a-și ține gura, pe care

I le adresa lady Margaret, miss Cicely Kemp susținu că vizitatoarea scosese din sîn o hîrtie și-o aruncase pe genunchu fetei în timp ce-o îmbrățișase.

Lady Campbell aruncă o privire bănuitoare în direcția aceea. Dar nu văzu nimic.

E-adevărat că mîna albă a Dianei Stewart se întinsese, retrăgîndu-se apoi repede. Din fericire, onorabila Cicely Kemp nu observase mișcarea.

Contesa de Derby puse.

Evident, nu era nici o pierdere. Cercul se formă la loc și începu să comenteze acea vizită neașteptată.

În timpul acesta, Mary, emoționată, primea pe furiș din mîinile Dianei Stewart o scrisoare pe adresă căreia recunoscuse dintr-o privire scrisul lui Frank Perceval.

Miss Cicely Kemp avușese dreptate.

CAPITOLUL XXIII

ÎNȚÎLNIREA

Frank Perceval se prezentase singur la domiciliul contesei de Derby. Stephen îl așteptase în trăsură.

A fost nevoie de multe rugămînti, pentru ca lady Ophelia, înzestrată cu-o mare delicuție sufletească, dar și îmbibată de-acea orgolioasă și demnă rezervă ce ține loc de morală în lumea saloanelor, a fost nevoie deci de multe stăruințe spre a fi convinsă să încerce demersul echivoc care încheie capitolul precedent.

Să transmită o misivă clandestină unei tinere fete! Ce rușine!

Dar cazul frumoasei lady Ophelia nu era deloc un caz obișnuit.

Într-adevăr, nu știa ce amenințare întuneca viitorul domnișoarei Trevor, nu cunoștea drepturile lui Frank de a lua spărarea sîrmanei năpăstuite?

De asemenea, principalele ei scrupule erau determinate de sîla, firească oricărui suflet integru, de-a săvîrși un lucru echivoc. Dacă lady Ophelia ar fi socotit demersul rușinos sau numai condamnabil din punct de vedere al

onoarei, nimic pe lume n-ar fi putut o hotărî să-î îndeplinescă. Șovăia ea avea o cu totul altă pricină. Se temea să nu-î facă vreun rău marchizul de Rio Santo.

Dezvăluise deja secretul marchizului. Se căia pentru că, oricît de sigură era de dreptatea lui Frank, se temea de o luptă în care ea însăși ar fi furnizat niște arme împotriva bărbatului iubit. Trebuia oare să meargă mai departe și să dea într-un fel semnalul, deschizînd ostilitățile?

Prezentată sub acest aspect, chestiunea era ușor de rezolvat. La primele cuvinte ale lui Frank, contesa deveni inflexibilă și refuză categoric.

Dar Frank avea lecția învățată. Stephen vorbea, Frank își aminti și puse că un avocat, dragostea derutată tăcu.

Secretul încredințat de lady Ophelia nu-î aparținea decît ei, dar Frank era legat și el prin onoare să vegheze asupra domnișoarei Trevor. Era de datoria lui să păstreze tăcere, alina timp cît va fi posibil. Dar împrejurările suferau modificări. Lordul, James, în sufletul cărui secretul încredințat ar fi rămas încă ca într-un mormînt, refuzase orice explicație. Avea doar două soluții.

Prima era să se ducă acasă la marchiz, să-î simtînă, să-î silească să și abandoneze planul, arătîndu-i arma pe care îndăcnea contesa o făcuse împotriva lui.

Cealaltă era mai simplă. Să stea de vorbă cu Mary.

Dar Mary nu seea din casă, iar Frank nu se putea înfățișa la Trevor-House.

Acesta a fost, în esență, pledoaria lui Perceval.

Putea oare lady Ophelia să mai existe în fața celor două posibilități oferite? Folosind-o pe cea de-a doua, Rio Santo nu afla nimic, iar secretul rămînea între Frank și Mary Trevor.

Ea se resemnă, iar Frank scrie o scrisoare. Contesa porunci să i se pregătească trăsura și plecă la Trevor-House.

Tulburarea ei excesivă în clipa remiterii bilețului lui Perceval către Mary, rezulta din cele două motive arătate mai sus. Dar acolo, sub privirile dălmănoase ale prestantei lady Campbell, rușinea era mai mare decît temerile ei de îndrăgostită. Contesa roșiea, tremura, nu pentru Rio Santo, ci pentru sine.

Cînd părăsi Trevor-House, fruntea îi era înbrobonată de sudoare. Se ghemui, înspăimîntată, într-un colț al tră-

surti O povară uriașă îi apăsă pieptul ! se părea că întreaga Londra va citi a doua zi pe chipul ei crima de lesbuvolență pe care o săvârșise

Or, Londra, atât de îngăduitoare cu viciul acceptat, atabău, norma, e nemiloasă față de orice vină nedefinită.

Acolo poți săvârși orice, însă într-un anumit mod Trebuie să păstrezi aparențele și să nu te tâvăleşti în noroi decât după etichetă.

Cînd trăsură se opri în fața lui Barnwood-House, con-tesa era încă tulburată

— N-ai fi făcut-o! murmură ea tremurînd. Vai, nu, n-ai fi îndrăznit, Doamne! Dar biata copilă era atât de palidă și părea să sufere atât de mult! .

Scrisoarea lui Frank nu conținea decât cîteva rînduri. Ea solicita domnișoarei Trevor, în termeni respectuoși, dar hotărîți și presanți, o întîlnire acasă la prietena ei mîsc Diana Stewart, verișoara lui Frank Perceval.

Mary citi și rămase o clipă absorbită.

- Crezi că un bărbat poate iubi două femei, Diana? întrebă ea după un timp.

— Nu știu, Mary? replică neclintindu-și Diana. Marchizul de Rio Santo nu iubește niciodată mai puțin de patru deodată!

O lacrimă se prelinsese pe obrazul domnișoarei Trevor

— Fără îndoială că-i și Frank la fel — îngîmă ea — mă iubește pe mine, dar o iubește și pe femeia aceea .. Eu nu-l mai iubesc

Întinse scrisoarea Dianei.

— Ascultă, Diana — continuă ea. Mîine, cînd va veni acasă la tine să mă vadă, spune-i că sînt foarte fericită... spune-i că i-o plăcere să m-auzi citind, să mă vezi surîzînd. Spune-i că nu mă poți întrece în veselie, atît sînt de bine dispusă

Se întreprinde, epulzată, Diana, care nu înțelegea nimic, aruncă o privire asupra scrisorii

— Cum? Mary — strigă ea — ai curajul să-l refuzi pe bietul Frank care-i rănit și suferă?

Oare suferă cit sufer eu? replică miss Trevor, a cărei voce se stîngea. Spune-i . Îți amintești, nu-i așa, Diana? spune-i orice. Ei bine! Cînd voi fi moartă, va ști că am suferit dar pînă atunci să mă creadă fericită!

— Oh Mary, biată Mary! murmură miss Stewart. Ce influență nefastă te-aspasă! Ce mână ți-a legat ochii cu-atita cruzime, încât te-a orbit! Ai milă de tine și nu respinge rugămintea lui Frank. Vino mune, fie măcar pentru a-ți lua ramaș bun de la el!

— Dacă ai fi văzut-o, Diana — răspunde Mary, recăpătându-și oarecum forțele prin gelozie — dacă ai ști ce frumoasă-i! Nu, oh! nu, nu mă duc!

Ca toate ființe slabe, Mary era excesiv de încăpățînată. Miss Stewart renunță a-o convingea.

A doua zi, la ora stabilită, Frank Perceval alergă la întîlnire. Diana era singură în salonul mamei ei. Fu nevoită să-i transmită lui Frank trista veste a refuzului.

Dar Frank n-avu răgazul să și miștule tristetea. Diana abia terminase de vorbit, cînd miss Trevor își făcu apariția, fără să se anunțe.

Deși era dimineată și miez de iarnă, purta o rochie albă. Una din acele grațioase pălării de pale, pe care doamnele din lumea bună le poartă în orice anotimp, îi punea strîna parui, din care citeva bucle se respirau mulate de aerul umed de afară.

Străbătu salonul cu pasul ei suplu și ușor de altădată și-i întinse mina mai întîi Dianei, apoi lui Frank.

După aceea, se așază între ei doi, cum obișnuia pe vremuri, înainte de plecarea lui Perceval în călătorie.

— Toată noaptea v-am visat pe amîndoi — apuse ea. V-am visat cu ochii deschiși, căci de multă vreme am uitat ce-nsemnă somnul. M-am gîndit că Diana mă va scoate rea la suflet și am vrut să... văd pe Frank... să spun chiar pe dragul meu Frank — adăugă ea cu-un zîmbet — ca să... asigur că Mary Trevor continuă să-i dorescă fericirea.

Rostu aceste cuvinte cu glas obișnuit, ferm și netulburat de nici o emoție.

Ajută-mă Frank — continuă ea. Pălăria asta-i prea grea pentru capul meu, îmi apasă fruntea. Mulțumesc, Frank — continuă ea cu-o amărăciune imperceptibilă, cînd Perceval îi îndeplinea rugămintea — în timpul călătoriei tale n-ai uitat arta de a sluji doamnelor.

Părul ei lung, eșberat din strînsare, îi căzu în bucle ușoare pe umeri încadrîndu-i cu reflexe aurii contururile palide ale chipului. Era încă frumoasă, dar frumusețea ei părea să nu mai aparțină acestui pămînt. Semăna cu una

din acele fecioare pe care ni le înfățișează poezia cețoasă a lui Ossian, scind din mormint și dându-le se vîntului din nord ce le ia cu el făcînd să le fluture în depărtare coștele bălate și vălurile diafane

Se uită rînd pe rînd la Perceval și la Miss Stewart care rămăseseră amîndoi muți de uimire

— Pars tristă, dragă Diana — spuse ea. Și tu, Frank, te-ai schimbat mult. Nu știu dacă am să mor sau am să-mi pierd mințile.

Aceste cuvinte ciudate fură rostite cu degajarea pe care-o folosești atunci cînd schimbi idei obișnuite într-o conversație banală, dar ele căzură ca plumbul pe inima lui Frank și-o făcură pe Diana să tremure

Mary nu luă seama la impresia dureroasă pe care o stîrnise și-și scutură capul, cu un soi de cochetărie copilărească

— Diana — continuă ea deodată — ți-ai uitat ro-
lul? Cînd ne aflam astfel, tuțrei împreună, după ci-
teva minute îți venea cheful să cînti la pian. Al uitat,
dragă Diana? Frank și cu mine rămîneau atunci sin-
guri

Miss Stewart stătea nemiscată. Mary bătu cu piciorul în covor

— Ei bine! Diana! strigă ea nerăbdătoare. Cît timp vei sta aici, Frank nu-mi va spune că mă iubești!..

Diana se ridică, parcă acționată de-un resort mecanic și se îndreptă încet spre pian. Mary îi oferî mîna lui Perceval, care-o contempla impresionat. Culorile fugare pe care nerăbdarea recentă i le adusese în obraji dispă-
rură. Își lăsă capul pe piept și nu mai scoase o vorbă.

Diana își plimbă mașinal degetele pe claviatura pia-
nului din care își hără zborul cîteva note la întîmplare

Aceste sunete neașteptate avură pentru Mary Trevor efectul unui șoc. Tresări violent, își ridică brusc capul și-și retrase mîna.

— Oh! exclamă ea suspinînd prelung

Apoi, privindu-l pe Frank de parcă l-ar fi văzut atunci pentru prima oară, se îndepărtă de el adăugînd

Ce cauți aici, milord?

— Mary! draga mea Mary! strigă Frank. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă — nu fi crudă ca tatăl tău — nu mă respinge înainte de a-mi fi ascultat justifi-

carea Te iubesc, Mary! N-am iubit niciodată pe altcineva decât pe tine!

Miss Trevor făcu un efort vizibil pentru a-și păstra pavăza de răceală cu care se apăra.

— Milord — spuse ea — cuvintele dumitale mă ulmesc. De ce să te justifici? Nu te-acuz de nimic. Ar însemna să dăm prea multă importanță unui trecut îndepărtat, pe care sintem pe cale de a-l renega amândoi.

— Amândoi, Mary!. . Oh! Nu. . . cel puțin eu, nu! Acest trecut va fi de-a pururi cea mai scumpă amintire a mea. Doamnei e deci adevărat că nu mă mai iubești!.

— Da, milord.

— Și poți să mi-o spui în față, fără tulburare și fără păreri de rău, Mary?

— Pot și trebuie a-o spun, milord, pentru că sint logodnica marchizului de Rio Santo.

CAPITOLUL XXIV

CONFIDENȚA

Numele marchizului de Rio Santo, rostit de Mary Trevor, străpuse inima lui Frank ca un pumnal, trăsăturile lui, chinuite de febră și de urmările rănilor, îi exprimau elocvent durerea cuplită din suflet. O clipă, nu reuși să răspundă nimic.

Inima fetei, în momentele acelea, se arunca spre el. Biata Mary se învinuia pentru suferința lui Perceval. Eliberată pentru moment de obsesia inexplicabilă exercitată asupra ei de lady Campbell, simțea că iubește.

Dar una din principalele trăsături de caracter ale lui Frank era o mândrie excesiv de susceptibilă. Odată trecută prima clipă de durere, se retrase în orgoliul său, acoperindu-și rana cu un văl.

Cursul ideilor i se schimbă. Furat de dragostea pe care o nutrea, era pe punctul de-a uita adevăratul scop al vizitei sale. Venise să acuze. Dacă i-ar fi explicat prezența Susannei la Dudley House, biata copilă, inducăată și că-

îndu-se pentru răul pe care l-a salvat, ar fi cedat imediat încrederea?

Iar Perceval nu găd de cuvânt să continue în momentul acela explicația anunțată.

— Doamnă — spuse el cu o voce gravă și hotărâtă, care o silea să-i acorde atenție — nu șiam că ești logodită cu marchizul de Rio Santo, dar dacă așa fi știut, m-aș fi grăbit și mai mult să te-nținesc. Acum, nu mai vorbesc din punctul meu de vedere. Orice s-ar întâmpla, pe lazele mele nu vor mai apartine nici pînăgeri, nici rugăminți. Voi încerca să uit, că și dumneata, amintirile scurte de dragostea care au fost cea mai prețioasă comoară a mea. Între noi nu mai există jurăminte, te dezleg, doamnă, de cele pe care mi le-ai făcut.

Mary asculta, păstrîndu-și atitudinea distantă de la începutul convorbirii, dar deja învinșă în adîncul inimii și înfrîngîndu-și cu greu lacrimile care voiau să izbucnească.

Miss Stewart, care continua să se afle la pian, își lăsa degetele să alerge la întîmplare pe clape, cîntînd, fără să-și dea seama, refrenul naiv al unui cîntec galez.

— Dar dacă nu mai am nici o speranță — continuă Perceval a cărui voce se îndulcise — încă iubesc și n-am făcut nimic care să mă privească de dreptul de-a te ocroti și de-a înălțura, pe cît mi stă în putere, groaznica nenorocire ce atîrnă asupra capului dumitale.

Nu te-nțeleg, milord — bîgii Mary.

Am să mă explic, doamnă. Oh! nu te teme că vei găsi în cuvintele mele amărăciune sau reproșuri. Sentimentul de mînie pe care mi l-a stîmbat primirea dumitale indiferentă nu mi mai tulbură inima. Ai suferit, Mary, ai suferit mult și încă mai suferi. Dumneata care, cînd am plecat, erai atît de plină de tinerețe și de viață. Ah! Dă-l, Mary, te ții.

— E-adevărat că-am suferit mult, milord — și trebuie să-ți par schumbată — spuse miss Trevor. De cînd nu te mai iubesc, zilele mi sînt lipsite de bucurse, iar nopțile mi se scurg în lacrimi. De ce? Nu știu. Îi iubesc pe marchizul de Rio Santo care, la rîndul lui, mă iubeste. Ar trebui să mă simt nefericită?

— Sărmană Mary! repetă Frank, uitîndu-se la ea cu o compasiune de nedescris. Spui că-l iubești? Nu.

Da-e-ai iubi, n-ai spune-o te-ai teme că-mă zdrobești
inima

Oh nu, milord îl întrerupsese Mary ai cărei ochi
se umeziră. E mai frumoasă decât mine Lacrimile nu
îi au stricat tenu. Oh! nu, nu mă tem să-ți spun că nu
te mai iubesc

Prin țarmare ai văzut-o și dumneasta, doamnă? în-
trebă Perceval

— Da milord am văzut-o Nu știa de ce văzând-o
am simțit că mor Vă! Frank, murea ma-e la fel de
slabă ca și inima Am crezut că, poate, te mai iubesc
încă Da, am văzut-o urea scârle în Dudley-
House Tata a urmărit-o Și astfel am devenit lo-
godnică marchizului de Rio Santo

Își duse mâna la frunte și închise ochii

— Deci ai devenit a lui silită și luată prin surprin-
dere? strigă Frank

— Cine l-a spus asta milord? întrebă Mary ridi-
cîndu-și capul Care nu orice femeie trebuie să fie mîn-
dră de drapostea marchizului de Rio Santo?

În loc să răspundă, Frank își întoarse privirea

— Sînt o proastă continua miss Trevor M-am frî-
mîntat cîmpit, deși ar fi trebuit să mă bucur Nu tre-
buia să mă simt fericita că fusesem data uitării, cînd eu
însămi nu mă iubeam?

— Doamnă — spune Perceval încercînd pentru a doua
oară să scape de sub influența slabiciunii sale sentimenta-
tale — nu mă e dat să înțeleg ce se petrece în adîncul
inimii dumitale În ce mă privește, n-am încetat nici o
clipă să te iubesc și aş putea să mă justific cu un angar
cuvînt

- Justifică-te - mormură miss Trevor

Frank îi dău mâna și-o sărută

— Cei ce ți-au orbit astfel inima locaie și bună, Mary,
sînt niște cânteni nespui de cruzi spuse el Oh! Da,
te-am iubit întotdeauna te voi iubi mereu

Dar femeia aceea, milord?

- N-o cunosc Mary Femeia aceea a jucat la căpă-
tuial meu o comedie perfidă și infamă femeia aceea
era platită.

— De cîte, Frank? Doamne! De ce nu pot să-o
cred? De cîte?

— Făcî ndoială, de cel care a încercat să mă otrăvească atunci cînd am fost rănit

— Oh! Frank! mormura biata copilă îndolăntată

— De singurul om din lume care avea interes să mor sau să fiu nefericit.

— Oh Doamne! Doamne! izbucni în plîns Mary. Am încercat să te ucidă, Frank, dragul meu Frank. Și eu care te respingeam!

Se oări. Privirea ei deveni mohorâtă și fixă

Și ea care sint acum logodnica lui! adăugă ea. Destul milord, nu te cred

Sarmana copilă! marmură Frank din ce în ce mai emoționat. Cine-a putut să-și bata joc de ea în halul-asta?

— Ascultă - continuă el deodată. N am venit aici nici pentru a-ți reproșa purtarea, nici ca să m-o justifiu pe a mea. Am venit să te opresc pe marginea unei prăpastii. Ceea ce voi face pentru dumneata, aș face-o pentru oricine, căci procedînd astfel îmi îndeplinesc datoria de gentilom. Ascultă-mă

Mary îl privi cu teamă, subjagată de solemnitatea cuvintelor sale.

Există la Londra o femeie cu suflet nobil care a avut milă de dumneata și de mine — continuă Perceval. Mi a dezvăluit taina ei ca să te salvez. Juri că vei păstra acest secret, Mary?

Ce mă privește asta pe mine, milord?

E vorba despre trecutul omului care îți este impus spre a-ți deveni soț cu de-a tăia

Milord nu pot să ascult nici un cuvînt jignitor la adresa marchizului de Hio Santo.

Totuși, nu să m-ascuți Mary — strigă Frank — ai să m-ascuți, dacă te rog

Își trecu brațul în jurul taliei fetei a cărei frunte se însenină.

Ai să m-ascuți — continuă Frank — căci mă mai iubesci, Mary, în ciuda lor și-a tă!

— E-adeverat gîndi cu voce tare biata fată Frank, odînoară te iubeam mai puțin ca acum! Dar sint logodnica lui

Își încolăci brațele în jurul gîtului lui Perceval, cu nepăsarea grațioasă a unui copil și începu să-l privească surîzînd blajin.

Nu trebuie să te bucuri, dar nici să te-ntristezi, tu-

batul mei. Frank — adăugă ea — Veri tu — nu mai am nici o putere — În îndurarea lui, Dumnezeu cel milostiv îmi trimite moartea

— Nu, nu vei muri. Mary! strigă Frank unițându-și inima copleșită de tulburare. Fencirea îți va reda viața.

Voi împiedica să se încheie această căsătorie odioasă. Jură-mi Mary, jură-mi că vei păstra secretul pe care mi l-a încredințat lady Ophelia

— E bună și suferă ca și mine — spuse Mary. Jur! Frank o trase la pieptul lui

— Mary — continuă el în șoaptă — știu că lady Ophelia trebuia să fie soția marchizului de Rio Santo?

— Știu că l iubește — răspunse Mary

— Ți-aduci poate aminte de-un străin venit la Londra, odată cu marchizul, și pe care deci eu n am avut cum să îl cunosc. I se spunea cavalerul Weber

— Mi-aduc aminte, Frank — după trei luni a plecat în India

— Nu, Mary — cavalerul a plecat mult mai departe și nu se va mai întoarce niciodată din călătoria sa — cavalerul a fost asasinat

Frank o sursă, pe biata copilă tremurând în brațele sale

— Era tânăr — continuă el — bogat și distins. La unul din balurile de la Almack, din stagiunea trecută, s-a îndrăgostit nebunește de contesa Ophelia care, prinsă încă de pe atunci în mrejele marchizului, a trebuit să răspundă la început stăruințele noului, precedent. Dar Weber nu s-a lăsat descurajat. I-a scris contesei o scrisoare pasionată în care-o conjura să nu-și arunce viața de cea a lui Rio Santo. În scrisoarea aceea vorbea, pe ocolite despre niște primejdii teribile care o așteptau din partea marchizului și se oferea să dea în vileag unele fapte atât de grave, încât contesa ar fi trebuit să fie nebună dacă accepta să se mărite cu el. „Dacă nu voi primi nici un răspuns, milady” — spunea el în încheiere — „mîine la orele unsprezece dimineața mă voi prezenta la dumneavoastră acasă”. Contesa nu luă în seamă cele scrise și, în primul moment, nici nu se gândi să răspundă. Totuși, seara, la amintiri de ultima frază și hotărî să scrie cîteva rînduri, spre a evita vizita anunțată de cavalerul Weber. Dar, ca să răspundă, avea nevoie de adresa cavalerului. Contesa căută scrisoarea pe care-o aruncase, desfăcută, pe covor. Scrisoarea

dispăruse în ziua aceea, doar marchizul de Rio Santo intrase în budoarul ei.

Înima fetei bătea în salturi neregulate lângă pieptul lui Frank. Acesta încercă o teamă nedeshisită și și luă mințile din jurul tablei ei pentru a se îndepărta și-a o privi mai bine. Mary era foarte palidă, alba tot. Nu părea să sufere mai mult ca de obicei. Diana Stewart cînta un vals a cărui armonie discretă se înălța ca o barieră între urechile ei și confidența lui Perceval.

Aceasta continuă

... Contesa petrecu o noapte neliniștită și agitată. A doua zi, la orele zece, marchizul de Rio Santo era așezat la ea. Lady Ophelia nu mi-a povestit amănuntele întrevederii. Tot ce știu e că marchizul de Rio Santo adusesse două spade sub mantaua sa și că lady Ophelia, cedind rugămintelor lui, îl lăsase singur în salon, după ce dăduse dispoziția ca domnul Weber să fie introdus acolo cînd va veni. Nimeni nu poate ști exact ce s-a petrecut între marchiz și cavaler, deoarece întrevăderea lor n-a avut martori. Contesa, care se prăbușise pe jumătate moartă, pe-o sofă în camera învecinată, a auzit doar noaptea șoapte. Marchizul porunceă, cavalerul părea că se apăra și imploră. Apoi s-a făcut tăcere și, după un timp, contesa a auzit zăngănitul unor spade ce se încrucșeau în mai puțin de-o jumătate de minut unul dintre combatanți cărua greoi pe covor. Contesa sări de pe canapea, se temea pentru Rio Santo. Dar, cînd deschise ușa, marchizul de Rio Santo se afla în picioare, nemîncat, în fața cavalerului nelinsuflit, întins pe jos. „L-ai ucis, milord?” strigă ea. „Doamnă” se măgini să răspundă Rio Santo „vols să ne despartă?”

• Mă ascultă Mary?

Frank puse această întrebare neașteptată, deoarece, de cîteva secunde întreaga înfățișare a fetei era ciudată. Stătea țepăună pe scaun, pieptul ei, ce se agitase mult înainte, nu mai tresărea. Ochii mari deschiși păreau să nu vadă nimic. Îmbăcăta toată în alb, nemîncată, semăna cu-o fermecătoare statuie de marmură.

Nu răspunse la întrebarea lui Frank.

Spernat, acesta îi luă mina. Era de gheață.

— Mary! Mary! strigă Frank. Ce-i cu tine? . Răspunde-mi!

Aceeași tăcere, aceeași nemîncare.

Oh' Diana' strigă Perceval Vino, te implor ..
Mary a murit!

Miss Stewart sări ca arsă de la pian și rămase fără
grai văzînd-o pe Mary

— A murit! mormură ea în sfîrșit. Nu se poate .
Privește! spatele ei nici nu se mai sprijină de spătarul
scăunului. Mary! Pentru numele lui Dumnezeu, Frank,
ce l-ai făcut?

— I-am spus cine-i R. o Santo, logodn'cul ei — răs-
puse Perceval. Oh' Diana! nu cuvintele mele au
adormit o — socul e mai vechi. Sărmană martură! Cu
cîtă cruzime l-au torturat inima! Nădăjduiesc că Dumne-
zeu ne-o va reda. Dar cine-o fi oare vinovat de-acest
lent suferiu, ce călau neînduplecat?

— Ascultă! îl întrerupse Diana. Aud un agomet. Ni-
meni nu trebuie să afle

Se repezi la ușă, dar era prea tîrziu se trezi față în
față cu lady Campbell

— Mary și Frank' exclamă aceasta pe un ton plin
de mină. Cum, Miss Stewart — adăugă ea dînd voci o
inflexiune de dispreț amar — ceea mamei dumitale gă-
duiește asemenea întâlniri?

— Doamnă — răspuse Diana roșind, nu e momen-
tul

Arătă printr-un gest spre Miss Trevor care continuă să
stea nemîșcată, țespănă, ca împietrită.

Întotdeauna e momentul potrivit să te indignezi
împotriva unei acțiuni joșnice și de neiertat, domnișoare —
continuă sec lady Campbell care nu bănuia ce se întîm-
plă cu Mary

— Ah! doamnă! doamnă! strigă Miss Stewart, ne-
putînd să-și mai stăpînească ciuda Frank Perceval în-
treba adineauri cine-o fi călăul, neînduplecatul călău în
stare s-o tortureze pînă la moarte pe această blîndă și
dulce copilă!

— Deci ea e! mormură Frank, săgetînd-o pe lady
Campbell cu o privire plină de ură.

Aceasta arboră o mîină de demnitate jignită și trecu
prin fața Dianei și a lui Frank, cu capul sus, îndrep-
tîndu-se spre Mary

Vino copilă mea — spuse ea — să leșim din casa
asta în care n-ar fi trebuit să intri .

Cum Mary nu răspundea nimic, încercă să-i ia mîna,

ilir venind în contact cu degetele ei de marmură, scosese un șipăt și căzu înșălămintată pe-un fotoliu

Frank se apropie cu pași ușori

- Cînd am plecat, am lăsat-o tinărară, frumoasă, fericită! — spuse el cu-un glas în care indignarea se amesteca cu lacrimile — fericită, mă-nțelegeți? Și acum, iată unde ați adus-o! Ah! Va trebui să dați socoteală, dar nu în fața oamenilor, doamnă Dumnezeu să vă ierte

CAPITOLUL XXV

CATALEPSIE

Portretul înaltei doamne, lady Campbell, ar trebui rețușat la fiecare pagină a povestirii. Caracterul ei avea mai multe părți bune decît rele, iar răul pe care-l făcea nu era vort. Numai că nu trebuia să i se dea pe mină fete tinere decarece excesul de bune intenții o îndemna să devină nefastă pentru elevele ei. Asemenea femei, aleg pentru ele, iubesc pentru ele și, poate — cine știe? — s-ar mărita bucurătoare în locul lor.

În fond, lady Campbell nu merita cuvintele aspre adresate de Perceval. Și totuși, Perceval era îndreptățit să i le adreseze. Aceasta ar putea să pară o contradicție, dar este adevărul adevărat. Spirituala femeie își ucisese nepoată din prea multă prietenie fără alt gînd decît acela de a o face cea mai fericită dintre domnișoarele din West End. Avea inima ușoară, conștiința împăcată.

Ce aliceva urmărise decît binele? Și cu cît efort, Doamne! Cîte strădăni pentru a duce la bun sfîrșit căsătoria proiectată!

De aceea, ultimele cuvinte ale lui Frank nu avură efectul la care se aștepta el. Nu le înțelese.

Dealtfel, în momentul acela era pradă unei nebunii atât de reale, unei dureri atât de adevărate, încît lipsa ei de judecată nu trebuie să surprindă deloc. Lady Campbell o iubea sincer pe Mary și, ca s-o înțelegem mai bine, entuziasmul ei excesiv pentru marchizul de Rio Santo se

datora tandreței născute față de Mary. În mintea ei, erau căsătorii de mult.

După ce Frank plecă, lăă mina domnișoarei Stewart. Scumpa mea copilă — spuse ea — știi că ești bună și-mi vei uita neșirea de adineauri. Țin la tine, fiindcă știi că o iubești pe sărmana mea Mary și n-am vrut să te ygnesc. Dar fie și milă, nu-mi ascunde nimic! Ce s-a petrecut între ei?

— Nu știi, doamnă — răspunse Diana — și chiar dacă ai ști, ai ruga-o pe înalțimea voastră să-ți amâne întrebările pentru altă dată. Cred că cel mai argnt lucru este să venim în ajutorul fetei.

— Ai dreptate, copila mea — ai dreptate, domnișoară — murmură lady Campbell — am s-o transport pe nepoată-mea la Trevor-House.

— Mă tem că nu veți putea face acest lucru, doamnă. Oricum, or trebui avizul unui medic. Să trimit după doctorul mamei?

— Nu, frumoasă scumpă, nu. Fiindcă ești atât de bună — trimite după doctorul Moore în Wimpole Street 10. Marchizul de Rio Santo ni l-a pus la dispoziție.

Un groom plecă numaidecît în Wimpole Street spre a-l aduce pe doctorul Moore, care ocupa locuința din imediată vecinătate a celei rezervate Susannei, sub numele de prințesa de Longueville.

În așteptarea doctorului, lady Campbell și miss Stewart se agitară, fără zgomot, în jurul bolnavei. Această boală ciudată le umplea de uimire și de spaimă. Bănuiau că miss Trevor trăia, dar nu puteau fi sigure, căci Mary n-avea nici respirație, nici puls, nici căldură. Dezolată, lady Campbell acuză cerul, intimplarea, pe Frank, tot ce există pe lume, în afară de ea însăși. Diana, ingerunchestă lângă Mary, îi ținea una din minile reci și pîlgea în liniște.

În sfîrșit, Moore își făcu apariția. Acest medic avea o siguranță în aprecierile de la prima vedere, încît devenise aproape proverbial în lumea confratilor săi. O singură privire îi fu deajuns spre a-și da seama ce se întimpla cu domnișoara Trevor. Fața lui placidă nu exprima nici surprindere, nici neliniște, dar pentru un ochi atent, accelerarea subită a pașului, de obicei atât de măsurat, ar fi fost o dovadă a gravității situației.

— Domnule, oh! domnule! exclamă lady Campbell

„q. nești-ne cât mai degrabă, de ce anume trebuie să ne lăsem și ce putem spera?”

Printre-un gest, doctorul îi recomandă să iasă

Diana, care stătea deoparte, privea cu atenție chipul nepătruns al lui Moore și încerca să i ghicească gândurile, dar pe trăsăturile acelea de bronz nu era scris nimic. Doctorul luă un fotoliu și se așeză drept în fața lui Mary. După aceea, se lina pe spate și-o privi atent vreme de-un minut.

— Milady, vă rog să pregătiți nemăderit niște făină de muștar și apă — spuse el continuând să privească bolnava. Dar mai întâi, un lighean și niște apă

Aba atunci apăru ceva pe fața doctorului care părea născut de gânduri profunde și curiozitate

Se ridică și și apropie obrazul de gura bolnavei. Ceea ce nu simțiseră Diana și lady Campbell, descoperi Moore. Mary respira. O răsuflare imperceptibilă și rece lăbi ușor obrazul doctorului. Îi puse mina pe piept înima bătea, iar atât de încet încât era nevoie de niște degete experimentate pentru a simți slabele pulsații.

Asta-i! Da, asta-i! murmură el cu un fel de satisfacție

Lady Campbell și Diana se îmbrățișară la auzul acestor cuvinte care le bucurau neapărat

Doctorul își frecă mâinile și se așeză iar

Se aduse ligheanul cu apă. Doctorul își scoase trusa și luă o lanțetă

— Ia să vedem — spuse el

Întinse brațul țepăn al biete Mary. Vena deschisă lăsa să cadă picături cu picături câteva lacrimi de sânge.

— Bun! spuse doctorul

Aba dăduse drumul brațului domnișoarei Trevor, când acesta, descriind o curbă ușoară, își relua poziția inițială

— Afecțiune rară, misterioasă, teribilă — murmură Moore ca și cum ar fi citat ceva — care în viață are toate caracteristicile morții, iar în moarte principalele trăsături ale vieții. Asta-i! Eter, miladiei, eter și opium, vă rog!

Îi dădu fetei o mică doză de eter și alta de opium și continuă

— Leac băbească! Dacă izbutește, va trebui să-mi rup diplomele .. dar copila rezistă .. bravo! Eren siguri!

— O va salva, doamnă — spuse miss Stewart împreună-și mînașle.

— Oh! draga mea — răspunse lady Campbell — marchizul de Rio Santo m-a pus la dispoziție.

În clipa aceea, o cameristă adăse miștarul cu apă. Moore aplică comprese e fierbinți pe picioarele delicate și mișcăle ale domnișoarei Trevor. Apoi se așază din nou și, pur și simplu ochelarii, reîncepu să o privească.

— Progațiți-mă, vă rog, doamnele — spuse el, după câteva minute. — La pat tare fărî perne, inclinat. — Oh! De mult dorream să stănesc un asemenea car.

Diana și Lady Campbell se priviră umilate.

— Așa-a topi doctorii, scumpa mea copilă — spuse cu timiditate lady Campbell.

— 'Veniti!' strigă erodată Moore. 'Veniți să vedeți ce eludat, pe onoare mea, mai eludat ca orice pe lume'. Comprese e astelu ar fi străpuns și pielea unui taur. Apropos de nărl țerveiți umblau. Miștarul a fost excelent, apa locotită m-am ars degetele. — Ei, bine, priviți?

— Are picioarele albe ca varul, domnule doctor — spuse lady Campbell. E serin bun?

— Cred, milady — m-am temut la-nceput să n' fie vorba de-o mîerie obișnuită, dar e cazul unei strașnice și minunate catalepsii! O catalepsie! continuă el entușiasmat. O afecțiune rară, misterioasă, teribilă! care în viață are toate caracteristicile morții, iar în moarte principalele trăsături ale vieții. Ah! de douăzeci și cinci de ani de cînd profesez e pentru prima oară cînd văd așa ceva!

Omul asta-i nebun, milady — exclamă miss Stewart îngrozită.

Moore tresăci și și cobori privirea.

Doamnă — spuse el Diana: pe un ton de aspru reproș — cei ce se consacră științei pentru a-i dărui toate clipele existenței, ar nu cunosc legile tranziției și convenționale care rînduiesc viața lumii. Uneori, li se-n-tîmplă să gîndească cu voce tare și, cum gîndur le lor sînt mai presus de puterea de-nțelegere a vulgului, aud foarte adesea gîmguindu-se în jurul lor „Omui ăsta-i nebun!”. Dar ei nu se lasă deloc impresionăți doamnă, deoarece știu să disprețuiască jignirea și să erte ignoranța.

Diana, buzia fată, bugui niște scute.

Între timp, Mary Trevor continua să stea nemişcată,

impacrită. Nici ungerarea, nici opiumul, nici eterul, nici
compresie nu izbătiseră să aibă vreun efect, nici de muc,
măpre toropeli ei.

Doamnă cântărește o luară pe Mary în brațe și o așezară
pe patul pregătit după indicațiile doctorului Moore. Acesta
o culcă ei, însuși și reuși, după mari eforturi, să i îndoaie
membrile înepentite.

— E un lucru foarte simplu, — murmură el pentru
sine. Tânăra era de multă vreme într-o stare ca totuși un-
pătrivă ființă. Cunoaște multe femei mai viguroase decât ea,
care n-ar fi rezistat altceva zile. Sistemul nervos „era
excitat la culme”. Tot timpul trecea prin stări epuizante,
alternanțe de superecitare și atonie. Pe scurt, era suprasă,
intr-un alt mod, unui tratament ana-og celui aplicat co-
jocilor drăguțe pe care mi-a vândut o Bishop cu o sață de
cârmă și pe care fac experiențe în Wimpole Street.

Astăzi a suferit un șoc violent. Singurele „a” a coagulat în
vine. — ur creierului „a” fost alina de paralizie. Dar asta
nu-i totul. Trebuie să știi, să observ, să descopăr.

Încearcă să-nchidă pleoapele bolnavei. Cedară fără prea
multă rezistență la presiunea degetului dar se redeschli-
sără încoace.

— Doamnă — continuă el cu glas tare — trebuie să
cunoaște de ce natură-i evenimentul care a precedat care-a
declanșat, fără-ndoială, leșinul domnișoarei Trevor.

— Deci nu-i vorba decât de un leșin, doctore?

Moarte: un leșin prelungit la infinit, doamnă.
Dați-mi voie să vă repet că trebuie să-mi spuneți.

— Nu știu, domnule, habar n-am. Doar dacă miss
Stewart ar vrea.

— Tot ce știu — răspunde Diana — este că a stat de
vorbă foarte mult timp cu Frank Perceval.

— A-ah! — făcu doctorul, prelungind accușată elan-
tică silabă.

— Încă de dimineață, când a venit, părea tulburată și
stăpunită de idei ciudate.

Perfect, doamnă. Și — care-a fost motivul venirii
dinseni?

Diana roși și tăcu.

— Doamnă — continuă Moore autoritar. Miss Trevor
e foarte grav bolnavă. — trebuie să-mi răspundeți.

Primesc o scrisoare de la Frank — spuse încet
Diana.

— Era deci un complot! exclamă lady Campbell

Ah! Iău doctorul. Onorabilul Frank Perceval s-a vindecat foarte repede! Am avut și eu o oarecare contribuție, doamnelor. Peis urmare, nu putem afla ce s-a petrecut între miss Trevor și el?

— Nu, domnule — răspunse Diana.

Moore îi aruncă o privire scrutătoare

Doamne, or, vă prezint omagiile mele — spuse el întorcându-se spre Mary

Diana îl privea cu spaimă și dispreț. Cît despre lady Campbell, privirea îi era atrasă, printr-un soi de fascinație, către ochii sticloși și fierți ai bolnavei.

Doctorul se ridică după cîteva minute și salută în tăcere, luîndu-și rămas bun

— Oh. Nu ne părăsiți astfel, domnule doctor — exclamă lady Campbell. Spuneți-ne cel puțin că există speranțe!

— Miss Trevor n-a murit, doamnă — răspunse rece doctorul.

Își trase mânușile cu grijă și adăugă

— Am să vi-l trimit pe Rowley, asistentul meu, care-î va spune bolnavei o ventură. Voi reveni diseară!

— Doamne! Doamne! mormură lady Campbell descurajată, după plecarea doctorului. Ce nenorocire îngrozitoare! Totmai cînd era atît de aproape de fericire!

Uite, draga mea, ce privire înspăimîntătoare are Mary!

Oh, dacă mai rămîn mult lingă bătă fața sunt că mor!

— Doamnă — răspunse miss Stewart — dacă doriți, rămîn eu singură de veghe

În timpu, acesta, Moore se afla în trăsură sa, gonind spre Wimpole Street

Rowley să coboare în cabinetul meu — porunci el groomului care i deschise ușa

Asistentul chirurg farmacist-asaîn — apăru aproape numai-decît

Ei bine, Rowley! întrebă doctorul. Ce mai face dragă-șo noastră păsărică?

Tot în colivie, domnule — răspunde ciudatul personaj rîzînd cu-o oarecare bonomie. Zău, dacă micuța nu și-ar da un pictor să poată alarga șonticînd cu celălalt spre libertate

— E tot la regim?

— O jumătate de uncie de plînc la două zile

Camera-i ferită de hîmă?

Ca un horn. În locul fetei, aş fi murit pînă acum
măzeci de ori.

Moore ridică din umeri.

Ah! continuă Rowley - nu trebuie să vă lăceşi

cu o mînt schimbată, prăpădită - dar se ştie bine! Asta

îi cam încurcă. Azi dimineaţă am lăsat-o să doarmă,

în loc s-o trezesc din zece în zece minute, cum ne-am în-

ţeles. Cînd a adormit, am intrat s-o văd - ce vreau,

am curios. Ah! Pe legea mea, treaba merge grozav!

Nu mai are pe ea decît pielea şi oasele. Ce gîfieri, ce

înmurături! Ah! e-o experienţă grozav de izbutită!

Rowley îşi scoase ceasul.

- Fir-ar să fie strîgă ei! I am îngăduit să doarmă

treisprezece minute, afurisita! Formidabil! Am s-o tre-

zesc cu trîmbiţa.

Asistentul-otrăvitor leşi în mare grabă.

O clipă mai tîrziu, se auzi o voce tîrîtoare mugînd la

etajul superior. În răspuns un tipăt suns de femeie.

CAPITOLUL XXVI

TENEBRE

Trecuseră cinci zile de cînd Clary Mac-Farlane că-
vuse în mîinile lui Bob Lantern care o cedase lui Bishop.
Acela o adusese doctorului Moore.

De atunci, Moore o ţinea închisă în casa lui din Wim-
pole Street.

Acolo se trezise după îndelungatul somn artificial pro-
vocat de lichidul, furnizat de domnul Bishop, din care
drăgălaşa şi prea buna doamnă Gruff vărsase o doză zdra-
vădă în falimosul scotch-ale de la hanu. Regele George

Desteptarea nu se lăsase mult aşteptată. Abia trecuse
un sfert de ceas, din clipa în care asistentul Rowley in-
chisese uşa camerei amenajată pentru primirea ei, cînd
faţa deschise ochii.

Ea începuse nu-şi da deloc seama de situaţia în care
se afla. Credea că doarme încă un somn greu şi fără vise,

dat fiindcă un întineric dens, compact, de nepătruns o înconjură. Amintirea însă o trezi de-a binelea.

Tata! murmură ea. L-am văzut pe tata.

Scena de pe Tamisa reapăru în mintea ei nedeslușită, confuz, în sfârșit așa cum o înregistrase în scurtul interval de timp când își venise în fire, între somnul letargic și leșin.

Un singur lucru îi apărea clar pe fondul întunecat al memoriei: figura palidă a lui Angus MacFarlane luminată de razele lunii.

Amintirea evenimentelor anterioare era mai vie și mai completă. Își amintea de camera încăpătoare de la hanul *Regele George*, de vora ei dormind și de lupta îndrăjită cu somnul.

Gîndul acesta o copășea.

— Sărmana Anna! spuse lăfăindu-și capul în piept. Or fi omorât-o. Dar de ce nu m-au ucis și pe mine?

Se opri brusc. O undă de speranță coborîse în sufletul ei.

— Anna! rosti ea în șoaptă, întinzîndu-și brațele în stînga și în dreapta. Dacă o fi aici? Anna!

Brațele întîlniră prelungind-vîdului, nici un răspuns.

„Oh! gîndi ea. Anna a murit. Dar eu? Noaptea astă noapte, tăcerea. Și eu. De ce nu m-or fi ucis?”

La început era o idee vagă, mai degrabă o nădejde decît o teamă, apoi printr-o rădăcină. Se credea transformată, dacă nu zdrobită. Avea impresia că nu se mai recunoaște.

— Moartă! Asta-i deci moartea! continuă ea. O noapte veșnică, fără stele. Oh! mi-am uitat! Am blestemat în casa aceea afurisită. Cu ce-am păcătuit față de Dumnezeu, am spus, să morțim un martiriu atît de crud. Am spus-o. Și Dumnezeu m-a pedepsit!

Rămase cîteva clipe tăcută și cufundată în gînduri. După cinci șase secunde adăugă cu-o voce liristă:

— Anna, sœurul meu Anna, trebuie să fie în cer.

Își încrucișă brațele pe piept, contactul cu propriul trup o făcu să tresară.

— Nu, n-am murit! își spuse ea. Am fost îngropată de via. Noaptea! Noaptea asta-mi arde ochii. Oare cît timp trebuie să suferi astfel înainte de-a muri!

Energia ei innăscută o făcu să nu se lase copleșită fără luptă. Irama îi bătea. Se ridică vrînd să scordeze

pină în adâncul chunului ei și să-și rănască, pe cât posibil, mormîntul.

După trei sau patru pași, mina-i întinsă întâlnea un obstacol. Era o barieră ciudată care cedă la presiunea mîinii, dar numai pînă la un anumit punct, dincolo se afla un zid de netrecut. Parea să fie un perete căptușit cu ună de sus pînă jos.

Clary schimbă ruta. Un obstacol absolut identic îi bară din nou drumul.

La dreapta, la stînga, în toate direcțiile, același lucru.

Era într-un fel de cutie imensă, căptușită peste tot în ce scop? Clary nu și putea da seama, dar cînd în adîncul spațului creștîndă-i amulise din piept un țipăt ascuțit, acesta se pierdu în juru-i, fără nici un ecou, devenind un mormur.

Pereteii aceia căptușiți erau o măsură de precauție în privirea zgomotelor dinăuntru, un zid împotriva zgomotelor dinafară. Datorita lor, tăcerea era desăvîrșită. Tot grație lor strigătele prizonierilor aveau să moară, închise împreună cu ea.

Cele douăzeci și patru de ore ale zilei se scurseseră.

Nici un zgomot, cît de voalat, nici o lumină, cît de slabă, nu ajunseră pînă la biata prizonieră. Tenebrele din jur nu erau din aceea cu care ochiul se poate obișnui. Meru aceeași noapte opacă, lăgîbra, apăsătoare.

Cînd cea dinlău senzație de foame se făcu simțită, tortura îi lăsa o clipă de răgaz. Trecuseră mai bine de două zile de cînd nu mîncase nimic. Își duse mîna la pînt. Dacă o minune ar fi putut rupe întunecimea aceea absolută, ar fi văzut zidurile închisorii ei. La capătul suferinței sale se afla moartea. O întâmpina ca pe o prietenă generoasă ale cărei brațe deschi se reprezentau o singură consolăre. Pe măsură ce foamea făcea progrese mai de gînduri confuze se învălmășeau în mintea ei gînduri dureroase și gînduri feroce se amestecau într-un nîm amețitor.

În același timp, trupu-i slăbit căpăta o sensibilitate exagerată. Tremura din senin, îi venea să alerge, să se rostogolească, să danseze.

Se frămînta tot timpul pe patul de paie și, pe neașteptate, izbucniri de ris cu hohote tulburau liniștea de moarte a criptei.

Biata copilă era disecată, după îngrozitoarea expresie

a doctorului Moore. Sistemul nervos începea să-i cedeze în fața atacurilor ascunse ale foamei, beznei, tăcerii. Deodată, o groază de nedescris o țintui, pe jumătate moartă, în culcușul ei. Trece încă o zi. Ajunse atât de slăbită, încît nu se mai putea mișca.

Sora, tatăl Stephen îi treceau prin fața ochilor fără s-o vadă. Voia să-i strige, dar cuvintele i se opreau în gîtlejul uscat și umflat.

Apoi, o altă imagine i se înfățișa în depărtare.

Clary își acoperea atunci, cu minile, ochii oboșiți de atîta plîns, lacrimi imbelugate îi șiroiau printre degete, iar vocea-i stîna mormura

— Edward! Edward!

CAPITOLUL XXVII

HALUCINAȚII

Era o agonie înspăimîntătoare! Nimic nu se poate compara cu acest supliciu lent, ucigător. Numai cînd te gîndești la o astfel de tortură nemiloasă și se strînge inima și te trec fiorii.

De asemenea, nu era cazul să se afirme că, pînă atunci, Clary Mac-Farlane nu știuse ce i suferința. De șase luni suferea, deoarece o iubire puternică, irezistibilă, îi pătrunsesese în inimă, împotriva voinței ei, și-i tulbura conștiința, suferea de asemenea pentru că dragostea aceea, ascunsă de toate privirile, umbrea încrederea fără margini care existase pînă atunci între ea și sora ei, în afîrșit, suferea fiindcă dragostea ei, care devenea cu atît mai pămîșă cu cît se străduia mai mult s-o înăbușe, ardea ca o flacără tăcută și solidă, nealimentată de altceva decît de speranțe vagi, de-o imensă dorință necunoscută și, din cînd în cînd, de cîteva ceasuri de contemplare mută a feței omului iubit.

Există la Londra o fată debilă și nefericită care se stinge în urma unei maladii necunoscute, iar Clary, robustă, plină de viață, sănătate și frumusețe, fusese silită să-și schimbe forța în vlăguire, seva în atonie. Pe linie

perfecte ale corpului ei se aruncase un vâl de nepătruns, ca taina morții. Prin singurătate și tăcere i se nimiceau simțurile, în același timp i se distrugeau trupul și sufletul, în mod științific, corpul și mintea erau supuse unui proces de exterminare.

Toate acestea de dragul unor experiențe medicale, cadavru, urmînd să fie folosit pentru disecții.

De obicei, membrii lui Royal College își făceau experiențele pe animale. Doctorul Moore se ținuse fără îndoielă să nu dea la iveală o cașcă isterică.

L-am auzit explicîndu-l foarte liniștit marchizului de Rio Santo sistemul lui.

Clary era supusă unui regim de infometare și claustrare absolută în întinerie.

După primele două zile de regim și claustrare, Clary Mac-Farlane prezenta deja toate simptomele unei afecțiuni nervoase foarte avansate. Nu și mai dădea seama de starea ei, decît în momentele de luciditate care deveneau din ce în ce mai rare. Foamea, care era acum factorul cel mai activ al suferinței ei, nu se mai mărginea să-i distrugă stomacu, prin suferințe de nesuportat, îi ataca întregul organism.

Uneori, simțea că se sfîrșește, alteori, se gîndea cu disperare că-ar mai putea trăi așa încă multă vreme. Nu îndrăzneă să se mai roage. Între ea și Dumnezeu, pe care și-l închipuia crud, neiertător, se intercala cu încăpăținare o imagine umană pe buzele ei, se afla necontenit un nume.

Era Edward, Edward pe care-l iubea, care era totul pentru ea, care-l umplea atît de bine și-l domina atît de energic. Ultimele acțiuni de rațiune, încît sufletul ei plesnu-și mai aducea aminte de Dumnezeu.

Întinsă pe patul de paie, Clary avu în cursul nopții ei fără sfîrșit neșnumărate viziuni teribile, unele erau plăcute, în atele durerea și bucuria se împleteau în mod bizar.

O dată zîmbi era un zîmbet fericit și braștit în mijlocu, unul apăsă. Clary se văzuse deodată în brațele lui Edward care străbătea, în goana unui cal minunat, străzile aglomerate ale Londrei. În toate direcțiile, lumea se dădea la o parte îngroșată. Calul zbura Edward, ferm și calm în șa, îi cuprinsese talia. Simțea atingerea ușoară a

brațului, aceluia a cărui mână se oprea chiar în dreptul inimii ei.

Cu capul lăsat pe spate, el privea. Respirația ei urca până la gât. El simțea cu tot trupul și era în cuimea fetei.

La rândul lui, Edward o privea și i zâmbea. Clary vedea în sursul acelea o întreaga lume. Era în același timp zîmbetul unei stăpâne care se umilește iubind și al unui sclav care adoră și stăjește. Era distant și împănător, dar și tandru și supus.

Frumosul cal gonia mereu. Tropotul pașilor săi e astăzi răsună pe caldarim. Casele cenușii ale Londrei dispăreau ca prinse într-un vârt,.

Din cînd în cînd brațul lui Edward se mișca pentru a o ajuta să stea mai comod în sa. Atunci se simțea mai aproape și mai bine. Ochii ei înălțimăți exprimau recunoștință, în timp ce el se apleca surzind și i sărută părul.

Această himeră de fericire acționa atât de puternic asupra simțurilor ei frămntate încât breboane mari de sudare îi inundaă templele iar pieptul apăsat scotea gemete de durere.

Londra se pierduse undeva în depărtare. Acum prăvălul era cîmpenesc, frumoasele priveliști rideau în soare și se desfășurau vastele bogății în zarea luminoasă. Ce plăcut e să abești în aer liber! Cît de frumoasă-i cîmpostea în fața imenzelor splendori ale naturii și cît de mult se înfrumusețează natura sub privirile vrăjite ale dragostei!

Clary se lăsa purtată în vior sau se cufunda frenetic în fericirea care-o înconjură din toate părțile. Privirea ei aluneca de pe chipul mîndru al lui Edward asupra minunățiilor peisajului și revenea spre a se pierde în privirea iubitului ei.

Cu brați neobosiți, el zorea mereu pasul frumosului animal. Orizonturile dispăreau ca, odinioară, casele Londrei. Peisajele se schimbau. Defilau, rînd pe rînd munți, lacuri, păduri, lanuri bogate. În depărtare, se zăreau profilul sumbru al unei cetăți, turnurile cenășii ale unui vechi castel, o ma de azur a unui fluviu schimbîndu-și cursul și-nnoș prîntre cîmpuri iar peste toate acestea, soarele își revărsa valurile aurii.

Dragostea și soarele, cele două făcîi ale lumii! În viața reală nu se moare de prea multă bucurie, dar Clary era

la afara realității. Deznădăjdea, ca și bucuriile ei, depășeau limitele omenești. Avea să moară de fericire.

Deodată, cursa lui sfârșit. Frumosul cal se opri. Clary îl alută, dar nu-l mai văzu. Soarele își cobora încet discul înroșit și se ascundea după un munte.

Fata se afla întinsă pe iarbă. I se părea că recunoaște peisajul din jur. Se uită cu atenție. Era într-adevăr natura întunecată a Scoției meridionale. Era țara ei. Toate lucrurile pe care le îndrăgise în copilărie se aflau în jur. Era locuri de totuși el înainte de a cumpăra castelul din Erewa, ferma din Leed, pădurile din Sfânta Maria, în jocu, căreia se înălța solitară casa lui Randal Graham, turcul din Blackflood, și ruinele acoperite cu mușchi ale vechii mănăstiri.

Lângă ea, întins pe iarbă, se afla Edward, mut ca și ea, vorbindu-i doar cu ochii lui vrăjii.

Își lăsa capul pe umărul lui Edward. De jur împrejur, o liniște suavă, un calm nesfârșit. Briza se ridica trece tăcută, încălecată de parfumurile proaspete pe care le răspîndea împurile la asfințit.

Voluptățile zilei trecuseră. Lumina soarelui încă a se-riilor este preferabilă razelor orbitoare ale soarelui de amiază. Odihna, mai plăcută decît alergătura. Spre a atinge apogeul senzualității, dragostea are nevoie de lene-viș și umbră.

Cît de înflăcărată era iubirea ei și totuși cît de departe de senzații pe care-l exprimă cuvîntul! Era neprihărită și nu putea visa decît mișcările pure dar pasiunea îi stre-cura o senzație necunoscută printre gîndurile feclorel-nice! Iubea, iubea.

O tresărare, dureroasă, de data aceea, nu mai era vorba de nervi, ci zdruncinări. Era tot visul. Zărise, aşe-zată, întocmai ca și ea, pe iarbă, în cealaltă parte a lui Edward, o femeie.

Înima îi îngheță.

Nu distingea trăsăturile acelei femei, o siluetă cu-o formă nedefinită, în întunericul nopții. Se ghemui lângă Edward care nu răspunsese elanului ei.

Geloasă, lovită în iubirea-i fără margini, Clary privi din nou la femeie, la umbra aceea, rivala ei.

O recunoașu pe sora ei și-i rosti deznădăjduită numele.

Anna se întoarse, surzitoare. Edward se uită la una, apoi la cealaltă, ca și cum ar fi existat, apoi, respingînd-o pe

Clary cu un gest rece, căzu în genuchi la picioarele Anne.

Clary, biata fată, izbușii într-un hohot de plîns aflietor și se prăbuși, teapănă, pe patul ei de paie.

În tăcerea, tăcerea era, ca și întunericul, desăvîrșită. Nu se auzea nici cea mai slabă respirație a năfrîmărilor prăznicului.

Viața ei, cu un început atât de frumos și un sfîrșit atât de dur, nu avea probabilitate să se realizeze vreodată deoarece viitorul fetei părea că nu va depăși cîteva ceasuri. Totuși, conștientă în adevăr și facultatea materioasă de a ghici, care precede, pare se, moartea, îi revela dragostea lui Edward pentru sora ei.

Timp de aproximativ o jumătate de oră în celula ei dormi o tăcere absolută. După aceea, se auzi un agămăit slab venind din tavan. În aceeași vreme o rază de formă conică spînzoră în aer curcubă, scotînd la lumină pulberile suspendate în aer așezate dintr-o închisoare.

Raza proiectă mai întîi o cerc de lumină pe palele de jos, apoi începu să înainteze, de parcă ar fi vrut să lumineze succesiv întreaga suprafață a dușumeii. După cîteva latărări, Clary se trezi dinodată în plină lumină.

Zăcea pe spate, lipsită de orice senzație. Cele două zile de tortură o făcuseră aproape de nerecunoscut. Chipul ei, slăbit de suferință și foamete, purta de asemenea pecetea durerii pe care i o stărnise sfîrșitul vieții.

Nici un călău nu ar fi putut privi fără milă efectele acestui capriciu barbar, apăsător unei ființe umane. Și un călău s-ar fi îndreptat văzînd minile aceleia albe apăsîndu-se cu o mîină disperare pleată în care nu mai palpită, obraji palizi marcați de suferință, ochii holbați și triști, ridurile din jurul gurii.

Dar omul care minula de sus felinarul avea o inimă de platcă. Nu era călău. Era maestrul Rowley, asistent farmacist aflat în slujba doctorului Moore.

El plimbă grijuliu lumina felinarului asupra chipului domnișoarei Mae Farlane și, după ce termină examinarea, spuse:

— Oribu! — dacă te gîndești bine, nu merită o sută de guinee. — Dar, din moment ce au fost păătite, nu trebuie ironice — cred că fetița vrea să moară fără să ne ceară-ngăduința. — Ei, asta-i bună! — Am adus noi la viață

un spânzurat, o s-o împiedicăm să ne scape printre degete. Ta, ta, ta, fetița mea, ne-ai costat o sută de gulnee. Ai-ai să mai trăiești un pic pentru banii noștri.

CAPITOLUL XXVIII

ASISTENTUL-FARMACIST

Maestrul Rowley închise cu grijă ferestrucea prin care proiectase lumina felinarului, apoi se ridică în picioare și așeză la loc cotul de covor, acoperind astfel deschizătura.

Maestrul Rowley era la el acasă, la etajul al doilea din locuința doctorului Moore. Odată, ca și persoana sa, avea un aspect oribil. O mulțime de fluie de toate mărimile, majoritatea acoperite de praf, ofereau o imagine respingătoare. În piașă exista un mormon de medicamente atât de greu și pătrunzător, încât te puteai otrăvi numai aspirându-l.

Nu se poate spune că această atmosferă pestilențială nu i-era marelui Rowley. Era slab și noduros, dar se simțea foarte bine. Miroauă drogurilor și al diabolicelor preparate îi gâdă în mod foarte plăcut nările, nasului, subțire și coroiat, în care se prăfulea și înghețau ochii cerniți as-cunși în spatele unor ochelari rotunzi cocoșați pe nas.

Era arsenalul lui blutecă și, în același timp, p. vedea lui, căci maestrul Rowley își punea gâtul în flacoane medicinale și nu bea niciodată mai cu poftă decât atunci când dădea pe gât conținutul unei sticle pe a cărei etichetă sta scris *Laudanum*, *Acid cyanhidric* sau alte asemenea denumiri infernale.

Nu avea în casă decât o singură carte, *Toxicological Amusements* a doctorului Vernon, care te învăța cum să otrăvești păsările canarie, ciușțele, țiparii și, la nevoie, oamenii.

Maestrul Rowley citea în fiecare seară, înainte de culcare, cite un capitol în felul acesta adormea ușor, de parcă ar fi ascultat o odă în cinstea lui Wellington sau un discours imprimat al lordului Stanley.

Nu se simțea bine unde era aer curat și nu respira normal decât într-o atmosferă vieată.

Fusese înăncinat de Moore și-o păzească pe Clary MacFarlane. Doctorul fizase ei însuși regimul strict sever al prizonierii. Cele două zile se scurseseră Rowley voise să vadă efectul.

Înfăpșarea fetei, care zăcea reștinată pe patul de paie, nu-i făcuse nici un fel de impresie. Era lucrul cel mai firesc din lume. Nic, măcar nu se mișcă fiindcă în pre-viziunile lui lucrurile trebuiau să se petreacă întocmai.

Alese din arsenalul său o jumătate de doză de fiolă și coborî în cabinetul doctorului. Pentru o rețea de motive, acesta nu permitea nimeni să intre în timpul a senței sale, în sanctuarul savanților și benevolelor lui, crâri, dar Rowley era un fel de trup fără suflet și nu conta deloc. Dealtfel, el aparținea cu totul lui Moore, care-l agrea pentru venitul lui, așa cum ar fi rubit un șarpe cu un șopotel. „E-o treabă destul de gingașă” mormăi el când ajunse în cabinet. „Să înșeuști un subiect de-o sută de guinee!” Dar de ce să dai o sută de guinee? L-ar fi putut obține cu cincizeci. — Și câte lucruri bune am fi putut cumpăra cu celelalte cincizeci.”

Maestrul Rowley îi ușa gura apă, ca unui gurmând care vorbește despre niște mincăruri gustoase. Lucruri bune însemna pentru el droguri și otrăviri.

Străbătut cabinetul doctorului și deschise o ușă care acărta. Această era căptușită pe dinăuntru și lipită aproape de-o alta, de asemenea căptușită cu lână, prin care se intra în închisarea fetei.

Maestrul Rowley continua să țină în mână felinarul. Ceea ce fu brusc luminată.

Era o încăpere foarte mică, făcând parte din apartamentul particular al doctorului, și amenajată evident pentru a fi folosită în scopul pe care-l avea de trei zile încoace. Capitoarele precedente au dat ciutorului o idee despre această oda. Pereții erau cum aci spus, căptușiți cu gri-jă. Singura mobilă în salona fără spațiu.

Ar mai trebui să adăugăm doar că stola care acoperea lina de pe pereți era neagră, fără indolală cu țelul de a opri orice lumină din interior.

Era un adevărat mormint. Raza felinarului, absorbită din toate părțile de tapetul negru, părea să-și fi pierdut

proprietatea de-a lumina. Scoase la iveală doar chipul alb al domnișoarei Mac-Farlane.

Maestrul Rowley aşeză felinarul pe scaunul pe care-l aplecase de Clary.

— Bună, copila mea, bună — spuse el — frumoasă păr, pe cinstea mea — frumoasă dantură — Dar o sută de galnee! În definitiv, nu mă privește — Trebuie să ru-cunosc, văgăuna asta alburisă nu-i prea plăcută!

Își rotă, pe sub ochelari, privirea în jurul camerei.

— Dar — mormăi el — stăfa neagră-i de eca mai, bună calitate — s-ar putea croi din ea niște costume gro-zave, cu vestă și pantaloni! — Iar cu lina de dedesubț, ai putea burlduși o jumătate de duzină de perne — Ta, ta, ta Toate astea au costat bani, nu glumă! Haide, copila mea, haide — continuă el după aceste reflecții cu caracter eco-nomic — Deși arși cum leșinată — Ha' he' — Înamșoara nu ne mai bate — Hai, copila mea, să respirăm ceva bun, să ne venim în fire.

Miroși, una după alta, cu o evidentă satisfacție, toate sticlulele și, în cele din urmă, trecu una deschisă pe la na-sul bolnavei.

Era fără îndolală un preparat puternic, căci Clary scose numaidecit un gemăt slab și răuci nervoasă fi-rele de pace care i se strecuraseră printre degete.

— Bine, bine, copila mea! murmură maestrul Rowley care avușese grija să i ferească ochii de lumină. N-ai vrea să măninci ceva?

Clary căzu sur în neînțire.

— Cine țace consumte — continuă asistentul-farmacie-st cu o oarecare bonomie. La drept vorbind, fata mea, trebuie să-ți fie foame — Așteaptă-mă o clipă.

Se reîntoarce numaidecit cu o buclăică de pline.

Îi puse punea în mină.

Apoi, îi trecu din nou sticlula pe la nas.

— Când se va trezi, nu ai va mai găsi cina, asta-i pre-cis! îi spuse el. Dar va căuta — Hai, copila mea.

Clary se agită tresărind ușor, apoi deschise ochii. Row-ley stîlase repede felinarul.

— O, Doamne! murmură prizoniera. Am crezut că vîd!

Auzi zgornotul unei uși care se închise la loc, apoi totu-se cufundă iar în liniște.

Stimulată de-acest sunet, primul pe care-l auzea de

trei zile, avu puterea să se repeadă spre locul de unde părăra că pornise, dar nu dădu decît de saltarea uniformă ce acoperea pereții peste tot.

„Iar am visat?” gîndi ce prăbușindu-se din nou toropită.

Maestrul Rowley se urcase în odaia lui și deschisese încet ferestruica.

Și a ratat cina, firește! își spuse el, urmîndu-și ideea de adineauri. Și totuși trebuie să mînuce! Mărlurisea că problema asta mă pune în înecăcătură.

Maestrul Rowley își scărpină o secundă urechea. Timp mai mult decît suficient pentru o minte strălucită spre a concepe un plan. El spuse:

— Caută, fetița mea, caută! Dumnezeu, care dăruiește hrană păsărilor, ți-a lăsat la picioare o bucăcișă de pîine.

Clary ridică imediat capul și zări deasupra ei o lumină șovăle-nică, care însă dispăru numai decît. Era ferestruica ce se includea la loc.

Clary pupă în jurul ei căutînd pînea.

O găsi și căzu în genunchi, pentru a mulțumi mîinii divine care-i venea în ajutor. Credința ei, reînăscută de rugăciune mai mult chiar decît de hrana neîndestulătoare, îi dădu iar liniște și chiar putere.

Dar foamea, foamea și epuizarea reveneau. Odată cu ele, reapăreau principalele simptome ale febrei și nervozității ei.

Doctorul Moore zăbovea cam mult. Cine putea ști dacă Clary avea să se mai trezească din acest somn duceros și morbid? Dar doctorul Moore își petrecea o parte din timp la Irish House, unde făcea grijuliu inventarul cabinetului secret al marchizului de Rio Santo.

Iar Rowley inventase un preparat, cu totul nou, care omora un cîine de patru luni în trei secunde. Rowley trăgea concluzia că otrava respectivă ar ucide un om într-un sfert de minut. Era un rezultat destul de mulțumitor.

Clary își reveni totuși. Desteptîndu-se, se trezi culcată pe-un pat deasupra căreia se încrutișau niște perdele de damasc închis. Într-o încăpere necunoscută, slab luminată de o lampă cu abajur așezată pe-o masuță îndepărtată de pat. În fața acestuia, se afla o fereastră ale cărei geamuri lăsaу să pătrundă o rară obiectă de jună care, înfruntînd lumina lămpii, trasa o linie albicioasă pe covor.

Îngă mîsu-î şedea, cu spatele la Clary, un om care frunzărea încet paginile unei cărţi in-quarto. Omul, avea un cap lunguier, chel, cu două anecuri mari şi stufoase la timp. Din pat, nu i zărea decît profînd un obraz pist, din care se iveau vîrfuri ascuşi ai unui nas ca un cioc de ibis, un colţ de sprînceană şi-un sfert dintr-o pereche de ochelari.

Clary nu putea distinge toate acestea. O trezise foamea. Îşi duse amîndouă mîinile la pieptu-i care ardea şi gemu.

Doamne! Cît sufăr!

Omul cu volumul in-quarto puse un semn la cartea care era tomul întâi din *Toxicological Amusements* şi se întoarce spre pat, înfăşînd în întregime faţa florăasă a maestrului Rowley, asistentul-farmacist.

— Ah Drace! răspunse el Ah! Drace! Copila mea! Zici că suferim? Ei bine! Porumbiţa mea, vom avea un medic — un medic vesut.

Puţină pline! murmură Clary Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, puţină pline!

— Ta, ta, ta! făcu Rowley Puţină pline, fată mea! Nu dăm apă, cu una cu două, pline bolnavilor noştri.

În gîndurile fetei se făcu oarecare rînduială. În clipa aceea vru să întrebe unde se afla, să se informeze, dar nu mai avea putere.

Rowley îşi puase sub braţ volumul şi se aproplase de pat cu lampa în mînă.

Clary îşi închuse ochii obişnuşi cu întunericul Rowley privi la ea o clipă.

— E rezistentă fata! spuse el, în alîrşit, cu convingere Extrem de rezistentă! Mai mult ca sigur, o simplă doză de laudanum n-ar reuşi s-o.

Se opri pentru a schiţa un zîmbet.

— Ta, ta, ta! continuă el ridicînd din umeri. Dar şi laudanumul e răsuflat. Ah! tare aş vrea să mi încerc descoperirea pe cineva. Trei secunde!

Buzoane bolnavi se albiseră, iar pleoapele îi tremurau.

— Oh! oh! exclamă maestrul Rowley, punînd la loc în buzunar sticluta pe care-o scosese şi-o mîngiase, timp de cîteva clipe, cu afectare. Copila o să albească o criză. Trebuie doctorul!

TREZIRE

Există lucruri pe care pana refuză să le descrie. Am spus destul pentru ca cititorul să ghicească sau să înțeleagă care trebuie să fi fost misiunea doctorului Moore la căpătîia domnişoarei Clary Mac Farlane. El nu venea acolo spre a stăna cu ştiinţa lui suferinţa, venea să experimenteze, cu riscul de a ucide.

Iar expresia de care ne folosim aici este prea blîndă, nu arată destul. Într-adevăr, pentru doctor, moartea lui Clary nu-era o probabilitate ci o certitudine. Astfel încît se prezintă în faţa ei cu chipul descoperit. Or, doctorul Moore era un om prudent. Ca să procedeze astfel cu victima sa, trebuia să fie foarte sigur de tăcerea ei.

Doctorul, o condamnă pe Clary şi această sentinţă era fără drept de apel. Avea să-şi trasească viaţa de chin atît timp cît va fi necesar experienţelor lui Moore, apoi

Moore îşi petrece toată noaptea la căpătîia bolnavei. În clipa cînd îl chemase Rowley, buata copilă era pradă unei furibunde crize de nervi. Doctorul se folosea de toată experienţa sa vastă. Nu era nevoie de atît de mult pentru a-i cruşa viaţa. Moore nu voia deloc s-o salveze. Spre dimineaţă se duse în cabinetul său, unde aşternu în grabă cîteva observaţii pe hîrtie.

Clary avea acum un somn bun, liniştit.

— Ce i de făcut? întrebă maestrul Rowley care se glîndea la noul lui preparat.

— Trebuie să determinăm alte accidente — răspunde doctorul meu. Iară noaptea asta a fost preţioasă. Sînt mulţumit. Dar nu cunosc decît o anumită ipostază a bolii domnişoarei Trevor.

Reflectă cîteva minute, apoi continuă.

Să i se ducă patul în camera neagră, Rowley. De aci înainte, va avea încontinuu nevoie de somn. Din cînd în cînd vei deschide ferestraica şi o vei trezi brusc.

Rowley iese. Din clipa aceea, Clary a fost hărăzită celui mai barbar supliciu. În mod periodic era trezită brusc din somnul ei greu, irezistibil, de tunetele unei voci teribile care-i răsună deasupra capului. Căci maestrul Rowley îşi făcea datoria conştiincios.

După trei zile, Clary ajunsese aproape în starea dorită acum pentru noi experiențe. Organismul ei robust, total dezechilibrat, nu mai avea pic de putere. În schimb, sensibilitatea-i nervoasă, accentuată excesiv, continua să reacționeze, să fie iritată neconștient în urma nemiloaselor surprize ale trezorii periodice.

Dar, după cum am văzut, boala domnișoarei Trevor își schimbă compwet aspectul. În fața acestei maladii necunoscute, doctorul Moore se opri nehotărît. Nu mai avea rost s-o creze artificial altceva, din moment ce trebuia s-o combată la masa Trevor. O clipă, doctorul încetă să se ocupe de Clary, devenită inutilă, lăund-o în grija mamei sale Rowley care și împărțea orele libere între ea și ale sale *Toxicological Amusements*.

Acum știm ce voise să spună Moore vorbind marchizului de Rio Santa despre noile simptome și despre criza teribilă încercată de miss Trevor. Conversația lor și evenimentele care au precedat o avuseseră loc a doua zi după ce Frank Perceval și Diana se întâlniseră în casa amabilei lady Stewart.

Trecuseră douăzeci și patru de ore de când Mary se găsea în starea aceea de catalepsie.

În timpul acestor douăzeci și patru de ore, Moore epulzase toate mijloacele pe care i le furnizau știința lui profundă și vasta-i experiență.

Încercase să acționeze asupra simțurilor prin metode extramedicale, organizase un concert în camera bolnavei debăreze din auri pretind că muzică este suverană în astfel de afecțiuni.

Dar boala rezista cu încăpăținare. Așa cum am văzut-o în salona ladyei Trevor așa rămăsese, cu chipul alb, nemulcat, cu ochii fiici și strălucitori, cu membrele țepene, ca o statuie.

Părăsindu-l pe marchiz, Moore se duse la ea. Nici o schimbare nu se petcuse în starea domnișoarei Trevor de la ultima sa vizită. Diana Stewart și lady Campbell, care stăteau tot timpul lângă ea, erau disperate. Conform obiceiului său, doctorul nu răspunsese la întrebări și plecă prescriind o rețetă, de la care nu aștepta nici ei vreun efect.

Întorcându-se acasă în Wimpole Street, îl chemă pe Rowley și îl întreabă ce se mai întâmplă cu Clary.

— Pe legea mea — răspunsese Rowley — trebuie să ba-

tem fierul, cit e cald și s-o observăm cîi mai are viață în ea. E pe ducă, domnule, dacă vrei să boteși fierul, trebuie să vă grăbiți, căci se răcește.

S-a ivit vreun simptom nou?

Da, da, sigur, domnule, există un simptom nou și mure va mai apărea unul. Va fi moartea!

— Trăiește? întrebă Moore.

— Da, puțin. A ieșit. Toată încercam s-o fac să-și revină cînd m-ați chemat. Mă storce la ea.

Doritor, îl apucă de braț în momentul în care se pregătea să plece.

Lasă asta — spuse el încet — și pregătește bateria voltaică cea mare.

Rowley îl privi uimit. Apoi plecă murmurînd.

— Ta, ta, ta! Ce de fazeane! Micuța se va bucura de tot ceremonialului!...

Între timp, se făcuse ora la care marchizul de Rio Santo poruncise să fie trezit. Cavalerul Angelo Bembo, cărui îl revenise această misiune, intră în camera moșierului, unde adormise Rio Santo.

Acesta se afla în fotoliul în care l-am lăsat. La prima atingere a lui Bembo, deschise ochii, dar îi închise numai-decît la loc.

— S-a și făcut ora? murmură el plictisit. Ange, somnul ăsta m-a zdrobit!

— Trebuie negreșit să vă odihniți cîteva ore, milord, credeți-mă — spuse Bembo privind cu-o sollicitudine filială trăsăturile obosite ale marchizului. Aveți timp pînă înfine, cînd vă veți relaxa misiunea.

Rio Santo își ridica privirea asupra tinărului maltez și zîmbi trist.

— Misiunea mea' repetă el încet. Ai ochiul ager al unei femei geloase, Ange. Știi tot, deși nu poi niciodată întrebări. Cît timp prezenta ta este inutilă, nu te arăți de loc, dar în ceasul primejdiei te afli acolo.

— Vă jure pe fericirea mea, don José — îl întrerupse Bembo, — că nu o curiozitate indiscretă m-a îndemnat să veghez asupra dumneavoastră.

Stău, dragul meu! replică Rio Santo întinzîndu-i mîna pe care Bembo o strînse tîmud. Cînd n-ai pe lume decît un singur prieten, Ange, îl cunoști și-l judeci. Te-asigur că-n chipa cînd am căzut victimă furiei acestui om, m-am gîndit la dumneata. O vagă speranță mi-a

trecut prin miște Mă-am spus probabil că bunul meu
Ange veghează

Oh! milord spuse trist Bembo — îmi părașeam
postul!...

— Am auzit totul când m-am aflat acolo, întins pe
jos Știu că strălucir de câteva ceasuri Ai o inimă
nobilă și caldă, Ange! Când mă gândesc la devotamentul
tău, mă simt mai sigur de izbândă

Bembo roși de mândrie Privirea lui avea ceva din en-
tuziasmul cavaleresc pe care-l stăpânește în sufletul cre-
dincios al unui ostaș lauda unui romandant iubit

Dumnezeu ține cu tine, Bembo — continuă mar-
șul al cărui sunet avea o nuanță de tristețe Între tine
și Dumnezeu nu există amintiri ascunse Eu însă oh!
Eu adăugă el deodată avântat aș vrea, cu prețul
singurii mele, să pot pune spada de luptă într-o mână cu-
rată ca a ta, tinere prieten, atunci m-aș simți cu adevărat
puternic!

Angelo păstra o tăcere respectuoasă Rio Santo con-
tinuă cu-o voce ca mă și profundă

— Dar oricum, mă simt puternic! Ce importanță
are la urma urmei, muna care o îndeplinește, dacă misiu-
nea-i sfârșită! Ah! Nu merit marile satisfacții ale trium-
fului, o știu prea bine

Își împreună mâinile cu o ardoare pasionată

— Nu mă tem de moarte, Doamne! Oh! Pot să mor!
continuă el Dar, ca și Moise vreau, să mă văd jeli
atins să mor biruitor să mor pe pământul dușmanu-
lui, dar ultima-mi privire să vadă strălucind la orizont
vremuri mai bune pentru patria mea! Să mor! N-am ni-
mic împotriva să mor, dar greutatea cadavrului meu să
zdrobească Anglia invincibilă, iar sufletul meu, păstrând
această lăme să sărbătorească renașterea Irlandei!

Bembo scosse n strigăt de uimire

Irlanda spuse el patria dumneavoastră!
Signore, signore! Știu că războiul dumneavoastră im-
potriva englezilor e un război legitim!

Rio Santo păru o clipă absorbit de profunde meditații

— Ange — spuse apoi atât de blând, încât inflexiunea
vocei schimba aproape adevăratul sens al cuvintelor sale
dacă un altul, în locul tău, ar ști jumătate din ceea ce
cunoști, l-aș ucide Dar între tine și ceilalți există o
prăpastie Îmi deschid inima în fața ta fiindcă știu că

nu-mă vei înșela încrederea. De-ai fi fost fiul sau fratele meu, n-ai fi putut face mai mult, căci tainele mele sînt sau scuse la rîvală de succes sau pecetluite de moarte sub platra unui mormînt.

Mulțumesc - marmură Ange — mulțumesc, milord! Nu vă cunosc viața, dar vă cunosc inima generoasă. Secretele dumneavoastră vă aparțin. Crea ce știu și știu foarte puțin — mă umple de admirație și respect. Ah! Sînteți irlandez! Veți învinge, milord! Puteți să vă bîzîți pe mine și să lăsați în seama mea o parte din primejdie.

— Partea ta-l demult dată, signor Angelo Bembo — răspunde marchizul, grav. De multă vreme mă bîzîi pe tine.

Privirea tîndrului Italian se lumina. O întrebare nerăbdătoare i se ivi pe buze. Rio Santo îl opri c-un gest.

Vei avea un roi de frunte în bătălie, Ange — continuă el surîzînd. Dar n-am ajuns încă pînă acolo. M-am gîndit că ți-ar face plăcere să mă-nsoțești astăzi.

Angelo se înclină.

— Trimite-mi-l pe Ereb — continuă marchizul. Sînt încă foarte sărbît, dar trebuie să reclătig timpul pierdut.

De îndată ce Angelo plecă, marchizul încercă să se ridice. Într-adevăr, era foarte slăbit. Încercă de trei ori, prăbușindu-se de fiecare dată greoi în fotoliu. În sfîrșit, reuși să se țină pe picioare și făcu cîțiva pași, clătîindu-se. Se îndreptă spre patul ale cărui perdele lăstate îl țineau ascuns pe Angus Mac-Farlane.

Moșierul dormea adînc.

— Bietul frate! marmură Rio Santo. Și el suferă, fiindcă m-a iubit! Ah, trebuie să mă grăbesc să-ving, pentru a avea dreptu, de-a muri!

Un zgomet de pași vesti intrarea lui Ereb în cabinetul alăturat. Rio Santo lăsa perdelele patului lui Angus și părăsi încăperea.

Ereb era negru, micuț pe care l-am văzut aluzînd drept pupitrul frumosului Edward în salonul clădirii din Cornhill. Avea vreo paisprezece ani.

Rio Santo îl găsi în picioare, nemîșcat, în mijlocul cabinetului.

Dă-mi ceva de băut! apuse marchizul sprijinindu-se de birou.

Ereb luă o cheiță pe care-o ținea atîrnată la gît, de-un

cordon de mătase, și deschise o casetă admirabil încrustată ce se afla pe-o etajeră. Scoase un pahar de cristal și-o sticlă pe jumătate goală. Turnă în pahar apă și două picături din conținutul sticlei.

Apă deveni acidulată și câpătă culoarea aurului.

Rio Santo bău puțin.

— E bună — spuse el. Valea lui să-mi pregătească halnele.

Se așază și goli paharul. Când, după un minut, se sculă în picioare, avea foc în privirea stinsă mai-nainte, iar așezile, stumulate, îi colora obraji. Își recăpătase înfățișarea fatnică. Se îndreptă cu pas ager spre apartamentul său.

Iar când, după alte câteva minute, apăru îmbrăcat cu acea eleganță distină cu care numele său devenise sinonim, n-ai fi putut recunoaște în el pe omul de adineaori, pe bolnăvul doborât de oboseală și de agitația a șapte nopți de veghe.

Era din nou magnificul Rio Santo, regele saloanelor sumptuoase din West End, cavalerul frumos prin excelență, irezistibil, fără rival, chiar în amintirea femeilor trecute de vîrsta dragostei.

Era senzuu, la picioarele caruia cercurile mondene se prosternau, înălțînd un piedestal viu gloriei sale. În sfîrșit, era Rio Santo așa cum l-am cunoscut calm în fața dușmanilor săi zeloși, omul puternic, frământat de gînduri.

Trăia din nou, fruntea îi strălucea. Sub lumina stăpînită a privirii sale exista o lume de promisiuni și amenințări.

Cavalerul Angelo Bembo îi oferi mîna spre a-l ajuta să urce în caleașca sa cu patru cai muncași. Rio Santo îl privi surizînd Bembo, care nu l-examinase încă, se dădă îndărăt, cop es t de-o admirație amestecată cu teamă în fața exuberanței și-a forței de neîmbilzită ce emana din corpul acela alături de vîlăgut cu cîteva clipe mai-nainte.

— Oh! Don José! spuse el. Ceea ce pe-alți oameni reușește să-i doborî, pe dumneavoastră abia vă atinge, fără a lăsa vreo urmă. V-am văzut murind — și iată vă sprintsen, viol, în stare să înfrunțați aște obicei care pe mine m-ar istovi ca pe un copilăș. Oare sufletul dumneavoastră posedă o putere supraomenească menită să vă reînviogoreze trupul?

Rio Santo zîmbi din nou și creă dintr-un salt în trăsură

Bembo continuă, adresându-se sieși, cu convingere

— Veți învinge, milord, veți învinge!

Cînd trăsura porm, din caldarim țîșură scînteii, apoi eleganta ca-ească alunecă, grățioasă și ușoară, printre copaci desfrunziți ai poeziei, pătrunzînd în galop pe șoseaua largă din Grosvenor-Place

CAPITOLUL XXX

NICI MESSALINA, NICI MAGDALENA

Caleașca marchizului de Rio Santo străbătu Green-Park, de unde vremea rece și ceața alungaseră pe cei ieșiți la plimbare, o luă pe Picadilly și se avîntă în Regent Street. Se opri în dreptul lui Barnwood-House

— Ne întîlnim peste un sfert de oră Ange — spuse marchizul înainte de a cobori. Plimbă-te cu trăsura, ca să nu fie vîrșită staționînd în fața locuinței acestel doamne, lady Ophelia

Contesa de Derby era singură, pradă unor gînduri întunecate. Nu cunoștea rezultatul nefast al întîrvederii dintre Frank și miss Trevor, iar impresia penibilă care-i rămăsese în urma demersului din ajun n-ar fi fost de ajuns ca să astearnă pe chipul ei fermecător semnele de amară descurajare. Stătea ghemuită într-un ylt, în fața unui foc muribund. Lady Ophelia suferea, obosită de lupta ei împotriva suferinței, nu mai avea putere să reacționeze. Se lăsa purtată pe panta gîndurilor ei dureroase. Întreaga-i viață le urma, docilă. Regrete și temeri se iveau rînd pe rînd, erau receptate de-o inimă obosită care și jleșa trecutul, într-un prezent lipsit de orice bucurie și nu întrezărea nici un fel de consolare în viitor

Fapta săvîrșită în ajun se afla acum în fața judecării. Voise să indice un obstacol între Mary Trevor și Rio Santo, deoarece acesta îi spusese cîndva că dacă ar suferi un eșec în fața fetei s-ar întoarce fericit la păcioarele ei

Așa spusese. Dar oare Rio Santo putea suferi vreun

„Ce? Existau oare obstacole pe care să nu le poată depăși?”

Lady Ophelia era ultima ființă de pe lume care ar fi putut răspunde afirmativ la această dublă întrebare. Rio Santo era pentru dânsa un zeu. Cu toate acestea, la un moment dat, începu să se teamă pentru zeul ei. În fața temerilor nemărturisite, el recăpătă deodată proporțiile unui om, iar lady Ophelia își reproșa acum faptul că-i dezvăluise secretul, punându-i viața în primejdie. Căci, în avântul ei nesăbuit, și-a rănit drept confident, pentru acest cveret funest, tocmul pe riva „marchizului”, pe omul care avea tot interesul să îl distrugă cu orice preț!

Omul acesta era „real”. Avea o inimă deschisă și sinceră de adevărat gentleman, dar omul iubea, cu infocare, din adîncul sufletului, și Lady Ophelia era leală, și ea era sinceră! Și totuși nu-și trădase oare jurămintul, făcut de-așteia ori lui Rio Santo, de-a trece sub tăcere funebra aventură a cavalerului „Weber”?

Dragostea este asemenea ambiguității adormite conștiinței și aruncă valul uitării asupra celor mai sfinte făgăduințe!

Dar căci, Frank Perceva, avea să-și uite jurămintul? Dacă o îndrăcție?

Blata Ophelia nu îndrăznea să ducă pînă la capăt această teribilă ipoteză formulată în gînd. Se căia amarnic și se considera neșpus de vinovată!

Cînd Joan, comercianta aruncă soseala marchizului de Rio Santo, toate aceste gînduri întunecate își luară zborul ca prin miracol. Se ridică radoasă convulsă, și făcu un pas spre ușă. Dar nu îndrăzni să menținze mai mult, deasupra omului care avea să apară și pe care-l iubea cu atîta pasiune atîtmase deonoarea sau moartea.

Își pierdu brusc curajul și se prăbuși în fotoliu.

Rio Santo intră. Cînd îi lua mîna pentru a o săruta, îi simți tremurul.

Emoția contesei se dovedi contagioasă. Cuprînsă de-o tulburare extraordinară, Rio Santo îi apăsa mîna să cadă, fără a o mai dice la gură și îndrepta spre lady Ophelia una din acele priviri care interoghează inimi slabe sau subjugate. Ophelia își plecă ochii, dar pe năpricioarele coborîte simtea privirea marchizului apăsînd-o ca o poveră. Avea senzația că, scrutînd-o implacabil, fără cuvinte, îi afredolea conștiința. Rio Santo își încrunță ușor sprîncelele. Văzu o lacrimă prelingîndu-se din genele Opheliei.

Acum ştia ce voia să cunoască, ceea ce se temea să afle. Luă din nou mina contesei, o sărută cu răceală şi se îndreptă spre uşă.

Oh, milord! milord! strigă Ophelia ale cărei lacrimi plină atunci stăpînite izbucniră. Nu mă părăsi astfel!

Rio Santo se opri. Privirea lui era plină de tandreţe şi milă.

— Te căseşti, nu ăi aşa? spuse el. Oh! te cred! ai vrea să-ţi răscumperi cu orice preţ imprudenţa.

Cu preţul singelui, milord! îl întrerupse Ophelia împreunîndu-şi minile şi ridicînd spre el o privire rugătoare.

— Cred, biată Ophelia, cred... repetă Rio Santo. Eşti bună şi mă iubeşti. Regretele tale sînt sincere... dar un cuvînt odată rostit nu mai poate fi luat înapoi.

— Deel! ştii tot? murmură contesa.

— Mă temeam milady, dar nu ştiam nimic. Te-ai trădat singură. Atîdată erai atît de bucurasă cînd mă vedeai! Iar azi mă întîmpini cu lacrimi!

Se opri, apoi continuă calm.

— Ne-aşteaptă o mare nenorocire, doamnă!

— Cum! strigă contesa disperată. Primejdia s-a apropiat... şi viaţa ta!

— Viaţa mea! o opri Rio Santo zîmbind trist. Nu-îi vorba de viaţa mea, doamnă. Oare nu era de-ajuns cea a domnului Weber?

Contesa simţi cum i se usucă lacrimile pe obraji şi sprijini.

— Oh! milord — murmură ea îngroşită — mă tem că te-nţeleg.

— Într-adevăr, mă-nţelegi, milady... indiscreţia domnilor a condamnat un om, dar nu stă în puterea domnilor, nu stă în puterea nimănui să mă condamne pe mine!

Ophelia se ridică şi ingenunchă.

Indurare, don José! Indurare pentru ei! spuse ea.

Rio Santo o luă de mînă şi se aşeză lângă ea.

— Biata Ophelia! murmură el. Cîte neajunsuri ţi-a pricinuit dragostea mea! Eşti într-adevăr cea mai nobilă şi mai frumoasă dintre femeile pe care le păstrez în amintire. Te iubesc la fel de mult, mai mult chiar decît altădată, nu se va putea spune că-ai ingenunchiat zadarnic în faţa mea. Aşeză-te la masă, Ophelia, ia o pană, şi scrie-i onorabilului Frank Percival.

Contesa se supărase numaidecît. Rio Santo se sprijini de spătarul fotoliului ei.

— Aș vrea să-ți pot spune pur și simplu Perceval n-are de ce să se teamă de mine, aș vrea, căci cele mai înfrînte dorințe ale tale sînt pentru mine porunci! . Dar eu nu-mi aparțin și ceea ce pare că-i voința mea nu i decît destinul meu. N-am fost oare silit atunci să părăsesc viața minunată pe care o duceam în preajma ta?

Scrie, te rog.

Lady Ophelia își mule pana în călimară, iar mărșăzura continuă

— Scrie-i onorabilului Frank Perceval că-l așteptîm mîine seară în trăsura ta, în fața teatrului Saint James, colț cu Duke Street. Mîine seară, la orele nouă.

Ophelia scrisese:

— Va trebui să merg acolo? întrebă ea.

Trăsura ta, milady — pe Frank Perceval îl voi în-țîmpina eu.

Ophelia se întoarce brusc și-aruncă spre Rio Santo o privire neînfrîntă.

— Îți dau cuvîntul meu de gentilom — încheie mărșăzura, răspunzînd privirii ei — că viața lui Perceval va fi cruțată. Scrie adresa, căci orele noastre sînt numărate.

Lady Ophelia mai șovăia își amintea de cavalerul Weber.

În timp ce contesa ezita, Rio Santo se uită la ceas, apoi își luă pălăria de pe mobilă.

— Doamnă — spuse ei înclinîndu-se — numai o datorie imperioasă mă silește să mă ndepărtez atît de repede. Îmi face impresia că vrei să te mai gîndești. Gîndește-te Mîine, lui vei comunica ce ai hotărît. Ți-am spus care-i singurul mijloc de-a izbăvi viața onorabilului Frank Perceval.

Într-o clipă Ophelia rămase pe gînduri. Avea, în mod cert, motive ser-oase să mediteze.

Se gîndea care la primejdia care-i amenința pe Frank Perceval?

Vai Lady Ophelia era o femeie generoasă. În sufletul ei se afla tot ce poate fi mai demn, mai sensibil, mai bun. Dar o dragoste care suferă nu se poate gîndi decît la ea. Înălți Ophelia uitase de scrisoare, iar gîndurile ei rătăceau printre numeroasele amintiri ale unui trecut prea scump.

Scrisoarea neterminată o trezi în cele din urmă. Amintirile pladaseră cu multă elocvență, fără ca ea să-și dea seama, cauza marchizului semnă scrisoarea fără să mai reflecteze, scrisă adresa și-o aruncă în cutia pentru corespondență din care Joan avea să-o ia a doua zi.

Indoielile acestea, îndreptățite și jignitoare — murmură ea — Indoielile acestea îl îndepărtează de mine. Toți bărbații se bat în duel — iar domnul Weber a murit cu spada în mână — Oh! Dar duelul acela a fost straniu, Doamne!

Rio Santo urcase de mult în trăsură. Bembo observase un nor pe fruntea lui în clipa în care se așezase pe pernele de mătase, iar când vizitului întreabă încotro s-o ia, marchizul îi răspunde distrat:

— Nu știu.

— Ne întorcem la Irish-House, nu? întreabă atunci Angelo.

— Nu — nu — răspunde marchizul care părea absorbit. Când ne vom întoarce la Irish-House, Ange, se va fi lăsat de mult întunericul.

Apoi, adresându-se vizitului, adăugă hotărât:

— Cornhill, magazinul Falkstone!

Caleașca porci numădechi.

— Ange — continuă Rio Santo cu emoție în glas — vorbești adeseori de primejdii — primejdia s-a ivit.

— Cu-atît mai bine, milord! exclamă Bembo. Pe toți îngerii, călăuzitorii mei, cu-atît mai bine!

Marchizul scutură încet din cap.

— Ah! spuse el. Dacă n-aș fi însoțit cele șase zile!

Dar poate s-au lucrat alții pentru mine. Am să aflu. Corespondența mea secretă m-așteaptă la casa de comerț. Oricum, clipa a sosit. Ange. Un cuvînt scăpat din imprudență — Ah! Să nu-ți împărtășești niciodată secretele unei femei, Bembo! — Un singur cuvînt poate grăbi deznodamîntul — slab sau puternic, va trebui să lupt.

Voi fi alături de dumneavoastră, milord! spuse Bembo cu violența caldă a devotamentului său.

Îți mulțumesc — Știu că viața ta mi se aparține, Ange.

Îi luă mina și-o ținu multă vreme într-ale sale, ca și cum s-ar fi cufundat el însuși în adîncile-i meditații.

— Zărurile au fost aruncate — murmură el în cele din urmă. Dumnezeu aibă în pază Irlanda!

— Dumnezeu alină în paza Irlandei! repetă Bembo fericit.

Marchizul tresări la auzul acestei voci străine care-l reproducea gândul, pînă atunci atît de bine ascuns în el. Privirea îi scîlpi, învăluindu-l pe Bembo care, tulburat de strălucirea aceea extraordinară, își plîcă ochii.

Îți mulțumesc — spuse din nou Rio Santo, a cărui voce părea plină de o melancolică amărăciune. M-ai speriat, Ange, căci aceste cuvinte rostite la Londra sună ca un teribil semnal de război. Iar cincizece ani de eforturi, prietene, mi-au conferit dreptul de-a da eu însumi acest semnal.

Caleșca se opri în Finch Lane, colț cu Cornhill.

Rio Santo conștinuă pe-un ton degajat.

— Prin urmare, lăți-te aghiotantul meu, care . Nu ți-am spus nimic, dar te-am lăsat să băculești și asta-i o dovadă de încredere.

— Am înțeles perfect, milord, și-aștept să mă folosești.

— Nu vei aștepta mult, Bembo. Mai întâi, îți încredințez misiunea de a-i aduna pe toți Lorzii Noapții în sale din White-Chapel, chiar în scara asta. Eu voi fi acolo peste două ore. Trebuie să-i găsesc pe toți laolaltă.

— Îi veți găsi, milord.

— La aceeași oră trebuie, de asemenea, să am informații despre stadiul lucrărilor din Prince Street. căci vom avea nevoie de munti de aur, Bembo.

— Veți avea informații precise peste două ore.

— Pe curînd, deci! spuse Rio Santo sîrînd din trăsură și cotînd pe Finch Lane, pentru a ajunge în strada noroloasă unde se afla întreprinderea Edward and Co.

Trăsura continuă să staționeze în fața magazinului de bijuterii Falkstone.

Bembo ieși pe ușa ceaaltă și urcă într-o altă trăsură.

În magazinele Edward and Co., ale căror obloane erau ermetice închise, nu exista nici un fel de lumină, dar Ereb, micuțul negru, care-și părăsise scaunul de la spațiile trăsuri de îndată ce Rio Santo pusese piciorul pe trotuar, scoase din zîn o cheie cu orificiul pătrat, cu ajutorul căreia răsuci o plăcuță de aramă, făcînd să iasă în afară broasca ușii principale. Cu o a doua cheie, mai mică, sili ușa să se răsucească în țișină.

— Du-te și bate gongul în salonul din mijloc — apuse
Rio Santo

— De câte ori?

O singură dată.

Negrișorul o luă înainte Rio Santo îi urmă și pătrunse curînd în salonul fără ferestre, cu șase uși, în care l-ăm văzut, sub numele de Edvard, împreună cu domnul Smith, doamna Bertram, domnul Falkstone, zărafii Walter și maestrul Peter Practice, teatral și cămătar

Ecoul gongului mai răsună cînd una din cele șase uși se deschise și Fanny Bertram își făcu apariția

Este un lucru stabilit oricărui femeii care a păcătuit l se spune fie Metasalina, fie Magdalena Nu se vorbește decît de extreme desfrîul sau călnța acestor verdicturi oamenilor

Fanny Bertram își permitea să nu fie de acord Nu era nici Metasalina, nici Magdalena Desfrîul ar fi degustat-o, călnța nu se potrivea cu firea ei indolentă de creolă Se simțea plină și obosită, iar dacă uneori suflul i se reînuflețea, regăsindu-și elanurile tinereții, se avînta spre-o amintire

Fanny nu mai iubea, pentru că iubea prea mult, sau poate fiindcă u tumult bărbat pe care-l îndrăgea o făcea să-l disprețuiască pe ceilalți pe care l ar mai fi putut iubi

Se culunda, totopăită, în apăsia ei, revemîndu-se să-l dea uitării pe bărbatul care trecuse prin viața ei ca un meteor După fericirea pe care l-o aruncase în trecut, nu mai dorea altă fericire

Și totuși, Fanny păcătuisese mult înainte de-a fi iubită marchizului de Rio Santo, care-o răpise într-o zi, pentru a se descolora de ea în cea următoare

Acum își depăna amintirile și acea unică zi era de-ajuns pentru a-i umple viața De multă vreme nu-l mai iubea pe marchiz cu-aceea dragoste care spîta poftele și simțea gelozia, dar își simțea inima la adăpost de orice ispită

Cînd intră în salonul din mijloc, Fanny Bertram avea în mînă o casetă încrustată

Dă-mi-o, Fanny, dă-mi-o! strigă marchizul luînd repede caseta Sunt multe scrisori?

— Multe — răspunse creola, apăsîndu-se lîngă marchiz

— Unde-i cheia?

— Lasă-mă pe mine s-o deschid, Edward, ție-ți tremură mîna ...

Într-adevăr, mîna lui Rio Santo tremura. De îndată ce Fanny răsuci cheia în broască, mecanismul deschise capacul și privi îndăuru.

Erau vreo douăzeci de scrisori. Dintr-o singură privire Rio Santo descoperi un plic din hîrtie de proastă calitate purtînd pecetea poștei irlandeze.

Scose un strigăt de bucurie și desfăcu plicul.

CAPITOLUL XXXI

SCOPURI NOBILE

Fanny Bertram continua să șadă calmă. Lângă Rio Santo, deși scrisoarea din Irlanda, dorită cu-atîta înfocare, și deschisă acum, se afla la dispoziția privirii ei.

La rîndul său, Rio Santo nu se gîndea deloc să se ferosească. Citea cu lăcomie, fără să se teamă. El care se priva de orice sîrîcin numai să n-aibă nici un confident, își dezvăluia acum o parte din taină unei femei!

Rio Santo era singurul om din lume care-o cunoscuse pe Fanny Bertram mai bine decît se cunoscuse ea însăși! Era femeia ideală spre a i sluji drept confidentă, jucînd de minune rolul unei casei a cărei cheie o avea ei, Rio Santo.

Acolo se concentra vastă sa corespondență venită din aproape toate colțurile globului. Numai ei îi erau adresate scrisorile atelea pline de evenimente și de uneltiri, din care cea mai insignifiantă ar fi motivat zece acuzații capitale. Știa care Fanny Bertram acasă lucru? După toate aparențele, nu. Dacă ar fi știut, probabil că s. ar fi jucat rolul a fel de bine, deoarece curajul este o calitate care nu lipsește n. ei unei femei.

Între timp, Rio Santo își devora scrisoarea din Irlanda. Pe măsură ce citea, privirea i strălucea tot mai mult, iar fruntea i se lumina de bucurie.

Zece mii exclamă ei în oile din urmă entuziasmat. Zece mii de mînd curajoase și cinstite!

Fanny, care-l privea cu admirație, tîndu-i la această izbucnire neașteptată.

— Vrei să te războiești cu cineva, milord? Întrebă ea.
Credes că-i departe de adevăr

Rio Santo nu răspuse. Un nou gând îi trecu prin minte.
Fruntea i se întunecă deodată.

Dar scrișoarea datează de-acum zece zile! murmură el.
Oamenii trebuie să fi venit... și eu încă nu sint gata!

— Scrișoarea a sosit chiar în ziua când ți-am numărat
zece mii de lire... spuse creola.

— Trebuie să mai fie una.

Rio Santo răsturnă caseta. Două scrisori îi izbirlă privirea.
Una de la Londra, datată în aceeași zi, avea adresa
aceluia de-aceluși mănă ca prima scrisoare. Cealaltă purta
un timbru din Irlanda. Scrișul acesteia din urmă nu trezi
curiozitatea lui Rio Santo. O desfăcu pe cea de la Londra.

Scrișoarea era un fel de corolar al celei din Irlanda, vestind
plecarea a zece mii de irlandezi ce se îndreptau spre Londra
în grupuri mici și pe diverse căi și-i înfruntau pe marchiz
de sosirea acestei armate.

La ora aceea Rio Santo avea la Londra zece mii de
soldați irlandezi, adică toate oamenii foarte curajoși și în-
fometați, aprigi și gata de orice.

Se răsturnă în fotoliu, iar Fanny Bertram îi auzi mur-
murând:

Oh... cele șase zile înalte!

Rio Santo își reveni și trecu rapid în revistă celelalte
scrisori. Erau de toate sorturile, multe scrise în argoul pe
care savanții de la Royal Society ar fi avut mult de furcă
încercând să le înțuească.

Cu toate minunile și în fiecare găsi o veste bună pen-
tru planurile sale. Totuși mergea strună în ziua aceea. Din
fiecare punct al globului i se trimitea o armă împotriva
puterii lui său înarmat.

Astfel când asternu în fața lui toate acele scrisori care,
într-un consens unanim, îi făgăduiau succes și victorie,
un imens orgoliu îl cuprinsese sufletul. Chipul mândru îi fu
iluminat de-o surcolă de atotputernicie. Se simțea, ca și
arhanghelul rebel, în stare să lupte și împotriva lui Dumnezeu.

Fanny își plecă ochii suspinând.

Rio Santo se ridică și făcu un pachet din toate scriso-
rile. Atingându-le, degetele sale fremătau de-o plăcere
aproape războinică. Simțea în mână un exploziv capabil
de-a sfărâma un imperiu.

— La treabă! spuse el, fără să-și dea seama că vorbea.

În clipa cînd se îndrepta spre usa ce ducea spre birourile Edward and Co., vocea blîndă a doamnei Fanny îl opri.

Milord — spuse ea — ai uitat o scrisoare.

Rio Santo se întoarse în grabă.

Într-adevăr — spuse el sîrîtînd mîna femeii care devenise palidă. Tu ești genul meu bun, Fanny. Vezi, zi și noaptea asupra tanelor mele, fără a încerca să mă pătrunzi vreodată. Mi-ești cel mai bun prieten.

Fanny întinse scrisoarea lui Rio Santo care o luă și-o deschise.

— Să uit eu o scrisoare din Irlanda! Îngîmă el surizînd.

Fără să se oprească la prima pagină, căută mai întîi încheietura. Abia o descifrase, cînd o expresie de respectuos i se întipări pe fața. Se așeză din nou și citi scrisoarea de la un capăt la altul, de două ori.

Iată care era conținutul scrisorii.

„Milord,

Deși părerile noastre se deosebesc în esență, și cu toate că avem idei diametral opuse asupra mijloacelor prin care am putea oferi acumpel noastre Irlandei rangul ce i se cuvine printre națiuni, nobilul dumneavoastră devotament, dragostea fierbînte de patria comună n-au putut lăsa indiferent pe omul a cărui întreagă viață este închinată Irlandei, omul a cărui pasune este fericirea poporului irlandez.

Diferitele prilejuri pe care le-am avut de a discuta cu Senioria Voastră m-au umplut de admirație pentru profunzimea de gîndire, justetea extraordinară a ideilor și puternicele resurse ale spiritului dumneavoastră culesător.

Firește, milord, dacă războiul efectiv pe care Senioria Voastră avea atunci de gînd să-l declare împotriva^{***} s-ar fi sfîrșit printr-o înfrîngere, aceasta s-ar fi datorat exclusiv Senioriei Voastre. Aveți genul de-a pregăti, curajul de-a duce la îndeplinire.

Dar, jupta este prea inegală, milord. Poate va veni o zi cînd șansele se vor echilibra între cele două țări. Aceasta se va întîmpla atunci cînd rușinoasele nedreptăți ale Angliei, vizibile pînă și pentru engiezi, ne vor oferi alinaș prețios chiar în rîndurile dușmanilor noștri, aceasta se va întîmpla atunci cînd un strigăt prelung de dezaprobare se va ridica din toate colțurile Europei, transformîndu-se

Într-o condamnare a unui guvern egoist și miserabil al cărui proconsul necinstit își întind mâinile lacome spre nefericita noastră patrie

Dar până atunci milord, trebuie să așteptăm învingși, vom deceda și mai mult, învingători, va trebui să colaborăm cu foștii noștri Ireni

Milord, nu mi-ai vorbit niciodată despre planurile dumneavoastră, dar cunoșcându-vă bine inteligența deosebită, nu mi pot închipui altceva decât că urmăriți să înarmați strălădărea împotriva Angliei. Credeți că în felul acesta s'ajunge la Irlanda, milord?

Îndrăznesc să cred că sînt un patriot tot atît de înfocat ca și Senioria Voastră, singura diferență dintre noi, în această privință, este că, deși îmi iubesc mult țara, nu nutresc nici un fel de ură. Consider că Dumnezeu n-ar fi de acord să doresc pierrea Angliei, a acestui popor mare și sîntos.

Milord! nu este întotdeauna necesar să distrugi pentru a clădi

Eu vreau ca Irlanda să fie liberă, asta tot, dumneavoastră, milord, vreți ca Irlanda, cucerindu-și libertatea, să angajeze năchere metropola făcînd-o la rîndul ei, sclavă. Senioria Voastră nutrește nu tî ură

În scrisoarea pe care îmi faceți cinstea de a mi-o adresa, îmi solicitați spre, mîi și părerile. Sprijinul, fie că e puternic, cum susțineți dumneavoastră, sau slab cum cred eu, nu vi se poate acorda, milord, decât dacă urmați calea legală și pașnică pe care am pășit eu mai mi. Irlanda m'a acordat încrederea ei, m'a străduiesc din răsputeri s-o merit, dar, din ziua cînd vă veți alătura nouă, milord, și veți merge cot la cot cu soldații „Desteptarii”, nu voi mai fi decât aghiotant, sau ministrul dumneavoastră, deose rece am încredere în capacitatea pe care o aveți și sînt convins că într-un geniu ca al dumneavoastră stă salvarea unui întreg popor, salvarea și gloria lui”

— „Desteptarea” murmură Rio Santo nerăbdător. Nu-l deeli un cuvînt!

„Desteptarea” continuă scrisoarea de parcă ar fi vrut să dea un răspuns acestei întreruperi. Așteptați cinci ani, milord, cel puțin zece și ecourile lui mi întregi vă vor retrimite acest cuvînt amplificat, amenințător și atît de înfricoșător încît Anglia se va cutremura din temelii numai cînd îl va auzi.

Cît despre statul pe care binevoiește să mi-l solicite
Majestatea Voastră, iată-l. Nu îngăduiți ca ura să vă domine
patriotismul. Așteptați.

Nu sînt considerat un om cu prea multă răbdare, mi-
lei: Dimpotrivă, foarte mulți mă reproșează violența, pa-
sivitatea și aceste acuzații glăsuiesc adevărul. Îmi
fărbesc singele în vine cînd mă gîndesc la robarea Irland-
dei dar, în secolul nostru, legea este o armă mai tăioasă
decît spada. Vreau să înving după lege, cu legea, prin lege.
Violența, pasiunea, mînia mea, toate acestea pot fi înbu-
șate. Știu să aștept. "

Rio Santo închise brusc scrisoarea și-o arzuiri, mototo-
lînd, în casetă.

Venind în contact cu răpunea aceea rece, entuziasmul
lui Rio Santo înghețase subit. Rămase cîteva minute ne-
mișcat, absorbit de gînduri.

Fanny, biata femeie, se căia că-l aștepta să citească scri-
marea aceea care-i schimba bucuria în tristețe.

— Acest om e-un avocat! spuse în sfîrșit marchizul
cu amărăciune și minie.

Apoi, își reveni numai de cît, ca și cum și-ar fi reproșat
cele spuse.

— Este o minte luminată — adăugă el — și-un mare
retășean, dar nu-mi cunoaște posibilitățile. El nu știe
cî.

Sorîsul lui triumfător reapăru, în timp ce cîntărea în
rețină pachetul de scrisori aflat mai înainte în casetă.

— El nu știe — continuă Rio Santo — că armata mea
își are nenumăratele sale batalioane dispersate în sinul
tuturor popoarelor aliate sau inamice Angliei! El nu știe
c-am propovădui peste tot, pretutindeni, cruciada im-
potrivă Marii Britanii! S-aștept, spune el. Dar am
așteptat cincisprezece ani. El nu știe asta! Ah! to-
tași într-un punct are dreptate. Urîsc Anglia aproape
tot atît de mult pe cît iubesc Irlanda. De aceea căile
lui legale și pasnice nu-mi sînt suficiente, de-aceia vreau
să distrug ca să clădesc; de-aceia nu vreau să mă aștept!

După cîteva minute, marchizul de Rio Santo solicită să
fie primit de Excelența Sa prințul Dimitri Tolstol, am-
basadorul Rusiei.

Diplomatul își terminase toaleta. Plecă la curte. Costa-

mai luț de feldmareșal strălucosa de-afta aur și diamante, scoțindu-i și mai mult în relief trăsăturile aspre.

Văzându-l pe Rio Santo, arboră o înfățișare afabilă și porunci să nu i se mai aducă trăsura.

Domnule marchiz — spuse el — vizita dumitale mă bucură nespun. Sper că vom avea multe de discutat.

— Foarte multe, milord — răspunse Rio Santo.

Printul se inclină grațios și-și conduse oaspetele până în apropierea șemineului.

Rio Santo luă loc, printul la fel.

— Domnu e marchiz — continuă aceasta din urmă — problema noastră merge bine. Am urmat întru totul instrucțiunile Senioriei Voastre și nu m-ar mira deloc dacă peste două sau trei luni.

— Prințe — îl întrerupse blînd Rio Santo — cu sau fără ajutorul Excelenței Voastre, totul se va așîrzi peste două sau trei zile.

CAPITOLUL XXXII

DIPLOMATUL

Uimit, printul Dimitri Tolstoi îl privi pe Rio Santo cu o figură care părea să spună: oare omul ăsta e-n toate mințile?

— Firește, milord — declară el după o lungă tăcere — vă sînt foarte devotat, dar nu se poate să ignorați tîrîgănele inerente negocierilor diplomatice. De șase zile am început o serie de demersuri.

Milord — îl opri Rio Santo — dumneavoastră le veți continua, dar eu n-am timp să-aștept rezultatele. Am nevoie de-un avans asupra lor. Excelența Sa nu crede că o promisiune poutică poate fi scontată întotdeauna ca o politică?

Dacă Senioria Voastră ar binevoi să fie mai explicit ..

— N-ați înțeles mai bine, prințe, pentru că-ați înțeles perfect. Dar Excelența Sa are timp să reflecteze. Reflectați, milord.

Diplomatul ajunse la concluzia că n-avea altceva mai bun de făcut decât să profite de-această îngăduință. După câteva secunde, continuă cu o evidentă proastă dispoziție:

— Pe legea mea, milord, cu riscul de-a vă face impresia unui spirit obtuz și opac, trebuie să recunosc că nu vă înțeleg.

— Dumnezeu n-ar fi de-acord să pun la-ndoielă cuvântul Excelenței Voastre, așa că am să mă explic. Între complicități, milord, trebuie să existe sinceritate.

Totalul își reține un gest de violență negare.

— Comp., ce sau colaborator, milord — continuă marchizul — termenul n-are nici o importanță. Sint absolut convins că n-aveți de gând să negați participarea dumneavoastră la o operă pe care împăratul, stăpînul dumneavoastră o onorează cu înalta sa aprobare. Iată despre ce-l vorba. Cred că v-am mai spus, lădălia în care mă veți ajuta nu-l decât o participă din planul meu de luptă. Principalul nu este deci să se reușească efectiv și complet, ci să se ajungă la un rezultat care, real sau fictiv, să se poată combina cu alte arme și să a uite lupta ce se va da. Mai tirziu, cînd se va obține succesul deplin, cînd se va ncercui Anglia această gigantică țară, cu-o barieră de netrecut pentru produsele sale, faptul nu va fi deose inutil, căci colosul nu se va prăbuși deodată. Dar, în momentul de față, e vorba de-o fantomă, de-o apărerență, de-o amenințare. Ați început să mă-nțelegeți, milord?

— Voi înțelege mai bine, domnule marchiz, dacă-mi veți explica mai pe larg.

Fie. Aș vrea, milord, ca măsura pe care Excelența Voastră crede c-o vor lua, peste vreo două sau trei luni, domnii ambasadori ai puterilor străine, să constituie subiectul tuturor conversațiilor, mine „a Bursă”.

— Cum, domnule? strigă prințul, încruntîndu-și sprincelele. Un asemenea subiect să fie coportat la Bursă!

— Aș dori, milord.

— Dar Senioria Voastră nu se gîndește că există primejdia ca astfel să fie compromis numele împăratului.

Ba da. Numele împăratului trebuie rostit. Lucrul mi se pare absolut indispensabil.

— Iar mie mi-l e absolut imposibil — răspunse prințul pe un ton hotărît.

— Nu-l posibil ca acesta să fie ultimul dumneavoastră cuvânt, milord, căci scrisoarea împăratului.

Considerați deci că Majestatea Sa ar consimți la imprudentul demers pe care voi-l propuneți? strigă Tolstoi.

Nu, milord, firește ca nu — răspuse rece marchizul. Nu pot crede așa ceva. Majestatea Sa Imperială este un prea fin politician ca să

Diplomatu... se ridică și și împinse scaunul cu violență.

Atunci — spuse el, dînd friu liber furiei stăpînite data trecutii și minții actuale — atunci, domnule, propunerea dumitale trebuie considerată ca o jignire evidentă.

Vai, prințe! vai! rosti grav Rio Santo. Devotamentul dumneavoastră nemărginit nu poate trezi nici măcar umbra unei îndoieli. Niciodată Majestatea Sa n-a avut un slujitor mai sigur, mai de nădejde.

Furcă, ză Tolstoi se domoli încă o dată. Un fel de leroare instinctivă îi apăsă în privire.

— Milord — spuse el, așezîndu-se din nou — am crezut — mă gîndeam — accept cu plăcere explicațiile Senioriei Voastre.

— Dar Excelența Voastră e de-acord cu scopul vizitei mele?

Tolstoi interogă cu o privire fugară chipul marchizului. Calmul desăvîrșit, împins pînă la indiferență, pe care-l descoperi pe fața lui părea să-l schimbe din nou cursul gîndurilor. În realitate tonul peremptoriu.

— Nu, milord, nu — răspuse el. Scrisoarea Majestății Sale, care se află în mîinile dumneavoastră.

— E clară, gîndiți-vă, prințe.

— Nu îndăjuns ca să autorizeze o trădare, milord! Cu un suris involuntar, Rio Santo răspuse.

— Înțeleg eroarea Excelenței Voastre numai la gîndul unei trădări.

Ce vreați să spuneți, domnule? strigă iar Tolstoi, reluîndu-și atitudinea de spadajin. E pentru-a doua oară cînd cuvintele dumneavoastră au un accent de perasi-lare.

Departe de mine acest gînd, milord. — Vă rog să fiți convins, vă conșur, n-am vorbit niciodată mai serios. — Într-închipul, spuneam, că Excelența Voastră are eroare numai la gîndul unei trădări, cu-atît mai mult cu cît aceasta nu i-a reușit odinioară.

Tolstol se făcu roșu de furie izbucnind într-un râs amar, spasmodic, își dădău dinții ascuțiți și albi ca ai unei jivine sălbatice. Avea ceva din atitudinea amenințătoare a tigruului, gata să se repeadă asupra prăzii sale.

— Cine v-a spus asta? întrebă el cu glas sugrumat.

— Nimeni. Am știut-o.

— De unde?

Este o povestioară, milord — răspuse Rio Santo opunând brutalei violențe a lui Tolstol excesul unei curtoazii exagerat de ceremonioasă. Mi-ar face plăcere s-o istorisesc Excelenței Voastre. După cîte îmi amintesc, era în 1812. Mă aflam la Petersburg, sub numele de contele Policeni.

— Policeni! repetă Tolstol.

— Da. În viața mea am purtat mai multe nume. Există, pe vremea aceea, un tînăr gentilom destul de bine văzut la curte, contele Dimitri Sprauskov care, pentru un motiv sau altul, a fost acuzat de înaltă trădare.

— Dar a fost judecat, milord — îl întrerupse Tolstol agitat — judecat și absolvit de acuzarea aceea calomnioasă. Ați greșit mizând pe acuză tristă amintire.

— Contele Dimitri a fost achutat din lipsă de dovezi, milord.

Calomnia n-are niciodată dovezi, domnule. Și, pe sfîrșitul Nicolae, contele Sprauskov, devenit prințul Tolstol, n-a încetat de-atunci să țină capul sus, mă suziți, deoarece a fost acuzat odinioară pe nedrept.

— Fiecare își ține capul cum crede de cuviință, milord. Spuneam deci că Excelența Voastră a fost achitată din lipsă de dovezi.

— Și, mă rog, la ce concluzie vreți s-ajungeți, domnule? întrebă trufaș Tolstol.

Dacă Excelența Voastră binevoiește să-mi îngăduie, îmi voi continua povestirea. Pe vremea aceea, contele Sprauskov avea ca amantă o foarte frumoasă italiancă, foarte frumoasă, milord, trebuie să recunosc, pe nume signora Palianti.

Intr-adevăr — murmură diplomatul.

— Nu știu cum s-a făcut. Se pare că Sprauskov, în timp ce se afla închis, a-nceput să regrete faptul că avusese prea multă încredere în frumoasa lui amantă, terminându-se de nște mărturisiri, ba mai mult, de dervă-

Întrearea unor documente a unor piese importante .
nişte dovezi .

— Bine, domnule, dar! vru să-l întrerupă ambasadorul.

— Dați-mi voie, milord — continuă calm Rio Santo — spuneam că era vorba de nişte dovezi. Într-adevăr Fie că făcea sau nu parte din complot, signora Pallant se afla în posesia unor scrisori, a unor liste, a unor registre cu partidă dublă ale conspirației. Să nu uităm că ne aflam în Rusia. Oh! milord! Aș pune rămăgag că prințul Dimitri Tolstoi n-ar săvîrși astăzi o asemenea neabundență.

— Vreți să spuneți că

Permiteți, milord contele Sprauński, încercînd să repare greșeala printr-o alungăcie, i-a scris Laurei

— Pretindeți c-ați fost amantul ei! exclamă Tolstoi spunînd.

— Voi, milord — răspunse Rio Santo cu-o atît de perfectă stăpînire de sine, încît infumurarea prostescă a afirmației prințului trecu aproape neobservată. Acesta-l lucrul cel mai puțin important iar Excelența Voastră nu-mi poate cere să-mi amintesc exact. Dacă am avut ferocitatea, trebuie să se fi petrecut în perioada despre care vorbim, căci scrisoarea contelui mi-a trecut prin fața ochilor . .

— Infamie! bălgui Tolstoi. În timp ce eu eram închis!

— Nu cred să fi spus — îl întrerupse Rio Santo — că signora a acceptat arestarea Excelenței Voastre.

Își încheie fraza printr-o înclinare așoară, însoțită de-un surâs binevoitor.

Diplomatul se ridică a doua oară, tremurînd de minie și făcî un pas spre mîrchiz.

Acesta, fără să-și piardă zîmbetul, îi aruncă o privire de sus. Tolstoi avea ochii aprinși sub sprincenele-i încruntate.

Se opri copleșit de mînie dar și de-un sentiment de teamă. Îi trecu prin minte ideea că omul cu care stătea de vorbă avea o putere supraomenească.

Rio Santo își puse coatele pe fotoliu.

— Da, milord — continuă el — scrisoarea contelui Sprauński n-a ajuns numai în mîinile signorei. Din mîinile ei a trecut în ale mele.

— Și-ați citit-o?

Am săvârșit această indiscreție, milord

Tolstoi lasă să scape un blestem și începu să străbată pe apă mari salonul, marmurind stoprecași înăbușite. Rio Santo părea să nu se sînchisească de această plimbare funbândă, în timpul căreia prințul își oferi plăcerea de a lăsa de bronzul aurit al șemineului o Toghionl de marmură pe care-o cumpărase în ajun cu o sută de lire

Acest gest îi aduse o ușurare vădită.

— Pe onoarea mea, domnule marchiz — spuse el, după câteva secunde, pe un ton care voia să pară foarte degajat — nu știu ce fel de joc jucăm în seara aceasta. Iată, la urma urmei, ce mă privesc pe mine toate astea? Presupun că nu mă mai credeți gelos pe signora Palianti, iar în ceea ce privește scrișoarea mea, aceasta vă dă dreptul doar să mă socotiți vinovat, altă tot

Dați-mi voie, mi ord — continuă Rio Santo, a cărui voce deveni gravă. Excelența Voastră greșește nu-i tot. Dacă ar fi tot, povestioara mea ar fi lipsită de sare și m-aș vedea alint să-o închei cu-o maximă banală, ca, de pildă, aceasta e nebun cel ce-și încredințează secretele în mințile unei femei. Am un așirșit mai bun decât acesta, milord

— Ce mai e? Îngină prințul.

— Am venit în vizită la Excelența Voastră o-un scop precis. Cererea mea a și fost o dată respinsă și revin asupra ei

— Într-ai, domnule! spuse Tolstoi nerăbdător

— Iartă-mă milord, e nu numai foarte util, dar și absolut indispensabil. Trebuie să vă spun că, de cînd mă știu, am fost întotdeauna stăpînit de-o mare ciudată. Dealtfel, v-o recomand și dumneavoastră, milord, căc mi a fost o idee: na. Maria mea constă în a nu scăpa nici un prilej ce mi se oferă de a pătrunde în adîncul unei taine, fără a ști la ce-mi vor a și informațiile culese. Vedeti dumneavoastră, milord, cu numesc asta a înălmînjă a întimplare — și nu cunosc sol mai fertil decît hazardul. Recolta se lasă uneori așteptată, dar să mința uitată incolțește într-o bună zi pe neașteptate, iar recolta întrece ce e mai optimiste așteptări

Tolstoi își simțea inima cuprinsă de-o vagă neliniște. Înțelegea că Rio Santo descoperise la el un punct vulnerabil și nu știa cum să braveze. Stătea în picioare, cu brațele încrucișate, în fața marchizului care ședea, într-o

abitudine nepăsătoare, tolănit în fotoliu. Neliniștea creștindă a diplomatului era sugrăvită pe chipul său aspru.

Rio Santo continuă pe-un ton tăios

— Nu vreau să vă mai pun răbdarea la-ncercare, milord. După ce-am citit scrisoarea dumneavoastră, m-a trecut prin cap fantezia de-a vedea dovezile acelea pe care le-ați încredințat signorei Palanti.

Ce imprudent! Imprudent și amintit! murmură prințul minșos pe sine însuși!

Eu n-aș fi îndrăznit niciodată să atribui acest ultim epitet Excelenței Voastre — continuă Rio Santo. La început signora a refuzat să-mi satisfacă curiozitatea. Trebuie să adaug c-a rezistat multă vreme rugămintilor mele, cel puțin cinci minute, milord. Dar, oricât de încăpăținată ar fi fost, orice rezistență are un sfârșit. Signora a cedat. Am avut în mințile mele acele faimoase piese care mi au adus la cunoștință că erap în relații cu asociațiile secrete din Germania. Nimic cu lipsea din dosarul dumneavoastră. Cuvântări solemne, jurăminte scrise cu sange și pină și clădita listă a conjurațiilor!

Rio Santo începu să ridă. Tolstoi fierbea.

— Pe onoarea mea, era și lista acolo! continuă marchizul. O listă lungă plină de nume almandicoase, printre care figura, la loc de cinste, și cel al dumneavoastră.

— Și ce-a făcut Sensoaria Voastră cu toate hîrțogelele acelea? întrebă timid Tolstoi care abia mai putea să respire.

— Le-am restituit signorei, milord.

Din pleptul prințului, care-și înălță capul, izbucni o râsufare zgomotoasă.

— Aha! Le-ați restituit signorei? apuse el cu glasul ucele înăbușit care lîndea să devină provocator și amenințător.

— O, da, milord.

— Pe toate?

— Aproape.

Tolstoi se dădu îndărăt, ca și cum ar fi primit o lovitură în piept.

— Milord, n-am păstrat decît una — continuă Rio Santo cu implacabilul său aer curtenitor. Una singură, cea mai mică din toate, trei rînduri scrise și semnate cu ainge.

Jurământul bolborosi Tolstoi năucit

Exact, milord

— Jurământul prin care Doamne! Doamne!

Prin care jurați să împlântați pumnalul în inima
Măiestrății Sale

Doamne! Doamne! repetă bătrul diplomat devenit
neputincios ca un copil

Milord continuă marchizul — n aveam de unde
și știu sturci că Sprăunskov, prizonier al statului, care
incredinșase unei aventuriere secrete teribile, va deveni
într-o bună zi floarea diplomaților europeni. M-a im-
puns puterea obișnuinței. Am înșămănat la întâm-
plare. După cum vedeți, recolta n a întârziat prea mult.

Tolstoi nu răspunde imediat. Se trînti doborât, într-un
fotoliu. Avea halucinat. Mii de imagini amenințătoare
și bizare îi treceau prin fața ochilor. Întrezărea celule în-
tunecate, neafîșate întinderi înghețate ale Siberiei, pa-
reți strălucitor al călăului.

După câteva minute, își împănase fotoliul pe covor și
se aplecă de Rio Santo.

— Prinț mare — spuse el cu glas înăbușit — dețineți
scriboarea aceea domnule marchiz?

Asemenea lucruri se păstrează milord

Privirea lui Tolstoi, scintilind deodată, părea să-i mă-
soare pe Rio Santo cântărind șansele unei lupte disperate.
Rio Santo care înțelegea perfect sensul acestei priviri,
rămase neclintit.

O aveți continuă prințul — la dumneavoastră?

— Nu, milord

Dințorul Tolstoi i se infipseră în carnea buzei de jos.
Privirea i se stîlcase.

— Nu! repetă Rio Santo surzind. Excelența Voastră
credea. Nu cunoșc un portofel atât de vast încît să
poată cuprinde toate miciile talismane pe care le-am co-
lecționat astfel în cursul vieții mele. Jurământul dum-
neavoastră se află la loc sigur.

Unde? întrebă prințul, fără speranța de-a obține
un răspuns.

La Petersburg, milord

Tolstoi ridică asupra lui Rio Santo o privire de ură
nălmăcită.

Domnule marchiz — spuse el, strîngîndu-i mîna

treburilor — să vă ferească Dumnezeu să fiți vreodată în puterea mea, așa cum sînt eu acum în a dumneavoastră' Porunciți mă voi supune

CAPITOLUL XXXII

SIFONIERIA

Marchizul de Rio Santo își abandonează atitudinea nepăsătoare și schimbă numai decît tonul

— Nu mai avem decît foarte puțin timp la dispoziție, ca să discutăm despre afaceri, milord — spuse el uitîndu-se la ceas. Vă voi arăta ce aștept de la bunăvoința dumneavoastră îndatoritoare și care va fi rezultatul

Ei! domnule marchiz' replică diplomatul cu un zîmbet amar. În ce privește rezultatul, mă bîzui pe Senioria Voastră. Ați înțeles bine, încît vă veți atinge țelurile în cluda așteptărilor dumneavoastră înalte

— Prefer să nu las în seamă această mărturisire, milord — spuse sever Rio Santo — care m-ar putea duce la gîndul că Excelența Voastră se numără printre adversarii mei

Tolstoi tăcu.

— Milord — continuă marchizul, dînd vibrații profunde notelor grave și sonore ale vocii sale — nu credeți că unul dintre numeroșii dumneavoastră dușmani de la Curte ar fi fericit să intre în posesia scrisorii despre care vorbeam adîncuri?

În fața acestei amenințări, trăsăturile lui Tolstoi se contractară

Locuți un om învinș, domnule marchiz — spuse el anevole. Vă repet, porunciți mă voi supune.

— Nu va trebui să depuneți nici un efort, milord. Zvonul despre interdicția aplicată produselor engleze se va răspîndi de la sine la Bursă. Imi asum eu această mîsură. Rețeaua dumneavoastră se va mărgini să negați cu atîngăcie, atunci cînd vreun bursier înspăimîntat va veni la dumneavoastră acasă să vă ceară amănunte. Înțelegeți, milord? Va trebui să răspundeți în așa fel, încît

negațiile dumneavoastră să poată echivala cu-o mărturisire.

— Destul! — spuse prințul — veți fi satisfăcut.

— Dar Excelența Voastră nu dorește deloc să cunoască scopul?

— Nu, milord

— Mi-ar fi făcut plăcere să-i încredințez acest secret. Scăderea va fi subită și violentă, cu-atît mai mult cu cît alie zvonuri vor veni să se alăture acestei știri fatale.

— Ah! . făcu prințul care-și regăsi curiozitatea diplomatică.

— Da, milord. Guvernul a primit chiar astăzi și în decursul ultimelor săptămîni o mulțime de depese corespătore.

Rio Santo își scoase pachetul cu scrisori și le parcurea continuînd

— Trei aşezăminte ale Companiei au fost devastate de afghani. .

— Fleaci spuse prințul.

— Dati-mi voie. Intregul Sindhy a pus mîna pe arme, la îndemnul unor agenți misterioși care se crede c-a venit din Europa

— Ah! exclamă Tolstoi

— Canada de Sus (Nord) se află în plină revoltă, trupele regelui au fost înfrînte în două bătălii

— Oh! oh! Și cine-a pus la cale această revoltă, domnule marchiz?

— Niște răsculați oameni veniți din Europa.

— Ah! spuse pentru a treia oară Tolstoi, a cărui privire deveni temătoare și respectuoasă.

— Împăratul celest — continuă Rio Santo — a interzis comerțul cu opiumul pe tot teritoriul țării sale, sub pedeapsa cu moartea.

— Bravo exclamă involuntar diplomatul. Cine naiba ți-a dat mahnutoiului o idee atît de strălucită?

— Oameni îndatoritori, milord veniți din Europa

— Sînteți un mare politician, domnule marchiz — murmură Tolstoi.

— Altfelva. Statele Unite ridică pretenții în legătură cu Oregonul, vorbesc despre un război și o spun foarte răspicat. .

— Tot grație dumneavoastră?

Milord, Excelența Voastră este prea binevoitoare atribuindu-mi toate acestea. Cred că însăși lâcomia americanilor ar fi de-a uns ca să explice o astfel de acțiune. Se sustine totuși că rușii oameni veniți din Europa.

Diplomatul își arătă dinții lungi hohotind și ner și zgometos.

— Domnule marchiz — îl întrerupse el — toți acești oameni veniți din Europa seamănă teribil cu comas voiajorilor dumneavoastră politici, trimiși acolo să înlămînteze la întîmplare.

După cit se pare, vă place termenul — se mărgini să răspundă marchizul. Dar asta nu-i tot. În Irlanda s-a constituit un partid cu mulți adepți care renunțînd la orice politică a păcii a petițiilor inofensive și a temporizării, al cărui apăsător se cheamă Daniel O'Connell, vrea să scuture efectiv jugul și să-și câștige printr-o batălie drepturile ce nu i se recunosc.

— Așteptam această ultimă acțiune — spusese To stois. Senorita Voastră n-o uități nimic.

Oamenii aceștia curajoși milord — continuă Rio Santo — consideră că marele agitar este prea mult să treacă la acțiune. Ei spun că sufletului său generos, leul, îi repugna ideea de a recurge la ultima rată a popoarei, oprimate. Ei gîndesc că Daniel O'Connell, în vîdu genului, cu care a fost datuit — își face lucru sper să se succesească libertatea unei mari națiuni cu ajutorul, călăvii substituții legale. Legea engleză este și în favoarea lui și împotriva lui are texte pentru fiecare și, în timp ce el, tîrîgînează un jurnu corupți n-ar putea oare să-i cedeze de la rădăcină proiectele închizînd în vama lui porțile unei închisori?

— Acești oameni curajoși vorbesc despre aur domnule marchiz. Nu cumva mai e vorba și de-alteceva?

— Nu, milord. Asta-i tot în afară de câteva dezastre minore care vor trece neobservate cînd guvernul va intra în panică.

Rio Santo își puse scrisorile la loc în buzunar.

— Am uitat totuși să informez pe Excelența Voastră — adăugă el — despre creditul Companiei care-i zdrăcuiește de fuga simultană a jumătate din contabilități ei din India, unde s-a ruit un fel de epidemie neașteptată de falimente.

Oh! oh! oh! strigă prințul frecîndu-și mâna.

nile. Asta pune capac la toate! Pe sfântul Nicolae' milord, dacă-ai fi un agent al Majestății Sale Imperiale, în loc să acționești într-un scop necunoscut, care mi scapă și mă neliniștește, v-aș sluji ca valet!

— Vă mulțumesc, milord. Dar nu acesta-i capocul.

Capacul constă în mica operație financiară la care veți binevoi să mă ajutați. Un singur loc a rămas deschis creditului Angliei. Europa, unde comerțul ei, violent atacat în cele patru colțuri ale lumii, ar putea încerca o retragere. Acesta-i locul în care Excelența Voastră va sta de strajă.

Lovitura pe care-o veți da, fără să vă stinghezească prea mult, va desăvîrși dezastrul — scăderea de milne — sau de poimîne — căci îmi lipsește o ultimă înformație care trebuie să fixeze data — va avea toate aspectele unei catastrofe. Mă veți înțelege, milord, când vă voi spune că am la dispoziție cinci sute de mii de lire. Or, după cîte știu, Trezoreria n-are în casă mai mult de-un milion.

Dar mă e Compania Indurilor — spuse prințul.

Compania Indurilor nu poate s-ajute pe nimeni în clipa de față.

— Dar banca?

— Banca? Milord, la ora despre care vă vorbesc, Banca va trece de partea noastră și nu va face plăți decît pentru noi.

— Cum așa? spuse Tolstoi ulmit.

Rio Santo se ridică.

— Milord — replică el salutînd în semn de rămas-bun — nu stî-n puterea mea să vă satisfac curiozitatea. Milne, voi avea cinstea să vă dau vești noi.

— Doamnele marchoz, voi aștepta ordinea dumneavoastră.

Tolstoi se conduse oaspetele pînă la ultima treaptă a peronului. Urmări cu privirea trăsura purtată în galop de cai și mînușă și-n privirea lui nu mai scintela nici un fel de ură.

E de prisos să încerci a te lupta cu acest om! — murmură el în timp ce se întorcea încet în salon. Preferabil e să nu-i ieși din vorbă. În sfîrșit! Trebuie să mă duc la Curte. Pe sfântul Nicolae! Poate-i ultima mea vizită!

La colțul străzii, trăsura lui Rio Santo se opri. Surugul coborî și-o luă pe jos spre Irish-House. Ereb se urcă în

locul lui și, fără să întrebe în ce direcție trebuia să meargă, lăsă cei patru cai în galop.

În timp, acesta, cavalerul Angelo Bembo își îndeplinisese o parte din misiune, și i convocase pe Lorzi Nopți. După aceea, se îndreptă spre Prince's Street (Bank).

La colțul format de aceasta stradă și Poultry, vizavi de colțul Cornhillului, exista, la parter, o clădire curată și proaspăt spătată, care jumătate era ocupată de frumoasele prăvălii de fructe deschise spre Poultry și Price's Street.

Bembo se opri în fața acestei clădiri.

Totul avea acolo un aspect onest, serios, lipsit de agitație. Era, evident, locuința unui quaker sau a unuia din acei presbiterieni, scoțieni, de viață veche care se hrănesc cu texte din evanghelie și vasează, în nevinovăția sufletului lor, capete tăiate de regi și alie fleacuri biblice.

Se exercita, doar pentru întreținerea trupului și spre a nu se lăsa spiritul pradă demorului trândăviei, un comerț foarte modest de silonerie.

Mașterii erau rari. Înălțarea gravă, rece, taciturnă a patronajului, sau mai bine spus a patronilor, căci la tejghes se aflau două persoane îndepărtate mai mult decât străgese și dacă n-ar fi fost basatul de prăvălie un irlandez lung și slab, cu o fire acceptabilă, prăodănarea ar fi rămas fără clienți.

Dar asta îi interesa prea puțin pe sfântul Jedediah Smith care, nepreocupat de micile probleme ale acestei lumi, își petrecea viața cum spunea el, „în cele ale sufletului și chinându-și trupul”.

Bembo era grăbit. Intră repede în biroul în care domnul Smith citea cu voce tare și formătoare un capitol din Biblie.

— Ce dorești? întrebă acesta din urmă, întrerupându-și lectura, dar fără să și ridice privirea protejată de-o imensă apărătoare verde pentru ochi.

— M-a trimis domnul Edward.

Domnul Smith închise repede Biblia.

— Încet, signor, încet! spuse el. Spune-mi Jedediah Smith. Vezi doar că e un loca public.

— Ei bine! Domnule Jedediah Smith — continuă Bembo — am fost trimis să află în ce stadiu se află lucrările.

— Vorbește mai încet, signor. Lucrările? Dumnezeu

ne-a binecuvîntat eforturile și sîntem foarte aproape de țintă.

— Milord dorește un răspuns mai precis — spuse Bembo.

— Milord va fi mulțumit, signore. Te rog să lei loc o clipă.

Jedediah Smith îi întinse Biblia în quarto cavalerului Angelo Bembo, așa cum este obiceiul să oferi o revistă sau un ziar cuiva care urmează să aibă răbdare și să aștepte. În același timp, trase cu putere de cordonul unei soneri care însă nu se auzi zburînd.

Bembo lăsa loc, după ce atrăsese atenția că era grăbit.

După un minut, se auzi un pas greu izbind la intervale regulate scîndurile scării oficiale.

— Haide domnule, haide! strigă Jedediah Smith.

— Mîi de tunete, la naiba! răspunse o voce cu umbru viguros. Soresc îndată.

— Cartea sfîntă gîlăsuiește să nu blestem! rosti patronul cu glasul lui formidabil.

— Trăzni-m-ar Dumnezeu, domnule Smith! replică bravul căpitan Paddy O'Chrane, care-și făcu în clipa aceea intrarea și-al cărui trup subînog leși oțit de încet din cușca scării, încît ai fi putut crede că n-o să apară întreg niciodată. Lua-m-ar dracu, domnule! Dacă așa scrie în cartea sfîntă, în definitiv e-o carte bună, trăzni-m-ari!

— Te am chemat — apuse Smith — să dai un răspuns acestui gentleman.

Paddy se întoarse spre Bembo și-l salută militărește.

— Și ce dorește să știe onorabilul gentleman? întrebă el.

Bembo îi repetă în puține cuvinte întrebarea pe care i-o pusese lui Smith. Paddy se îndreptă și și schimbă aspectul, de bălat de prăvălie, luîndu-și o înfățișare demnă de om conștient de propriul său merit, pe care i-l cu noaștem.

— Prin urmare, pentru numele lui Beizebuth! Să mă bată Dumnezeu, să mă bată ca pe un păgîn' spuse el. Pot aduce la cunoștința acestui gentleman, pe legea mea, că eu vorbesc unui bălat de prăvălie dintr-un public-house*, ci căpitanului Paddy O'Chrane, fost comandant al șelupel

* Cîrmă de mîșcă în original).

Hareng. al casei „Gween și Gween” din Carlisle, ma. de trănete!

-- Nu-i vorba de-asta spuse Smith - răspunse domnul.

Să-i răspund putrezi-mă-ar oasele să-i răspund! exclamă căpitănu! Foarte bine, domnule Smith, foarte bine! Nici eu nu vreau altceva, sau să fii ars, fără milă, pe vecie!

— Cătesă mintă glăsuiește să nu blestem! - murmură Smith în virtutea obișnuinței.

Foarte bine domnule - ce dracu! Foarte bine! Cătesă n. și ne nămic dămnescă n. facti să vorbească! Gură de iud! Aș vrea să știu pe legea mea, cui poate să-i strige! Căi despre întrebarea gentlemanului, nimeni n. ar putea răspunde mai bine ca mine în afară de nenora la via de namă! din carne, oase și gin, preacunoscutul Saunder Elfantul! Dar a ajuns în yincang încă Saunder și le să se poarte și cunoaște bunele maniere pentru a răspunde cum se cuvine la întrebarea gentlemanului!

Hemen totu din p. lor nerăbdător

Mă grăbesc! repetă el

Oho! Drace! Domnule! De ce n. ai spus-o de la-nceput! El bine Treaba merge aici! Dublinul n. a fost construit într-o singură zi de Dumnezeu! Și, ce distanță e de-aici până-n incinta Bănci. Saunder e-un cretin ticălos, dar e bătut cinstit - muncește și bea conștiința!

-- Dar n. știu unde-i acuma puțul?

— Puțul domnule? Vreți să spuneți tunelul, pentru numele lui Scarnotchi! Pe legea mea, e aici, sub picioarele d. mneavoastră și ale mele - ma. de trănete! Și sub țurloviele lui Mr. Smith, lua-mă-ar dracu!

— N. pot să cobor acolo împreună cu dumneavoastră? întrebă Bembu

Dacă puteți? Cred că da, domnule! Și totuși, nimeni în afară de mine nu-și prea vină acolo nasul! Ce părere aveți domnule Smith?

— Gentlemanul vine din partea Îndălțimii Sale - răspunse domnul Smith

— Ah! Bate-mă-ar dracu n. cap să mă bată! exclamă Paddy, scutindu-și respectuos pălăria și salutând pînă la pămînt! Sînt sluga gentlemanului și a celui ce l. trim. te pe legea mea, se schimbă chestia! Tunelul e aproape

gata, domnule, din moment ce înălțimea Sa vrea să știe și, dacă busola nu știe, mai avem cel puțin trei picioare pentru a năvăli ca niște oameni cumsecade în subterlurile Bănei. Era și timpul, zău așa, căci referențialul ăsta de Saunder, făptură cretină și beăloasă, nu mai bate decât dintr-o aripă și miroase a mort de la o postă. Vedetă dumneavoastră, domnule, au trecut nouă luni de când face pe artișta sub pământ și de-atunci a-nghițit mai multă bătură decât ar trebui ca să doborî zecă creștină. Să ne pedepsească Dumnezeu! Adică să ne orte, pe mîni și pe dumneavoastră, domnule — ca și pe Mr. Smith, dealtfel! Dar de vreme ce veniți din partea înălțimii Sale, consemnau gîndesc că nu-i pentru dumneavoastră și dacă vreți să vizitați tunelul.

Bembo nu si putu înăbuși primul impuls al unei curiozități îndrăznețe.

— Răspunsul meu către milord va fi mai precis — spuse el. Accept propunerea dumneavoastră, domnule.

Paddy O'Crane își îndreptă talia scurse, ca să și cîntece gîtlejul un triani-m-ar Dumnezeu! tunător, care-l făcu pe Smith să tresară, și-o primi, cu parul lui obșnuit, spre pînă în care cele șase picioare ale înălțimii sale îl spădură puțin câte puțin.

Cavalerul Angelo Bembo îl urmă.

La capătul de jos al scării se afla o mică salonerie, întru totul asemănătoare celor obișnuite din comerț. Căpitanul Paddy străbătu oficial fără să se oprească și, ajuns la extremitatea opusă, dădu la o parte un butoi uriaș care camufla o ușă.

Acolo începu tunelul săpat de Saunder Elefantul.

— Fir-ar să fie! domnule — spuse căpitanul — ertați-mă că v-o dau înainte. Mi-a la mine acasă.

CAPITOLUL XXXIV

SAUNDER ELEFANTUL

În 183... , exista la circul din Astley un clown pe nume Saunder Mass sau Saunder Elefantul, care stîrnea admirația tuturor cetățenilor de la periferia Londrei prin vî-

goartă să extraordinară. Acest Saunder era originar din Namur și se numea pur și simplu Alexandre. Era un bărbat de o înălțime colosală, un gigant limfatice, grec, tot, o replică belgiană a lui Goliath. Se spunea despre el că era în stare să săvârșească isprăvi cu totul ieșite din comun. Jen auzit doar pe Snaul afirmind că Saunder putea să ridice un cal.

Oricum Saunder Elefantul era unul din cele mai populare personaje ale Londrei. În primăvara anului 1837, an ce precede epoca în care se desfășoară povestea noastră, când deodată obșnuta circ a să trezit priviți de clownul lor favorit Saunder după și nimeni nu știa unde.

În timp ce lumea se preocupa de soarta lui Saunder Elefantul și petrecea timpul în mod nespas de agreabil, în compania căpitanului Paddy O'Chrane, care, cu-acesta prilej, își făcuse de cap timp de trei zile schimbând butura sa ieftină pe gin curat, ca să-i cinte în strună „măte-halei alea nenorocite preacinstițului și brevului Saunder”.

Toate acestea s-au petrecut în casa din Prince's Street, transformată în așonerie. După trei zile, festinul prelungit la care fusese invitat Saunder Elefantul luă sfârșit. Căpitanul îi puse în mână o sapă de forare și diverse instrumente de oțel, potrivite pentru acormonirea pământului fără a produce surpări și, chiar în încăperea în care am găsit butoiul acela uriaș mișcat din loc de Paddy, Saunder se puse pe treabă.

La început lucrul mergea foarte încet, căci omul habar n-avea de această muncă și inteligența lui nu era în stare să suplonească experiența. Pe de altă parte din exces de prudență și ca să nu trezească atenția vecinilor, n-avea voie să lovească și să desprindă pământul sau temelii prin pocuri violente. Așa cum se procedea de obicei când se făcă săpături. Trebuia să sape în tăcere, precum pătrunde viermele în fructul unde se cuibărește, doar forța brațelor sale de atlet și greutatea extraordinară a trupului său trebuiau să l sprijine în uriașa mișcare ce urma să fie îndeplinită cu încredere și răbdare.

Saunder vira în pământ sapa de forare, din oțel, bine ascuțită apoi o împingea cu toată greutatea corpului. Era metoda cea mai încreștă, dar cea mai sigură. Nu se auzea nimic afară, nu se auzea nimic nici chiar în bucol unde Mr Smith se stabili curînd cu Biblia și apărătoarea lui

verde, neabsorbind decât foarte puțin în zilele de piață ale întreprinderii comerciale Edward and Co.

Spre a se înțelege mai bine proporțiile imense ale operației la care era folosit astfel un singur om, trebuie știut că nu era vorba de străpuns un simplu drum îngust și lung în care cineva să se poată strecura pe burtă. Lorzii Noptii aveau nevoie de o galerie, o galerie în care să se poată umbla și alerga în voie.

Încă de la început, căpitanul Paddy O'Crane slujise drept etalon viz. Odată atinsă adâncimea la care urma să fie continuată paralel cu planul străii, galeria trebuia acrobată în așa fel încât să i îngâduie lui Paddy să stea drept. Asta însemna o înălțime de șase picioare.

Cît despre lățime, chiar și menajon-le enorme ale gigantului stăb, rău în chip fatal măsura. Pretinzându-se unde trecea el, domeniul aveau puterea să patrundă în urma lui, unul lângă altul.

Dimpotrivă, străpungerea fundăturilor cuses treaba începu să meargă ceva mai repede. Saunder căpătase experiență. Ori de cîte ori tirăncopul lui fără coadă pe care-l minuia cu arbele rabe, se afunda în pământ, o porțiune uriașă se desprindea și i idea.

În timpul nopții, niște cîruițe veneau la ușa sfoneriei și încălcau pământul aceluia în bătăie ușor de mînuit pe care Paddy le ridica el însuși din fundul galeriei.

Aceasta era partea cea mai primejdioasă a operației, deoarece vecinii s-ar fi putut mira văzînd agitația extraordinară din prăvălișoara fără prea multă clientelă, dar prăvălișoara din Poultry trag obloancurile de vreme ce în Prince's Street zidurile înalte ale Hăncii constituiau ele înșele o pavăză.

Cît despre paznicii de noapte care mai reprezentau pe atunci poliția din City aproape nu mai e nevoie să spunem că vedeau tot, dar treceau mai departe.

În văgăsurile, Saunder ducea o existență perfect pusă la punct. Bineînțeles, nu era niciodată această necesitate a sechestrării futeze cauza principală a așteptării lui. Într-adevăr, prima condiție a unei asemenea operații era secretul ei inviolabil, și absolut, or ce garanție poate fi mai bună, pentru păstrarea a cîreia? decât captivitatea omului de care cîrua indiscreției te poți teme? Saunder se afla acolo pentru a înlocui munca a zece oameni, care n-ar fi putut fi ținuți închiși decît cu forța.

El nu se plîngea în nici un fel de soarta lui. Se poate spune chiar că se afla acolo de bună voie, căci fascinația n-a fost acotită nicicînd violență. Un imens castron în lotdeauna plin cu giu, înlocuia cu folcă orice altă atracție.

Pe de altă parte Paddy O'Chrane cu elocvența lui sentențioasă și împănată cu injurături artistic formulate, căpătase o influență excepțională asupra minții neocapite a Elefantului. Saunder avea o încredere cîră în tot ce spunea Paddy, iar bravul căpitan nu și mai făcea gîi, că urîșul s-ar putea gîndi la o eventuală evadare.

Dimpotrivă în termeni care ar fi stîrnit gelozia celor mai abili oratori, ai Camerei căpitanul scotea în relief fericirea de care era înconjurat Saunder. Că-i lipsea? N-avea un pat bun în vîgăuna lui? Nu i se dădea la masă carne de vită și bautură din belșug? Toate acestea fără a mai vorbi de cinstea de-a cîcei din cînd în cînd un pahar de gentleman de tală a căpitanului. Paddy O'Chrane, fost comandant al șapei Floring!

În totă tot a un punct asupra cărui Elefantul și ment-lu au mai se puteau pune de acord Elefantul voia uneori să știe ce scop urmarea munca lui.

Mă de trîznește! Iulgera atunci Paddy. Crezi ce vom descoperi acolo ne va înboșăb alit pe mine cît și pe tine, nam-lă trîbhuai la naiba. Rîsul meu prieten. Vei avea trîznească ne Durnnezu pe-amîndoi. O casă cu trei etaje în Lambeth, toate fense le crot n'vclerat, acum-pal meu, umarad și vor face curte iar în pivnița vei avea o mie de litri de gin o mie de litri de bere. Saunder, o mie de litri de whisky și o mie de litri de legăna-te-ar drai o mie de nenorociri!

Argumentu era mai mult decît convingător. Elefantul se lungea pe burtă gîndindu-se la toate mîile de litri de lichid, iar chipurile femeilor devenite și mai seducătoare prin cele cîteva lîm, de vîngurătate îi zîmbeau dansînd într-un ritm înetitor în jurul ochilor săi hoțbați.

- Minunat! Minunat! mormăi el. Domnule Paddy o să bem împreună.

— Fără-ndoială mirlane, fără-ndoială gingașul meu prieten. O să bem împreună sau o să bei singur singu-rel. Haide! Acum la treabă, fiule, arăa-te-ar focul iadului!

Iar Saunder își înfingea unealta în pământ cu un avânt sporit.

Dealtfel, nu trebuie să se creadă că muncea peste măsură. Nu era îmboldit de sa apate. Numera nu-l zorea vreodată. Tactica era înțeleaptă, căci alinau-ți întreaga elocvență a lui Paddy și ar fi izbit de lenevia sa apatică. Avea orele lui de lucru și orele lui de odihnă. În total, nu lucra nici odată mai mult de opt ore pe zi.

Dormea șaisprezece ore.

Așa se explica de ce Paddy se putea consacra și altor îndelepticiiri, găsimd timp și pentru a împula cu șaptezec de anișor urechile doamnei Burnett de la Armata Coroanei.

Saunder dormea de obicei opt ore în șir după care muncea fără să se lase rugat timp de patru ceasuri. Se obișnuise cu acest program. De aci încolo, unuiașul era reglat ca un ceasornic. Odată treaba terminată, își relua vinul sau lăuna și bea.

Desigur aceasta viață nu era la fel de grea ca aceea pe care o dusesse odinioară la ciroul din Astley, și, totuși în cele din urmă, îi fu fatală. Odi lăuna aproape constantă și întreruptă de o muncă ce punea în mișcare și obosea doar namuși mușchii, se dovedea nefasta ca și aci una „cigașă” și atmosfera umedă și viciată din galerie. Abuzul de băuturi tari lăsa încă și el un rol în opera de distrugere lentă a robustului organism al lui Saunder. Pe scurt la opt luni de la deschiderea galeriei gigantului după exorcismul căpișii lui Paddy nu mai bătea decât dintr-o oripă. Altfel, în locul lui n-ar fi rezistat nici atât teribilului regim.

Munca mergea totuși mai departe, înaintind nu repede dar continuu, și nimeni la Londra nu bănuia nimic despre extraordinara operație. Succesul nu mai părea umbrît de nici o îndoielă. Încă vreo cîteva tone de pământ acouase și un drum larg avea să se deschidă din colțul lui Prince's Street pînă în subsolurile Blînci.

Era un tunel larg, de formă semicilindrică, susținut la scurte intervale de cercuri de fier și atingînd în unele locuri, mai bine de patruzeci de picioare sub nivelul străzii. Calculul Lordilor Nopps fusese exact. În rînda leneviei sale, Elefantul realizase ceea ce șase oameni n-ar fi izbutit.

În ziua cînd Paddy O'Chrane îl introdusese pe cavalerul Angelo Bembo în galeriea subterană, treaba era aproape terminată. Busola indicase direcția exactă ce trebuia ur-

mată și, după părerea căpitanului, doar câțiva metri îl mai despărteau de subsolurile Lăncii

Bembo străbătu uimii galeria, suficient luminată de naște felinare. Nu-i venea să-și creadă ochilor că un om a făcut toate astea

— Nu se aude nimic — spuse Bembo. Pe semne că omul dumnezeiesc doarme, sau se odihnește

— Omul meu' repetă Paddy. Ei' ei' Omul meu nu doarme, pe ce-am mai aflat! Omul muncește, dacă se poate spune că-i om. Nu-i ora lui de somn, așm'teri l-ași auzi sfărând, pe veșnica mea sănătate! Face mai mult zgomot cînd doarme, decît cînd muncește — dar, trîni-m-ar Dumnezeu, milord! Și-o să mă trînească! O să-l auzi nămaidecît muzică

Bembo cuibă urechile și prinse sunetele grave și înăbușite ale unui hircăit îndepărtat

— Așa scîncește el — continuă căpitanul cu-o înjurătură auzită pe care n-avem voie s-o transcriem. Se pare că asta-l amuză, fiindcă nu mai conținește. Poftim laibă potul și sticla lui

Paddy arată o adîncitură în peretele galeriei, unde se afla un pat adevărat și confortabil. Cît despre sticlă, era un coșciuguleț uclor în care încăpeau cel puțin șase cîni

După câțiva pași, începură să urce o pantă destul de abruptă și, curînd, căpitanul, oprindu-se deodată, se lipi de perete

— Dacă Seniorsa Voastră la naiba, vrea să-și dea osteneala să privească — spuse el — îl va vedea pe Saunders Elefantul, cel mai umflat și, în același timp, cel mai deșurat tîlcos de pe întînsul celor Trei Regate, trîni-ne-ar Dumnezeu!

Bembo ridică ochii și văzu într-adevăr în fața lui un colos masiv care, hircăind și răsuflînd, își ridica și-și lăsa brațele ritmic, ca o mazăre. Nu auzise pași vizitatorilor și-și vedea mai departe de treabă, fără să bînuiască prezența lor

Pămîntul, pe care-l desprindea în bucăți enorme, la fiecare efort, cădea într-o ladă așezată înaintea lui și, din cînd în cînd, golea lada pînă într-unul din butoarele despre care n-oi pomeni. La câțiva pași în urma lui, exista un ceas, o busolă, un instrument pentru verificarea poziției și câteva instrumente de calcul. Era postul căpitanului Paddy O'Chrane

Bembo contemplă cîva timp, cu-o surprindere multă mașina umană despre a cărei forță extraordinară vorbea tot ceea ce-l înconjură. Gigantul era pe jumătate despusat. Lamina ultimului felinar cădea puternică pe umeri săi scaldăți de sudoare. I se vedeau mușchi ținînd în afară, apoi dispărînd, iar proporțiile staturii a se tortului său depășeau într-altă dimensiune omenescă. « Cît Bembo avea senzația că visează. Aștepta pătruns de o curiozitate plină de teamă, ca gigantul să se întoarcă.

Paddy se bucura în sinea lui de umirea căpetelului Saunder. Il aparținea și era, trebuie să recunoaștem, un animal destul de rar, pentru a nu simți un sentiment de mîndrie arătîndu-l oamenilor.

— Ei, ce părere aveți, milord? — spuse el, în sfîrșit, cu acea modestie vanstoasă a sportivului care-și expune cel mai bun cal. Pe toți dracii! — Ei, cum îi găsiți pe micuțul meu Saunder?

— De neînchipuit! — murmură Bembo. Cînd despacă pămîntul, fără nici un zgomot — fără nici o izbîtură.

— De parc-ar fi un pudding, fir-ar să fie! milord, nu-l aștepta? Il întrerupse căpitanul. Ar trebui să cauți multă vreme, vă jur pe onoarea mea, în numele lui Dumnezeu și-al diavolului, să flu spînzurat de-o drăcoasă, mi, de trînele! Ar trebui să cauți multă vreme pînă să găsești un locușor, de talia lui, atît de bine strunjit. — Eu l-am dresat, milord.

— Pare foarte obosit! — spuse Bembo.

— Îndată se va odihni, milord.

În clipa cînd Paddy rosti aceste cuvinte, mica pendulă începuse să bată orele unsprezece. Elefantul lăsa numai-decît urechea din mînă și răsuflă mulțumit.

— Foarte bine Saunder foarte bine! — exclamă Paddy pe-un ton părintesc. Știi să numeri, haiduma trîndavă, copilul meu. Bea paharul ăsta de gin, nefericită lăptură, la naiba! În sănătatea Senioriei Sale.

Saunder se întoarce și Bembo fu cît pe-aci să scoată un țipăt de umire la vederea chipului întovîit, suferînd, blînd al gigantului. Văzîndu-l din spate și-l închipușă pe Saunder cu una din mîntrele acelea care bagă spuma în cei slabi de inger și chiar în cei mai curajoși. Văzut din față, nu era decît un copil de proporții colosale, care, prin lipsa lui totală de inteligență și voință, își anula avantajul forței fizice.

Văzându-l pe Bembo, Saunder începu să zîmbească nevinovat și-și lăsă ochul în pămînt, ca un copil rușinos.

E strunjit — spuse trufaș căpitanul — strunjit și dresat, trăsni m-ar Dumnezeu! Dresat de mine.

Saunder îngheți dintr-o sorbitură conținută în enormul pahar de gin alerit de Paddy.

Figura lui palidă și buhăciă nu se însufleți deloc. Se mulțumi să mormure îngîndu-și buzele.

— Bun. Domnule Paddy, bun!

— Te cred, bețivan bortoș, prietene, butoi de gin — replică buld căpitanul. Te cred, lua-te-ar dracu! V-ai săturat de mîtra lui, mîlord?

Bembo schiță un gest de milă pe care Paddy îl luă drept afirmație.

— Du-te la culcare — spuse el — burele nenorocit, prietene. Somn ușor și lua-te-ar dracu! Să nu visezi urit!

Saunder se strecură grijun înre Bembo și perete. În clipa următoare sfârșia.

Paddy îl pofti pe Bembo la masă sa și umplu două pahare cu gin.

— Mi-ora — spuse el — ai văzut tot? Beau în sănătate! Senior ei! Voastre, aștepta-m-ar iadul! Să m-aștepte mult și bine.

Dar n-am aflat care-l stadiul lucrărilor — replică Bembo.

Paddy își luă cel mai grav aer cu putință și spuse pe tonul cel mai sentențios de care era capabil.

— Mîi de trăsnele! spuse el arătînd o hîrțuță acoperită cu cifre destul de prost rînduite în chestionari de cel cui, ce naiba, noi, marinarii, sintem doctori! Pe Hareng, întreit uragan! Pe legea mea! Am făcut operații mul grele decît asta. Sintem sub pîvnîțe, mîlord, la zecă pași de tezaur.

Cum Bembo n-avea nici un mijloc de a verifica această aserțiune și cum timpul îl zorea, se reîntoarce pe drumul pe care venise, urmat de căpitanul O'Chrane, care-l conduse curtenitor pînă în stradă și i ură cordial afurisire veșnică.

Domnul Smith plecase.

Bembo se urcă în trăsură și porunci vizitiului să se îndrepte în goană spre White-Chapel-Road. La răspîntia

cu Osborn Street, plătu cursa și cobori pentru a-și continua drumul pe jos, până în Bakers-Row.

Ajunse acolo, ciocăni nervos la ușa unei vaste clădiri, ușă care se deschise numaidecât. În spatele acesteia, se aflau doi camerei aparent nelămurite, dar al căror aspect era destul de grăitor în privința faptului că, odată ușa deschisă, mai rămânea o barieră de trecut.

- Pe cine căutați, domnule? întrebă unul dintre ei.

- Consiliul Familiei — răspunse Bembo.

- Cine sunteți?

- Un Lord al Noptii.

- Seniorsa Voastră a nărzit — spuse celălalt. Ușier sau paznic, dându-se la o parte pentru a-i face loc să treacă — Lordii s-au intrunit de-o oră.

Bembo urcă în grabă o scară mare, bine luminată, și fu curînd introdus în salonul acela spațios unde lady Jane B... se lepăra din privința fetidă a purgatorului, schimblase cele douăzeci de mii de lire ale protectorului ei regal cu diamantul coroanei.

În jurul imensei mese acoperită cu o catifea verde, se aflau instalați vreo douăzeci de oameni.

În mijloc pe-un fotoliu mai înalt decît celelalte, semănînd ourecum cu jilțul pe care sedea în copela subterană Sfînta Maria din Crewe călugărului cu antierul de mătase, se afla marchizul de Rio Santo.

CAPITOLUL XXXV

CAVALERUL ANGELO BEMBO

Dar nu numai jilțul semîna cu scaunul căpeteniei falșilor călugări. Între această gravă reuniune de astăzi și orgia de pomina a bandiților existau și alte puncte comune.

Introdus pe neașteptate în salonul strălucitor luminat, Frank Perceval ar fi recunoscut fără îndoielă multe chipuri și, dintre vocile acelea, citeva l-ar fi făcut să tresară.

Cum spuneam, în jurul mesei se aflau instalate vreo douăzeci de persoane. Aproape toți erau oameni distinși,

avînd acei hîtru pe care-l conferă frecventarea lumii aristocratice. E-adevărat, unii din ei pătrunseseră în această lume cu ajutorul unor titluri false și al unor nume dubioase, dar majoritatea posedau prin naștere dreptul de-a face parte din ea.

Coborîră, treaptă cu treaptă, acea scară a victimei la capătul căreia se afla crima.

Cei mai mulți erau așa-zis hoți „de elită” îi vom trece rapid în revistă, păstrînd tăcere doar asupra șefului lor, marchizul de Rio Santo, a cărui poveste nu poate fi detaliată într-un singur capitol.

La dreapta lui se afla doctorul Moore care trecea drept confidentul și prietenul său. Lîngă Moore, pe care cîntărețul „cunoaște prea bine se găsea un gentleman cu o înfățișare semeșă și un aspect mistăros, care vorbea foarte tare și uneori încerca, fără succes însă, să țină piept marchizului. Era sir George Montalt colonel în regimentul...”, la fel de cunoscut prin nobletea manierelor și generozitatea fastuoasă a ospitalității sale, ca și prin nenumeratele sale datorii. Sir George tocmai, desigur, cu multă eleganță, o avere de aproximativ o jumătate de milion de lire, și nu mai poseda decît bunuri ipotecate, ceea ce nu-l împiedica să arunce banii pe fereastră cu-o dărnicie realmente cavalierească. Acestel dărnici îl era necesară o sură de alimentare sir George devenise hoț, după ce fusese victimă.

După el venea bancherul Fauntleroy care avea să preocupe peste cîteva luni întreaga Londră și să adune în jurul epafodului său cele mai frumoase flori ale saloanelor mondene. Fauntleroy era prietenul intim al unuia dintre frații regelui se bucura de încrederea întregului West End și o merita, căci nu și lăsa nobila cîntăreță să piardă nici o pirăluță. Doar comerțul avea să se plîngă de el, dar nu te puteai teme de acest ciudat și strălucitor hoț, de vreme ce numele lui era înscris în almanahul nobilimii și chiar al baronilor Regatului Unit.

Era un tînr frumos, cu părul blond, cu surleaul feminin, cu talia elegant strînsă într-un frac negru de-o croială impecabilă.

Ducea o viață la fel de fastuoasă ca și sir George, las locuința lui din Piccadilly făcea să pălească de rușine palatul Saint James.

Doarul procesului său conținea paisprezece mii de

falsuri. Fratele regelui solicită grațierea lui și vrea să-l viziteze la închisoare. Dar, totuși, era vorba de palestreazăre mai de falsuri! Fermecătorul bancher fu în cele din urmă spânzurat.

Lângă bancherul mândru se afla un tip spătos care dușinea tot timpul a rom de Antile. Dacă facem abstracție de sălbicuirea lui în a-și însuși bunul altuia, personajul putea fi considerat un sfânt. De câteva luni se vorbea despre el că va fi, promovat în postul rămas vacant prin decesul decanului de Westminster, și, fie spus cu tot respectul cuvenit clerului protestant al Angliei, nu avea cu mult mai puține drepturi decât altul. Reverendul se numea Peter Boddlesle. Pe atunci nu avea decât un beneficiu modest de vreo două sute de lire, iar superiorii săi, cu care lucra în cîrdășie, încasau pe lună mii de guinee.

Trebuia deci neapărat ca reverendul Boddlesle să găsească un mijloc de a-și spori veniturile.

Reverendul Peter Boddlesle era unul din membrii cei mai utili ai Familiei: nu mai e nevoie să spunem în ce fel.

Lângă reverend, se afla John Peaton, fiul cel mai mic al marchizului de ***.

John Peaton era un tânăr înalt ale cărui trăsături bolnavicioase și oboșite nu exprimau nimic, în afară de aceeaș apatie stupedă pe care desfruiul și beția le astern atât de des pe chipul tinerilor lordi. El intervenea numai la nevoie, atunci cînd Familiei îi trebuia un nobil pentru a interpreta un rolșor într-o intrigă, dar era un actor destul de slab.

Pe cît de util era onorabilul John, pe-atît de indispensabil era organizației vecinul său. Acesta, un bărbat de patruzeci de ani, care se uita piezic și întoldeauna pe furia la oameni, avînd de la bărbie pînă la creștetul capului fizionomia unui observator, nu era altul decât S. Boyne, inspectorul-șef al poliției metropolitane. Gratie lui, și unul subcomisar din City, care ședea puțin mai încolo. Familia trăia în pace (sau, aproape) cu poliția. Dar această pace o costa foarte scump.

S. Boyne era poate singurul Lord al Nopții care putea să emită fără leamă o părere opusă celei aparținînd lui Rio Santo. Reprezenta o forță în consiliu, deși, în fond, era un om de nimic. Totuși, opoziția lui nu depășea niciodată anume limite, deoarece S. Boyne avea motive terel-

nice să fie convins că Rio Santo, domnul Edward, putea, e-un singur cuvânt, să-l facă somer

Or, S. Boyne era foarte prudent. Știa că, în ziua când își va pierde funcția de polițist, întreaga lui influență va dispărea

Lângă magistrat, se lăfăia un lord

Un lord? Văi, da. Un adevărat lord, purtând coroana de viconte deasupra blazonului său normand, un lord nobil, Rupert Bel — viconte Cle

În stînga lui stătea un gentleman care purta, pe un nas subțire și palid, o pereche de ochelari de aur, și abia atîngea foli... cu apăsările avînd ținuta rigidă specifică etichetei britanice. Gentlemanul era personajul cel mai important a adunării — deoarece ca tatăl lui de subcasier central a Bancii îl călărea peștii, lăsa de a furniza toate informații, e necesare marelui act de apăsare pe care îl plănuia Familia. Se numea William Marlew și nu se arăta binevoitor decît cu cei care i spuneau sir William

După el veneau mai mulți funcționari guvernamentali și un judecător

În partea cealaltă a mesei se afla grupul cel adevărat militant a consiliului Familiei. Cu excepția doctorului Moore, cei pe care i-am numit participau mai mult cu poziția decît cu acțiunile lor — cei aș. erau adevărații bandidi care acționau uneșteu și puneau în mișcare cele o sută de mil de brațe ale asociației

Aco o îi regăsim pe buclul orl, sir Edmund Mackenale, pe domnul Smith, lipsit de apăsătoare verde și de aerul... lașarnic, care n-ar fi cadrat deloc cu titlul de baron de maior Borougham, pe sir Paulus Waterfield, doctorul Muller. În persoana căruiui cititorii noștri i-ar fi recunoscut pe bijulterul Falkstone și alți doi ticișori îndrăzneți și inteligenți care — ca și Jedediah Smith și Muller — veneau direct de la ocnă

În această ciadată adunare, fiecare discuta pe-un ton grav și cu-o bună-cuvîntă care ar fi făcut de rușine intrunirile parlamentare

Cînd Bembo fu introdus în sală, la cuvînt se afla William Marlew — subcasierul central al Bancii

— Afirm — declara el, afectînd o gravitate care miroase a pedanterie — și, dacă pot îndrăzni s-o spun, sunt năcă s-a ales în chip foarte judicios momentul pentru a se

opera sustragerea despre care-l vorba. Cred că, prin noștia mea, sint îndreptățit să vorbesc despre acest punct cu-o oarecare autoritate — să spun chiar cu-o oarecare consistență

— Ascultați! ascultați! murmura lord Rupert care căsa leneș, crezându-se la o întrunire a Camerei

Mulțumesc nobilului lord pentru binevoitoarea sa întrerupere — continuă birocrațul — și mențin. Mai mult, susțin că tezaurul administrației noastre n-a avut niciodată cantități atât de mari de aur

Un murmur aprobator străbătă adunarea, ceea ce-l făcu pe lord Rupert să repete

— Ascultați! Ascultați!

— Mulțumesc sincer Senioriei Sale pentru îndatoritoarea sa încurajare și afirm — domnilor cîtrele vorbesc — Banca posedă peste douăzeci și cinci de milioane lire sterline în tezaurul ei

Ca și cum anunțarea acestei sume uclase ar fi avut puterea de-a străpunge zidurile, pentru a ajunge pînă la gîlta murdăra care zăcea la cîțiva pași de locul consiliului, în Purgatoriu, tubul acustic începu să reverse un mormur înăbușit și fremătător, căruiu i se alătură rumoarea adunării, saturată de aviditate

— Douăzeci și cinci de milioane! repetă orbul Tyrell a cărui ochi scînteieră

Frumusețea sumă — spuse S. Boyne, frecîndu-și nădările

Bine folosită în comerț — adăugă bancherul Pauntlevy — această sumă a ar putea dubla în șase luni

Și cît ne va reveni, fiecăruia din noi? întrebă foarte mulțumit reverendul Boddlesie, viitorul decan de Westminster

E-o problemă de aritmetică, domnule — răspunse casierul — o simplă împărțire

— Sir William Interveni Rao Santo — vă rog să ne spuneți care este suma, în valori la purtător, care se poate afla în tezaurul băncii

Faptul acesta mi se pare lipsit de interes, milord, dat fiind că valorile la purtător nu vor mai reprezenta în curînd decît neantul — Totuși, spre a o satisface pe Senioria Voastră, voi răspunde — dați-mi voie

Marlew numără pe degete și continuă

Seifurile personale și depunerile de portofolii pot

conține, în valori la purtător, pe care n-aș da nici șase pence, dublul surului din tezaur

— Foarte bine, domnule — spuse Rio Santo

Bembo se apropiase de el pentru a-i da raportul

— Milord — continuă aproape număndecit marchizul, nerăbdarea dumitale firească va fi în sfârșit satisfăcută poimîine noapte ne vom afla în bancă

Gravitatea adunării nu rezistă așteptării fericite vești și-un strigăt de veselie făcu să răsună pereții sălii

Cei din Purgatoriu auziră fără îndosolă aceste aclamații, căci tubul se auzi revărsa în sală, drept răspuns, un valet amar și hotărîtor

— Trebuie luate unele măsuri — continuă Rio Santo — pentru care, sper, consiliul îmi va acorda puteri depline

— Desigur! desigur! se răspunse din toate părțile

Doar lord Rupert folosi o variantă personală la această replică spunînd

— Ascultați! Ascultați!

— Sir William va avea amabilitatea de-a se deplasa la fața locului — continuă Rio Santo — pentru a masca planul tezaurului și-a furniza oamenilor noștri toate informațiile necesare — căci e nevoie să se acopere iute și cu maximă prudență — Sir William va indica de asemenea depozitele de valori la purtător, deși pare să disprețuiască acest aspect...

— Din moment ce banca va fi ruinată — începuseră câștigătorii

— E-adevărat, domnule, dar veți face ceea ce vă cer. Cît despre măsurile de prevedere, asta-i treaba domnilor de la prîpste ne putem bazui pe zelul lor De altfel, îmi amintesc misiunea de-a mobiliza toate forțele Familiei pentru a provoca, la nevoie, mai multe răzmerițe în diferitele puncte și-a da astfel de furcă forței armate Să nu vă mire deci, milord, dacă toți oamenii noștri vor fi convocați în același timp

Moore, care nu rostise încă nici un singur cuvînt, aruncă pe furîș marchizului o privire pătrunzătoare, ultimele cuvînte i se păreau că ascund un plan secret

Oricum, dacă Moore și Tyrrel bănuiau că marchizul de Rio Santo își păstra pentru sine o bună parte a gîndurilor, nu se înșelau deloc Jefuirea băncii nu reprezenta decât un element secundar al marelui său proiect, un detaliu

al planului. Valorile la purtător, despre care vorbea casierul, dobândeau pentru Rio Santo o valoare neprețuită prin faptul că, în minile lui, deveneau o armă și determinau brusc falimentul primului agent financiar al Angliei, prăbușirea unuia din cele mai solide puncte de aprijin ale guvernului.

În proiectul său, nu era vorba numai de jefuirea fondurilor de garanție ale Băncii, aceasta trebuia să îl proclame pierderea fondurilor sale, să suspende plățile, să recunoască în alifuri că toate bancnotele răspândite din belug pe întreg teritoriul celor Trei Regate nu mai erau decât niște petice de hirtie fără nici o valoare.

În ceea ce privește convocarea generală a oamenilor Familiei, aceasta reprezenta o altă poveste. Era într-adevăr vorba de-o răsccoală, dar nu toarnă pentru a proteja răpirea surului Băncii. Răzmerița trebuia să se întindă mai departe și urmarea un alt scop.

Lorz. Noaptea se despartă și fără îndoaială, avură în noaptea aceea frumoase vise de îmbogățire.

Moore se întoarce la locuința lui din Wimpole Street. În ziua aceea nu se ocupase deloc de Clary MacFarlane, iar noaptea, o dădu uitării spre a și frământa creierii încercând să descifreze lucid proiectele lui Rio Santo. În timpul celor douăzeci și patru de ore bața Clary, cărrea i se schimbase regional nu avu de suferit decât din pricina singurătății, a temerilor și regretelor ei. Howley primise poruncă să i dea de mâncare pentru a fi în stare să suporte șocul electric la care doctorul urma s-o supună. Un moment de răgaz, o pauză între torturile ei și ultimul act al martirajului.

Marchizul de Rio Santo se urcă în caleșcă împreună cu cavalerul Angelo Bembo. Era atât de absorbit, încât uitase să se informeze la doctorul Moore despre starea sănătății domnișoarei Trevor.

Tăcu tot drumul, murmurând doar din cînd în cînd vorbe fără șir din care nu se puteau deduce decât înfrînturi ale gândurilor sale.

În clipa cînd caleșca se opri în Belgrave-Square, Rio Santo luă mîna lui Bembo și-o strînse puternic.

- Ange... îi spusese el... se apropie ceasul. Voi avea absolută nevoie de tine... Dacă exista pe lume cineva la care îți dăruiești-ți gândurile și nopțile asta și mine, căci, după aceea, vei fi numai al meu, Ange, nu-ți ești?

— Vă aparțin, don Jose, — răspunsse Bembo — vă aparțin întru totul

Apoi, când Rio Santo îl părăsi spre a se retrage în apartamentul său, Bembo, rămas singur, repetă încet și trist:

— Dacă există pe lume cineva la care tu... vărmăna fată!

În loc să urce în camera sa se strâmbă încet de a lungul coridorului pe care se afla camera lui Angus Mac Farlane și se așază în dreptul ferestruicii situate peste drum de lord's corner

Anna era tot în camera în care am mai văzut o înstălată în același jilț care i slujea drept pat. Dar era răpus de jăldă și mult schimbătă. Ochiu e înroșiți, treburile ei, îi plânse m. a. Până și în somnul care... fusese avea oți părătită pecetea durerii și un aer înspăimântat

Flacăra unei lumânări îi lumina ușor obrazul pe care se lăfășeau vizibile ca într-o ogândă temerile copilărești ale visurilor ei. Bembo o contemplant multă vreme în tăcere

Dacă există pe lume cineva la care tu... — murmură ea în cele din urmă. Oh! da... o dragoste de ver, pe care va trebui să o dau uitării mele... O dragoste fără trecut și fără viitor... Dar o iubesc... O iubesc așa cum n-am iubit încă și cum nu voi... i tota viață

Era una din rarele serii când luna Londrei îmbracă mantia de promisoacă a pînărilor polare. Căci era scînteie pe ramurile desfrunzite ale copacilor care se așezau în Irish House, reflectînd huzar colorate în nemăsurate nuanțe, razele mohorîte ale lunii în amurg. Strada era pustie. Se auzea doar din depărtare, în Grosvenor Place, zgomotul răbăușii al unei trăsură interzise

N-am la dispoziție decît noaptea asta — continuă Bembo — noaptea asta care-i pe sfîrșite... Băta copilă! Nu voi avea nici măcar timpul să mă bucur de fetele și mamei ei cînd o va revedea

După o jumătate de oră, ușa prin care prințul Dimitri Tolstoi fusese introdus în Irish House se deschise fără zgomot și cavalerul Bembo se fușcă în stradă. Era clipa în care Londra întregă se culundă în somn, cînd plîs și trăsurile încetează să tulbure cadavrului. Nici un sunet nu se auzea în tăcerea desăvîrșită a nopții. Bembo

înălțură din ochi distanța care-l despărțea de fereastră a
„dân unde ardea lumina” Anna și încercă să avârie
pe balcon o scară de mătase, rămășiță a unei tinereți aven-
turoase și nepușătoare

Dar nu izbuti

Din ferestre era agil și om de acțiune Pumnul ur-
fapt între cărămizi în slugi drept scară și, ajutat de acest
punct de aprijin, ea și de unele furturi reuși să se cațere
pe balcon

Odata ajuns acolo, legă solid scara de mătase de barele
din fier, căci, după ce urcase trebuia să și coboare, și încă
maiot

Anna Mac Farlane se trezi brusc Pumnul lui Bembo,
înfigurat într-o buclă, zdrobi unul din geamurile fereș-
trei O clipă mai târziu Bembo se afla în cameră

Aerul rece de afară năvăla înăuntrul odii cu Bembo și
făcând lumina să se aplice nemulțumiri pe de dect foarte vag
omățele Anna, care la început schițase un gest de fugă,
se asintă spre el scutind un strigăt de bucurie Căzu în
brațele lui Bembo care rămase amu

— Stephen! Oh! dragul meu Stephen! țipă ea în
sfârșit Dumnezeu mi te a în mui înțelegător

La fruntea de dureri i străbăta tot trupul lui Bembo
Simtea că leșina la auzul a ei și o simte care sfărâma dintr-o
singură lovitură speranțele lui înăpălate

M-am rugat alina, continuă Anna cu o voce care
se-mpănă până în adâncu, umul lui Bembo M-am rugat
alina, scumpa mea Stephen — Dumnezeu, a a ndu al Je-
mine — Știam că salvarea mi va veni de la tine

Flacăra camării își reveni Anna își descoperi gre-
seala care și avea rădăcina nu atât în asemănarea dintre
cei doi tineri cât în gândurile ei închinate tot timpul lui
Stephen Se desprinsese îngrozită, și se refugiase alergând în
celălalt capăt al camerei Acolo se ghemu i pându-se de
perele

Bembo nu făcu nici o mișcare Cu cît o privea mai
stăruitor pe frumoasa fată cuprinsă de o apumă năvă,
cu atât în mui se strîngea și mai tare

„Stephen” își spusese el în gînd Unde-n fi acest Stephen
pe care ea îl iubește și care o lasă în mui răpitorilor?

Oh! Ce nebun sint! Iată acum îl urasc pe omul asta ne-
cunoscînt Nu trebuia nare să m-aștept la surprize?

E abt de frumoasă! — Se opri și închise, suspendînd pre-

lung o părere de rău „Doamnă! Cît de mult aş fi rubrit-o!”

Între timp, spauma Annei sporea, văzîndu-l pe străinul acela nemăşcat care se uita tot timpul la ea şi avea pe chip o expresie ce nu putea fi definită. Tremurul ei, la început uşor, deveni, din ce în ce mai puternic, ochii i se umpluseră de lacrimi. În sfîrşit, izbucni într-un hohot de plîns şi îngenuchea apăsînd

Vă implor Vă implor, fie-vă milă de mine

Bembo tresări la auzul acestei rugi care schimbă caracterul emoţiei sale. Într-adevăr, i se făcu milă. Se simţea stăpînit de acea milă caldă şi tandră ce reprezintă una din măşti e rubin şi poate înlăcrima, pe neaşteptate, ochii „unui bărbat „O voi reda lui Stephen al ei”, gîndi el simţindu-şi inima topindu-i se „li voi spune s-o facă fericită. Dar o va iubi, aşă cum o iubesc eu?”

Nu era un răspuns pentru ea. Anna îşi împreună deznădăjduită minile micuţe şi se călîină.

Bembo alergă spre ea

— Nu vă fie teamă de nimic — spuse el pe-un ton atît de blînd încît Anna îşi recăpătă brusc încrederea — nu trebuie să vă temeţi de mine, doamnă, prezenţa mea n-are de ce să vă inspire spaimă.

Îi luă mîna, adăugînd cu tristeţe

— Dintre noi doi, eu dumneavoastră aveţi motive să vă temeţi sau să imploraţi

Anna nu înţelegea ce voia să spună, dar se simţea din ce în ce mai liniştită privind chipul acela nobil, şi deschis, pe care nu-l văzuse pînă atunci sub influenţa tulburării primelor ei căpe de spaimă.

— Atunci ce căutaţi aici, domnule? Întrebă ea păstrînd totuşi o carecare suspiciune

Bembo aproape că uitase. Această întrebare îl readuse deodată la realitate. Măsură obstacolele care-i mai rămîneau de învins, îşi aminti de locul unde se afla. Valeţii lordului, treziţi din întimplare, s-ar putea opune destul de lesne plecării lui. Cel mai mic zgomot, cea mai mică rezistenţă din partea sărmanei prizoniere, puteau să-i închidă la loc porţile de la lord's corner

Oh, ce repede ar fi ieşit din impas Bembo dacă n-ar fi auzit numele acela afurisit de Stephen, aruncat ca un vâl apăsător şi rece pe speranţele lui arzătoare. Dar tristeţea-i un rău sfetnic. Imaginapa îşi retrage aripile cînd simte

atingerea ei de gheață Bembo păstră timp de-un minut o tăcere plină de șovăieli.

Totuși trebuia să acționeze. Fruntea Annei se lăsa necă din nou, iar privirea ei grăia împede că era din nou pradă nebuniei.

Doamnă — spuse în sfârșit Bembo — mă aflu aici spre a vă salva.

Și, biruind cu greu o repulde instinctivă, adăugă, încercând să zîmbească:

— Nu gheci? Vin din partea lui.

— Din partea lui? exclamă domnișoara Mac-Farlaine al cărei chip exprimă deodată o încredere nemărginită.

Din partea lui Stephen — spuse înceț cavalerul Bembo.

Anna sări în sus de bucurie. Rides și plîngea în același timp.

Bembo întoarse capul. Anna nu observă acest lucru.

— Ați venit să mă luați — spuse ea. Am să-l revăd deci — am să-o revăd pe Clary — tot ceea ce iubesc. Vă mulțumesc! Oh! Și pe dumneavoastră vă voi îndrăgi.

Bembo suferea îngrozitor; dar avu puterea de-a folosi pînă la capăt generoasa lui stratagemă.

— Să mergem — murmură el Stephen, vă așteaptă.

O ridică în brațe pe tînăra fată care nu opuse nici un fel de rezistență și începu să coboare cu precauție scara de mătase.

Bembo se afla cu spatele la Irish-House, pe care Anna o privea din față.

Coborau foarte încet, deoarece scara se clătina la fiecare mișcare. La jumătatea drumului dintre ferestă și pămînt, lui Bembo i se păru că scade în spatele lui, în locuința marchizului de Rio Santo, zgomotul unei ferestre care se deschide.

Continuă să coboare.

Cîteva trepte mai jos, o simți pe Anna tremurînd în brațele sale.

— Priviți — priviți! — spuse ea îngrijorată. O umbră se strecoară printre ramurile copacilor.

Bembo încercă zadarnic să se întoarcă. Anna continuă să privească umbră care cobora și ea de-a lungul unui din trunchiurile copacilor plantatî îndărătul lui Irish-House. Ajunsă în dreptul zidului curții, umbra se așă de el și rămase nehotărîtă o clipă.

Era un om pe jumătate gol cărnă : se zăreau în bătaia razelor oblice ale lunii picioarele jigărite și pieptul păros.

Anna incremenise

În sfârșit Bembo puse piciorul pe ultima treaptă a scărilor. În aceeași clipă se auzi căderea unui corp pe pavă. Era umbra care sărise în stradă.

Astfel părăsîți cei doi lugari și umbra stinseră în același timp pământul și se treziră față în față.

Bembo șovăi. Omul se sprijini, epuizat, de zidul pe care-l escaladase și-o voce tremurată se ridică în tăcerea nopții. Acesata cînta.

Moșterul din Killerwan

Avea două fețe

Nicicînd n-au existat

Atît de frumoase

În Glen-Girvan

— Tata! strigă Anna desprinzîndu-se din brațele lui Bembo pentru a se îndrepta spre cel ce cînta. E glasul tatii!

Angus! Era într-adevăr el. Făcu un pas în direcția fetei sale căreia îi recunoscuse glasul, dar aproape numai, decît, cuprîntă de-o oroare ciudată, se dădă înapoi, clătîndu-se.

— Iar mă urmăresc umbrele celor ce-au murit, murmură Angus deznădăduit.

- Tata! Scumpul meu tată! exclamă din nou Anna.

- Lăsați-mă! Lăsați-mă! țipă Angus. Le-am văzut cu ochii mei!

Iar cînd Anna încercă să-și încolăcească brațele în jurul gîtului său, o respinse violent și-o rupse la fugă strigînd:

Arîndouă! Arîndouă!

Bembo îi pierdu din vedere la răpînta din Be-grave-Lane. O lăă din nou în brațe pe Anna care leșnase și plecă cu ea.

A doua zi marchizul de Rio Santo găsi gol patul moșterului. N-avu cu împărtăși îngrijorarea sa căci cavalerul Angelo Bembo nu se arătă la Irish-House în tot cu'sul zilei.

INGER PĂZITOR

Până aci, povestirea noastră s-a desfășurat în cadrul riguros al unei săptămâni.

Dar se apropie momentul când trebuie să vrem puțin timp și spațiu pentru sărituri să punem câteva luni datina. Între scenele dintr-o noapte, acțiunea a mînd a-și stabili desfășurarea în peisajul sălbatic al Scoției de sud.

Între timp am reluat una câte una toate personajele noastre lăsate în umbră în a doua parte a acestei povestiri unde atenția cititorului era aproape exclusiv îndreptată spre Susannah și Brian de Lancaster am armand pe fiecare din ele în acțiunile lor bune sau rele analizăm, în sentimentele și aventurile. Cursul acestor întâmplări în dreptind se în mod firesc spre același scop, ne readuce la ziua în care Brian de Lancaster îl omorîse pe Ruby, frumosul lui căsătorit înfruntase gloantele strălucitoare cîmpie pentru a depune o înmormîntare la picioarele Susannah.

Într-adevăr, în ajunul acelei zile, marchizul de Rio Santo se aflate în pericol de moarte din pricina atacului furibund dezvăluit de Angus Mac Farlane. În aceeași dimineață, pe la orele trei după miezul nopții, cavalerul Bembo o răpise din încălzirea ei pe cea mai mică din fetele moșierului.

Prin urmare era seara aceleiași zile în care Frank Percival trebuia să se ducă, în fața teatrului Saint James, la întâlnirea fixată de contesa Ophelia.

Dar între primirea acestei scrisori și ora întâlnirii la care marchizul de Rio Santo avea să și aștepte zadarnic partenerul, se petrecuseră multe lucruri.

Între doctorul Moore și Tyrrel Orbul exista o legătură secretă o legătură strînsă Orbul îi era îndatnat doctorului pentru un serviciu unul din cele care nu pot fi plătite și-avea față de el un soi de recunoștință. Dealtmădri țelul lor se apropia foarte mult cei doi vorau să împartă succesiunea marchizului de Rio Santo. Amîndoi locuiau în Wimpole Street Tyrrel la numărul 9 Moore la numărul 10, casele lor erau ligate una de alta.

În plus, comuncau între ele printr-un condor bine

mascat, condor a cărut existență nu putea fi bănuată de nimeni că alături mai mult cu cât Moore și Tyrrel se serveau de el pentru contactele lor obișnuite, astfel încât nu erau niciodată văzuți intrînd unul la altul.

Prin acest coridor se evacuasă cei din casa de la numărul 9, în timp ce Brian de Lancaster se duse să ceară sprijinul poliției.

Moore era absent și nu venise acasă toată ziua. Locuința se afla deci în grija lui Rowley, asistentul care se distra copios cu *Toxicological Amusements*, lăsînd-o în pace pe bunta Clary Mac Farlane. Fusesse scoasă din celulă ei, deoarece doctorul avea nevoie ca fata să se recupereze forțele înainte de-a o supune teribilei încercări a șocului electric. Stătea culcată, încă slăbită și suferind, într-o cameră învecinată cu cabinetul doctorului.

Passajul care lega cele două case se termina printr-un scurt coridor ce dădea chiar în cabinetul doctorului. Acolo se refugiara la început fugăr, de la numărul 9. Susannah na intenționase să pună vreo rezistență, deoarece nu știa că era transferată dintr-o casă într-alta.

Imediat după ce intră în cabinetul doctorului, Tyrrel o luă dreptate pe ducesa de Gèvres și îi spuse:

— Maudlin, te duci în White-Chapel Road și-ți avertizezi că locuința mea se află în mîna poliției. Și ar putea ca cineva să vină acolo și să fie luat ca din câlț. În seara asta sînt ocupat cu cei amintuți de Brian, pînă mîine dimineața, trebuie făcut să-și pună gura.

— Nepăcăută treabă, milord — răspunse întristată mîcușă franceză, zîcînd că: Aveni o locuință tare draguță acolo.

Tyrrel rîdea din umeri.

— Mîine vom avea poate un palat, Maudlin, — replică el. Haide! Grăbește-te!

Ducesa de Gèvres aruncă pe furiș o privire spre Susannah.

— O lăsam singură aici? întrebă ea.

— Rămîin chela în brașcă — spuse orbul îndreptîndu-se în grabă spre ușă. Grăbește-te. Am să mă ocup de-ndrăgostit. Ai să mai auzi despre asta, doamnă ducesă.

Francezoaica se apropie de Susannah care ședea într-un colț.

— Drăguța mea — îi spuse ea — ai fost foarte imprudentă — dar, în sfîrșit, trebuie să fii îngăduitor cu

cel care păcătuiesc. Am să mă străduiesc să aranjez în
aşa fel lucrurile, pentru tine şi pentru ei, încît să nu lăş
nimic rău din toată povestea asta. La revedere, aştepta
mea.

Înainte de a ieşi, se răzgîndi.

— Dar n-ai mîncat nimic toată seara, frumoasa mea
— continuă ea — şi poate am să lipsesc mult. Am să mă
ocup de cîna ta.

— Nu m.-e foame — spuse Susannah.

— Doamne! Te-nşeleg, ştiu ce simţi, dragostea mea!

Cînd suferi, cînd eşti disperat — nu ţi-e foame — totuşi,
trebuie să mîncîci puţin puţin: inimioara mea — o buci
ţică, două — şi să bei un păhărel cu vin.

Ducea de Gêvrea, care părea să se simtă acasă la
Moore ca în propria i locuinţă, ieşi şi reapăru curînd ur
mată de-un servitor care ducea un platou. Acesta conţinea
o gustare consistentă. Groomul o depuse pe-o masă, apoi
micuţa franţuzoisă se retrase, de data aceasta definitiv,
apunînd

Poftă bună, inimioara mea!

Chela se răsuri de două ori în broască, pe dinafară.
Susannah rămase a aşura.

Trecuse ubia o jumătate de oră de cînd Lancaster o
părăsise. Între timp evenimentele se succedaseră cu-o as
menenă repetiţie: încă nu putuse aprea cu luciditate
situaţia din pricina gîndurilor tulburate. Se afla încă sub
împresia apăsătoare teribile pricinuite de apariţia lui Tyrrel,
tocmai în clipa în care se şi credea liberă şi fericită. Nu
era în stare nici să se întrebe ce va urma, ce va face Lan
cester, ce avea de sperat, de ce trebuia să se teamă.

Îşi pusese capul între mîni şi încerca să şi răspesească
hacau, din gîndurile care-i frîmîntau creierii. Primul lucru
care-i trecu prin minte fu o frică neşuşă. Îşi aminti de
ameninţările pe care Tyrrel i le adresase adesea, amenin
ţări ce i aveau întotdeauna drept ţintă pe Lancaster. Cît
de imprudentă şi vînovată se socotea. Cît de amarnic se
chia pentru mărturisirea ei care-i înconjurase acum pe
Brian de inamici invizibili, puternici, implacabili! Pri
mejdurile acelea necunoscute, pe care le abătuse asupra
capului lui Lancaster, îi păreau cu atît mai îngrozitoare,
cu cît nu se putea înfrînta cu el. În timp ce lui Brian i se
vor întinde capcane la tot pasul, ea se va găsi la adă
post!

Nu ştia nici măcar dacă avea să i revadă'

Susannah era o fire tare, dar când venea vorba despre Brian toate puterile o părăseau. Temperamentul ei viguros şi pierdea dintr-odată caracterul nefrăţit. Re devenea femeie, o femeie slabă.

După câteva minute, ochii i se umplură de lacrimi.

„Ob, Doamne! eu l am uris!” murmură ea coplesită.

Un gemăt slab se auzi în spatele ei, ca un ecou al proprii disperări. „Susannah nu i acordă nici o atenţie şi încercă să se roage.

În timp ce se ruga, gemetele se intensă. Susannah le auzise şi se ridică în picioare, căci în sufletul ei nobil şi generos răci disperarea nu i putea înăbuşi mila. Ascultă atentă. Tânguitorie văbeau, trepliat apă revăneau şi rău, sfâşietoare.

Susannah luă luminarea şi împinse cu putere uşa din spatele caminului ei. Patul în care zăcea Clary se afla la vreo zece paşi.

Clary îşi de îndată ce văzu lumina. Pevenne se întinse să nu-şi fi trezit pe vreunul din călări. Apoi, zăbind în lumina lumânărilor fermecătorul chip al frumosei fete, avu din nou impresia că visează şi, descurajată, închise ochii.

În cursul ultimelor trei zile văzuse doar atâtea chipuri de îngeri strălucitori şi blânzi aducându-i la căpâta zărbetelor lor învelitoare! „Îşi unpreunase de atâtea ori cu speranţă minime slăbite şi implorase în van scrie fantome toate de febra delirului.”

Între timp, Susannah rămânuse plină în apropierea patului şi-şi aruncase asupra necunoscutei privirea plină de compasiune. Înălţându-i trăsăturile belavei, fata frumoasă fete exprimă o emoţie extraordinară. Ochi, i se înlăcrimă şi devenură ne, nişli, ca privirea unei mame desupra copilului, copilului, un suris nehoţilor, trist şi vesel în acelaşi timp, destinsese arcu armonios al buzelor sale.

Apoi, înclinându-se pe covoar, în timp ce frumusea ei ochi i erau aţintit spre cer.

Simţind un şrui pe mână, Clary deschise ochii. Văzul continua acesta fu primul ei glăd, dar ce dulce ce minunat vis! Îngeri, din visurile de până atunci nu erau atât de frumoşi, ca femeia aceasta cu zîmbetul prietenos, care părea întru chiparea genului bun, al speranţei şi îndurării.

Clary privea fermecată și nu mai gema.

Pe dumneata — mormură în sfințit Susannah cu glas atâpuit, care mîngie urechile lui Clary ca un acord învăluritor al unei muzici îndepărtate — pe dumneata te cauți de atîta vreme!

O simire mută apăsă pe chipul domnișoarei Mac-Farlane.

— Nu ți mai aduci aminte! continuă Susannah. Suflătele generoase lîtă faptele bune pe care le săvîrșesc. Dar cei ce trag folosul de pe urma lor — Oh! ea mi amintesc și, de cînd am învățat să mă rog, n-am conștient o clipă să mă rog pentru dumneata și, pentru celălalt inger cere-ți seamănă și care fără îndoaială ți-e soră — pentru Clary, nobila fată, și pentru Anna, dulcea copilă.

Dar cine ești dumneata doamna? întrebă Clary. Nu mi cunoști numele — și nici nu mi ai cerut să ți-l spun, Clary, în ziua cînd beașul dumitale m-a smulșit trupul. Eu vii pe Cechila, în ziua cînd ai ajutat o biată fată necunoscută care se stîngea de foame.

— De foame! repetă Clary apăsîndu și pieptul. Oh! acum și eu mor de foame!

Susannah ieși repede din cameră și se întoarce numai decît, aducîndu gustarea pregătită pentru ea. Ochul înlăcrimat, îi cădea naiv și fetic.

— Îi sînt fermecîni aceiași tot raul pe care mi l-a făcut spusese ea — pentru că mi a adus gustarea așa cu care ți pot veni, în ajutor Clary.

Îngemîncea în nou pe covor și o ajută pe sărmana bolnavă să se ridice. În timp ce aceasta infulecea lacrimă, oprindu-se doar să scoată din cînd în cînd, un oftat provocat de slăbiciune. Frumoașa fată o încurajă, îi zîmbea o alintă cu cuvinte calde și-i săruța, ca o soră, mințile palide aproape transparente.

Clary se reînsofletea văzînd cu ochii stimulați atît de hrană cit și de blîndețea mîngietoare a acelei drămuierdări neperale care apăsase deodată în precupna potului, ei de suferință. Se simțea fericită și recunoscătoare se întorcea la viață.

— Ce infometată era, sărăcuța spunea Susannah între două sîrutări. Dacă ai putea vedea Clary, cum ți s-a îmbujorat obrazi! Acum ești iar frumoasă ca altădată! La început, ca să te recunosc, a trebuit să privesc de două ori în adîncul mamei mele, unde ți plă-

tram chipul! Pecetlușeam acolo toate trăsăturile dumitale! Fruntea frumoasă, gravă și gînditoare, ochii aceștia atît de buni care au zîmbit dăruiri mele, gura scumpă care mi a grăit cîndva cuvinte de almare! Deja erai palidă, Clary, scumpa mea Clary, cînd te-am simțit aproape ceva s-a trezit în mine, mi am simțit numa prinzînd aripi și tresărind! Te iubesc atît de mult, surioară!

Clary avea ochii încețoșați de lacrimi.

— Îți mulțumesc! Îți mulțumesc! Îngînă ea.

Apo, cuprinsă de spaumă involuntară și neașteptată, adăugă tremurînd:

— Dar nu vei putea rămîne mereu lîngă mine, și o tunci cînd nu vei mai fi aici, mă vor supune din nou la chinurile foamei!

Susannah se îndreptă instinctiv, ca și cum ar fi vrut să se așeze lîntre Clary și o primejdie subit recunoscută. Pentru prima oară își dădu nedeștept seama de situația la Clary Mac-Farlaine și se întrebă de ce biata copilă era supusă înfometării într-o casă în care totul respira opulență.

Îi puse o serie de întrebări. Clary se străduia să dea răspunsuri cit mai limpede, dar nici una nici cealaltă nu poseda cheia îngrustătorului mister Susannah, neștiutoare și neavînd decît porniri generoase, Clary suflete pur și nobil, se străduiau în zadar să dea de capătul acestei intrigii tenebroase.

Sigur era doar faptul că Miss Clary îndurase o suferință cumplită și că temerile ei erau mai mult decît îndreptățite.

— Mizerabilul! spunea Susannah. Să te-alace pe dumneata, Clary! pe dumneata care ești un înger al bună-tății și blîndeții! Am să te apăr! sînt dîrză ca un bărbat! Să îndrăznească a te mai chinui!

Se opri deoarece Clary păli deodată și închise ochii cu groază.

Înainte de-a se întoarce, pentru a vedea care era pricina acestei spaimne subite, o voce seacă și aspră rosti la urechile ei:

— Ta ta ta ta!

Întorcînd repede capul, văzu un omuleț plesuv, avînd la temple două unense smocuri de păr. Omulețul, cu neșul prins în cleștele unei perechi de ochelari, ducea un

în quarto sub braț. Era maestrul Rowley, cu-ale sale To-
atologice! Amusements.

Înaintase cu pas de lup, după obiceiul său și nu-și as-
cunse nemulțumirea văzînd rămășițele copiosului menu
al bolnavei.

— Ta ta ta ta' repetă el cu-o indispoziție crescîndă.
Și, mă rog, cu ce drept se-amestecă această lady? . Fe-
țița a mîncat ca un căpșun . . . Și, mă rog, ce-o să spună
stăpînul? Vă întreb, ce-o să spună?

De fapt, maestrul Rowley își adresa și-a această în-
trebare și stătea la o distanță respectuoasă, deoarece au-
zise ultimele cuvinte ale Suannah, și n-avea deloc chef
să înfrunte mînia acestuia.

Frumoasa fată se instalase între ei și patul bolnavei, cu
brațele încrucișate pe piept. Îi privea țintă, pironindu-l cu
privirile.

— Hm' hm' bodogăni asistentul, dîndu-se un pas
înapoi. Nu mă tem de această amazonă. În definitiv
cu preparatul meu, nu mi-ar trebui decît trei secunde, cinci
treimi și o fracțiune ca s-o aranjez cum trebuie. Nu-mi
pasă. Aș vrea totuși s-o ndepărtez de aici înainte de sosir-
ea doctorului.

Dar această dorință a lui Rowley n-avea să se realizeze,
cîci, aproape numai-decît, ușa se deschise brusc și doc-
torul Moore, sumbru și cu aprincențele încrînciate, intră
în cameră.

— Ce-nseamnă asta, domnule? întrebă el pe-un ton
aspru, adresîndu-i se lui Rowley.

— Sir Edmund a trecut prin ușită — replică încet asis-
tentul, — și a adus-o pe dînsa — pe această lady.

— Această lady n-are ce căuta aici. Retrage-te și
roag-o să te arunce.

— N am să p_o_c rădări, domnule — spuse Suannah
cu glas domo, și liniștit.

— Ta ta ta ta' făcu Rowley.

Doctorul înaintă pînă în dreptul patului.

— Doamnă — spuse el străduindu-se să-și stăpînească
mînia care-i incolțise în suflet — nu cunosc și nici nu-mi
pasă de formulele puerile pe care lumea le consideră ga-
lanterie. Totuși, prevăzînd un deznodămînt al-părător
acestei situați, și vrînd să-l evit, îmi voi scoate pălăria
în fața dumneavoastră, doamnă — își luă pălăria în mînă

— mă voi inclina ca un nerod și astfel voi epuiza întreg fondul meu de curtoazie apunându-vă vă rog, daamnă, vă implor să plecați numaidecît.

Pentru ca cititorul să înțeleagă dintr-odată situația, va fi de ajuns să-l informăm că doctorul o parasise cu câteva clipe în urmă pe Miss Trevor și se întorcea acum să încerce asupra lui Clary teribila experiență aminată pînă atunci.

Suzannah întoarse capul spre Clary.

— Oh! Nu mă paras! imploră buata față către a lui pe pîru că vede o șovăială în acest gest.

— Să te parțieș! exclamă Suzannah înconjurîndu-l talia cu brațele. Oh! Nu, Clary! Nu cunosc forță care m-ar putea despărți de dămnea.

— Încapățînată! mormăi Rowley.

Doctorul a scutit o exclamație înăbușită.

Doamnă! Doamnă! spuse el cu voce tremurîndă. Nu mă cunoașteți! Și nu vă dați seama ce crimă ați săvîrșit în ochii mei, patrundînd în acest apartament.

— Și tu cu a ta nevrîi distrugerea acestei ființe — răspunse Suzannah fără să se emoționeze — și vreau să ve ghez de-acîi înainte asupra ei.

Ușa se deschise din nou. De data aceasta, intră Tyrrel Oribul. Nimic nu se uită la el. În loc să înscrie în u-lteriorul camerei rămase nemăcut și nepăsător în prag, privind scena cu-o indiferență totală, cu ochii lui mohorîți și stîcloși.

Doctorul tresărise vizibil la răspunsul Suzannah.

— Ah! Deci știi totul, daamnă! mormură el cu-o spalîmă amenințătoare. E, bine! Aș putea da ultimii pași cî știi — aș putea chiar să vă țin pentru asta. Dar ple-cați! Plecați numaidecît!

— N-am să plec nicăieri domnule — repetă frumoașă față a cărei privire senină strălucitoare prin calmul ei sublim, înfruntă fără să se încovoie stînga fulgerare din ultimătura lui Moore — va trebui mai întîi să mă ucideți pe mine dacă dorăți viața acestei copile.

Doctorul își viri minile în vasterile buzunare ale coa-tumului chipu. Lui, de obicei palid, se înroșise pînă la rădăcina frunții și oferea o imagine respingătoare.

Îeși afară! îl ordonă el lui Rowley, furios. Doamna a vrut-o!

Nici unul din mușchii frumosului chip al Suzannah nu

se contractă Ridică doar ochii spre cer, fiindcă își dădea bine seama că avea să moară

Dar Tyrrel Orbul se hotărise în sfârșit să joace un rol în această scenă. În clipa în care Moore, cuprins de unul din acele accese de furie ce se reveste mai cu seamă la oameni a căror pasiune se-ascunde în mod spărit sub un veșmînt de gheață, deci în clipa cînd se îndreptă spre Susannah care continua să stea nemușcată, brațul vîngos al lui Tyrrel îi opri brusc

Doctorul încercă să se desprindă Zadarnic

— Cum' ți-ai ei în cele din urmă, sînt de-acela luptă de-o clipă Îndrăznești să folosești violența împotriva mea, tu!

— Păreră mea-i că femeia asta nu trebuie ucisă, doctore — răspunse liniștit Tyrrel

- Și dacă vreau eu?

— Voi încerca să te-mpiedic

— De ce, nenorocitul, de ce? urli doctorul

Clary era mai mult moartă decît vie Susannah, pe care furia lui Moore nu izbutise s-o facă să tremure, se uita acum la Tyrrel cu neîncredere și teamă

Acesta continuă pe-acelasi ton flegmatic

- Doctore, din mai multe motive Mai întîi, femeia aceasta-i fiica mea

Susannah suferi un șoc imperceptibil și deveni mai palidă, dar nu manifestă nici o mișcare Moore, dimpotrivă, se dădu înapoi ulmit

— Ah! Ah! Suky continuă Tyrrel aruncînd-i acea privire lungă, pătrunzătoare și greu dăptare care frumosa fată îi vorbea de-atîtea ori lui Brian de Lancaster Nu mă cunoști?

— Te recunosc, domnule — rîsi încet Susannah — și totuși

Și totuși, nu-nțeamea nimic, Suky, pentru un savant ca domnul doctor A, văzut cînd m-au spînzurat, nu-i așa? Cine știe? poate mă vei mai vedea spînzurat Doctore — adăugă Tyrrel întorcîndu-se spre Moore a cărui mină se potolise în fața acestei revelații, dar care continua să privească pe cele două fete cu o zădărnicețe ce nu prevestea nimic bun Cînd spun e fiica mea — mă înțelegi bine, nu? Pe vremea cînd purtam numele de Ismail Spencer, ea se numea Susannah Spencer, asta-i tot dar nu acesta-i motivul pentru care am intervenit între voi

— Atunci care-i? întreabă Moore.

— Marchizul de Rio Santo mi-a poruncit să veghez asupra ei.

— Ah! făcu doctorul plecîndu-și capul

Mi s-a poruncit categoric! închise Tyrrel

Și totuși — continuă Moore — a aflai — viața ei ar
putea însețina condamnarea mea!

Tyrrel se încîmă grav

— Cine-și va asuma misiunea de-a o readuce la tă-
cere? — continuă doctorul Dumneată, Ismael?

Tyrrel aruncă pe furis o privire puerilă Susannei care
leșinase pe pat și-avea ochii închși

— Ei bine, da! răspunse el împrumotînd deodată bo-
nomia personajului Sir Edmund. Îmi asum această mi-
siune, doctore

MARCHIZUL DE RIO SANTO

CAPITOLUL I

DOUĂ EXEMPLARE DE „SOARE”
PENTRU O „LUNĂ”

Faptele se petreceau în timp ce Brian de Lancroster, întors în Wimpole Street, în fața casei cu numărul 9, însoțit de un mic grup de poliști, constata că scurta lui absență fusese de ajuns pentru ca locuința să rămână pustie.

Noaptea era minunată. Umezeala de peie zi, așternută pe caldarâm de-un vânt înghețat din nord, făcea din fiecare stradă o oglindă lucitoare pe care trecătorii alunecau, se căltau și cădeau, spre marea satisfacție a tuturor Șnaililor din capitala imperiului britanic.

În apropiere de Portland Place, la mijlocul străzii Devonshire, se adunase, în ciuda frigului pătrunzător, o mulțime considerabilă în fața unei uși deschise. Mulțimea era alcătuită numai din bărbați, care semănau oarecum între ei, deși unii aveau numai niște adreanțe pe ei, în timp ce alții purtau costume foarte decente. Erau, evident, confrăți, căci se împingeau, se înghionteau, cu aerul cel mai prietenos din lume, fără a ține seama de îmbrăcăminte.

Aproape toți aveau sub brațe teancuri enorme de ziare, doar cei mai eleganți făceau notă discordantă, înălț pe ei și urmau unul sau mai mulți grozni, încălcați ca niște saini cu teancuri asemănătoare. Toți vorbeau în aceeași timp. Strigăte clădate țineau din această mulțime amestecându-se cu reflecții filosofice, cu vorbe de duh și hohote de râs.

În fața ușii deschise se aflau patru sau cinci valeți în uniformă care ardeau necontenit asediatorilor pachete cu hârtis plavă, și care răspundea acelui murmur scribos pe care Dumnezeu l-a dat ziarului ca să avertizeze fără încoajă publicul împotriva minciunilor sale verusinate, așa cum a agățat o afiricăză de coada ne-ală a țarpelui cu clopoței.

— O duzină pentru Pleydell și Browne! se auzea o voce în mulțime.

— O duzină pentru Pleydell și Browne! repeta unul din valeți.

Aceste cuvinte treceau din gură în gură și ajungeau pînă la un funcționar care avea o față de fosilă, cu pergamentul, vîrîtă într-un registru.

Funcționarul mîzgălea cîteva cuvinte și repeta încă o dată cu gîină sacuțit.

— O duzină pentru Pleydell și Browne. Dați-i drumul. Se livrează un pachet.

— Patruzeci pentru Gilbert din Strand!

— Douăzeci și cinci pentru doamna Dodson!

— Două sute pentru Howard și Flower!

Vinzarea mîrgei strîmă! Pe măsură ce fosta constata rezultatele, pergamentul chipului său căpăta ruanțe aurii, iar atunci cînd, în cele din urmă, Howard și Flower cerură două sute de exemplare, funcționarul lăsa din mînă pînă pentru a-și freca mințile.

Dar nu avu mult timp. Sîrghițele de-afară se întzeau.

— Șaptezeci și cinci pentru Prijar!

Cincizeci pentru Goodridge!

— Optzeci pentru Samuel Lowter!

Răsunară sute de alte nume, sute de alte cereri, astfel încît, în ce e din urmă, o voce teșind din strîlfundurile biroului rosti triumfătoare:

Tirajul s-a epuizat, domnilor!

Se stornă o zarvă generală.

— Mă, trageți un tiraj! Două mil, trei mil, zece mii! ... Lăsați tot!

- Zățul a fost desfăcut și-aruncat, domnilor!

Oamenii încearcă să protesteze, dar cele două uși mari batante se închiseră și fața gâlbejită a funcționarului dispăru.

Toate acestea se petreceau la ușa domnului Timothy Overflow, editorul ziarului *The Moon* (Luna), gazetă de

seară. Mulțimea adunată în stradă era un reșch de „jurnalisti” sau vânzători de ziare

De obicei, fișuca *The Moon* își făcea apariția într-un anonimat absolut și nu ajungea la vânzători decât dacă era transportată la chioșcuri dar, în ziua aceea, cuprindea o anumită știre o știre senzatională! Tirajul „editei” din seara aceea se dovedise insuficient pentru afluența de cumpărători. Fiecare voia să știe la citescă cu ochii lui

De multă vreme, curiozitatea publică nu mai fusese astfel atinsă. Și pe bună dreptate nu era o știre obligată, o excentricitate ridicolă.

De data aceasta, era vorba de istorie. În joc se afla un personaj regeșc

Într-adevăr, era relatată o crimă odioasă, un asasinat nelegitim, tăvănit, sau cel puțin încercat, pe terasa castelului din Kew

Și împotriva cui Doamne! Împotriva unei copile grațioase și neprihănite care, eventual, putea fi desemnată să urmeze la tron împotriva speranței celor trei regate, împotriva prințesei Victoria. Într-un cuvânt, fișuca Alteiței noastre regule ducele de Kent nepoata Marelui Sale

Eri deci, sigur, să se cumpere la orice preț *Evening-Post*, *Standard*, *Evening-Mail* și *Moon*, ipse a se cunoaște detaliile nemurimăntei atrocități

Lumea spera deaflfel să găsească în toate aceste ziare sau în unul din ele numele mizerabilului a cărui mână săvârșise sacrilegiul etc

Cu care, venind prea târziu, nu și-au mai putut procura nici măcar un exemplar din *Moon*. Fișuca atât de neglijată de obicei, au înregistrat o amară decepție. S-a instituit imediat un fel de bursă, în fața ușii domnului Timothy Overflow. Unii voiau să cumpere, de la a doua mână, cu laniș peșni, câteva numere din prea solicitata gazetă, alții propuneau schimburi

— Un șling pentru un exemplar din *Standard*! propunea unul

Ofer șase pence în plus, față de prețul curent, pentru fiecare *Evening-Post* — striga altul

— Un *Times* pentru un *Evening-Mail*!

— Două *Suns* pentru un *Moon*!

Cumetrele „bine informate” începură să-și dea drumul la gură

— Vă jur pe sănătatea mea că știu tot. Mi-a spus

doamna Footes, care ține pe cuminatul doamne; Cross-carn, care-i grădinar la pleasure ground din Kew. Era o amazoana pe-un cal, unat. A tras asupra biete, copile douăzeci și șapte de săgeți otrăvite! epuise una.

Nu se poate răspunsă alta.

Ba da' insistă prima. Oamenii de strajă, drăguții de ei, au venit și-au lăsat-o pe ea și calul, bucășele-bucășele.

Foarte bine, i-au făcut' declară o persoană.

Vă spun eu care-i adevărul — intervine o altă femeie. Crumbarii, e un sălbatic din lumea mare. A lovit-o pe biata prințesă cu o maci sca în cap.

Nu-i adevărat, ripostează alta. E un catolic irlandez, un căsătorit negrobom; de d'acolo de canal, un.

— Da' de unde? E un gentleman! I s-a găsit calul mort în moșorul parcului d'o Regent. — un cal înjunghiat!

— Cu marea se mai năucesc la Londra! constată prima cumință dând din umeri.

Povestea ce se dauăzeci și șapte de săgeți otrăvite i se părea, fără îndoielă singura în măsura să ofere un grad suficient de verosimilitate.

Pentru a pune capăt agitației care se lucase și a îndemna mulțimea să se împrăstie, funcționarul-fostă colorat la parter, ducând cu sine singurul și ultimul exemplar din Moon care se mai afla în țară.

O voce lentă, monotona, precum se auzi în stradă făcând să amăjească deodată țipetele „jurnaliștilor” și comentariile mulțimii.

Iată ce spune-a glasul vorbind de la ferestruca ușii.

Detalii autentice privind onibila tentativă de asasinare împotriva augustei persoane a Alteței Sale Regale prințesa Victoria de Kent, nepoata rubată a Majestății Sale, regele, Lunii noastre suveran. Azi dimineața, la orele unsprezece treizeci și cinci, un necunoscut călărind un cal roșu, a pătruns în pleasure ground din Kew deși drapelul regii flutura deasupra clopotniței. Cărnii pedestre însărcinate cu patrulajul nu l-au zărit decât atunci când se află lângă marea seră japoneză. După alte versiuni, însăși prințesa i ar fi descoperit în clipa când se îndrepta spre dinasa purtând un pistol bardaș cu gloanțe. Văzând temuta armă, linara prințesă ar fi scos un țipăt de groază și s-ar fi îndreptat spre pașii cerând ajutor. Se pare că străful cu s-a mai gândit la altceva decât cum

să dăpară. S-a îndreptat repede spre zidul la picșuare! căruia își lăsase calul.

Fosila închise încet ghizeul și se retrase.

Mulțimea, nemulțumită de informațiile primite și vrînd să afle mai multe amănunte, se îndreptă spre ușă încercînd să o forțeze. Unii cereau chiar să se dea foc casei. Ați înjurau de mama focului.

În vreme ce mulțimea își manifesta astfel mînia într-un varăm de ocazi, o trăsură venind din Wimpole-Street și îndreptîndu-se spre Devonshire își croi cu greu drum prin gîostă. Personajul din trăsură habar n-aveu că era eroul dramei care se desfășura în plină stradă, iar mulțimea nu-și putea nici pe departe închipui că necunoscutul se afla în momentul acela în mijlocul ei.

Trăsura o coti în Portland-Place și se opri în fața locuinței contelui de White-Manor.

Brian coborî în grabă și urcă treptele peronului de unde vamezii îl „agoniseră” într-o zi din porunca fratelui său Clocăni puternic în ușa.

Valetul care veni să-l deschidă se dădu îndărăt înspălmîntat, de parcă l-ar fi văzut pe dracul în persoană.

— Te rog să-l anunți pe contele de White-Manor — spuse Brian cu un calm imperturbabil — că domnul de Lancaster solicită Senioriei Sale o audiență.

CAPITOLUL II

DREPTUL DE PRIMOGENITURĂ

Întreaga Londră cunoștea dușmănia dintre cei doi frați. Era deci mai mult decît firesc ca un valet de la White-Manor să n-o ignoreze. Groomul căruia i se adresase Lancaster rămase o clipă pe gînduri, întrucît o întrevvedere între conte și fratele său mai mic i se părea un lucru extraordinar, de neconceput.

Totuși, cînd Brian îi repetă porunca pe un ton hotărît se supuse.

După cîteva secunde se întoarse, iar Brian fu poftit normaldecît în salonul de recepție.

că ultimul cuvânt al mamei sale îl îndemna să se dragoste
și la tortare. Mama lui, care cărea înăuntru binecuvântate,
fuzate pe pînă de un pene, alai, pareu să i surida încă.

O uia steraia se deschise Lordo, White Man r apar, aprintru de legal interdictiunea sau Gaberi Paterson

Între cele două frațiori s-a găsit o foarte mare diferență de vârstă. Vigurosul temperament al lui Brian și excelența lui White-Manas accentuează această diferență transformând-o într-un contrast izitor. Într-adevăr, Brian își păstrează la vîrsta vîrșului, ceva din grația și vîntul, din suplețea elastică a membrelor din spontanitatea expresivă a mișcărilor feței sale. Către așazis, generația următoare

[illegible]

Faire un fe. et a tuer. av. unan. un point

Uneori, când mîna îl înfîşăla brusc în dîna singele
Ingrușat care, astupa vinec ipa negura pentru o clipă
vigoarea de odinioară putea încă să distrugă ceva un
om sau un lucru, în fîria apăsătoare a timpului său.

Dar plăcea repede și scump asemenea iheronimilor noștri buite Reverend pe neastoptate cu violență într-o lăcomă uzat, înghețat, întepenit, viața îl numirea prin socul ei formidabil White-Manor cădea atunci ca o masă inertă

sau, dacă șocul nu era prea puternic, criteriul său se simțea cuprins de o toropsea, de-un fel de îndobitocire prezentind caracteristicile umbrăciții și ale nebuniei.

Vătorul său era supus — și ei știa acest lucru — amenințării unei daeme implacabile: apoplezia sau cemența.

Cînd fratele său — care înainta încet, aprins tot timpul de brațul lui Gilbert Paterson — se apropie, Brian se ridică și se inclina ceremonios. Contele îi răspunse la salut încercînd, dimpotrivă, să afișeze o expresie de bonomie cordială.

O dată mai mult, între cei doi briați rolurile erau inversate. Trauma îl domina pe cel puternic, siguranța se afla de partea celui slab. Fratele cel mare, stăpînul, posesorul unei averi imense, se temea de fratele cel mic, care nu avea nimic pe lume.

Cei doi frați rămăseră o clipă nemișcați și se priviră în tăcere.

Chipul lui Lancaster exprima răscoală și orgoliu: cel al contelui avea un aer din ce în ce mai binevoitor și supus, dar cine ar fi judecat gândurile lor după aceste simptome exterioare s-ar fi înșelat amarnic.

În inima lui Lancaster exista milă, o milă sinceră și crescîndă. Contele de White-Manor suferea și mai mult ca de obicei: parti pe figura „amele ultimului atac care-l doborîse în noaptea precedentă în camera Annei MacFarlane din lord's corner. Ochiul său care încercau să surdă, aveau o privire fixă stupefăită. O jumătate din corpul lui, potrivit mușchilor mușchilor se tira aproape inertă, ca și cum ar fi fost lovită de un început de paralizie.

Brian nu putu să constate fără amărăciune și compătimire schimbarea funestă intervenită la fratele său de la ultima lor întîlnire și trecuse multă vreme de atunci. Vocea angelului care vorbise adineauri în sufletul său, în timp ce aștepta, lincur, venirea lordului se făcu din nou audibilă cu și mai multă energie. O clipă fu lăpătit să întindă brațele spre fratele său.

Dar o străfulgerare de ură care demască, pe furie, bonomia simulată a lui White-Manor, fu de-așunsă să i oprească pe Lancaster. Își reluă aerul rece și așteptă.

În sufletul contelui nu exista decît avertislune profundă, dorință de răzbunare ură implacabilă, nemărginită. Și el era neplăcut impresionat de aspectul fratelui său, și el încerca un sentiment de amărăciune privind trăisturile acelea pe care nu le mai văzuse ani de zile, decît de de-

parte, temându-se de ele ca de-o amenințare înfricoșătoare. Dar ce mare deosebire între surprinderea lui și cea a lui Brian!

White-Manor ar fi vrut să-l găsească pe acesta din urmă îmbătrânit ca și el, zdrobit, ba chiar mai mult decât el! Or, îl revedea tot tânăr, tot puternic, tot plin de energie și viață! Forța și energia lui nu constituiau oare o înșuță adusă epuizării sale, tăcerii?acea nu-și bătea joc de decreștitudinea lui? Nu era din partea aceluia om sănătos la minte și trup, o supremă ofensă faptul că se prezenta în fața unui bolnav amenințat de nebunie?

Pălmașul răzburător se afla acolo pentru a savura agoniza victimelor sale: moștenitorul venise să-și dea seama câte zile mai trebuia să aștepte pentru a intra în posesia unor bogății incalculabile, a castelelor și White-Manor, a parcurilor, a heleșteielor, a pădurilor lui White-Manor, a pământului, a titlului, a rangului lui White-Manor.

Nu mai avea nici un alt mijloc de a-și răpi această moștenire, nici unul, în afara hotărârii de a rămâne în viață! Dar viața lui era pe sfârșite. Contele se simțea alungând spre neant. Astăzi mai mult ca oricând, când își compara propria slăbiciune cu vigoarea fratelui său, se vedea apropiindu-se de capătul drumului.

Brian se afla în fața lui, mai viguros ca niciodată. Dădea impresia că se falescă cu sănătatea lui de fier, își cambia talia elegantă și forma părului a spune:

— Nu te grăbi, milord, fratele meu. Sunge-te în voie, mori liniștit. Am timp să-și aștept.

White-Manor n-ar fi putut nutri asemenea gânduri și să plăceze în același timp prefăcuta atitudine de bună-voință ospitalieră pe care încercase până atunci s-o pună cit mai în evidență. Ura lui își la suprafață și-l scăpără în privire, în timp ce un surâs amar îi ridică colturile buzelor făcându-le să tremure.

După câteva secunde, în care se studiasă reciproc, și înainte ca vreun cuvânt să fie rostit, cei doi frați ajunseră să se măsoare din ochi ca doi dușmani gata să se strângă de gât.

White-Manor rupse cel dintâi tăcerea.

— Ce vrei de la mine, frate? întrebă el cu o voce dulceață care contrasta puternic cu expresia chipului său. Ai venit să constăți progresele suplicului lent la care

mă supui? Sînt foarte bolnav, Brian, aşteaptă că poţi fi satisfăcut.

Milord răspunse Lancaster înclinîndu-se am voit să mă informez asupra stării sănătăţii Senioriei Voastre. Îmi pare rău că te găsesc bolnav. Cît despre acuzaţia de-a fi cauza suferinţei dumitale, cred că Senioria Voastră greşeşte faţă de viaţa fericită pe care-a dus-o atîtădată şi-mi atribuie mie, o putere de care nu dispun.

Vipera care urde, domnule, e obăcurnă şi slabă. Pînă şi un copil o poate strivi cu piciorul!

Brian rămase impasibil, iar contele regretînd numai de-cît această vorbă scăpată mîinii sale pline de ură, bîlgul încurcat.

— Vroiam să spun — dar între fraţi nu eşti obligat să-ţi cîntăreşti fiecare cuvînt.

— Sînt de-aceiaşi părere, milord — spuse rece Lancaster — fraţi, care se iubesc, îşi pot spune orice. Rog pe Senioria Voastră să nu se jeneze.

White-Manor îşi ascunse tulburarea sub o strîmbătură de om bolnav şi făcu semn lui Gilbert să-l aducă un fotograf.

— Te rog să lei loc — îi spuse el lui Brian. În ce mă priveşte, îi cer permisiunea de-a face acelaşi lucru — el şi-acum, întrucît nu prea obişnuim să ne vedem foarte des, te rog încă o dată să-mi spui care este scopul vizitei.

— Am venit să discut cu Senioria Voastră între patru ochi — răspunse Lancaster instalîndu-se — şi aştept să răzîmăm singuri!

White-Manor sovîi vizibil. Privirea lui părea să facă din noi o compoziţie între forţa fratelui său şi propria-i slăbiciune. O spaimă evidentă se putea citi pe obrajii lui căzuţi.

— Între patru ochi? repetă el Gilbert Paterson e-un demn slupor, frate. De obicei, nu mă părăseşte niciodată.

Prin urmare nu erai departe, milord, în nopţea cînd Gilbert Paterson, acest demn slupor, a pus valeţii dumitale, înarmată cu buce, pe urmele mele?

A fost un lucru neapăs de regretabil, Brian — îngîmă contele, Gilbert şi-a primit pedeapsa cuvenită.

Dar n-a fost urgonit — îl opri Brian, a cărui voce caldă nu lăsa să răzbătă amărăciunea din sufletul său. Milord, eşti stăpîn în această casă şi n-ai cîteva să-ţi ne-socotesc preferinţa pentru un servitor.

Vrei să-l alungi? spuse repede lordul

— Mă interesează prea puțin — adăugă Lancașter — dacă îl alungi sau nu pe acest stuțitor atât de demn. Dar chestiunea care mă aduce este gravă — foarte gravă pentru mine, milord, ca și pentru dumneata. Prezența acestuia va,ei mă stângărește.

Contele se gândi un minut, apoi se ridică singur și se îndreptă spre ușă spunând:

Urmează-mă, Gilbert. Brian, mă întorc într-o clipă și vom fi singuri.

Într-adevăr, după câteva secunde, contele reapăru, dar în loc să se așeze în fața lui Brian, luă loc pe un scaun de lângă masa ce se afla în mijlocul salonului și depuse ostentativ pe cuvertura groasă care-o acoperea o pereche de pistoale.

Asta-ți dovedește, Brian — spuse el pe un ton scurt și degajat — că vom discuta serios și deschis. Te uriez, o știu prea bine. Mă tem de tine, s-ar putea s-o știi și pe asta. Te cred în stare de orice, de-aceia am adus doi martori care, deși muți, îl vor înlocui totuși pe Gilbert Paterson. Te ascult.

Brian începu să zâmbească compătimitor.

— Ah, milord — spuse el — don Quichotte lovea cu lancea în morile de vânt! Era o nebunie mai mică decât aceea pe care ar reprezenta-o amenințarea mea cu pistoalele! Nu-ți dai seama ce pleacă să însemne pentru mine să fiu asasinat de Senioria Voastră?

Nu, domnule, nu mi dai seama — răspunse contele pe un ton tăcut. Vorbele dumitale batjocoritoare nu mă mai impresionează.

Pe cinstea mea, ar fi mai prozov decât dacă m-aș spânzura sub ferestra dumitale. Nu, nu milord, pistoalele nu te vor apăra de atacurile mele și vei avea nevoie de a te arma ca să duci mai departe lupta, dacă respingi propunerea de pace pe care ți-o ofer.

Cum? Iar contele e într-un prim elan de speranță. Al de gând să puă capăt urmării tale amplacabile, Brian?

Te voi grația, milord — răspunse acesta coborînd asupra lui White Manor privirea lui indiferentă și se-mestă. Înch. Punește-ți că nu respiri nădăd. Înch. Lege-ți că vocea singelui s-a rostit: c-am obosit să tot lovesc într-un frate, că m-am plictisit să zdrobesc un inamic care nu știe deloc să se apere, în sfârșit, m-am plictisit să tot abat

disprețul lumii asupra omului ce poartă numele venerat al tatălui meu.

Ah! exclamă neîncrezător White-Manor, căruia meditația îi reducea bănușele. Ai un fel foarte aspru de-a propune pacea.

Asta fiindcă am senzația că ai atins ultimele hotare ale nenorocirii, milord. Deși nu mă pot întoarce la dumneata cu brațele deschise, așa cum te aștorez la un frate, am capriciul clemenței. Ai decăzut atât de mult. Ți-e rușine să mă, fiu dumneata însăși. Ești atât de năpădămit în timpul zilei, când auzi în juru-ți vîntul prelung al lumii care noaptea te-asurzeste, tipetele acelea atât de batjocoritoare, atât de umare, atât de sfredelitoare care îți dau insomnii! Nu sînt un călduș și vreau să pun capăt astăzi torturilor duminale.

White-Manor se făcuse roșu ca rașul. Fiecare din acele cuvinte era ca o lovitură de măciucă pentru orgoliul său. mila aceea disprețuitoare îi sufoca. O cupă, mînia lăcră în văluri, atât de mar, spre creierul său, înfrîmă și se agită involuntar, în timp ce privirea se îndreaptă cu lăcomie spre pistoale.

În ce-l privește pe Brian, vocea că vorbise destul și acum răsfăta un album.

White-Manor se potolise intrinsecă, stăpînindu-și nărcul furia împotriva acestui calm biruitor. I se părea că neputință să-l atace pe omul care nici nu se simțise că ar putea fi atărat și care, fără să urmărească măcar mișcările marmurii sale înarmat, își fixase atenția asupra unor imagini frivole.

Pistoalele rămăseră pe masă și contele făcu un efort spre a-și veni în fire.

Prin armare continuă el după o tăcere. — Astăzi mă insultă în virtutea obisnuinței, pentru ultima oară?

— Te aștept, milord — răspuse Lancaster continuînd să acorde atenție imaginilor din albumul pe care-l răsfoia. — n-o insult pe Senzoria Voastră. Scot doar la iveală, tratele lumii la care o văd redusă.

— Cu atît cuvînt, procedezi ca negustorul care depreciază o marfă, pentru a o putea obține la un preț mai scăzut.

Nu tocmai. N-am impresia că negoțul e o măsură să-mi ofere o comparație convenabilă. Eu, milord, depreciez anume ca să obțin un preț mai bun.

Prin urmare, ai venit să-mi propui un tîrg nerușinat?

— O capitulare milord! Strămoșii dumitale și-ai încă și răscumpărare prizonieru de război!

— Îmi este îngăduit, domnule, să-ți prezint cealaltă față a acestui tablou pictat cu abilitate în culori atît de sumbre?

— Firește, milord — răspunse Brian închizînd albumul și ascultînd cu atenție.

Constat din parte-ți multă condescendență — continuă contele încercînd, la rîndul său, să persifleze Sînt foarte nenorocit, e-adevărut, foarte nenorocit, din pricina dumitale. Dar dumneata care vorbești cu asta sig. ranța, crezi că ești într-o viață mai bună? Cu cît mă faci pe mine mai nenorocit, cu atît ies mai mult la iveală proptiele și nenorociri, căci invidia este o mărturisire, un omagiu și ești gelos pe mine. Ești alrac! Dumneata care, risipitor cum te ții ai putea să chelt. aștia o avere n-ai o pară chioară. Eu sunt par al regatului, gentil, man și milionar. Te-nțeleg și bănuiesc cîndei-mă, scopul vizitei dumitale. Găsești că trăiesc prea mult? Dar, slavă Domnului, frate, voi mai trăi încă destule zile cu să îți pun la grea încredere răbdarea, venind la mine ca să facem pace, cum spus ai să găsești mîi foarte de a slăpa ar această viață plină de lipsuri și datori pe care o duci de atîta vreme, ai procedat ca un om cuminte. Numai că, poate, ar fi mai prudent din parte-ți să rogi în loc să ameninți!

Brian nu răspunse cu maldecie, ca și cum ar fi vrut să ofere contelui posibilitatea de a și prelungi discursul.

Milord replică ei în sfîrșit. În tot ce ai spus e-un dram de adevăr dar sînt și multe erori. Sînt alrac și nici nu mă gîndesc s-o neg, dar vremea datorilor a trecut pentru mine. Nu mai am credit!

— Vrei să mă faci să cred că trăiești din munca dumitale? Întrebă White Manor sarcastic.

— Nu, milord, nu știu să fac nîmce.

— Și totuși, trăiești.

— Într-adevăr spre nezarul Senzories Voastre. Dar nu-mprumut, nu se dă de pomână.

— Cum? Îți plă White-Manor, tresărind în fotoliu. Ai împina nebunia pînă acolo? Ai pătat într-atît numele pe care-l porți, încît să te pretezi la cerșit?

Milord Il întrerupsese Brian trebuie să atrag atenția Senioriei Voastre că cerșitul e sever interzis, chiar și frașilor mai mici ai membrilor Parlamentului, față de care buna, sunt și omenia cereau, după părerea mea, un amendament. Primește pomana, dar n-o solicit. Dar nu crezi e-am vorbit destul și e-ar fi cazul să trecem la fapte? Dintr-un motiv sau altui, îți ofer pacea. O accepți? — Depinde de prețul la care te gindești. — Pretul? repetă Brian. Șovăi Evident această întrebare îl lua prin surprindere. — De cît ai nevoie? întrebă contele. — Milord răspunse în sfârșit Brian cu o voce înceată și gravă — nu prea știu de cît am nevoie — dar am nevoie de mult. Trebuie să scot din casa de bani a Senioriei Voastre pînă la concurența bunului meu plaa, milord.

CAPITOLUL III

FIE-ȚI MILĂ, FRATE!

Față de această cerere exorbitantă, contele rămase o clipă stupefiat. Își privi fratele drept în față de parcă nr fi încercat să găsească pe chipul lui o explicație logică a extravaganțelor sale pretenții. Acest examen nu-l putu satisface, deoarece trăsăturile lui Brian, calme și hotărâte, confereau un aer foarte grav propunerilor sale.

Ded îmi ceri toată averea, domnule! strigă în sfârșit contele mai mult ulmit decît furios. Sper să nu-ți închipui că vei reuși a mă sili s-accept așa ceva.

Intr-adevăr milord, e vorba de ntreaga dumitale avere. Dar, gîndește-te, s-ar putea să mă mușumesc e-un sfert — cu jumătate — nu se știe. Cît despre speranța pe care Senoria Voastră o consideră imposibilă, îți dau cuvîntul meu de onoare că niciodată n-a avut un caracter ma, real și n-a fost mai bine întemeiată.

Se opri. Aproape imediat urmă pe-un ton simplu, calm, hotărît.

Să nu-ți închipui, milord, că întreprind cu dumneata

o acțiune diplomatică, c-am venit purtînd în mîne un gînd ascuns, pe scurt, c-aș avea vreo metodă infailibilă, cu ajutorul căreia poi împinge de la spate pe Senioria Voastră, făcînd-o să sară șanțul cu ochii legați. Dacă n-aș dispunez astfel de mijloace, aș putea într-adevăr s-angajez bătălia pe acest tărîm căci tîi cunosc trecutul, milord, fantele meu, mult mai, b-ne decît tîi închipui!

Trecutul meu... — îl întrerupse contele — este trecutul unui, gentilom și degeaba ai încerca să mă sperii cu astfel de amenințări. Nu mă tem să-mi dau la iveală trecutul!

— Bă da, milord... spuse Brian... te temi și ești îndreptățit să te temi, dacă n-ai uitat că Senioria Voastră n-avut o soție și o fiică. O soție ai cărei martiriu rușinos a fost uitat de lume, o fată, moartă sau vie, căreia numai ochiul lui Dumnezeu a putut să-i urmărească destinul misterios.

— Îndrăznești, să presuipi? — strigă contele.

— Cert e că nu presuipun nimic bun, milord și frate. Dar să lăsăm asta. Îi repeți, n-am de gînd să te-amănîț pe la spate. Am alte arme, mai puțin bunale... Ce naibai, milord ar însemna să-ți fac misiunea prea ușoară, angajînd lupta pe un teren cunoscut? Ești destul de bogat ca să neglijezi evidența, iar totuși ar trece probabil de partea Senioriei Voastre... Nu nu. Fără acuzatu. E trist și banal. Lumea mă aplaudă cu condiția să port acest duel pînă la capăt, fără să mă achimonosească și fără să-mi rușinez singurele rece. Nu sunt un avocat, milord, sînt un gladiator.

White Manor asculta încordat și obosit acest straniu discurs al cărui sens scăpa în mare măsură minții sale greoaie. Aștepta o concluzie... în atac direct și încerca să și pregăti replica. Dar Brian n-ai lăsa gîndurile să se înlănțuie după capricioasa logică a spiritului său. În timp ce contele depunea eforturi să înțeleagă ultimele sale cuvînte, acesta schimbă brusc subiectul.

Mă a-n povestit astăzi... urmă el... o istorioară bizară și impresionantă. Închipuiește-ți milord, pe moment mi s-a părut că întrezăresc apropieri ciudate între aceste aventuri cu o bătălie fiercă purtată și unele elemente, aflate în posesia mea, privitoare la viața particulară a Senioriei Voastre. Ferească Dumnezeu — adăugă el deodată cu emoție — să fie așa cum am bănuat pentru o clipă. Ai aici un portret al contesei de White-Manor, Godfrey?

De ce mă-ntrebi.⁹ declară contele tulburat

O nebunie de-a mea, milord — răspunde Lancaster zimbînd. Vezi dumneata, de opt zile am senzația c-am re-devenit copil. Parcă aş avea cu cincisprezece ani mai puţin, gîndurile mele se-nlănţuie în aşa fel încît dau naştere unor visuri de necrezut, în capul meu e-un adevărat roman, iar speranţele mele ţin de fantezie. Pentru că această fată a fost dată pe mîna unui mizerabil.

Care fată? întrebă involuntar White-Manor

Brian îşi privi fratele în faţă şi-şi încruntă sprîncenele minos.

— Dacă ar fi aşa! — începuse el năvalnic

Dar nu termină, ci continuă pe-un ton rece

— O tinărară pe care-o caut, milord, o tinărară pe care-o iubesc şi care mi-a fost răpită, o tinărară pe care Senioria Voastră mă va ajuta s-o regăsesc

— Domnule — apăsă contele cu-o vădită indispoziţie — nu crezi c-ar fi cazul să-mi vorbeşti în astringent altfel decît prin parabole. Sufăr prea mult ca să-ţi mai pot ghici enigmatul

— Te rog să bănevoieşti a mă ierta, milord — replică Lancaster înclinîndu-se. De vreme ce Senioria Voastră dorcile acest lucru, eu trecem la fapte. Ți-am spus, cred, n-am venit în faţa dumitale cu armele obișnuite ale discuției. Trec mai departe. Adaug c-am intrat în casa dumitale, fără să ştiu prea bine ce vreau să-ți cer

— Prin urmare — îl întrerupse contele — cererea dumitale de adineauri a fost o improvizație. Te invit, frate dragă, să reflectezi mai bine, să-i dai o formă, s-o limitezi, de pildă — e-un sfat prietenos — la una sau două mii de lire

— Îți mai spuneam — continuă Brian neîndîr în scamă această întrerupere — că, spre a-mi atinge scopul, voi urma calea mea obișnuită fără a coborî vreodată la mijloacele jalone pe care le folosesc între ei croii de tragedie. Urasc aproape tot atât de mult birfașia ca și pumnalul sau otrava. Pe scurt, ți-am cerut un act întocmit în bună regulă, care să-mi permită a scoate orice sumă din casa de bani a Senioriei Voastre

— Iar începî?

Da, milord. Am absolută nevoie de asta

White-Manor abia se mai putea stăpîni să nu curme brusc și violent această întrevvedere, dar teama pe care

î-o inspira Brian la ținea în frâu minia. Se arătă după să discute, chiar pornind de la această premisă de neconceput.

Domnule spuse el ar trebui să dau din umeri și să tac, căci ar fi într-adevăr o nebunie să îau în serios cuvintele dumitale. Dar faptul mă amuză, așa că, rog-te, spune-mi ce ai de gând să faci cu averea mea?

— E pentru fata aceea, milord răspunse Brian simplu.

— Să ți închipsi e am să mă las pe mine fără un ban pentru o necunoscută?

Contez pe asta, milord.

White-Manor se agită în fotoliu, pradă unei minii care avea și un aspect comic. Pentru el, Brian era invulnerabil, chiar în această discuție, fără participarea unei mulțimi reflexitoare care să aplice pe unul dintre interlocutori și să ridiculizeze fără milă pe celălalt. Brian era invulnerabil pentru că aruncase la întâmplare cererea lui extra vagantă, susținută doar de dorința sa și nu de argumente care, eventual, să poată fi discutate sau combătute. White-Manor, ferm hotărât să nu acorde credit și exorbitant care îi se cerea, avea să rămână fără replică, după ce și exprisese refuzul. Singurul mijloc de a pune capăt acestui conflict ridicol era evident să arate mușul rului ușa și să useze de dreptul riguros pe care-l are orice om de-a fi lăsat în pace în casa lui, dar White-Manor era lipsit de apărare. Această situație bizară avea la bază un element real de teroare și mișloarele burghezului chinat nu puteau fi folosite în mod eficient față de un nepotit ca Brian Lancaster. La urma urmei contele în cruda dorinței sale de-a părea de neclintit, nu prea știa dacă, în definitiv, nu trebuia să se incline. Nu cunoștea gândurile ascunse ale lui Brian, aflându-se în situația unui om cu mâinile legate în fața unui inamic implecabil pe care-l vede învârtindu-se în preajma lui risind dansând ca sălbaticul în jurul rugului pe care-și întuluse prizonierii, fără a putea ghici din ce parte va veni lovitura mortală, fără a-o poată preveni, fără să se poată apăra.

— Milord — continuă Brian — îți cer iertare pentru slăbiciunea mea și înfrângerea. Nu simbești? Cu atât mai bine! M-așteptam să te văd zimbând. Sînt înfrângerea așa cum nu ești decît o dată în viață, un în-

îndrăgostit hotărât să jertfească totuși iubirii sale, totul, milord, până și viața!

White-Manor nu răspunse, dar chipul lui căpătă un aspect mai calm. Zări o speranță. Platoua unei iurii care lubeste are nenumărate puncte slabe. White-Manor deveni mai atent privirea lui stinsă avea o lăcrărire de ostilitate și viclenie.

Lancaster nu se sinchisea de expresia lui. Evocând amintirea iubirii abia născute, cu care înima sa nu se obișnuise încă, trăsturile lui energice căpătaseră un aer fericit și viitor. Obșacole e și primejdia dispăruseră pentru el în cupa aceea. Într-altă era de convins că le va face față. Zâmbea blajin imaginii absente a Susannei și nu mai lua deloc în seamă prezența fratelui său.

— Oh, da, o iubesc, murmură el, cu un elan atât de pătimăș. Încă White-Manor nu potrivit tonul ca să-i privească mai bine. În fața primului ei suris am strâns pentru întâia dată că trăiesc sunetul glasului ei a făcut să vibreze o coardă multă într-un coș negi ut a inimi mele. Ea mi a arătat toate bucuriile pe care omul le poate avea pe pământ, bucurii pe care le disprețuam odinioară, orb și nenorocit cum eram. Asta e adevărul, milord. Acum, după atâtea încercări viitorul mi se arată luminos. Sper, oh! sper din toată inima. Sufletul meu a-nălănit și s-a purificat. Îp dai seama, milord! Sunt în stare să nu te mai urăsc!

— Trebuie într-adevăr să fi foarte îndrăgostit — spuse cu răcoala White-Manor.

— Foarte îndrăgostit! repetă Lancaster, ca și cum termenul i s-ar fi părut insuficient de expresiv. Mai mult decât, Godfrey! Ieri nu credeam că se poate iubi nici pe atât cît iubesc eu. Iubesc constant, cu voință, și voi iubi în ciuda mea, dacă voința-mi se va erăta la un moment dat ostilă iubesc. Dar oare mă poți înțelege?

La această întrebare bruscă, trăsturile contelui se destinsă într-o veselie batjocoritoare și grosolană.

— Da, domnule, da, domnule! răspunse el și mărturisesc, pe sănătatea mea, că niciodată o confidență amoroasă nu mi-a făcut mai mare plăcere. Deci lubest, atât de mult, domnule!

Tonul ipocrit al lui White-Manor se schimbă brusc, înainte ca Brian să fi putut răspunde. Continuă

— Și ai venit la mine, să-mi impun condiții nerăsuinate, să-mi ceri averea, și-o spui pe șleau ai venit, cu amenințarea pe buze, ca un tâlhar la drumul mare „Danu sau viața” Și mai susții că iubești atât de mult?

Brian se întorsea spre lord. El privea calm, deși prezența în stăc violent.

— Dar bine, domnule, bine, domnule — continua contele care se bulbasa de furie și de bucurie — na-ți dai seama ca sclavia mea a luat sfârșit? Nu vezi că roșorii e noastre s-au schimbat, că eu sînt acum cel tare, iar dumneata ee. slab? Ah! Iubești. iubești

Sîngele năvălea în văluri spre creierul contelui care avea pr virea din ce în ce mai tulbură. Voca li tremura, buzele tremurau spasmodic. Brian îl examină în tăcere.

— Ai venit să-mi spui mie toate astea, ce imprudență! continuă White-Manor luînd de pe masă pistoalele și în călcînd-le zgometos. Aș fi dat o mie de gulinee celui ce mi-ar fi adus vestea! Când iubești atât de mult, domnule (i-e teamă) de moarte, iar pistoalele au devenit acum o armă de care mă pot sluji împotriva dumitale!

Brian făcu un gest de dispreț și se îndreptă ca și cum ar fi vrut să ofere o finia mai bună, mai sigură, împușcîndu-l în frunte.

— Vi oru — spuse el — între gentilemenți nu se o acută pe-acel tor — iar comportarea dumitale mă determină să forțez deznodămîntul întrevederii noastre. Vrei da sau nu, să amintez obligația pe care o cer Senioriei Voastre?

— Nu — răspunse el — singă contele. Vreau să seji d n raiu mea — vreau să plec nemuridect pe ușa aceea, a. cărei prag îl interzic să i mai calci vreodată. Te-a-lung, domnule. Și făcîndu-mă de dreptul oricăruî en-que e că — amintu-mă — tuat de un intrus sau de-un hut, îi atrag atenția că dacă nu plec imediat trag.

— Iar eu sîntin că n ai curajul să o faci — spuse Lancaster întrucît nă și brațele pe piept și înaintînd încet spre fratele său caruia îl arunca o privire intensă și plină de răceală.

Contele rid că amîndouă pistoalele deodată. Brian nu se mișcă afla decît la trei pași de el. Trăsăturile apoplectice ale lui White-Manor exprimau dorința sălbatică de a ucide, înfrînată doar de teamă.

— Stai pe loc! Stai pe loc! spuse el cu glas sugrumat. Fără a lua în seamă porunca aceasta amenințătoare,

Brian făcu cel trei pași, iar mâna sa se sprijini, greoaie, pe umărul fratelui său care căzu, imblinzit, în fotoliu.

Luă cele două puțoaale, unul după altul, din mâinile contelui care nu opuse nici o rezistență, și le aruncă departe pe covor.

White-Manor era palid și tremura. Ochiu său, eliberat de-un reflux neașteptat al sîngelui care-l înundase, își pierduseră reflexele roșiatice și nu mai aveau decît o înspăimîntătoare fixitate.

— Milord — continuă Lancaster — te-ai înșelat amărnic. Dragostea despre care-ai luat cunoștință altă de bucurie, reprezintă cea mai mare nenorocire la care te puteai aștepta. Dacă ai fi fost singur, ai fi continuat, fără întrerupere, să combat în dămneata pe reprezentantul și beneficiarul unui principiu odios, nedrept, împotriva firii, dar nu m-ai fi grăbit deloc. Acum, am devenit pripiț, întratabil. Nu mai poate fi vorba de nici un răgaz, de nici o pănuire din parte-mi față de Senioria Voastră. Vreau să devin bogat, milionar. Doresc acest lucru!

— Dorești? — repetă White-Manor, cu-o furie neputincioasă.

— Da!

O clipă de tăcere urmă acestui cuvînt rostit de Brian pe un ton alt de plin de autoritate și de încredere neștrămutată, încli contele își lăsa capul în piept și murmură un refuz rînteagibil.

— Nu găsești că-i cazul milord? — continuă Lancaster după cîteva secunde. Întruch este cea mai bună, cea mai sfîntă, cea mai frumoasă, nu trebuie să fie și cea mai strălucitoare, cea mai invidiată, cea mai fericită femeie? O! Să nu ți închipi cumva că tot suru dumitale ar fi de-ajuns să mă facă demn de ea! Ți-l cer, doar pentru ca ea să se bucure de toate satisfacțiile mondene, să fie egală ca rîng și avere cu toate femeile față de care Dumnezeu i-a dat înșușiri înfînt superioare. Milord, sîntem fiii aceluiași părinte. O vreme, te-ai bucurat singur de averea comună de-acum înainte-i rîndul meu!

Legile sînt de partea mea — bugui contele, cuprîmă de o spăimă vădită. Legile mă vor ocroti!

Nu, milord, între noi doi legea n-are ce căuta.

Îți închipi cumva că am de gînd să folosesc violența față de Senioria Voastră? Fii liniștit, Godfrey! Ar fi jalnic! Atunci legile ar interveni într-adevăr, ocrotindu-te cu acu-

tul lor orb. Oare nu pentru asta sînt făcute? Sîntem doi frați. Unul din noi este măcinat de viciu, excese de tot soiul i-au paralizat trupul și mintea, e-o ființă nenorocită, fără credință, fără inimă, repudiată de trecutul ei, ducîndu-și, sub un torrent de blăsteme, calvarul unei vieți chinuitoare, atît pentru el cît și pentru ceilalți. Totuși, el este parul Angliei. Celălalt e tînăr, viguros, călit, nepătat, dar nu există loc decît pentru un singur convit la banchetul privilegiilor politice. El este un nimic. Ce drept, nu-i așa, are el să se revolte sau măcar să se plîngă?

Ah! Ai dreptate: legea îl pîndește: legea îl va strivi dacă va încerca să ridice capul, legea îi va înăbuși țipetele dacă va deschide gura. Legea e-alături de dumneata, care ai făcut-o și ea-i atotputernică. Dar, după cum bine știu, milord, eu nu mă plîng și nu atac. Am metodele mele de acțiune, metode care respectă întotdeauna, cu scrupulozitate, prevederile legalității. De pildă — sper că Sen-loria Voastră va fi de aceeași părere cu mine — nu cunosc nici o lege care să interzică unui englez să deschidă fereastra și să și zdrobească creierii de asfaltul străzii.

Contele își privi buimăcit fratele. Acesta se îndreptă spre fereastră.

— Dacă mor, va muri și ea — continuă el încet, fără să se mai adreseze fratelui său. M-am gîndit bine. Nu? Oh! nu, nu vreau s-o leg de viața mea plină de lipsuri și întineric. Chiar de-or fi s-o regăsim prin propriile-mi forțe, chiar de n-aș avea nevoie de aur ca s-o amulg din mîinile răpitorilor ei: tot mi-ar trebui milioanele pe care acest om mi le a furat, ca s-o împodobesc și s-o arăt lumii atît de strălucitoare, încît lumea, orbită, să și plece fruntea în fața ei și s-o divinizeze. Milord — continuă el cu glia tare — dincolo de fereastra asta i o mulțime de oameni ... m-auzi?

Într-adevăr, în Portland-Place se stîmuse o animație în-tenasă. O mulțime compactă ocupa trotuarele, comentînd știrea zlei: tentativa de asasinat de la Kew asupra persoanei Alteței Sale Regale prințesa Alexandrina-Victoria de Kent.

Lancaster puse mîna pe minereul ferestrei.

— E-o mulțime avidă și curioasă, milord — urmă Lancaster. N-am fi putut alege un public mai numeros și mai potrivit pentru ultima noastră reprezentație.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai de gând să faci? Întrebă contele ridicându-se pe jumătate

Nu te mișca, mi ord — Ți am spus vreau a-o știu bogată și fericită — În plus, ceea ce n ai aflat încă, această tinără pe care o iubesc neajunsesc mi a fost răpită acum un ceas, răpită de niște oameni de temut și puternici, da trebuie să-mi înch pui că sînt puternici — Aurul dumitale, aurul meu, Godfrey căci în ultimii cincisprezece ani ți-ai muncat partea din patrimoniul Lancaster, aurul meu mi ar fi slujit mai înti, s o salvez apoi să-i creez un paradis aici pe pămînt — Mă n fuzi o voi răbuna

Brian răsuflă minutul Prin ferestra întredeschisă zgomotul străzii năvăli deodată în salonul lui White-Manor

Contele se ridică, înnebunit de spaimă

— La seama, domn : e' striga el Te aflî în casa mea Dacă îmi rostești numele în fața acestei mulțimi, cum, făcî încercări, ai de gând s-o faci, însoțit de calomnii și de ultraje, pedepșta nu va înt rîa

Brian se urcă pe pervazu ferestrei

— Nu m ai întelea, milord — spuse el c-un calm asfădător Nu voi pronunța decit un singur cuvînt, și acest cuvînt nu va fi numele Senioriei Voastre — Te întreb pentru ultima oară, vrei să semnezi obligația pe care ți-o cer?

— Nu — răspunse White-Manor

— Ei bine, Godfrey, atunci adio! Îți jur că vei regreta de multe ori acest ci vînt mîntit de a muri!

Brian se aplecă deasupra strazii

— Ce de urme! murmură el. Aș paria că sînt peste o mie de oameni Din acești o mie de oameni, nici unul nu-i este recunoscut numele nobilului stăpîn al acestei case nici unul nu-i este străină dușmănia care ne desparte — Căci tu și cu mine am făcut tot ce ne-a stat în putință să devenim celebri

Parcă spunea: că pui capăt acestei comedii, domnule! rosti White-Manor pe un ton provocator și batjocoritor

Căci amenințarea care întîrzie să se realizeze dă curaj și celor mai fricoși

— Te rog să mă ierți, milord — răspunse cu răceală Lancaster — caut un locșor unde să-mi zădăresc creierii, dar nu văd nici unul gol

Contele ridică din umeri

— Nu-i nici o grabă — spuse el așezîndu-se la loc

— Îți mulțumesc, milord. Cum spuneam Senioriei Voastre faptul de-a mă vedea adrobundu-mă de trotuarul din Portland-Place nu va surprinde pe nici unul dintre acești oameni de treabă — ne cunoaște.

— Cine-ar îndrăzni să mă acuze pe mine de-un omor? răsti disprețuitor White-Manor.

— Toată lumea, milord. — dar parcă zăresc un loc gol. Toată lumea, spuneam, căci strigătul de disperare al unui muribund e-un lucru pe care nimeni nu se gîndește să-l pună la îndoială.

— Îndurare! strigă contele care înțelise dintr-odată și rămase ca trîsnit. E-o perfidie infamă, Brian!

— Nu voiai adineauri să-mi zbori creierii? Deci, nici măcar nu-i vorba de-o muncă. Nu-i voi atribui nici un epitet jgînitor nobilului nume al Senioriei Voastre, voi — dar mulțimea se nghesuie iar, milord trebuie să profit de ocazie. De altfel, vei auzi, împreună cu toată lumea, vorbele pe care am să le rostesc.

Brian făcu un gest amuzant că se pregătește să se-aranșeze.

— Stai! strigă White-Manor. Ce vorbe? ..

— Voi striga FIE-ȚI MILĂ, FRATE!

White-Manor căzu în genunchi. Broboane de sudoare îi ștroleau de-a lungul timplorelor.

— Milă! răcnă el pe-un ton sfîșietor. Eu îți cer să-ți fie milă de mine.

CAPITOLUL IV

UN STRIGOI

White-Manor era învins. Mîntea lui leneșă întirzia să pricescă, dar în cele din urmă înțelesese sensul cu-adevărați culpecurător al amenințării lui Lancaster. Pînă atunci nu văzuse în acțiunea fratelui său decît o sinucidere și susținea mai mult bucurie decît durere, dar această sinucidere avea să-l ucidă și pe el, după ce-i va fi pus la stîlpul infamiei în ochii oamenilor.

Într-adevăr, războiul nu-i era necunoscută ura inve-

derată și profundă pe care și-o nutreau cei doi frați, iar Brian, câștigând de la o fereastră a casei contelei, strigând îndurător, ar fi trecut în ochii tuturor drept victima unui odios asasinat.

White-Manor trebuia să capituleze. Făgăduia că va accepta orice — fie chiar și ruina lui completă și îl imploră pe Brian cu minune împreună, să renunțe la amuzare.

Brian închise fereastra cu același calm cu care o deschisese și întinse mina contelei pentru a-i ajuta să se ridice. Amândoi se îndreptară spre masă, unde White-Manor se așeză pe un scaun și și depuse agitat semnătura în josul unei file de hârtie albă.

— Tine, domnule — spuse el cu glas stins. Acum sînt la discreția dumitale. Ești mulțumit?

— Milord — răspunse Brian — aș prefera ca Seniorsia Voastră să binevoiască a scrie deasupra semnăturii o obligație formală.

Tremurînd, White-Manor luă înapoi fila de hîrtie și începu să scrie. În timp ce scria cu repeziune, una din ușile salonului se deschise fără zgomot și Paterson, călînd pe covor cu multe precauții străbătut odărn avînd grijă să deaște o cărbă mare în jurul fotoliului lui Laurence. Veni aproape de stăpînii său, înainte ca acesta să-l fi zărit, și depuse pe masă în fața ochilor săi, o pîcle de hîrtie pe care se afla un nume fals scris cu creionul.

Îndată ce desluși numele, contele își împinse cu violență fotoliul îndărăt și năvăli înspăimîntat în jurul lui.

— Se-nțorc oare străguri? — murmură el cuprins de ororă. Sau mi-am pierdut capul?

— Gentlemanul care și-a scris numele pe bilet dorește să vorbească nămaidecît Senioriei Voastre — spuse Gilbert Paterson.

— Trebuie? — borboreai White-Manor fără să-și dea seama ce spune.

Lui Paterson, se păru că nu auzise bine și repetă mesajul. Agitația lui White-Manor depășise orice limită.

— Trebuie să-l văd? — spuse el în sfîrșit ridicîndu-se. Trebuie să-l văd nămaidecît? — Oh! Dumnezeu să aibă milă de mine. Gîndurile mi se tulbură. — Le-am văzut murind pe omul acesta — Brian, scuză-mă. — Actul, așa cum e-nțocmit, îmi va fi de ajuns să mă țin la pîclele tale ca pe-un sclav. — Dar am să mă-nțorc, am să — completez, ca să mă distrug definitiv. — Așteaptă-mă. — Pe cin-

stea mea, și eu am să-mi zdrobesc creierul, dar de-a binele!

Se întoarce spre Gilbert Paterson, care-l asculta cu o curiozitate urcută și adăuga brusc:

Unde-i omul acela?

— În salon, milord — răspunse intendentul.

Contele se îndreptă spre ușă cu un pas grăbit, așa cum nu mai făcuse de multă vreme.

Brian rămase singur.

Așteptă în sfert, o jumătate de oră. Contele nu se mai întorcea. Răbdarea nu era însușirea dominantă a lui Lancaster. Ca să și umoare timpul se apropie de nașcă să citească actul început. Privirea îi căzu întâmplător pe peticul de hirtie adus la Gilbert Paterson pe care citi scris cu creion, numele lui Ismael Spencer.

Stupefacția și tulburarea îi erau aproape la fel de intense ca ale fratelui său. Toate acele vagi banuiele pe care i le trezise povestirea Susannei se înfățișară decedată în mintea lui. Îi văzu pe conte amestecat în drama tenebroasă de la Goodman & Freedy, viu să se repedă afară să ia parte la întrevăderea celor doi. Dar era prea târziu. Contele respăra surzind, aproape vesel.

Iartă-mă că te am făcut să aștepti, frate — spuse el. Acum îți stau la dispoziție.

Întăi ce se petrecuse în salon.

Părăsind încăperea în care-l lăsa pe Brian, contele era aproape complet zăpăcit. Sacrificiul nemăsurat pe care făcuse și tot ce-l făcuse de-atâtea ori sfârșit în cursul convorbirii cu Lancaster și tot de-atâtea ori înălțată cu prețul unor mari eforturi în sfârșit aruncarea extraordinarei vizite a unui om pe care-l văzuse urcând pe eșafod, al cărui corp nert îl văzuse cu ochii la legându-se în funia fatală. Toate acestea se învalmăceau în mintea lui chinată, adăruindu-l într-o stare vecină cu nebunia.

Între în salon cu o privire lăsa și nehotărâtă, cu gura deschisă, neavînd pe chip altă expresie decît o teamă nedeslușită. Gilbert Paterson venea în urma lui.

Dar omul care aștepta în salon nu dorea, fără îndoielă, cum nu dorise nici Brian, să vorbească în prezența lui Paterson, a ceru de la început contele, să pornească intendentului să se retragă.

Gilbert ezită și se uită la stăpînul lui, dar acesta nu era în stare să-și exprime voința. Personajul care se afla

În picioare, în mijlocul salonului, parcă l împietrise, se trînti într-un scaun și privi drept înainte cu ochi lipiți de viață.

Tyrrel Orbu repetă ordinul încruntîndu-și sprincenele. Gilbert nu îndrăzni să-l înfrunte și-o portă spre ușă bîdogănînd.

— Ei bine White Manor — spuse orbul — cred că nu te-aișteptau să mă reviez?

— Deci, dumneata ești, Spencer? murmură mașinal lordul.

— În persoană conte!

White Manor îl cercetă din cap pînă în picioare, cu o privire neliniștită și plină de beamă.

— Oh! N ai decît să mă privești cît vrei, milord — continuă Tyrrel, bombîndu și pîeptul larg. Sînt eu — iamai Spencer, servitorul dumitale foarte devotat care, slavă Domnului, se bucură de o sănătate deplină și-l ia fel de zdravîn ca orice om.

— Dar — îngîmă lordul.

— Așa se mîrî toată lumea! îl întrerupse Tyrrel trăgînd după el un fotoliu aproape de cont. Dar — dar Am devenit un fel de animal ciudat de cînd am fost spînzurat. Tot a milord n a — am cîștigat națîi în cazul meu. Doctorul Moore m-a vizitat la închisoare și m-a făcut o mică incizie la gît, folosînd pentru susținerea peritîiilor acestuia un mic tub. Operația asta are un nume foarte bizar. Firingworterle mi se pare. Cînd lumea mi-a strîns gîtul respiram pe sub ea, grație inciziei. Dar asta nu-i nimic, milord, doctorul a mai făcut ceva. Ți-l recomand că d-roa pentru ascușîta lui. Incizia n putea să împiedice o eventală congestie cerebrală. Moore mi a spus — Ar trebiu, ca-n momentul critic, chiar în acel moment mî-nțelegi nu mî-nțînute să simulezi o izbucnire de furie! Era destul de dificil, White-Manor, nu gîsești? Chiar în fața clăyodului, înghăscîriul deschis care ți așteapta cadavru! nu poți.

Tyrrel zîmbi dar era răud.

— Ei bine continuă el cu cinism. Tot frîmîntîndu-ne creiera, Moore și cu mine, am găsit un mijloc de-a alina spînzurătorea și de-a lăsa un aer fericit cu ștrengu! de gît. Există, în mulțime un Lealos nenorocit pe care-l tratasem mult timp ca pe-un sclav și care în cele din urmă mă trădase. Roboam — ăsta era numele lui —

milord, se căia amarnic pentru răul pe care mi l făcuse
Eram sigur că, dacă l voi striga, va trece peste orice ob-
stacol pentru a se apropia de mine. Doctorul îmi dăduse
un pumnal. În clipa supremă, l-am strigat pe Roboam,
el s-a avîntat spre mine și l-am ucis.

Contele își exprimă printr-un gest oroarea.

Faptul acesta a dat un impuls puternic circulației
singelui meu, milord continuă Tyrrel. Trapa se că-
tîină și am fost spînzurat în momentul ce mi potrivea.
Trebuie să recunoașc, diavolul de Roboam mi a fost
foarte util.

— Și cu ea ce s-a-nîmplat? întrebă în șoaptă contele,
oarecum timid.

— Cu ea? Ah! Milord, despre asta vom vorbi altă
dată. La naiba! Povestea ar fi lungă și ne-ar îndepărta
de la subiect.

Ma trăiește? îi întrerupse contele.

— Dară Seniora Voastră îngăduie, n voi spune totul
în legătură cu ea, în altă zi. După cum știți, era foarte
sănătosă, dar adesea tîneț-e se ofilesc deodată ca și
florile.

— A murit, ismai?

— Sînteți curios, White-Manor — declară Tyrrel cu-un
cîldat accent ironic, că un tată bun care și-a pierdut co-
pîlul. Răbdare! Va rog să nu ne ocupăm astăzi de
aceste nimicuri. Am venit pentru altceva.

— Dar spunem-i măcar un cuvînt, unul singur stă-
rui contele.

— A murit. Incepu Tyrrel.

Contele scoase un suspin echivoc, care putea fi foarte
bine luat drept un oftat de ușurare.

— Dacă mai trăiește cumva — termină orbul rîzînd —
să fiu spînzurat a doua oară dacă știu ceva! Dar să
vorbim serios. De-un an, milord, am devenit om de
treabă. Onorez West Endul cu vizitele mele foarte fre-
vente și dacă n-ați trăi ca un pustnic, ați fi avut de mai
multe ori plăcerea să mă întîlniți în săloanele cele mai ele-
gante. Acolo lumea mă cunoaște sub numele de Sir
Edmund Mackenzie. Un gentleman onorabil milord,
bucurîndu-se de-o marecare avere, blînd, sociabil, înfîn-
siv, care-a avut nefericirea să-și piardă vederea în Lahore

de unde descinde în linie directă căci am uitat să vă spun, milord, sint orb.

Ochii lui Tyrrel care, în cursul primei părți a acestei întrevederi, păreau să se bucare de-o mobilitate foarte obișnuită, deveniră deodată cenuși și lipsiți de viață, avind fixitatea apăsătoare a ochilor atinși de orbire. În ciuda aerului ironic cu care Tyrrel pronunțase cuvintele „sint orb” contele se prinsese în curvă și spuse, silit de împereurări:

— Te plâng, Spencer, te plâng

— Săr Edmund, vă rog, milord spuse Ismail rotund și pupulele cu-o surprinzătoare agilitate. Cît despre compasiunea dumneavoastră, vă mulțumesc, dar n-am ce face cu ea. orbirea mea nu mă împiedică să văd trista schimbare pe care a suferit-o Seniorsa Voastră

— Prin armare nu ești orb?

Aveam nevoie de-o mască, milord. Nu cunosc o metodă mai bună de-a observa lucrurile care scapă celor mai clarvăzători decît aceea de a fi orb. Dar să revenim la dumneavoastră. Într-adevăr White Manor, nu mai sîntei decît umbra celui care ai fost

— Sufăr mult! spuse contele posomorît

— Asta se vede, milord. Aș pune rîmășag că diavolul ăla de Brian

— Brian! repetă contele ale cărui trăsături se contractară E dîncolo ni-așteaptă! Ah! Ismail! Ai rostit numele călăului meu

Tyrrel și frecă mînde

— Ah! E dîncolo! murmură el

— Tu cunoști bine tristele тайне ale vieții mele Ismail
— urmă lordul lîsîndu-și descurajî capul în piept. De altfel ce rost mai are să vorbesc? Omul ăsta m-a-n-vînat, m-a ruinat

— Ruinat? întrebă Tyrrel cîlînd urechile

— M-a constrîns să semnez un act. Nîm! exclamă White-Manor pe un ton jalnic, aproape plîngăreț. Un act care mă despozează și face din el moștenitorul meu în viață

Tyrrel trase aer în piept

— Nu mai spuneti! exclamă el oarecum nepăsător
Și mai departe?

— Ce vrei mai mult, Spencer? Mai trebuie să-adăug ceva rînduri pe acel act. Sînt ruinat

— Val milord' murmură Tyrre, cu voce înăbușită dar vibrantă Așa, că l-ați binecuvînta pe Dumnezeu dacă frațele dumneavoastră s-ar prăpădi în seara asta de-o moarte subită?

White-Manor își ascunse capul între minți.

Nu Nu' Nu spusese el de trei ori, cu dinții strînși de furia care era pe cale să izbucnească Are o violență drăcească, Iamali Mîinile mi sînt legate Mă tem de moartea lui, căci ar arunca asupra capului meu o acuzație de asasinat!

— Da Je unde spusese Tyrrel La Londra, morții sînt dați repede atârți Dar poate ați prefera ca Dumnezeu să-l lase timp să trăiască și să se nămăni mîințele?

Să nămănească? Brian, nebun' strigă contele ridicînd mîinile feroc: Oh! Aș da jumătate din zilele care mi-au mai rămas!

Astăzi sînt fete White-Manor' și, opri Iamali! Mă, bine precizați împede și răspiciți aș da altele lire sterline

Jumătate din averea mea, Spencer!

Bara stăpî milord' Vă se cere o cădru

— Aș da Dar sînt nebun că te ascult Iamali! Nebun sa cred că un om are puterea de a impune altuia demența? Trebuie să mă reîntorc la Brian care probabil a devenit nerăbdător și pe care am toate motivele să menajez Dacă vrei să mi spui ceva, grăbește-te

— Vreau să vă spun, milord cu toamă pentru asta de vorba cu. Seniorsa Voastră despre Brian de Lancaster are venit astăzi acasă în Portland Place Aveam într-adevăr, să vă propun o afacere Cît despre chestiunea de adăpost nu maiast deoarece o sumă prea mare ar necesita un contract al dumneavoastră și putea face ușor să vă puneți la adăpost prin nviolabilitatea demonstrați de par deși identitatea mea de om spinzurat nu mi ar lega mîinile Prin urmare vă cer pur și simplu patru mii de lire bănești

Pentru ce?

- Pentru nebunia lui, Brian de Lancaster

Contele ridică din umeri nerăbdător

Milord spusese Spencer — nu sîntem copii Adu ceți bancnotele și vă voi da toate explicațiile Vorbesc foarte serios

Gravitatea lui Tyrrel făcu o oarecare impresie asupra lordului Orm, care se îneca în încercă adesea să se agățe și de un pal, în stare să susțină abia a suta parte din greutatea corpului său⁷ În loc să apeleze la rațiune, White-Manor încercă să se imbete cu perspectivele bizare pe care i le oferea lumea. Răspunse meditația și, mulțumit că are posibilitatea să mizeze totuși pe-o șansă, oricât de slabă ar fi fost ea, agită un clopoțel.

Paterson spăru și primi ordinul de-a aduce portofelul stăpînului său.

Milord — continuă lumea cînd rămase din nou singur cu conturile, și preluă bancnotele etalate în fața lui — orice om care se bucură de plenitudinea facultăților sale poate fi izolat cu nebulă. Este un punct de plecare secund, care merită singur cele patru mii de lire.

Fruntea lui White-Manor se înșenină.

— F-adevarat — spuse el — dar va fi nevoie de timp.

— Mai mult sau mai puțin, pentru orice e nevoie de timp. Nouă ne este de ajuns o oră.

Te-ai gândit la asta?

— Mă gândesc de cînd s-a născut, milord, mai mult de-asta, cu acțiunea. La ora cînd vă vorbesc, Brian de Lancaster se și află în drum spre Bedlam.

Bine, dar e dincolo în salon⁸ îl întrerupse White-Manor care luase adăptarea metafora oaspetelui său.

Un zămb de compatimire ironică se ară pe buzele lui Tyrrel.

Salonul Senioriei Voastre — murmură el — nu-i decât o etapă în drumul spre Bedlam. Mențin ce am spus. Milord ascultăți-mă azi dimineață, un maniac a pătruns în castelul regel din Kew și-a tras, după cîte se știe, cu pistolul asupra prințesei Victoria.

Cortele lui adă-se amănă de vocile zgomotoase care se auzeau în salonul său, în momentul cînd Lancaster deschisese ferestra și care, toate, comentau această întrerupere stranie.

— Am auzit vorbindu-se despre asta — răspunse el — și cred că ghicesc unde vrei să-ajungi. Dar cum se poate stabili că Brian — ?

— Brian a avut singur grijă de asta, milord — îl întrerupse Tyrrel — căci el este omul care-a pătruns azi-dimineață în castelul din Kew.

El a tras asupra prințesei?

N-a tras asupra prințesei — dar s-a încălțat cu strălile, a escaladat zidurile terasei, toate acestea pentru a lua cu ea o sârmă japoneză și-a culege de acolo o camelie albă cu reflexe de azur

Ești sigur că este vorba de el? întrebă contele cărula o speranță aprigă îi electricizase inerta

— Absolut sigur, milord

White-Manor se ridică brusc

— Trebuie să trecem la acțiune! strigă el Să-l denunțăm, să cerem arestarea lui!

— Săptămânii, milord — îi domoli Tyrrel Sensoaria Voastră a și făcut tot ceea ce trebuia să facă și, la cererea sa, douăsprezece polițiști se află acum la ușa acestei vile

La cererea mea! bulgii contele limit

Asta e doar un amanunt, milord — continuă Spencer Timpul mă presează și nu știam dacă Sensoaria Voastră va fi de acord De aceea am luat unele măsuri Știți, White-Manor, mă pricep să umi cu oarecare precizie, tot felul de încălcări Am scris, în nume de domnișoară, comisarului poliției metropolitane, i am aruncat, cu toată mîhnirea de rigoare, cu acumpe, meu frate Brian de Lancaster, a înnebunit și amintea lui a pus în primădie o persoană regală În consecință pentru a se evita nenorociri incalculabile i am cerut să acționeze cu mîna forte

— Admirabil! strigă contele îndreptîndu-se în grabă spre Tyrrel cărui a strîns mîna într-o adevărată eufonie Oh! La data asta îl am la mîna și, cu și el, voi fi reîndurător! Spencer prietene ești salvatorul meu! Voi dubla voi tripla suma lagădului!

Mulțumesc Sensoariei Voastre și mi voi îngădui până atunci să bag în buzunar prima parte — spus Tyrrel Acum, duceți-vă și întocmiți până la capăt actul despre care vorbești adineauri — Lasăți-vă spulsat fără teamă, milord, veți avea un strășnic atu împotriva internatului de la Badam — Internat al cărui nume va fi ținut secret, căci am aranjat în așa fel lucrurile, încît să fie tratat ca un nebun de vază

LA BEDLAM

Cu aceste cuvinte, Tyrrel se despărți de contie și cohortă în stradă unde polițiștii se amestecaseră cu mulțimea. Lângă trotuar, în fața intrării, un inspector de poliție și un medic așteptau într-o trăsură închisă în spatele căruia se aflau doi polițiști.

Tyrrel, privi satisfăcut pregătirile acelea minuoase. Brian nu mai avea cum să-i scape iar contie prevenit, n-ar fi îndrăznit să-și neghe semnătura. Cât despre cele patru mii de lire Tyrrel le socotea doar un acoutaj asupra dărnicei vultoare a Senioriei Sale căci Waste-Manor, descolorându-se de Brian nu îndepărta pe cel mai periculos jamaic al seifului său Tyrrel avea împotriva contiei, o poliță de care se gândea să facă uz, la timp, potrivit.

Un singur lucru îl nemulțumea. Mulțimea aceea răspândită peste tot în Portland Place. Era important pentru planul său ca Bedlam să însemne mormânt. În Brian de Lancaster, or, pentru aceasta, arestarea lui trebuia să se producă în taină și fără zgornot. Să ordone polițiștilor evacuarea străzii? Ar fi fost o măsură caraghioasă. N-avea nici dreptul, nici motive.

Tyrrel, lăsa câteva pași pe trotuar măsurând cu privirea, cu atenția, în toate direcțiile, gloata guralivă și turbulentă. Zări curând figura bravului căpitan O'Crane.

Tyrrel se duse drept la el și-i șopti câteva cuvinte la ureche.

— Mi-i de tunete! îngălma Paddy cuprins de o evidentă indispoziție.

Tyrrel se îndepărtase fără să mai aștepte răspunsul. Ca de obicei căpitanul n-avusese nici mică satisfacție de a-și vedea pe omul care-l aruncase în trăcăt o porcărie misterioasă, însoțită de faimoasa parolă — *Gentlemen of the night!*

Ce și-a spus omul acela, O'Crane? întrebă Mrs. Burnett.

— Mi-a spus: Aghiuță și coarnele sale! replică Paddy. Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă. În locu! tău, mi-ar fi rușine să m-arăt atât de curioasă, Dorothy. Înimăra mea, fir-ar să fie! Mi-a spus, mi-i de trănene!

E un frig afurisit O'Crane! Dumnezeu să te liniștească!

După acest răspuns diplomatic, profitând de faptul sa înaltă ca de-un observator natural, își plimbă majestuos privirea în jur

— Afurisene! bodogăni ei! Va trebui să joc eu acest rol de palavragioaică, fiindcă nu văd pe nimeni din ai noștri. Mai de trăsnete! Nenorocire! Bătu ne-ar Dumnezeu să ne bată! rosti sub el, o voce ascuțită de căpușă. Bună, căpitane O'Crane, lua-m-ar dracul!

Mina lui Paddy se lăsa brusc și-apucă un umăr jigărit ce aparținea gentlemanului Snail care-și plimba, în Portland Place, nevasta, pe înmușica de Madge, în cizme cu o fustă ipăitoare o vestă bărbătească și o pălărie de piele peste o bonetă de mătăsă groasă. Madge, lăcuta și demnă, ca de obicei, își ținea pipa strinsă între dinți și nu participa deloc la zarva publicului.

Păi bine, păi bine, căpitane! strigă Snail. Așa te porți, o un om cumsecade, trăsni-m-ar să mă trăsnească!

— Fulgeru, ar trece pe lângă tine fără să te vadă, Snail juft că ha, mana, jurul meu pe tot — răspuse căpitane — dar sunt încântat să te găsească aici, chiar așa mână mea, năi de trăsnete! Căci, copil nenorocit, ești, tare dăbuc, pentru unu tău și totmai aveam nevoie de tine. Ascultă-ăkil!

Snail se înalță, Paddy se aplecă. Această dublă mișcare li aduse aproape la același nivel.

— O să-ți dau o nouă dovadă de încredere, plăpircă fiule — continuă căpitaneul bându-și o mustră serioasă. Se pare că Lorzii Noapții au nevoie ca strada să fie golită de lume.

— Pentru ce? întrebă Snail.

— Cine, aște de blesteme! Lipitoare afurisită, scumpul meu copil, caraghios ucăos, să mă curețe holera, dacă n-ai avea chef să te trag de urechi, până ți-ar da singure. Bună, Madge paparudo, fata mea. Cât despre tine Snail, bă eguța de noroi, într-o bună zi am să te îmbogățesc, cu un stolă, sâm nță de bandi!

Frumușică Madge — îl întrerupse Snail. — Tu ești draguț vorbește căpitaneul despre sotul tău.

Mai bine astupă-ți urechile, Madge, dacă ești frumoașă cum spune caraghiosul ăsta fleacar, mai de trăsnete! Sau nașoală, cum se vede de la o poartă, trăsni-m-ar Dumnezeu!

nezeu! Dacă vrea, pe toți draci, poate! Ascultă, Snail trebuie să-mpăștiem de-aici pe toți gură-cască aștia și pe cumetrele lor, și ca să ne iasă răsuflarea, nu vād altceva mai bun de făcut decît să răspundem zvonului că ticăloșul despre care vorbesc zărele de seară a fost arestat!

— Asasnu, pențesei?

— Intocmai, pipoasă imputită! Iei, coio, prin mulțime, trebuie să se afle membri ai Familiei! Cheamă-l, cotolul dracului, și spune-le!

În regulă, căpitane în regulă, trăsnu-m-ar Dumnezeu! îl întrerupse Snail sigur de el. Am înțeles! E-un fcar! Dar pentru oboseala mea, mul de trăsnete, să-m spun unde copă Saunder Elefantul de la circul din Astley!

Mîna căpitanului se încleștă pe umărul lui Snail care scoase un țipăt de durere și dispăru numai decît în mulțime. În cupa următoare, se auziră două tre, miorlăituri stridente. În mulțime se producea rumoare. Oamenii o porniră în direcții diferite, apoi din douăzeci de locuri, se auzi în același timp un singur strigăt.

— În Hay Market! Se împresoară casa asasnuului în Hay-Market!

Trei minute mai târziu, parca un vînt prevestitor de furtună ar fi suflat prin Portland Place măturînd din calea lui toate palavragioasele grășnave și cumetrele sălbătănog. Lumea se îndreptă alergînd, îmbrăcîndu-se, țipînd, spre Regent Street, pe stradă nemișcînd decît poli țigii, ușiți.

În depărtare se mai zărea încă silueta deslăsată și timpână a căpitanului, ori de cîte ori trecea pe sub un felinar. El încheia pistonul, neputîndu-se hotărî să dea un ritm mai acce erat pasului său obișnuit.

— Hai odată Mr O'Chrono! Hai, pentru numele lui Dumnezeu! îl îmboldea în zadar Mrs Burnett încercînd să-l zurească. O s-ajungem prea tîrziu, să vedem cum îl arestează pe smintit!

— Inimă-mea - răspundea calm Paddy - nu mă trage așa de braț, te rog. Îmi rupi costumul albastru, fir-ar să fie! Vezi tu, scumpă doamnă, mîi de nenorociri! Dorothy, iubirea mea, o s-ajungem cînd o să putem, dacă Jeddiah Smith nu-i cel mai făgărnuc ticălos din cîți cu-

noel! Cît despre Snail, năpîrca spurcată, aş vrea să am un băiat ca el. Searaşchi şi coada lui, doamnă!

În timpul acesta contele de White-Manor revenise în salonul în care-l aştepta Brian de Lancaster. Cum apăsă, neam, în clipa cînd contele trecea pragul, Brian tocmai citea numele înacria pe petoul de hirtie adus de intendentul Paterson şi se afla încă sub influenţa emoţiei.

La primele cuvinte ale fratelui său, răspunse brusc

— L-ai văzut pe Jamail Spencer, milord?

Contele fu luat prin surprindere

— El? se bălbă el. Eu... bine, dar omul al cărui nume l-ai rostit a murit acum un an.

Lancaster luă bibelul de pe masă şi i-l întinse lui White-Manor.

— E adevărat — murmură acesta din urmă, după o tăcere încurcată — l-am văzut pe Jamail Spencer.

— Îmi este oare îngădunt s-o întreb pe Senioria Voastră — continuă Brian — ce fel de relaţii are cu acest om?

— Asta, nu ngădui nimănu! domnule! răspunse contele încercînd să-şi ascundă tulburarea sub aparenţa unei demnităţi rănite.

— Milord — spuse Brian pe un ton grav şi trist — mă văd silit să insist asupra acestui punct. Crede-mă, repet întrebarea, nu ca s-o jignesc pe Senioria Voastră.

— Nu voi răspunde la această întrebare domnule, sau mai bine spus... El bine! Da... întrucît asta-seară tu ai mă înclin în faţa tuturor capriciilor dumitale nastrucnice consimt să-ţi spun ce m-a interesat situaţia bizară şi disperată a unui nenorocit pe care hazardul l-a sustras urmărilor obănuite ale pedepsei supreme. Eu.

Destul, milord! îl întrerupse Brian cu o răceală severă. Ca să dau crezare cuvintelor Senioriei Voastre, ar trebui să uit ultimul pe care ai avut-o văzîndu-l numele înacria pe bileţ.

Contele îşi muşcă buzele.

— Mă rog, domnule! strigă el, cuprînd de-un irezistibil elan de mînie. N-ai decît să-ţi adresezi întrebările lui Jamail Spencer însuşi, căci îl vei vedea în curînd.

Aceste cuvinte ale Senioriei Voastre seamănă a ameninţare — spuse Brian, aţîţînd asupra contelui privirea lui aprinsă şi scrutătoare.

— O ameninţare? se potolă White-Manor părăsind deodată aerul său iritat pentru a-şi relua o mască de bono-

mie supusă. Știu bine doar că-ar fi o nebulă din partea-mi să
le-amănunț. Am spus exact ceea ce am vrut să spun,
adică în curând îl vei întâlni pe lămaș Spencer și acest
 lucru e foarte simplu, Brian, căci așteaptă în stradă.

Ce-așteaptă, milord? întrebă Lancaster văzind go-
vănrea contelui.

Așteaptă. Doamne, n-am nici un motiv să ți-o as-
cund. Brian, așteaptă ca întrevăderea noastră să ia sfârșit,
pentru a se reîntoarce, fiindcă mi s-a părut adineauri că
te vei împăcînta și l-am amînat pînă după plecarea du-
mnilor.

Brian se ridică imediat.

Este o atenție pentru care ar trebui să ți mulțu-
mesc, milord, spuse el — dan, rogu-te, binevoiește a ți
manifesta bunățatea pînă la capăt, terminînd acest act
numai decît. — Nu-ți poți închipui cit de nerăbdător
sînt să dau ochi cu lămaș Spencer.

Contele nu se lăsa mult rugat. Se așeză imediat la biroul
său, străduindu-se cu greu să-și ascundă zîmbetul fericit
sub aerul de proastă dispoziție care era necesar în clipa
cînd semna un act echivalent cu cedarea tuturor bunu-
rilor sale. Prin două trăsături de penă desăvîrși contractul.

— Dragă frate — spuse el cu-o resemnare destul de
bine jucată — poate că-ai abuzat de avantajele dumnilor,
dar Dumnezeu ne va judeca pe-amîndoi.

— Face-se voia lui, milord, răspunse Lancaster.

— Sper — urmă contele — că de aci înainte vei fi cle-
ment față de mine și nobil față de doamne din West End vor
începe să mă istorisească triumfătoare dumnilor eccen-
tricități. Sper că-a fost ultima bătălie.

— Asta depinde de dumnea-ta, milord.

— Pînă ne vom revedea, frate!

Brian salută și ieși.

Contele respiră adînc și se duse lungă fereastra prin
care Brian voise să se arunce pe asfaltul din Portland-
Place. Se aplecă repede și privi în jos.

În aceeași cupă, ușa de afară se deschise și Brian
coborî treptele înăuntri.

La capătul lor se afla Tyrrel Orbul.

Brian îi recunoscuse numai decît. De asinența își dădu
imediat seama că oamenii care înconjurau casa fratelui
său erau polițiști.

— Minunată întâmplare! spuse el cu glas tare Domnii lor, vă cer să puneți mina pe-acest om.

Spunând cuvintele de mai sus, îl apucă pe Tyrrel de guler.

Ofițerul de poliție și medicul scoaseră capul din trăsura

Ați văzut și dumneavoastră spuse Tyrrel! Nu, mai încapă aici o-ndolală. Faceți-vă datoria.

O clipă! replică ofițerul de poliție. Domnule, adăugă el adresându-se lui Brian — pentru care motiv cereți arestarea lui Sir Edmund Mackenzie?

Să vedem ce va răspunde — murmură medicul-expert.

Presupun, domnule — spuse Brian — c-aveți dreptul să-mi adresați această întrebare?

— Drace! bodogăni medicul. Nu prea pare nebun!

— Sînt magistrat, domnule — răspunse ofițerul de poliție.

— În cazul acesta — continuă Lancaster — vă voi aduce la cunoștință, domnule, că omul cărui i-ați atribuit numele de Sir Edmund Mackenzie este un scelerat din cei mai nemernici, făcînd parte dintr-o bandă de hoți.

— Acum v-ați lămurit sper! îl întrerupse Tyrrel.

— E nebun! spuse medicul.

Polițistul se-apropieară de Brian.

Aveți dovezi pentru ceea ce afirmați, domnule? întrebă magistratul.

— Datoria dumneavoastră, domnule, este să-l arestați pe-acest om — răspunse Lancaster calm. Dovezile privesc justiția regatului și nu pe funcționarii poliției.

— Drace. Drace! morali ian medicul. La urma urmei, s-ar putea să nu fie deloc nebun.

— Deațfel — urmă Brian — omul acesta se află în afara legii, căci a scăpat, printr-un șiretlic sau printr-o întâmplare, de sancțiunea justiției umane. Acest om a fost spînzurat.

Un hohot de risă îl luă Tyrrel, la care se alătură curîndilaritatea zgometoasă a polițistilor, îl întrerupse brusc pe Lancaster.

— Hotărît lucru, e nebun! rosti peremptoriu medicul.

Nebun de legat, spre nefericirea familiei noastre! strigă de la fereastra sa contele de White-Manor.

— Faceți-vă datoria! spuse magistratul instalîndu-se în trăsura.

Politiștii se năpustiră toți deodată, dar vocea lui White-Manor îl prevenise asupra capcanei pe Brian care, din du-i drumul lui Tyrrel, urcă dintr-un salt treptele din fața intrării.

Brian de Lancaster era un boxer extraordinar. Primii polițiști care încercară să pună muna pe el, fură arzuțiți până în capătul scării de pumnul lui zdravăn care-l izbi ca o ghiulea de plumb. Alții trecură la anai și căzură la rîndul lor, cu chipul unșgerat și stomacul făcut praaf. Ori de cîte ori pumnul lui Brian intra în acțiune, ori de cîte ori brațul lui muscular se întindea ca un resort de metal, un om era arzîrit pe trotuar și nu se mai ridica. Pe măsură ce asediații își dădeau seama de inferioritatea lor elanul le scădea. Tyrrel era alut să-l împingă de la spate, iar medicul urmărind lupta cu mult interes, re-
peta mereu:

— Drace! Drace! Ce lovituri! În definitiv, nu m-ar mira să nu fie nebun.

În jonul scării nu mai erau decît cinci polițiști și nici unul dintre ei nu mai îndrăznea să i atace pe Brian Tyrrel apumega de Lorie White-Manor tremura la fereastră.

Brian își încheie nasturii de la haină. Era evident pentru toți că avea de gînd să se avînte înainte și să-și croiască drum. Polițiștii care mai rămăseseră valizi se dădură la o parte, nemarvînd să riste.

Tyrrel le luă locul.

— Milord și frate — strigă în clipă aceea Lancaster întorcîndu-se spre fereastră — capcana a fost bine pusă la punct. N-ai reușit, dar nu-i vina dumitale. În ce mă privește, nu poți să mi-accuzi de ingraturdine!

Contele încrămenease de spaimă.

— Faceți loc — continua Lancaster începînd să coboare încet treptele, tot timpul în gardă și ținînd în frîu cu privirea pe polițiștii îngroziți. Dă-te la o parte, Ismail Spencer, sau te ucid!

Tyrrel nu se clintî. Își strecură doar mina dreaptă între vestă și cămașă.

În clipa aceea se deschise încet ușa casei lui White-Manor. Un om se strecură tirîndu-se pe trepte. În momentul cînd Lancaster ajunse în fața lui Tyrrel și se pregătise totmai să lovească, omul acela îi apucă genunchii și-l făcu să se clatine.

Polististul se repezără nămaidecît la Brian și-l legară într-o clipită. Omul care se furisase pe scări, se ridică în picioare: era intendentul Gilbert Paterson.

Tyrre, își scoase mîna din buzun. Fără acest incident neașteptat, nu și-ar fi retras-o și Brian ar fi făcut cunoștință cu lama pumnalului pe care Spencer îl purta tot timpul la el.

Brian, legat adîrvin, fu împins în trăsură, între magistrat și medic care, gîndindu-se bine încă o dată, îl declară atins de nebunie.

La Bedlam' porunci magistratul.

O voce ciudată coborî de la fereastra unde se afla White-Manor repetînd, printre sughițurile unui ris demențial:

— La Bedlam cu el! La Bedlam cu el!

Trăsura o pînă în goană.

Tyrre și Paterson intrară împreună în casă și pătrunseră în salon.

White-Manor cu privirea rătăcită, cu fața congestionată, se agita frenetic în mijlocul camerei și se învîrtea pe loc într-un soi de dans grotesc.

La Bedlam cu el! La Bedlam cu el!

Tyrre și Paterson se instaură fiecare într-un fotoliu și începură să-l examineze cu curiozitate.

— În lipsa lui Brian de Lancaster — spuse în sfîrșit Tyrre — care urmează la rangul de par de White-Manor, domnule intendent?

— Onorabilu, Algernon Murray d'Inverney-Castle, vărul primar al Senioarei Sale — răspuse Paterson.

— Ei, bine, domnule intendent — urmă Tyrre, — în schimbul serviciului pe care mi l-ai făcut, îți voi da un sfat bun. Ascultă ce ți spun: du-te încă în seara asta și fă-ți puțină curte onorabilului Algernon Murray d'Inverney-Castle vărul primar al Senioarei Sale, căci Brian de Lancaster nu va mai ieși de la Bedlam, iar contele de White-Manor va intra acolo mîine.

— Crezi chiar c-a nnebunit? întrebă intendentul.

Înainte ca Tyrre să apuce a da un răspuns, contele scoase un ultim hohot de ris, apoi, epuizat, căzu pe covor repetînd:

— La Bedlam cu el! La Bedlam cu el! La Bedlam cu el!

MICA IRLANDA

În 181, cu doizeci de ani înainte de perioada în care se petrece povestirea noastră, exista la Londra, în cartierul Saint Giles, o familie strică alicuită din patru membri: doi copii, tată și mama.

Tatăl se numea Mr. Christian O'Breane. Era un gentleman irlandez a cărui familie avusese odinioară o situație strălucită în provincia Connaught. Bunurile sale, ca și ale altor alți sa, trecuseră încetul cu încetul în mână unui lord protestant care, în vremea din urmă, Christian O'Breane i fusese arendaș.

Se știe că viața deplorabilă a lui arendaș din Irlanda, Mr. Christian O'Breane, nu înmunda-se cu puțin și murcând mult răsuflu până atunci să sugere existența lui: lui și să dea hula și un dram de educație deosebită, pe lângă beneficii fermele sale ponda încă o mică petică de pământ, încă rămășiță a averii strămoșilor.

Într-o bună zi, întru prin cap intendentului lordului, care, în celelalte, își cheltuia rețele irlandeze la Londra, să conteste lui O'Breane dreptul la petică de pământ ce reprezenta încă averea lui. Așa loc un proces. Ar fi greșit să se spună că în Irlanda justiția are două feluri și două măsuri: ea n-are nici feluri, nici măsuri, sau mai bine spus, balanța ei, învariabilă, inclinată de partea Angliei, încă întotdeauna go, talerul indicând Irlanda. Cazurile se rezolvă printr-o simplă întrebare: Ești protestant? Nu? Ești vinovat? Da? Poți să iei orice, să ajungi, să jefuiești.

Intendentul lordului obține câștig de cauză, iar Mr. O'Breane fu izgonit de pe pământul care-i hrănea copiii.

Cum Mr. Christian O'Breane avusese nemăpomenita nerușinare de-a intenta un proces lordului său, nu i s-a mai înnoit contractul de arendă și într-o bună zi, s-a trecut azvire, în stradă.

Christian O'Breane plecă la Londra cu puțină lui agonișeală și se stabilă împreună cu soția și copiii în Buckridge Street, în centrul parohiei Saint Giles, a cărei mizerie a devenit vestită mingind ca o imensă pată de noroi.

cartierele cele mai opulente ale Londrei comerciale Saint Giles, cartierul supranumit marea Irlandă, ca și cum numele Irlandei ar trebui în mod fatal să-lăture oricărui, ex cea de miserie se afla în apropiere de Soho Square și piața Bedford între bogata Holborn și nobila Oxford Street!

Mr O'Breane ocupa o casă mai puțin dărăpănată decât celelalte și micile sale economii îi erau suficiente spre a-l asigura pentru multă vreme un soi de bunăstare relativă.

Era un om silat, dar în moș își stemeșea toate speranțele de salvare pe popasu, temporar la Londra. După o lună, știa la ce se putea aștepta și de atunci o descurajare profundă pusesse stăpînire pe el. Un singur lucru mai putea să-i trezească la viață. Gîndul la Irlanda, speranța de-a trece din nou căna îl Saint Georges.

Dar era prea tîrziu. Christian O'Breane își terminase toate economiile: nu mai avea nici banii necesari pentru drum.

Mrs O'Breane o femeie blăndă și muncitoare a cărei viață monotona era aservită întreținerii unei gospodării modeste nu vedea direct prin ochii soțului ei, nu și subea decît barbatul și cupa. Fara ei Elizabeth veselă volooasă, înflăcătură constituia bucuria domnului O'Breane, a cărui frunte tristă nu era însemnată decît de zîmbetele frumoasei Betty. Betty avea șaisprezece ani.

Ultimul membru al familiei, despre care n-am vorbit încă, era un băiat de optsprezece ani, idolatrizat de Mrs O'Breane dar nu prea prețuit de tatăl ei. Nu se poate spune totuși că acesta nu și subea dinor fiul, căci în măsura posibilităților sale se ocupa de educația lui: copilul avea însă un temperament crudal, iar cărui neastepilate manifestări de temeritate îl împăunimțau pe bravul irlandez care uneori regreta amarnic că un băiat atît de frumos nu gîndește ca toată lumea.

Fiul lui Christian O'Breane se numea Fergus. În întreaga Londră n-ai fi putut întîlni un chup mai frumos pe un trup mai bine clădit. La cei optsprezece ani ai săi, cînd virilitatea nu și-a pus încă amprenta pe conturul linilor, avea frumusețea aceea juvenilă și senzuală pe care cuvîntul latinesc formosus o descrie complet și inimitabil. Mai mult decît atît. Sub grația evidentă a liniilor sale, se întrezărea o extraordinară vigoare în dezvoltare. Buciele părului său bogat acopereau pe jumătate o frunte regescă plină de voință, de forță de gînduri. În afîrșit,

ansamblul trăsăturilor sale sculptate atât de delicat, înecate cele mai fermecătoare iadnes. Iar fi putut invidia, avea dincolo de o aparență poetică și visătoare, o expresie de inteligență profundă amestecată cu o mandrie fără limite.

O vreme, Fergus își ajutase tatăl la munca mai puțin grea ale fermei apoi fusese însărcinat să se ocupe de procesul intențiat de omul de afaceri al zădușului. La Londra, dintre toate meseriile ce i au fost oferite a preferat-o pe cea de corector, angajându-se în vechiul castel la prima tipografie Beckett și Mang de pe Oxford Street.

Așa, Londra atât de apăsător pentru Mr. și Mrs. O'Breane pareă dimpotrivă să fi dat un impuls nou celor doi copii și lor. Betty lăsa și cînta voioasă cît era zădărnice de mare în lăsa forestieră. Iar seara se ducea să-și ducă fructul muncii la o casă de modă din High Holborn. Niciodată nu fusese mai mulțumită. Cît despre Fergus, și el muncea cu plăcere, citea în orele libere și înădă din a doua lungă a vederea sale în Anglia începu să câștige ceva bani.

La drept vorbind el era singurul susținător al familiei cîci înamurii lui Mr. O'Breane deveniseră absolut inutile a Londra. Speranța părinți or era ca prin Fergus să strîngă și să necesară pentru înlocuirea în Irlanda. O vor lua cu ei pe Betty care se va căsători acolo cu un călător cîntă se vor ocupa de o fermă, în vreme ce Fergus neprimind i se deloc la munca agricolă, pîrînd înădă lînga tatăl să se descurce doar cînd era vorba de cîntă și alte fleacuri urma să rămînă la Londra unde Dumnezeu îl va ocroti.

Dar banii pe care i puteau economii erau tare puțin. Mr. O'Breane suferea de nostalgia tinuturilor natale, atât de urgătoare pentru irlandezi, iar Mrs. O'Breane, printr-o erudita afinitate încerca aceleași sentimente. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de cînd bucuriile, ca și suferințele soțului, erau și ale ei.

Fergus, înțelegînd numaidecît, cu o intuiție neobișnuită pentru vârsta sa, motivele tristeții care plîns asupra casei părintești își dublă eforturile. În perioada aceea, tatăl lui începu să-și dea seama vag de calitățile de comoră de vigoare și bunătate închisă în inima fiului său.

Caracterul bătrînului căpătase un aspect sumbru și vindictiv în zilele mai fericite cînd vorbea despre Anglia, încerca amărăciunea irlandeză și ura firească a omului oprimat, dar amărăciunea ca și ura îl erau atenuate de

preocupările de fiecare zi, arderea temperamentului său cheltuiându-se în muncă. Totuși, timpul petrecut la Londra, ceasurile de izolare forțată și de suferințe dărmându-i împotriva Angliei se transformaseră în plângeri convingătoare disperate, care-l impresionau mulți pe Fergus.

Bătaul asculta tăcut. Leonor părea deodată și, în privirea lui atât de blândă de obicei, se aprindea o lumină care o făcea pe Mrs. O'Breane să tremure.

Doar Betsy își păstra veselie în mijlocul acestei tristeți. În fiecare zi, pleca cu câteva minute mai devreme să-și ducă rodul muncii. De câteva săptămâni părea să fi descoperit sursul cochetăriei Părul frumos, se undula acum grațios în jurul timploilor, iar rochia, altădată prunsă atât de sobru, descoperea, poate din neglijență, un frumos gât alb de fericiată.

În fiecare seară, înainte de-a pleca, își consulta de mai multe ori oglinjoara udată pe pereții camerei comune.

Odată, Fergus se reîntoarce de la slujbă și n-o găsi pe sora lui acasă. Fergus o iubea neșpus de mult pe Betsy.

Mrs. O'Breane era îngrijorată. Christian suferea mai intens decât de obicei.

Toți așteptau Betsy nu venea. Betsy n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Cei trei petrecură o noapte plină de deznădejde și lacrimi. Mrs. O'Breane abia își stăpinea gemetele, Christian, a cărui neîmpline li apăsa mînia, nu mai conținea cu invectivele și acuza Anglia de pierderea copilului său.

Zorile se apropiau. Betsy dispăruse.

Fergus nu scotea nici un cuvînt. Stătea deoparte, livid, cu sprincenele încruntate abia respirînd.

Cînd se iviră zorile, își sărută mama și strînse mîna tatălui său.

— Mă duc a-o căut pe Betsy — apuse el.

Lapsii toată ziua. Seara, se întoarce singur, frînt de oboseală, abia ținîndu-se pe picioare.

Nimeni nu-l întrebă nimic. Bata mamei își împreună mîinile și căzu în genunchi. Christian se ridică din pat. Din a,un, febra lui crescuse îngrijorător. Pe fața-i palidă și descărmată se aflau înscrise simptomele unei morți apropiate.

— Mi-au luat totul! strigă el cu glasul tremurînd de ură și fierbințeață. Totul! Pîinea și copilul!

- Copila noastră! Copila noastră! îngina mama dez-
nădăjduită

Fergus se așezase în locul pe care-l ocupase în ajun
și, tot că stănci, nu scoase nici un cuvânt.

— Saxonul! Saxonul! continuă Christian, căruia i se
împietecia limba în gură, gesticulând cu scos d.n. minți.
Jefuitorul, răpitorul, asasinul!

Capul greoi îl căzu la loc pe pernă. Un spasm îl cu-
prinsese brusc. Apoi, o voce care părea venită din mormint
îl făcu pe Fergus să tresară dureros.

Dragul meu rosti vocea tatăl tău se prăpă-
dește, sora ta a fost pingărită. Scoală-te și pornește răz-
boiul împotriva Anglie!

Fergus se ridică instinctiv la această poruncă stranie.
O tăcere profundă se așternu.

Apoi, izbucniră hohote de plîns sfluctuante. Mrs. O'Bre-
ane, pe jumătate scoasă din minți, încerca să încăl-
zească mâinile lui Christian care murise!

Fergus îngenunche și începu să se roage.

Mrs. O'Breane nu mai plîngea. O liniște extraordinară
îi lumina chipul. Dădu la o parte plapuma patului și se
întinse alături de Christian.

De douăzeci de ani trăia din viața acestui om, care
fusesse prima și unica ei iubire.

După o oră, Fergus, care continua să stea în genunchi
și-și ascundea între palme capul înfierbîntat, tresări din
nou.

Scumpul meu copil — spuse Mrs. O' Breane cu-o
voce atît de slabă încît la urechea lui Fergus ajunse doar
o șoaptă abia perceptibilă. Tatăl tău a murit, sora ta a
fost necinstită. Mă voi ruga pentru ea și-am să mă duc
îngă tatăl tău. Rămii cu bine, fiul meu!

Fergus scoase un țipăt sfîșietor și leșină, zdrobit de-a-
ceastă durere întresită.

Apoi, tăcerea se așternu din nou, o tăcere lugubră, de
moarte, pe care de data aceasta n-o mai întrerupsese ni-
mînd.

PRIMA IUBIRE

Se făcuse încă cînd Fergus O'Breane se trezi din lungul său leșin, pentru a-și da seama că era singur în camera aceea comună, acum lăcută în care altădată se îngruiau trei găsură dragi, singur în fața a două cadavre și de aci înainte, singur pe lume.

Fergus era foarte tânăr și întru lui avea o imensă disponibilitate de iubire cheltuită pînă atunci în afecțiunile sfînte ale familiei. O imensă durere îi apăsa sufletul răscolit de îngrozitorul lovitură.

Dar Fergus poseda o energie pe care n-o cunoașteau încă deșeurile nu avuseseră prilejul să se manifeste o forță nelimitată, aproape supraomenească, o vigoare ai cărei resort latent se trezi instinctiv împotriva celui prim și cumpnit atac al soartei. Îi uimi faptul că înfrunta curajos o asemenea nenorocire deșampănitoare și aproape se învină pentru că fusese rădăci pe care l pătră în acel moment de supremă dezolare.

Îngenuncha din nou și încearcă să se roage, dar o voce misterioasă îi readuse în urechi ultimele cuvinte rostite de tatăl său înainte de a muri.

— Scoală-te și pornește războiul împotriva Angliei!

Ea ridica dintr-un salt sprîncenele sale se încruntau violent, o nuanță roșiatică înlocuia acum paloarea frumozului său chip, iar privirea lui arunca așgeți de foc.

Nu era vorba de mînia trecătoare a unui copil, era un unel băiat și în sîrăciacvoasă încăpere din cel mai umil cartier al Londrei apărea norul prevestitor al unei furtuni menite să distrugă cele Trei Regate.

Fergus se apropie de pat păsînd hotărît.

— Tată — șopti el, cu capul ridicat și mîna întinsă — jur să mă supun poruncii tale.

Cînd Fergus se trezi din nou singur, după ce-și însoțise cu pioșenie tatăl și mama spre ultimul lor locas, simți stingîndu-i se în suflet focul juvenil al adolescenței. În locul lui ardea o flăcără gravă, puternică, îndreptată spre un scop unic: vaporem fața de ultima dîrîșă a tatălui său.

Pentru el începu o viață de muncă neîntreruptă

Mai întâi analiză cu multă răbdare mecanismul complicat al structurilor britanice. Ducea colozul pentru a-i descoperi inima. Iu dădu seama de părțile lui slabe, de plăgile care se iveau încă de pe atunci pe trupul bolnav. Iar pentru o vreme extraordinară deveni expert în acele probleme politice importante care pun uneori la grea încercare până și gândirea celor mai abili oameni de stat.

Și totuși nu trecea în nici un fel la acțiune. Din până nu se vi nici măcar în panică. Ce-avea de gând să întreprindă cu cunoștințele acumulate?

La care cunoștea acum atât de perfect părțile vulnerabile nu se simțea îndrit să lovească, deși îi răsună încă în urechi vocea tatălui său pe patul de moarte. În singurătatea nopților vorbele acelea îi tulburau atât momentele de veghe cât și visele. Război împotriva Angliei?

Adevar, putea fi văzut răsărind gândilor și cu capul plecat pe așele întortocheate ale parcului Saint James. Doamnele din lumea bună se speriau în loc să îl privească pe tânărul înzestrat cu o frumusețe aproape umilă, al cărui mers încet și grațios contrasta crudat cu patul bălțos și aerul afectat al eleganțelor obișnuite în promenaderi. Îi admira înălțurile fine, cărora li s-ar fi putut reproșa o delicatețe aproape feminină, dară arcul avelin al sprâncenelor n-ar fi dat lipsonului sale un caracter cu totul aparten de paterfamilias și răutate.

Nimeni nu îl cunoștea nimeni. La Londra, unde pozitivismul e la mare preț, femeile împing totuși foarte departe mânia lor față de lucrurile cunoscute și misterioase. Necunoscute și frumuse, însă solitar purtând mereu același costum negru de dolă, stătu curând în interes de factură romantică. Multe doamne nobile îl urmăreau adesea din ochi până ce se pierdea în depărtare pe aeri, iar uneori în cite o simplă caleașcă putea fi văzută o femeie în vârstă care îl urmărea pe viu lunguroase.

Dar Fergus, tot ideavina, singur trecea nepăsător prin mulțimea aceea stridentă, deși era în atenția tuturor, nu lua în seamă pe nimeni.

Însă, gentlemenii erau oarecum intrigati de tânărul irlandez. Fusese adesea văzut sprijinindu-se de grile, absorbit în gândurile sale și aruncând în direcția palatului regal din Saint James priviri lungi, inexplicabile. De ce oare tânărul îmbrăcat în negru, pe care nu îl cunoștea nimeni, care nu cunoștea pe nimeni, se uita atât de atâ-

rurilor la clădirea palatului? Plănuşa cumva un atentat împotriva Majestăţii Sale regele George?

Gentlemen! erau departe de adevăr. Tinărul necunoscut nu se gândea să îl ucidă pe rege.

Dealtfel Fergus nu le acorda acestora mai multă atenţie decât doamnălor. Gîndurile lui erau stîlt de profunde, intensitatea reflecţiilor sale de mare, încît ochii lui pierdeau aproape facultatea de a vedea.

O dată, totuşi, a fost amuŝ pe neaşteptate din preocupările care-l absorbeau tot timpul. S-a întîmplat în Parcul Verde. La colţul unei alei, un strigăt puternic i a ajuns la urechi. Strigătul aparţinea unei voci bune cu născute şi îndrăgite cîndva. Înţoarse repede capul. O trăsură cu blazon atîngea uşor nisipul aleii, în dreptul porţierei, o femeie graţioasă, cu capul aplecat în afară, zimbea, emoţionată.

Fergus pîlă şi era cîit pe-acţi să leşine. Apoi, în puternic sentiment de minime îi readuse sîngele în obraji. Vru să alerge după trăsură, căci în femeia aceea luxooasă o recunoscuse pe Betsy alături de care se afla probabil, cel ce-o răpise.

Dar nu făcu decît un singur pas şi şi continuă apoi nepăsător. În sens opus, drumul. Instinctiva nevoie de răzbunare care-l împingese pentru o clipă spre vedătorul la Betsy se stîrse după un moment de gîndire. Hîdul său nu era să îl pedepsească, în chip vulgar cu o ofensă de netrebnic, silindu-l să şi plătească vina. Cercetînd în adîncul sufletului său, nu mai găsi nici un pic de ură — nici un pic de ură personală. Împotriva bărbatului care-i răpise sora. Învinţea aceea se lăpsea în celelalte nedreptăţi. Vinovatul devenea o parte inseparabilă a mîpicului pe care i îl arătase tatăl lui.

Fergus voia şi spera să şi realizeze ţelul dar nu privea lucrurile cu superficialitatea caracteristică tinerilor plini de iluzi. Obstacolul ce trebuia biruit îi apărea aşa cum era în realitate, uriaş, de netrecut, cu rădăcini adînci înfipte în pămînt. Dacă se socotea în stare să înfrunte un asemenea obstacol oceaia se datora faptului că avea o părere foarte bună despre el şi-o mare doză de curaj.

Dar nu era deloc grăbit şi însăşi răbdarea lui constituia un semn de maturitate.

Noua viaţă a lui Fergus nu oferea nici celor mai iscoditori ochi posibilitatea de-a descoperi vreun ţel politic.

Cîndurile nu puteau fi citite de nimeni. Existența lui nu se deosebea prin nimic de cea a tinerilor de aceeași vîrstă care trăiesc din muncă dar la un moment dat ajunse, cum era și firea, la o fază sentimentală, devenind eroul unei idile. Numai că idila aceea a înveninat prin un capitol al unei povești foarte frumoase.

Trecuse un an de cînd Fergus O'Breane rămăsese orfan. În fiecare săptămîna, spre seară, se ducea să se roage în capela catolică din Belton, unde tatăl său și mama sa primiseră ultimele binecuvîntări ale bisericii.

Fergus nu iubea niciodată Copil, pînă la moartea părinților săi. Și dăduse apoi toate caștile pe care purta pe care și o asumase. Or, pe măsură ce studia, spre a putea trece la acțiune, ura lui își schimba caracterul, devenind, din instintivă, rațională.

Nu mai voia să se războie doar pentru a îndeplini porunca tatălui, să-l studieze și să-l scoase la iveală nemurăturile nedreptății, suferințe de Irlanda și cauza pe care-o apăra luare propriu zis națională.

Printre gravele sale preocupări nu exista loc pentru dragoste. Fergus dăduse uitării aspirațiile vîră care-i înfrumusețaseră viața în timpul ultimelor luni de viață ale tatălui său. Neferirea sa și dorința de răzbunare înăbușea, în germene, tulburarea înflăcărată a adolescenței lui pe care de a deveni bărbat care nu era încă în stare să înțeleagă problemele inimii cu vite ale rațiunii.

Într-o seară de primăvară, cînd din capela din Belton se dînd colțu, în Short-Gardens văzu cum o cabrioletă foarte veche trecea de un cal puternic se izbi violent de trotuar și și pierdu una din roți. Speriat, calul se opri o clipă, apoi se avîntă din nou.

În cabrioleta pe jumătate rasturnată o femeie începu să țipe. Fergus nu auzise nimic. Primul impuls îl îndreptase spre cal, care bine aștrînt se liniști brusc.

Căci Fergus, recunoscîndu-și născută puterea, născută inima, posedea, sub aerul său grațios și elegant, o forță atletică.

În clipa cînd calul se îndoaia genunchii, înropînd sîmbala cu spumele sale însingurate, un bărbat sări pe trotuar și întinse amîndouă brațele spre interiorul cabrioletei.

Nu te speria, Mary — spuse el emoționat. Haide, leși repede afară, surioară, căci copilandrul acesta nu va putea stăpîni multă vreme calul.

Cea căreia i se spunea Mary nu răspunse. Între timp, călău, ca și cum ar fi priceput disprețul cu care stăpînul său i trata pe copilăndrul ce-l ținea în iria, se ridica și încercă să se zmiscească din nou. Dar mina lui Fergus părea de fier, iar animalul, îmblînzit, lăsa capul în jos și rămase nemişcat.

În același timp, ușa casei din colțul străzii Shorts-Gardens se deschise și un groom ieși în grabă, să ia locul lui Fergus.

Aceasta își revizui liniștit toaleta și merse mai departe.
- Pe legea mea! Tinere domn, strigă stăpînul cabrioletului — te rog să mă ierți. Dar am necazuri cu sărmana mea Mary care cred că și-a pierdut cunoștința, blata față, și nu pot să-alerg după duminca pentru a-ți mulțumi. La urma urmei, poate i ai salvat viața și-ai vrea

Nu i nevoie să mă mulțumești, domnule — răspunse de departe Fergus.

— Oh! Oh! Deci așa stau lucrurile. Așa aișteți voi, englezii — nu mai am nimic de spus — aș fi vrut doar să string mîna omului care a salvat-o pe Mary — atîta tot.

Din cuvintele acelea două lucruri îi merseră drept la inimă lui Fergus. Mai întâi, o sinceritate căreia era greu să-i rezistă, iar în al doilea rînd, puternicul accent scoțian al necunoscutului Fergus n ar fi vrut să stringă mîna unui englez.

Se întoarse deci și zîmbi — pentru prima oară de la moartea tatălui său — cînd îi văzu pe stăpînul cabrioletului că întinde mîinile și se repede să-l îmbrățească cu căldură.

— Iartă-mă, domnule, iartă-mă! continuă scoțianul. Dar ești un suflet curajos, iar eu o iubesc nespus de mult pe micuța mea Mary! Acum că te-am prins aș muri dacă ne-am despărți fără să bem împreună un pahar de vin francezesc în sănătatea cui dorești duminca. Ajută-mă te rog, să-o scot de acolo pe surioara mea.

Scoțianul dădu la o parte acoperșorul de protecție a cabrioletului și scoase afară o tină ră leșinată. Fergus nu putea să i refuze ajutorul solicitat. Călăuzind pași nesiguri ai felei care își revenise oarecum, dar nu putea încă să meargă singură, intră, pentru prima oară de la moartea tatălui său, sub un acoperș strălucitor.

Tinăra fată fu întinsă pe-o canapea, în salon. Sco-

bănuț o sărută dragăstos pe frunte și se întoarce spre Fergus cărui-a îi strinsese mâna.

— Domnule — spuse el — noi cei din Tey și Dale nu prea ne pricepem să luăm discursuri. Sunt fiul fermierului din Leed între Annan și Lochmaber. Mă numesc Angus Mac-Farlane, bate palma și dăca astăzi, mâine sau altă dată, vei avea nevoie de-un prieten.

— Domnule — îl întrerupsese Fergus, care continua să păstreze o atitudine rezervată — nu cred să merit atâtă atenție pentru ceea ce am făcut.

Oh oh exclamă Mac-Farlane. Complimentele nu-ți seamănă nimic, domnule. Și apoi nu i cunoști pe Toby. Toby e călul meu. Nu știu dacă alțineva în locul dumitale ar fi fost în stare să îl oprească pe afurisitul de Toby când o luase razna. Duncan! Adu vin și niște pahare — și spune-i lui Mac-Nab să coboare. Nu, nu, domnule, nu trebuie să crezi că-a fost un lucru ușor! Eu care n-am pretenția ca sunt tocmai nepriceput n-aș jura că-a fi în stare să îl îmbui să-ngenunchese așa cum ai făcut dumneata!

Angus Mac-Farlane nu venăna deloc, pe-atunci, cu portretul pe care i l-am făcut în cursul acestei povestiri. Era un bărbat de vreo treizeci de ani înalt, curajos, deschis și vesel. Din cînd în cînd, un nor trecător îi întuneca fără motiv fruntea. Desigur, pe vremea aceea nici un medic, oricît de clarvăzător, n-ar fi putut bănuia că data marelui cure amenința mintea lui Angus Mac-Farlane.

Îl chemase pe Mac-Nab, cumnatul lui care de cîteva săptămîni locuia la Londra împreună cu el, spre a-l prezenta oaspetelui său. Mr Mac-Nab se căsătorise cu sora lui Angus. Cunoaștem chiar din gura lui Stephen, fiul lui, amănuntele vîrștărilor sale trage, în aceeași camera din casa lui Randa, Graham, de unde nefericita Harriet Percival, avea să fie răpîtă mai tirziu. Mr Mac-Nab pare să aibă aceeași vîrstă ca și cumnatul lui. Era un om inteligent și distins, dar rece. Manierele sale contrastau cu aerul degajat și exuberanța lui Angus. Mai totu cunoscuți, îi atribuiau, printre multe alte merite, o francheță absolută, dar această francheță, foarte puțin comunicativă nu era acordată cu ușurință. Îndeplinea funcția de avocat pe lângă tribunalul din Glasgow.

Cit despre Mary Mac-Parlane, intruc'i cîntorului își amintea de-un anumit portret așezat între două ferestre în încăperea din Irish House pe care o cunoaștem sub numele de "camera moșierului" portret înălțînd o tinăra îmbrăcată după moda din epoca ultimelor războaie napoleoniene nu consideram neapăra o nouă descoperire. Mary era într-adevăr originală, portretului, asemănarea fiind izbitoră numai ca Mary era mai frumoasă, mai blîndă, mai strigătoare decît portretul ei. Cînd avea să împl. renasa vîrsta de sașpezece ani.

Deși se afla acolo de-un sfert de ceas, Fergus încă n o văzuse. Mr Mac Nab își făcu apariția și în urma rețetării lui Angus adresă înjurului neînlocuit pe un ton certentor și înjurării. Episodul parea încheiat, pînă tejen rece că Mr Mac Nab contribuționa cordu la lăsa cădu a lui Mac-Parlane iar Fergus, stăpînit din nou de ideea lui încl se grăbea să pună capăt unei intervenții inutile.

Se pregătea tocmai să părăsească după ce răspunsese amabil toastul a lui Angus, cînd Mary păru că ardeau unde o înclinașe fratele ei și făcu o lăsa pași spre mijlocul odii. Fergus se opri ca și cum o mîmă invizibilă ar fi pîrmit locuș. Mary luă un pahar de pe lavă și turnă puțin vin în el.

Trebuie să acceptați și recunoștința mea - spuse ea mîl mîl. Beau în sănătatea celor ce vă sînt dragi.

Fergus îngălbeni. Probabil că s-ar fi răbuzit, dacă Mac-Parlane nu i-ar fi spus n i din spate.

Doamnă Doamnă' ingînă el cu-o voce pe care dăntre brusc reduplectă o făcea să tremure. Cei ce nu au fost dragi nu murit - nu voi mai abia niciodată. Idică - nu știu - poate - beau în sănătatea dumnea-voastră, doamnă'.

Luase de pe lavă un pahar pe care l goli dînr-odată cu o grabă plină de tulburare. Singele îi revenise în obraji. Privi în jos de parcă o greutate de plumb ar fi apăsăt pleoapele. Era profund tulburat.

Mr Mac Nab își încrunta sprincenele. Mary se îmbuzoră toată și cu ochii plecați nu se clinti din fața lui Fergus.

Mac Parlane zbuena în ris.

- Bine! Bine! spuse el. Mărturisesc că n am mai întîlnit un flăcău atît de chipes și curajos ca dumneata. Mr O'Breane Doamne! Mac Nab, să-l f văzut cum s-a

strunit pe Toby, ca și cum ar fi avut de-a face cu-un pony Sper, Mr O'Breane, că vom avea plăcerea să te revădem.

Fergus își ridică ochii spre Mary, spuse un da slab inteligibil, și se retrase grăbit.

De-un an de zile nopțile i se scurgeau adesea fără ca somnul să pună capăt fragmentărilor ce i învălmășeau gândurile. Nici în noaptea aceea nu reuși să adoarmă dar de data aceasta insomnia sa avea altă pricină.

Fergus iubea O clipă, una singură, încercă să se răzvrătească împotriva acestui simțământ necunoscut care i cuprinsese în același timp inima și mintea. Dar, în ciuda tăcerii manifestate în acele împrejurări, nu i era dat să și învingă iubirea. Primul gest de rezistență reprezenta protest, instinctiv al unui sale, pe care o urăse pentru o clipă. Acolo glasul răzbunării amuți lupta lui sfârșit și Fergus se culcă, uitând complet de el, în primul extaz al somnului.

Noaptea aceea a însemnat un soi de revelație a vieții sale viitoare, viață împărțită între munca titanice și plăceri ale trupului.

O singură privire fusese de ajuns pentru a-i aprinde sentimentele și în viața. Între omul din noaptea aceea și omul din acum avea să fie de nu mai mult decât o prăpastie, o rușă.

Și totuși, cât de poetică și curată era prima lui dragoste Fergus, se dădea ca totul, fără rezerve, fără gânduri ascuțite.

Petrecu douăsprezece ore de reverie încântătoare.

A doua zi dimineață, Angus Mac Farlane i făcu o vizită. Fuzia vâpăilor care se nasc din venin. Moa Farlane ar fi fost protejorul lui Fergus, chiar dacă acesta n-ar fi răspuns sentimente oricât de mari.

Dar acestuia din urmă nici nu i trecea prin gând să respingă prețioasa amăgire a iubitei fetei. Grație legăturii lor puternice, intimitatea se ivi repede între ei. Dragostea urma același ritm. Mary, neștiutoare, încă un copil, nu putea rezista mult timp fermecătorului Fergus care avea, carecum amăscută stinția seducției. El iubea așa cum era iubită, fără nici o rețineră.

Locuința lui Mac Farlane deveni curând cuminul lui Fergus. Fergus află toate tainele beaului scoțian și motivațiile prezenței sale la Londra. Dintre secretele sale, el, Fergus, nu și dezvăluă decât iubirea.

Se scuseră astfel cîteva săptămîni Mac-Nab continuă să păstreze faţă de O Breane o politeţe ceremonioasă şi rece, dar, la urma urmei, Mac-Nab nu era stăpînul casei.

În afară de Fergus, unui singur străin i se mai îngăduia s-o vadă adesea pe Miss Mac-Farlane. Era un tînăr nobil, cu nume Godfrey de Lancaster, care aştepta moartea bătrînului său tată pentru a deveni conte de White-Manor.

CAPITOLUL VII

DUEL ENGLEZESC

Angus Mac-Farlane şi cumnatul său Mac-Nab se aflau la Londra pentru un proces.

În procesul lui Angus Mac-Farlane, sau mai bine spus al tatălui său, fermierul din Leed era vorba de-o vastă întindere de terenuri contestată de unul din judecători, de pace al comitatului Dumfries. Era o circumstanţă neobişnuită: rivalii erau şi judecător de pace.

Alr Mac-Farlane, a cărui familie stăpînise dintotdeauna aceste pămînturi ce constituiau aproape întreaga-i avere, nu avea totuşi de gînd să cedeze fără luptă. Judecătorii de pace era un om bogat şi cu relaţii. Angus şi Mac-Nab fuseseră trimişi la Londra pentru a apăra energic interesele familiei.

Angus nu vedea decît o singură cale de urmat: să se prezinte în faţa judecătorului şi să afle care sînt pretenţiile sale, dar Mac-Nab, de profesie avocat şi deprins cu chichiţele justiţiei scoţiene, voia să-şi asigure mai întîi „un sprijin şi să angajeze apoi lupta pe picior de egalitate. Vechi relaţii de familie îi deschiseră uşa casei bătrînului conte de White-Manor care era un potentat influent. Mac-Nab îl convinge de justetea cauzei sale iar contele se arătă dispus să i acorde înalta sa protecţie.

Nu era o mare favoare faptul că Mac-Farlane acceptă. În schimb, onoarea de-a fi vizitat din cînd în cînd de fiul cel mai mare al Senioriei Sale.

Godfrey de Lancaster se prezintă astfel sub auspiciile

domnului Mac-Nab Angus nu l prea vedea cu ochi buni, iar Mary aștepta față de el un fel de avertizare instintivă.

Godfrey avea pe atunci între treizeci și treizeci și cinci de ani. Figura lui, destul de armonioasă, dar marcată de viciul băuturii și de un temperament excesiv de violent prezenta caracteristicile distincte ale tipului saxon. Egoismul i se citea clar pe trăsături, iar brutalitatea răbătută de sub masca rigidă.

Angus era convins că Godfrey se îndrăgostise de sora lui, Mary. Mac-Nab susținea contrariul.

Cât despre Fergus, în mod sigur el se bucura atât de simpatia lui Angus, cât și de dragostea setei.

Lucrurile nu puteau continua mult timp astfel, fără a se pune la un moment dat problema căsătoriei. De îndată ce lua cunoștință de intențiile tinărului irlandez, Mac-Nab se opuse din toate puterile, dar Mary, agățată de de gât fratelui ei plângând reușii să-l convingă să-și dea consimțământul.

Fergus și Mary se logodira.

Între Fergus și Godfrey de Lancaster exista o antipatie evidentă, prima și o manifestată printr-o tăcere disprețuitoare. Ar nobilul prin priviri provocatoare și gesturi disprețuitoare. Însă deodată se întâlneau foarte des în locurile... Angus, dar O'Brien aase obiceiul de a ceda locul și a se retrage de îndată ce-și făcea apariția moșterii lorului contelui. Astfel, se evitase pînă atunci un conflict lătlă.

A doua zi după ce se hotărî căsătoria dintre Fergus și Mary, familia Mac-Farlane trebuia să părăsească Scoția, unde prezența ei era recamată temporar de desfășurarea procesului. Fergus se afla singur în salon în așteptarea lui Mac-Farlane înainte ca acesta să-și facă apariția. Într-o Godfrey de Lancaster a cărei figura răsărită exprima o mînie imobilită pe care de-a izbucni cu violență. Conform obiceiului său, Fergus își lua pașaria și se îndreptă spre ușă, fără să scoată o vorbă.

Fără să fie îndogănit Godfrey Badaranul asta are mîncar bunul simț de-a se da singur afară.

Fergus se opri și-l privi drept în față pe domnul de Lancaster care se trîntise pe divan instalându-se plăcut peste picior cu o nonșalanță afectată.

Am impresia că vă referiți la mine, domnule — spusese Fergus.

— S-ar putea să fie precum spui, tinere — replică Godfrey

Fergus se înroșește, dar nu-și pierde calmul

Domnule — continuă el — după modul în care-a început această discuție, s-ar părea că ar fi cazul s-o continuăm afară

Godfrey ridică din umeri și nu se clintă din loc

Căci — continuă Fergus — presupun și vreau să sper că dincolo de insolența dumneavoastră nu se află și asăritatea

Ia-o înainte! spuse Lancaster ridicându-se surizător. Te urmez

Fergus reși primul și domnul de Lancaster îl urmă într-adevăr, încheindu-și în grabă naștrii fracului

Ajunșind în stradă, Fergus intenționează să spună ceva

Mai încolo! spuse domnul de Lancaster ocolind Short-Gardens și Lind-o pe Belton Street

Fergus se ținea după el. Godfrey părăsi trotuarul și se prostăpî în mijlocul străzii. Pe vremea aceea era încă un bărbat foarte volnic și poziția pe care o lua, binecunoscută la Londra, unde pugilatul căde nu numai o știință populară ci și aristocratică, acuze și mai mult în relief vigoarea constituției sale

Pe stradă nu se aflau decât câțiva trecători așezați care mergeau pe trotuar cu mâinile în buzunare și privirea așintită drept înainte

— Poftim, domnule — spuse Godfrey pe un ton provocator — dacă vrei să continuăm aici discuția, îți stau la dispoziție

— Vreau, domnule — replică Fergus înaintind — să vă cer socoteală pentru nerăsuțarea dumneavoastră

— Fie, tinere. Am să ți-o ofer — sper să te satisfacă în asemenea măsură, încît să nu mai ai o ceri necesară. Să procedăm metodic mai întâi o jubești pe Miss MacFarlane și asta nu mi convine cîtuși de puțin. Apoi cred că Miss MacFarlane te jubește. În sfîrșit, am auzit că te vei căsători cu ea

— Într-adevăr — răspunde Fergus

Nu, pușorule! — Căci mai înainte de-a se întîmpla acest lucru, îți voi sărma oscarurile

Domnule — exclamă O'Breane îndierbîntat — răbdarea mea are o margine. Vă voi sili să vă căuți amarnic

Nu apucă să termine, căci o lovitură de pumn îl atinse în piept și-l aruncă pe spate.

Godfrey de Lancaster era cel mai bun elev al faimosului, Holmes de „la Covent Garden, care deținea mai bune de un sfert de secol școala ringului la Londra.

Godfrey l-a numădeci porția de apărare și zîmbi satisfăcut.

Trecătorii se opresc în loc, pe trotuar, de ambele părți ale străzii. Un boxing în neregulă este o adevărată pleacă pentru haitele de gură-cască de la periferie. Or, aci, începutul era promițător.

Fergus se ridică amețit, furios. Fără să-și pregătească atacul și fără să ia vreo măsură de apărare, ca și întins oară se năpusti asupra adversarului. Brațul lui Godfrey, ținut la înălțimea ochiului, se dezlănțui. Fergus se rostogoli a doua oară pe caldarâm, rămînînd timp de cîteva secunde nemișcat.

Nimeni nu se clintise din loc, să-i vină în ajutor. Doar cîteva scurte exclamări se auziră în mulțimea care creștea pe trotuar și impunea deja strada.

— Bură, Mr Hobson. Ce mai faci? Făcîndu-l asta e pe cale să-și dea duhul. Cum se mai simte soția dumitale?

— Salut, Mr Sinclair. Strașnică lovitură. Pe semne că tînărul a văzut stele verzi. Soția-i bine, sănătoasă?

— Precis că s-a venit de hac. Ulte, nici nu mai mișcă.

Cîteva aplaudări. Lovitura fusese strașnică. Lovind un om cu totul străin de arta pugilatului, Godfrey, sportiv experimentat, abuză firește de avantajul său și dădea dovadă de apăsare ca un soldat bine echipat care s-ar fi slujit de sabie împotriva unui inamic dezarmat, dar, la Londra, lumea nu gîndește astfel. Sentimentul generozității lipsește cu desăvîrșire. A fi cel mai tare înseamnă a avea dreptul la onoare, a fi cel mai bogat, înseamnă a avea dreptul la glorie.

Lovitura fusese strașnică. Ce importanță mai avea restul? Faptul că Godfrey nu-și punea piciorul pe pieptul învinsului, asta nu dovedea suficientă generozitate?

Totuși, Mr Hobson și Mr Sinclair se înșelau. Fergus nu fusese doborît. După cîteva secunde, vreme în care ză-

cuse nemilcat, se scula in picioare. Avea chipul palid, dar in ochi săi strălucea o vâpaie intunecată.

Nu se mai năpustea orbește asupra adversarului său. Îl măsură o clipă cu privirea și mână spre el cu pași mărunti, cu brațele lăstate, cu corpul și fața complet descoperite.

Un frează de curiozitate străbătu mulțimea. Toți se împulseau să vadă mai bine, să nu scape nimic, căci era evident pentru toți că sportivul experimental avea astfel posibilitatea să-și așeze un punct vulnerabil. Se aștepta o încâlcire năprasnică.

Privirea lui Godfrey deveni neodbitoare, căutând punctul cel mai slab al adversarului.

Fergus continua să mențină Godfrey țintit și lovii cu toată puterea. Una din pumni uchi pleptul lui Fergus care scoase un geamăt înăbușit, oribil. Oclăia și atinse fruntea făcând să i țâncească augele în dire subțiri.

Spre stupefacția tuturor, Fergus rămase în picioare în urma acestei dure lovituri. Nici mișcare nu se clătina, nu dădu nici un pas înapoi. Loviturile intensaseră până nu i n trup de om și un zid de piatra. Mulțimea a cărei curiozitatea avida ajunsese la culme, scoase un marmur înăbușit când îl văzu tot în picioare drept și neclintit, cu-o stă așezînd în mijlocul frunții palide.

Înauși Godfrey era atît de sigur că-l va doborî încă o dată dacă nu-l va ucide chiar pe loc, încît nu se grăbi ca de obicei să se pună în gardă. Fînd sigur de izbîndă, uită regula principală, temerea artei boxului. Cînd își dădu seama de eroarea sa, era prea tîrziu și o mai îndreptă. Miștile lui Fergus, ca o menghine de oțel, îl încăleau, brațele strivindu-le.

Nobilul pău la cîndul lui, căci ochii lui Fergus aprinși și intunecați îi înspăimîntau. Înceu să-și desprindă brațele. Cu neputință! Presiunea degetelor lui Fergus, egală, neîntreruptă răbdătoare lăcea eforturile lui neputincioase, uind duritatea mele or de fier pe care ochii le poartă ferecute la încheietura marilor.

Se simți pierdut în mulțime domnea o liniște de moartea. Nu se mai auzeau decît vocele cîtorva polițiști care, împiedcați de gîoată se străduiau din răspuțeri să păzbată prin bariera umană formată în jurul combatanților și amenințau zadarnic cu bastoanele lor plumbute.

Mîna părea să-; dea o forță crescîndu lu, Fergus. Sî-
lucia lu impunătoare căpătase o aîură sîmeată, teribilă
lu fața acvîrîrului Trăsăturile lu blînde ș fermecătoare
exprimau acum o forță sîlbatică, necruțitoare

Lu duse lu Godfrey brașele lu apate ș lu prînsu mîlo-
cul, lipsindu de orice posibilitate de mișcare Asistența
văzu trăsăturile lu Lancaster încordîndu se lu chip orîbil
ș auzi un trosnet inabuzt de oase sfîrșimate Fergus lu
dădu drumul ș Godfrey se prăbușu, inert, lu pămînt

— A murit A murit' se auză strîgăte dîn toate
părțile

Mîștimea începu dîn nou sa se agite, nu pentru a veni
lu ajutorul celui răpus, ci pentru a pune mîna sî se con-
vingă de cele văzute ș că nu era vorba de-o nîlucire

Aceasta agitare lu eanî drumul poliștilor care lu fe-
ca toți poliștii de pe toate meridianele globului, își fă-
cureă aparîa lu locu dezastului atunci cînd nu mu, era
nevoie de el

Lancaster zacea nemîșcat lu ce-; priveale pe Fergus,
pe care n. mai o vîința de neclintă lu susținuse lu ultimul
act al dramei se rezemase de un seînar opulizat, hîrcîind,
gata sî leîne

Fu cond. s lu fața judecătorului, lu vreme ce Lancaster,
fîat cu țarga, ajunse lu Portland Place arasă lu tatăl lu,
lordu, White-Manor Faptul se petrecuse lu lumina zilei,
lu fața a numeroși mîrtori

O jumă mai tîrziu Fergus O'Breane compărea lu fața
marelu jurta al tribunalulu, acuzat de tentativă de as-
sînat cu premeditare impotriva persoanei nobilu, lu God-
frey de Lancaster, moșteritor prezumtiv al demnității de
pair de White-Manor

Fergus fusese închis încă dîn clipa arestării, deoarece
nu putuse sî depună o cauțiune

Fără îndoială că habeas corpus este un privilegiu fru-
mos al nobil al cetățeanulu englez Legea vine astfel lu
ajutorul acuzatulu nevinovat ș lu cruță de acele lungi
dețențiuni preventive care se bizuie uneori pe-o simplă
bînuială

Dar ce ce trebuie ca banul sî fie condiția expresă ș
fatașă a exercitării oricărui drept? Acest habeas corpus,
atît de mult ș pe drept lăudat, este lu favoarea bogăta-
șului, lăsîndu-l pe sîrac cu cătușele lu mîini

Godfrey de White-Manon era cit pe ce să-și dea duhul în urma atacului necrutător al lui Fergus. În prima săptămână, medicii fuseseră foarte sceptici în privința șanșelor lui de supraviețuire, dar depășise momentul de criză și acum se afla în convalescență. Godfrey făcea parte dintr-o familie puternică și gândul răzbunării îi otrăvise sufletul. În jurul patului său de suferință se ținea un consiliu: o mulțime de avocați se strinseră la capătul lui, făcând un plan combinarea faptelor se puse la cale un complot se trăsese o plaiă din care Fergus, singur, bolnav și ei, și în plus în închisoare, dar insuficient de credință în nevinovăția sa, nu mai avea putință de scăpare.

În închisoare Fergus fu supus la numeroase interogatorii și și-a dat încă de la început seama că nu era acuzat numai pentru participarea la o încălțare violentă. Dar era tânăr și naiv: credea în spiritul de echitate al judecătorilor săi și de aceea nu se afla să istorisască totul așa cum se petrecuse.

Ar fi fost o mare mângâiere pentru el dacă ar fi primit vești de la Mary și de la Angus. Dar tăcerea lor nu-l surprinsese prea mult. Familia lui MacFarlane se afla probabil în Scoția și, fără îndoielă, Mary și Angus nu aflaseră de nenorocirea lui.

Scrise la Lochmaben, nu primi nici un răspuns.

În singurătatea închisorii, vastele lui planuri de răzbunare, date deoparte pentru o clipă, îl sollicitau din nou gândurile. Simți o descurajare profundă, căci, de câteva luni, în loc să înainteze dăduse îndărăt, iar proiectul lui i se derulase acum ca un vis neașteptat.

Dar demădeșdea nu dura decât o noapte și apoi se spulberă. Fergus era un lăcomos din acele spirite îndrăznețe care-și toarnă în hronă ideile și prefac în combinații meditate la rece studiate profund, prima izbucnire temerară și nebunească a gândirii lor. Proiectul lui avea deja rădăcini destul de puternice în el, pentru că fiecare din fațetele sale să respingă pe rând și să se supună examinării. Pe măsura că diseca și cîntărea evenimentele petrecute cu câteva luni, în urmă, entuzasmul lui se reînnoiețea. Revedea lăbărșuniele armăturii britanice, vedea totul conștient de șansele lui de a ataca și obține victoria. Victoriul îi era din nou deschis și, din fundul celuiui mister în care-și odihnea trupul bolnav, scoase, plin de speranță și înflăcărare, strigătul lui de luptă.

— Război împotriva Angliei!

Dar, vai! Ce desăbire uriașă de o parte nămicul, iar de cealaltă o putere colosală.

Lui Fergus nici nu i era măcar îngăd să-și învecișeze spada cu gigantul. Munile i erau atât de alăbune, și pe deasupra erau ferocate și năcătușe, iar colosul înamice urma să i strivească din mers, fără să . vadă și fără să știe de război ce i fusese declarat, așa cum țironul care umblă prin beznă strivește cu piciorul, fără să și deosească, scorpionul a căru, mușcătură mortală îl amenință.

Cînd Fergus compăru în fața marelui juriu întrunît la Old Bailey, rîmînd cu hă apărarea. Fu trimis în fața Curții.

Această primă lovitură îl îndureră neapăs dar, în definitiv nu era decît o fază preliminară. Fusesse atacat, în chip brută., cazul de legitimă apărare era stîl de vădit și atîția martori asistaseră la încălțurare, încet o condamnare i se părea cu reputație.

Cu toată inițierea lui asupra mijloacelor pe care trebuia să le folosească în lupta împotriva Angliei, Fergus încă nu cunoștea toate nedreptățile rușinoase ce trebuiau înlăturate.

Quatrefoil de Lancester și consilierii săi erau mai bine informați decît Fergus. Ei știau că cellora unile din Long-Lane și Aldergate Street adăpostesc o populație famelică și miserabilă, a cărei unică îndeletină este mîntuiala labă, oferind sperjurul la porți foarte accesibile de la o cană de gin pînă la opt sau zece șilingi. Toate mizeriile fuseseră luate în timpul audierii, un grup numeros de oameni, cumpărați depuse mărturie că Fergus, înarmat, i atacase în chip mizeros pe fiii lordului. Lui Fergus i se părea că viscăză. Se agita pe banca lui și striga „Mincună!” Dar martorii se succedau necontenit și depuneau ca toți în același termen.

Mincună! Mincună! repeta ca un automat Fergus.

Apropiul striga tăcere, iar procurorul regel abia izbutea să-și reprime indignarea pe care i-o stîrnea nerușinarea negărilor acuzatului.

Cîi despre domnii jurați, aceștia își onorau timpul cum puteau mai bine, întorcînd menuul cînei din seara respectivă.

O ultimă mărturie dădu acuzatului lovitură de grație. I-o dădu un cerșetor de vreo douăzeci de ani, cu aspect

repingător. Sprincenele aspre și extrem de stufoase auzoape că i se umbrău, iar sub ele se ascundea o privire șireată și plină de răutate. Toate înclinațiile m răve ale ființei omenești se puteau citi pe fața aceea al cărei angamb l u era compoziția de un suris, porci și bonom, ansamblu fals pînă la perfi ie, oase pînă la abjecție.

Se îndreptă spre rără cu un pas regal, fiecare mișcare pîrînd că i dislocă toate mădulele. Ajuns în dreptul barei, salută pe judecător, pe asessori pe primul jurat, pe jurati la grefier pe procurorul regal, pe avocați, audientul și pe poștățul care-l adușese.

— Oh înălțimile Voastre — spuse el înainte de a fi interogată — bunu mei lordz, jur pe evangheliu și pe orice că știu adevărul. Am să spun tot adevărul. Înălțimile Voastre m au condamnat ieri la deportare pentru rușe arătările de fulare care au fost găsite în buzunarii mele. Dar nu mă plîng bandi mei lordz! Vința e al nădai de acumpă la Londra și poate e-ai glia a neolo, cum se spune, de cea altă parte a Canal ul, de lăuru pentru a mă câștiga consist punea cea de toate zile e. Oh De N am nici n interu să trag pe sfeară justiția și i cunosc bine pe marșavii de Fergus și Brian.

Fergus încearcă să răspundă. Aprodul strigă „linște!”

— Foarte bine așa — spuse martorul, astupăți-i gura bandi... Înălțimile Voastre e cu pînă înț înț ca cineva să aibă a sfetui alu de negru încet să uculă fecturii, una, lord? Al unu, lord care are milioane de lire ster, ne? Haida de, îl cunosc! Locuș în Saint Giles, cu holțan... de lăcă-au.

— Mizerabil e! strigă Fergus indignat.

— Legați și clanța continua martorul. De nu, o să pînă ca un plăg et: Locuș în Saint Giles, cu mal- ca și soră-au o cerșetoră din care Lord Fitz Alan, Dumnezeu să i binecuvînteze, a făcut o damă pe cinste, căptușită cu diamante și coșmire.

Fergus gemu înălțit.

— De multe ori — urma martorul — știind că-a un om sărman, m-a făgăduit un purcoș de bani, ca să bag șișul în bățul lordului.

— Vă jur că minte! țpa Fergus. N-am stat niciodată de vorbă cu acest nenorocit.

— Linște! rosti aprodul.

— Oh! Ba da, înălțimile Voastre — continuă iar martorul încercînd să dea chipul său oribil o expresie de candoare. E tot aștit de-adevărat că banditu, a stat de vorbă cu mine, cum e-adevărat că mă cheamă Bob Lantern — numele unui băiat de treabă, stîmpeți lorzi! De multă vreme punea clipea nimerită, să sîvîrșescă nelegiuirea, și-o grămoadă de cinstiți prietenași de-al mei au închipuit, pentru mult mai puțin, pe mințile lui Jack Ketch (călăuș), așu așa, stîmpeți lorzi!

Bob Lantern se întoarce la locul său, clipind din ochi spre avocatul lui Godfrey. Acesta îi făcu un semn protector cu capul. Juriul îi declară, în unanimitate, vinovat pe Fergus și hotărîrea prin care era condamnat la deportare fu privită ca un act de clemență, căci pentru toți era clar că merita să fie splinzurat.

Fergus ieși din sală, cuprins de-un fel de toropeală. Urmirea îi paraliza se în asemenea măsură simțurile, încît nu-și putea da seama de intensitatea loviturii. Întors în celula simplă a fierbințeală complicită. Devenise înconștient de nenorocirea lui.

Abia la multe săptămîni după ziua condamnării se trezi din această prelungă somnolență a minții. Se afla în rada pontului Weymouth, pe hullul (pontonul) lui Cumberland, închisoarea plutoare sorocită deportaților pe cale de-a fi îmbrăcați cu destinația Australia.

CAPITOLUL IX

PONTOANELE

Fergus O'Breane stătea întins pe-un pătuț strîmt și înclinat, într-o sală joasă și plină de peturi asemănătoare cu-al lui. Din loc în loc se aflau șantiernele în uniformă de marinari, cu saba scosă din teacă.

Pătuț lui Fergus era plasat lângă un sabord, dar stînd cu spatele la lumină, nu putea, în prima clipă de luciditate, să-și dea seama unde se afla.

Prima clipă pe care îl zări la căpătîiul său îi făcu să se înduioască de realitatea înconjurătoare. Era odiosul cer-

getor a cărui mărturie falsă îi hotărâse condamnarea
Fergus își acoperi fața cu mâinile, pentru a alunga epu-
rișia aceea sinistră și se adresă amintirilor sale. Dar acestea
se învâlmăseau în chip haotic, o ceață densă îi învăluia
memoria. Avea, nădărușit conștiința unei nenorociri, dar
nu era în stare să delimitată natura sau amploarea acesteia.

— Nu știu ce-î cu mine — nu știu' șopti el obsesiv.
Poate m-am pierdut mințile?

— Oh! Să nu-ți închipui așa ceva, dragul meu — ră-
punse Bob făcându-î pe botnav să tresară sub pături
grosă de lână cerușie. Ai avut doar un fleac de fierbin-
țeață și-ai cam bâlmăjit alurea timp de vreo lună sau o
lună și jumătate — asta-i tot.

Fergus deschise lăcrăși ochii și nu și putu reprimă un
gest de dragușat văzând chipul murdar al lui Bob Lantern
care zimbea la o distanță de cîteva degete de-îl său.

Încă de pe vremea aceea, Bob inclina să devină filozof.
Văzu gestul, înțelese și nu se supără deloc.

— Te-nțeleg — reluă el — frumusețule, te-nțeleg. Mu-
lta mea îți calcă pe nervi din pricina poveștii de la Old-
Court.

— Old-Court! repetă mahnit Fergus.

Apoi, făcîndu-se deodată lumina în gîndurile sale, con-
tinuă pe un ton de o violență neașteptată.

— Tu ai fost, mizerabil! Mi-aduc aminte.

Încercă să sară din pat, dar Bob, care se ridicase foarte
tacticos, îi opri fîră prea mare efort.

— Fii cuminte, băiețule! E-adevărat că te-nțeleg.
Dar trebuie să te odihnești. De două săptămîni îți port
de grijă și mă chinulesc să respect întocmai instrucțiunile
tînărului doctor Moore chirurgul-asistent al pontonului.

— He așiam deci pe-un ponton? Îpî Fergus.

— Pe cel mai frumos ponton din rădă — Cumber-
land — care a su'erit avarii la La Hogue. El' Moore
cunoaște portul la Cumberland? Tînărul asta o e-ajun-
gă departe! Cum îți spuneam, frumusețule, pentru trada
mea cred că merit să fii lertat c-am făcut și eu o glumă
nevinovată. Bine, bine, domnule O'Breane! Știu că ai
să-norpi lăcrăși să îpî. Dar, ascultă-mă! Viața e-al naibii
de scumpă. Fiul lordului m-a dat o lîră.

— Și pentru o lîră, nenorocitulule!

— Am încercat eu să scot mai mult de la el, dar Gil-
bert Paterson ăla e-un diavol împietrit. De altfel, n-am

mlațit chiar cu totul. L-am cunoscut bine în Saint Giles pe domnul Christian O'Breane, un om atât de cumsecade și pe doamna O'Breane, care era o sfântă¹ și pe domnișoara și pe dumeata, frumusețule. Toată familia mi-a dat de pomana când făceam pe apucatul alina de du-ai-se pe pusti, pe Bain-Bridge Street. Ah! Ah! Pun rămă-șag că-ți aduci aminte de epilepticul ăla. Eu eram. Stră-șică mester, e, domnule O'Breane.

Bob se întrerupe brusc și continuă cu-o muiă jalnică.

— Dar e frig al dracului, Iarna, în mocirlele ălea din Saint-Giles, unde abia poți scote de-o bucată de pine.

Fergus era foarte slăbit. Accesiul de minie îi aplese cu totul. Nu mai asculta deloc, iar cuvintele lui Bob Lantern îi ajungeau la urechi ca un murmur nedefinit și confuz. Bob își dădu seama și-l apucă de braț ca să-l țină tare interesul.

— Frumusețule — urmă el — ascultă-mă cu atenție. Cînd nu mă costă nimic ca să fac un serviciu, îmi îndo-toresc bucuria aproape — de altfel, cu dumeata m-am făcut socoteliile, m-am plătit dinainte, după cum ai să-ți dai seama cînd vei avea destulă putere ca să-ți numeri gologanii din buzunar. Uite despre ce-l vorba. Te aflu aici pe Cumberland, la două leghe de coastă, și peste cîteva zile ai să fii îmbarcat pe Boyahup, vasul condamnaților la deportare. Odată ajuns acolo, nu mai ieși — dar cită vreme rămînem în rădă, mai sînt șanse. M-saculți?

Fergus făcu un semn afirmativ din cap.

În aceeași clipă, se auzi un zgomot de pași și voci va-riind de sus.

— Uite-i că se nîorc¹ continuă Bob. Schimbul meu s-a terminat, nu-mi mai rămîne timp decît să te pun la cu-rent. Tovarișii duminale de cameră vor să-și revadă pă-tria și se tîm de rău de mare. Fac o gaură aici, în spa-tele culcușului duminale. Dacă nu ești cu ei și le stai în cale, n-o să le prea fie pe plac.

Bob își încheie spusele cu-o mimică foarte expresivă.

— Ca să înalături orice nețaz — spuse Bob mai de-parte, — cel mai bine e să trec drept unul de-al lor .. oră ce nu-l greu — nu ne cunoaștem între noi. Cum or să vadă că ți-ai mai revenit, or să-ți spună țino bine minte. Gentlemen of the Night! — ca să aște

decă ești de-al lor. Răspunde fără să stai pe gânduri! Son of the Family, și nu te mai doare capul.

O scară, care făcea legătura între cele două punți ale vasului, începuse în clipa aceea să se clatine sub apăsarea a numeroși condamnați ce coborau treptele.

Oamenii de pază care, cit lipaseră condamnații, se adunaseră laolaltă și stătuaseră la latfaș, își reluară în grabă posturile. În imediata apropiere a patului lui Fergus se înălțase un flăcău uriaș, cel puțin ca înălțime, ale cărui brațe și picioare osoase și subțiri, leșeau afară din vestimintele varibii prea scurte. Bilatul avea o figură de om cumsecade și pareă foarte liniștit.

Se înnoptă. După o rugăciune în comun, citită de-un fel de preot protestant care-și stinse pentru acest prikey pipa, își chintă hainele și se băgară în pat. Către miez de noapte mai târziu, căpitanul, urmat de-un ofițer și un cărnig, veni în rușecție.

Chirurgul era domnul Moore, tîndr physician* cu mari perspective. Așa cum l-am cunoscut după douăzeci de ani, așa arăta și atunci. Numai că avea un păr mai bușat care îi micșora oarecum fața în formă de pară — îngustă în partea de sus, largă în dreptul fălcilor — și trăsăturile mai puțin neregulate.

Rondul se opri în dreptul culcușului lui Fergus și domnul Moore îi luă pulsat.

— N-a vorbit deloc? îl întreabă el pe Bob.

— Decă a vorbit, înălțimea Voastră? răspunse acesta cu un aer nevinovat. Păi a trîncănit mereu despre fel și fel de răbății. Oh! Da — despre femei nuriți și cartofi cu bere.

— A delirat — își didu cu părerea căpitanul.

Moore făcu un semn gălăgăniului imbricat cu haine prea scurte să se apropie, acesta își luă mînașdecă o atitudine militărească și înaintă cu un pas matematic măsurat.

— L-ai auzit vorbind pe omul ăsta? îl întreabă Moore.

— Omul ăsta, mi-e de trînciet! răspunse Paddy O'Crane, care era pe-atunci în floarea vîrstei. Eu n-ascult, ară-m ar focul, tot ce le trece prin cap bandiților ăstora sfurtați, bîcși de ei.

— Deținutul trebuie să fi vorbit ca un om normal — continuă Moore. Criza de azi-dimineață l-a salvat.

* Medic (la engleză în original).

— Cu-aită mai bine! spuse căpitanul. O să-avem unul mai mult.

Trebuie știut că jurisdicția engleză, care-i lăsa să moară pe muncitorii cinstiți, are o inimă de mamă față de criminali. Un medic care pretinde o răpiată pentru că a salvat viața unui țesător din Spithhead Fields sau a unui "lighterman" din docurile Londrei, e tratat cu indiferență, dar dacă este vorba de un hoț renumit, condamnat la deportare, lucrurile se schimbă. Aici doctorul cit și comandantul pontonului primesc o recompensă.

Aceasta este pricina exclamației de satisfacție a căpitanului.

Ofițerul care-l însoțea pe comandant încercase între timp, cu ajutorul unui călocan, săprăfășească pontonul dintr-o flicare pat. Doctorul Moore se plasase de la început în dreptul culcușului lui Fergus și rămăsese acolo tot timpul vizitei, maschină astfel porțiunea de perete situată între patul bolnavului și cel al vecinului său din dreapta.

Rondul se îndepărta fără ca ofițerul să atingă lemnul pontonului din locul acela, fie din curiozitate față de doctor, fie pentru că starea lui Fergus nu îngăduia nimănui să se gîndască la o tentativă de evadare din partea lui.

Laviturile de căcan continuau să aibă loc periodic, apoi rondul urma din nou pe punte.

Bob se instală în culcușul lui, după ce primi cordialele blesteme ale lui Paddy. Un infirmier îi aduse lui Fergus o doctorie prescrisă de Moore. După plăcerea lui, tăcerea se asternu pretutindeni.

Aproximativ o jumătate de oră nu se auzi nici mișcare. Vastul dormitor avea câteva lămpi agățate în tavan, lămpi a căror lumină insuficientă lăsa toate obiectele învăluite într-un semintuneric tremurător.

Paznicii, în număr de patru, se plimbau încet prin locul pe care trebuiau să-l supravegheze.

Fergus nu dormea, dar medicamentul pe care-l lăcase îi amorțise oarecum mintea și trupul. Se odihnea, fiind perfect conștient de tot ce se petrecea în jurul lui. După vreo douăzeci de minute, auzi un zgomot imperceptibil de lanțuri sub pătură de pe patul vecinului său din dreapta, care era un om viguros și cu înfățișare hotărîtă. Zgomotul n-avea nimic ciudat într-o încăpere în care mai bine

* Lemnagiu (în original în engleză).

de cincizeci de prizonieri dormeau cu lanțurile la picioare și la mâini. Totuși, ei atrase atenția lunganului Paddy care interveni

— Jack, drace-mpierlit, stăpătură, prieten drag, ațărâstă să fii dacă nu ești cea mai gălăgioasă canale din cîte cunosc. Și cunosc o grămadă, Jack, trăni-m-ar Dumnezeu! Ascultă-mă, limbrie împușt, lua-te-ar dracu'! Ce naibai! Dacă nu te potolești, te-ășteaptă douăzeci și cinci de lovituri de bici. Nici mai mult, nici mai puțin, Jack, de nu, să mă legăm în șiring, cum ai să te legeni și tu într-o bună zi, bunul meu prietenas!

Paddy O'Chrane rostise aceste cuvinte cu glas tare. În timp ce vorbea, în loc să scadă, zgomotul de lanțuri sporea, în asemenea măsură, încît ei îi putui crede că discursul pricâjitului punic n-avea alt rost decît să îl scoapere.

Ultimele lui cuvinte fură întărite de-un gest ce putea să însemne o amenințare, dar care avu drept rezultat direct căderea, pe patul lui Jack, a unui obiect care lucea în lumina intermitentă a lămpilor. Jack puse repede mîna pe obiect și se strecură afară din pat. Lanțurile îi rămăseră sub pătură.

Înșoarta tinindu-se pînă lângă patul lui Fergus. Paddy își reluașe plimbarea linăștit.

Fergus stătea nemîșcat. Timp de-aproape un eteș anul în spatele său, la numai cîteva degete distanță, scriștitul înăbușit al unui fierăstrău de mină folosit cu foarte multă prudență. La capătul acestui răstimp, fluierul contrameistrului răsună pe puntea de sus. Jack se îndreptă în grabă spre patul său și se strecură sub pătură. Brațul subțire și lung al paznicului se întinse și obiectul dispărui.

În aceeași clipă, patru marinari coloriră în dormitor. Veniseră să înlocuiască tîntinele.

— Tom, prietene, mîl de trănieto' apușu! Paddy O'Chrane succesorul său. Ți-l prezintă pe ticăloșul ăsta periculos de Jack Oliver, lua-ne-ar dracu, Tom! Dacă face vreo muncă, amintește-ți că i-am lăgăduit douăzeci și cinci de lovituri de bici. Fii cu ochii în patru, Tom, arză-ne-ar focul!

A doua zi, lucrurile se petrecură întocmai ca și cu-o zi înainte. Tîndrul doctor Moore stăși iarăși drept paravan pentru peretele din partea dreaptă a patului lui Fergus, în

timpul inspecției căpitanului, și ofițerul ciocnind peste tot, în afară de locul acela. Bob Lantern, care începuse la bord rolul de infirmier, tot foarte potrivit firii sale mîltoșive, fusese fără îndoaie reținut lângă patul unui alt bolnav, celui nu se va deloc la căpătîiul lui Fergus.

Cînd se lăsa noaptea, marinarul aflat în postul ocupat în ajun de Paddy O'Chrane se dovedi tot atât de puțin atent, ca și acesta din urmă, căci vecinul lui Fergus din stînga reuși să execute o operație perfect asemănătoare celei întreprinsă de Jack Oliver. El se strecură ușor sub culcușul lui O'Breane, care se prefăcea că doarme adînc, și, timp de mai bine de-un ceas, acțiunile îndrăznești ale fierăriei se făcu auzit la cîteva degete de urechile lui.

Operația se repetă vreme de mai multe săptămîni. Fergus se îndrăvenea văzînd cu ochii. Nu ducea lipsă de îngrijiri. Primea o hrană bună și îndestulătoare, era lăsat să iasă la aer pe punte cît timp putea.

Să nu uităm că Fergus reprezenta un capital prețios în această circadă umană. Valora un premiu. De aceea, premiul era îngrijit, răsfățat, lăsat să aspire aer curat pe punte.

Bob Lantern nu se mai orăta deloc, fiind reținut în baterie a doua, unde se înregistra o mare afuență de bolnavi. Fergus nu-i ducea lipsa, căci numai cînd dădea ochii cu tîcîtoșul lingușitor se simțea iritat și nu se mai putea bucura de liniștea de care convalescența lui avea atîta nevoie.

În fiecare noapte, rînd pe rînd, Jack și vecinul din stînga, pe nume Randal Graham, lucrau cu schimbul, sub ochii pameșului, la străpungerea peretei pontonului. Randal Graham avea o alură impunătoare și se deosebea vizibil de mulțimea aceea de acicrași nălungi sau infamî, care putea fi întîlnită peste tot. Era un bărbat la vreo treiseci de ani, purtînd pe chipul său alungit peste mînușă paloarea specifică oamencilor cu părul roșcovan. Avea ochi albaștri, o frunte îngustă și niște sprincene în-coloare. Partea de jos a obrazului, în ciuda regulamentului instituit la bord, care pretindea fiecărui prizonier să se rădă zilnic, dispărea aproape cu totul sub o barbă stufoasă și aspră. Trăsăturile nasului lui erau acviline și frumoa-deoaste. Fruntea curbată, în jurul căreia se rîndira un păr de-un roșu-stacojiu, exprima inteligență și mai cu

seamă voință, iar, în ansamblu, fizionomia sa nu era lipsită de-o oarecare distincție. Randal era un muncitor originar din Scoția. Fusese condamnat la cindisprezece ani deportare de către tribunalul din Glasgow, pentru jaf la drumul mare.

Fergus îl remarcase într-o împrejurare foarte obișnuită pe pontonul sau la bordul unui bay ship pedepșit bășii cu becu! sau cu cureaua aplicată recalitrării lor. Randal se făcuse vinovat de-o încălcare a disciplinei și unul din ofițeri îi acmnase ecnănța cindaceti de lovitură de curtea.

De obicei, cînd se aplică această pedepză, condamnatul umple vădudului de urlete și se zbate disperat sub loviturile de bici. Randal însă se culcă pe burtă, cum se obișnuiește, oferindu-și calm spatele gol călăului.

Călăul era un marinar cu-o muiță hudoasă, sălbatică și-o musculatură impresionantă.

Începu să lovească. Fiecare lovitură lăsa o bîră vineție pe pielea lui Randal care nu se mișca, nu scolea nici un spîi. Cîrînd începu să sîngereze. La a cindcizecea lovitură, pe care marinarul o spîcă gîfilînd de oboseală, șalele lui Randal nu mai erau decît o rană urioasă.

Se ridică în picioare, luă cureaua din mîinile marinarului și-o examină cu atenție timp de cîtreva minute. Chipul său păstra un calm extraordinar, neexprimînd nici un fel de emoție.

Ce prilejul acela, dîșlăatul de Paddy O'Chrane îl luase pe diavol drept martor, diavolul și coarnele sale, că spunea adevărul, sitelîndu-l pe Randal Graham pe locul intîi în ierarhia celor mai îndurjîți ticlîșci.

Și, slavă Domnului, adăugase el, vînzar mulți ticlîșci îndurjîți în viața lui.

Oricum, Randal îl restitui liniștii marinarului cureaua plină de sînge, ceru puțină apă și se spîlă singur.

Din ziua aceea, Fergus căpătase un le' de simpatie față de omul care trecuse stîl de triumfal printr-o încercare moartă să descumplinească mulți oameni curajoși. Totuși, simpatia lui era lăcută și nesentivă. Fergus și Randal nu-și vorbiseră niciodată.

Într-o seară, cînd Paddy O'Chrane lăcea de gardă, era rindul lui Jack Oliver să lucreze. Jack se apucă de treabă, ca de obicei, de îndată ce marinarul dîșlăat îl aruncă

urechia de oșel pe care Fergus o văzuse lucind pe pătură în prima noapte a convalescenței sale. Nu trecuse nici jumătate de oră, când zgometul înăbușit al fierăstrăului încetă brusc.

— Paddy! Randal! Roberta! strigă Jack în culmea bucuriei. Spărtura-i gata.

— Foarte bine! răspunde Randal indiferent. Leasă-mă să dorm.

— Jack, ticălos nenorocit! țipă Paddy O'Crane lovind cu subia în patul gol al lui Olíven. Nu poți dormi și tu ca un bun creștin, trăind-m-ar Dumnezeu, fără să vișezi în gura mare și să trănchești, lua-m-ar dracul, ca patruzeci de babe.

— Parc-a vorbit ceva despre o spărtură — spuse cu un aer blânzitor unul din paznici.

Paddy trase o nouă levitură în patul în care ar fi trebuit să se afle Jack.

— Arzu-ne-ai Satana, Peter Bridgewell! A sporovăit careva despre o spărtură, timpenia lumii, prieten drag, cred că s-ar putea s-ai dreptate.

— Poate e au făcut o spărtură — încercă să-l întrerupă paznicul.

— Poate că-l ușa cum zici, Bridgewell, tare-ai vrea să ne stingă dracul pe toți de gît! Dar dacă-ai fi fost mai atent, Peter, mi-ai de trănete, ai fi văzut că Tom Bence și-a șterpellit botușul din buzunar, în timp ce te holbai la mine cu naște ochi de boboc de glaci speriat, legăna-m-ai în ștreang odălu cu tine!

Jack profită de mișcarea pe care-o făcu Bridgewell căutîndu-și botușul, pentru a se furișa sub pătură.

A doua zi, la ora plimbării pe punte, nimeni, oricît de atent ar fi fost, n-ar fi putut surprinde vreun semn de agitație printre condamnați. Cu toate acestea, momentul evadării fusese hotărît și urma să se producă în noaptea următoare. Bob Lantern, care nu se arătase toată săptămîna, își făcu deodată apariția în ziua aceea.

— Oh! frumusețule — îi spuse el lui Fergus — te-ai pus pe picioare. Dă-lai om mai e și domnul Moore asta.

Se prefăcu că se îndepărtează, dar prinzînd un moment în care nu-l vedea nimeni, se apropie de Fergus și-l șopti în grabă cuvintele.

— S-a hotărît pentru la noapte. Dacă nu te curăță, ai să poți evada, și dacă știi parola n-or să te curețe.

Să evadeze! Să revadă Anglia, s-o revadă pe Mary! Să dea iar ochii cu dragostea și cu inamicul său atât de mult iubit de un-o-i neîntâlnire! Fergus vro să-l drăgoase pe Bob, dar Bob era un argint viu pe care nu puteai pune ușor mina. Fergus îl zări de vreo două-trei ori pe punte împărțind zimbete unora, dînd turcoale bunurilor altora, dar nu reuși să se apropie de el.

Se duse să se infunde pe o saltea și-și întoarse privirea spre țărmul ale cărui contururi albastre se desena pe cerului mat al cerului britanic. În ultimele cincisprezece zile fusese dîn nou asaltat de gândurile sale de iubire și răzbunare. Aceste două preocupări se lătruntau în cugetul lui încă slăbit punîndu-l la grea încercare. O iubea pe Mary așa cum numai un barbat tânăr, puternic și lipsit de orice obligație poate iubi o femeie. Nestatornicia caracterului său nu-i putea influența elanul primei pasiuni, deoarece își ignora el însuși nestatornicia. Se scotea lași pe viață și-și punea toate speranțele de fericire în Mary. Gîndul că ar fi putut să devină o fire rece și să uite după ce iubea cu atîta pasiune i s-ar fi părut atunci o minciună sau o nebunie.

Dar și ura sa era nespus de puternică. Iși păstra neșterilită furtă și neclintirea, în ciuda dulciilor visări ale iubirii. Nenorocirile din ultima vreme și nedreptățile unei societăți brutale care-l avîrșise, zdrobit, în ciuda nevinovăției lui, printre cei mai joanici ticăloși, îi sporeau dorința de răzbunare și, mai mult ca oricînd, din adîncul inimii, se ridică amenințător strigătul lui 'Christian O'Breane pe patul de moarte Război împotriva Angliei'.

Toate aceste gânduri îl frământau în timp ce privea țărmul. Nu-și dădea seama că în jurul lui se formase pe neașteptate un cerc alcătuit din deportați, care-i despărțeau complet de santinelele răspîndite pe punte.

Cel mai mult se apropiaseră de el Randal Graham și Jack Oliver, acesta din urmă avînd asupra lui cămășă un cușit de mază ascuțit.

— Iată un băiet frumuseț și nu prea vorbăreț — spusese de departe Tom Bence Jack, prieten, ca să-l aflu căm în ce ape se scaldă.

Fergus își înălță privirea și, văzîndu-se astfel înconșit, tresări. Primul lui gest fu să-și creioneze o leșine, dar

Randal îi și apucă brațele pe la spate își aduse aminte atunci, nedeshușit, de ultimul afat al lui Bob, de cuvintele acelea rostite la căpătîiul său de către cerșetor, în ziua cînd se trezise din delir, dar cu cît se strădula mai mult să și le rechemă din memorie, cu atît cuvintele refuzau să se supună.

Jack Oliver se proiăpi în fața lui.

— Dacă faci o mișcare, ești un om mort — spuse el îndreptînd virful cuștului spre inima lui Fergus — dacă țipi, te ucid! ... Să vedem dacă știi englezește, *Gentleman of the Night*?

Fergus șovăi, deși întrebarea îi împropățiă amintirile, dîndu-i, cum se spune în termeni vulgari, răspunsul mură-n gură.

— Dă-i drumul, Jack! spuse Tom Bence.

Oliver își încrunță sprîncenele și, în aceeași clipă, Fergus se simți strîns de braț pe la spate, iar Randal îi șopti cîteva cuvinte la ureche.

— *And Son of the Family!* răspunde el numai-decît.

Oliver își ascunse la repezeală cuștul sub cămașă.

— Ia te uită! Ia te uită! spuse Tom Bence. Bine că-i așa, altminteri am fi avut greutăți ca să-i facem să dispară, așa cum se cuvine. Afurisit să fiu dacă n-am crezut că ...

— Sînt pe lumea asta și lucruri al naibii de uimitoare! observă Bob executînd o furtivă tentativă de sustragere din buzunarii lui Tom Bence, de unde șterpeli baleta lui Peter Bridgwell.

— Rupeți rîndurile, trîsnii-m-ar Dumnezeu, nenorociților — strigă de departe marșarul O'Chrane. Să mă dau buța în ștreang, cum o să vă dați cu toții, pînă la ultimul, într-o bună zi, dacă bicele n-or să intre în acțiune încă înainte de miezul nopții.

Deportații se împrăștiară. Doar Randal rămase lângă Fergus. Acesta vro să-i mulțumească, căci Randal îi suflase răspunsul la parolă. Dar O'Breane nici nu apucase să deschidă bine gura și scoțianul îi aruncă o privire rece, de gheață, întoarse spatele și se îndepărtă încet.

Noaptea, inspecția se desfășură, ca de obicei, dar Fergus observă că, de data aceasta, toți paznicii, în număr de patru, făceau parte dintre cei ce se adunau în fața

culcușului său și aruncau flacăra lui fie lui Oliver, fie lui Graham.

După terminarea inspecției, se petrecu o scenă extraordinară. Patru deportați își părăsiră paturile și se apropiară de paznici care, scoțind ei înșiși din buzunare niște funi groase, se lăsară legați zăvăn cu ele.

— Măi de trăsnete! șopti, în timp ce era legat, slăbănogul marinar Paddy — spinzurist să fiu și să mă ardă Satana dacă Familia nu ne datorează rente băbane pentru o lovitură atât de lăbutilă! Stringe mai tare, Jack, năpoca afurisită, bunul meu prieten! Și acum rupe-o la fugă, secătura nefericită! La geamandură v-așteaptă o barcă! Drum bun, trăni-ne-ar Dumnezeu! Lua-v-ar dracu pe toți!

Cei patru gardieni se rostogoliră în toate direcțiile pe podea, ca să-și prăfuiască uniformele și să lase impresia că s-a dat o luptă disperată. Apoi începu evadarea.

Cu multă băgare de seamă fu scoasă porțiunea de perete înaltă Treizeci de condamnați se și aliau pe mare, fără să se fi produs cel mai mic zgomot. Pe vas nu mai rămăsesse decât o duzină de oameni, bolnavi sau care nu știau să înnoate, Randal și Fergus.

— Haideți! Măi de blesteme! spuse O'Chrisa. Grăbiți-vă! Mi-e înțel înțel în carne!

Fergus își vîrî capul prin spărtură. Randal îl opri de la spate.

Încotro? întrebă el.

Năucit de această întrebare, Fergus nu știu ce să răspundă.

— Te duci — continuă în șoptă Randal — să cauți ceea ce iubești și ceea ce urăști... Îți cunoașc povestea, dragostea, speranțele pline de ură care nu pot fi ruginite decât de-un om excepțional sau de-un nebun.

- De unde știi? întrebă Fergus care nu-și dăvăluise nimeniul gîndurile.

Încă de cînd erai la Newgate și delirai — îi răspunse Randal. Ți-am fost tovarăș de celulă. Ascultă-mă. Mary Mac-Farlans, iubita dumitale, este soția lui Godfrey de Lancaster...

Tremurînd, Fergus se sprijini de perete.

— Spui adevărul, nu minți? bolborosi el.

— Da, spun adevărul! Sunt din Scoția lui Mac-Farlane și îl cunosc pe nobilul Angus la fel de bine ca dumneata. Asta în ceea ce privește dragostea. Cît despre ura dumitale, ai nevoie de munți de aur ca să lupți împotriva Angliei, iar la Londra, unde va trebui să te-ascunzi, te aşteaptă o viață de mizerie.

— Grăbiți-vă, timpurilor, iubitelor! strigă Paddy. Fergus făcu încă o mișcare, pregătindu-se să se avînte în mare. Randal îl opri din nou.

— Dumneata n-ai de gînd să te salvezi? îl întrebă Fergus.

— Nu. Și eu am nevoie de aur. Am și eu ura mea care seamănă cu-a dumitale, așa cum rațiunea poate semăna cu nebunia. Urîsc Londra. Odioasă, noi, scoțienii munteni, eram oameni culesători, nu ne temeam de nimic, ne înălțam pe plăcurile eroismului, toți ne știau de frică. Londra a făcut din noi niște animale ciudate la care copiii se uită mureși, văzîndu-le picioarele goale și stralele împistrite. Vreau să fiu omul cel mai bogat din Londra. Este vorba de-o răzbunare.

— Și unde nădăjduiești să găsești bogăția?

— Acolo unde mîină oamenii hotărîți, disperăți, lacomi.

Fergus lăsă capul în jos și rămase pe gînduri.

— Pe toți drocii! tipă Paddy O'Chrane. Aștia sînt cei mai mari nătîngi pe care i-am văzut în viața mea. Săriți în apă! Mă de trînetei! În apă! Sotan și coarnele lui! În apă!

Fergus se întoarse spre Randal și îl privi drept în ochi.

— Sînt mulți oameni, la Botany-Bay, ca aceia despre care vorbești? întrebă el.

— Mulți. Oameni întreprinzători, răbdători, inteligenți, de neînduplecat. Oameni care pot să ucidă, dar nu-s în stare să trădeze un jurămint. Oameni disciplinați, călăuziți de-o idee mărească, care ar fi în stare să răstoarne un imperiu.

Fergus aruncă o ultimă privire spre țărmurile Angliei, unde cîteva lumini strălucesc în depărtare, și închise spîrtura prin care trecuseră tovarășii săi.

El și Randal se instalară în culcușurile lor.

BOTANY-BAY

Bay-shipul Van-Diemen, avînd la bord o încălătură completă de deportați cu destinația portul Sidney, printre care se găseau Fergus O'Breane și Randal Graham, manevra în dreptul insulelor Capulus Verde. Căpitanul Cumberlandului, De Weymouth, nu căpătase prea multe prime pentru deportații lăsați în grija lui. În schimb, Paddy O'Crane și cei trei camarazi ai săi încasaseră numeroase lovituri de curea, după metoda aplicată și azi supușilor liberi ai majestații sale. Pedepsea nu fusese mai aspră, decît pentru Paddy, făcînd uz de clocovența lui obișnuită, dovedind cîr ca lumina zilei că numai vigilența lui îl împiedicase pe Fergus, Randal și cei care nu știau să înnoate, să se arunce în apă.

Un bay-ship cu plaze bune înțesat este o adevărată comoră plutitoare. Căpitanul și medicul primesc o primă pentru fiecare condamnat predat, fără vutămor, organelor oficiale australiene. Drept urmare, cei doi funcționari se învîrtec în atenții și amabilități față de criminalii încredințați grijii lor. Ai zice că alți doi părinți grijului care veghează zi și noapte asupra bunătății unei familii numeroase.

Fergus O'Breane își recăpăta vizibil forțele. Cu fiecare zi, se simțea mai în putere și în același timp, orizontul gândirii ca și voința sa înregistrau sporuri substanțiale.

Intrucît în largul mării acțiunile condamnaților sînt controlate doar în legătură cu securitatea vasului, prizonierii se bucură de-o libertate aproape deplină. Deci Fergus și Randal puteau să vină foarte în contact și să întreprindă joacăuri ubilante. Evident, exista o mare deosebire între Fergus și Randal care, în fond, era un ulhar de drumul mare. Dar Fergus descoperise, dincolo de mincia lui necultivată și lipsită de știința binelui și a răului, un fel de mîndrie înnăscută și-o judecată dreaptă. Scoțianul avea în plus o cîntărețe în gândire care, adăugată unei fermități deosebite, putea, în unele împrejurări, să-l scape din rîndurile convențiilor obișnuite situîndu-l cu mult deasupra lor.

Randal nu-și găsește pînă atunci, cum se spune, nașul. Toate obstacolele cedaseră în fața voinței sale. Cînd se apropie de Fergus, o facuse dintr-un vag sentiment de milă. Fergus era frumos și se știe de cîtă treorie se bucură frumoșii în fața copiii naturii. În plus, în oglinda de la Newgate, Randal primise confidențele involuntare ale febei lui Fergus, confidențe lipsite de o direcție precisă, întrucît planul acestuia nu era nici măcar schițat, dar tot mai datorită acestor fapte confidențele deveniseră mai ciudate și mai interesante pentru mintea curioasă de miracole a fiului muntilor. Dealtfel, Randal înauși avea o idee fluidă rare, exceptînd propozitiile, semina oarecum cu cea a lui Fergus.

După cum am văzut din prima lor convorbire, Randal se află într-o situație privilegiată. El era omul care dădea sfaturi și el făcuse primul serviciu. Dacă, o lună mai tîrziu, l-ar fi întrebât cineva de ce se inversaseră roluri, de ce Fergus căpătase o influență absolută asupra lui, de ce el, mai vîrstnic și mai experimentat, mai puternic, se supunea gîndurilor tinărului său prieten, fără îndoielă că n-ar fi știut ce să răspundă. Poate nici nu-l ar fi datos acuma de acest lucru. Sigur era doar că subjugarea aceasta nu putea fi contestată. Pe lângă faptul că superioritatea nu se mai afla de partea lui, egalitatea se răsupea și de zi și, după o lună, dacă Randal și-ar fi analizat conștiința ar fi descoperit în ea sentimentele unui serv, devotat pînă la extrema supunere față de destinul unui prieten de cîteva zile care printr-o serie de mutații, imperceptibile dar rapide, devenise stăpînul său.

După Mary Mac-Farlane, Randal fu cel dintîi cucerit de farmecul acela ocult și irezistibil. Apoi, se adăugară și alții. Oricine se apropia de Fergus O'Brian și n-avea, pentru a-l uzi, vreunul din acele motive cărora oamenii li se supun dragostea, dorința de răzbunare, era alina, sedus, captivat. Oricine l'ura, era învins și zdrobit. Era zeu pentru unu, rege pentru alii și, în vreme ce dragostea pe care-o înapara se împletea cu celarui, prietenia lui era invariabil însoțită de respect.

Randal Graham îi fu de mare folos lui Fergus, punînd oarecum în valoare genul pătrunzător dar prea avîntat al acestuia. Li arătă care sînt problemele, oferiindu-i astfel prilejul să le rezolve. De atunci Fergus se slăji mereu de

Instrumentul pe care soarta l-a pusese la îndemână. Ti îndrăgi. Dar nu mergea niciodată atât de departe încât să facă din el un confident. Fiecare problemă soluționată rămânea în mintea lui Randal, care nu cunoștea și nu trebuia să afle niciodată planul marelui batalii, nu afia decât detaliile sugerate de el însuși, câteva protecții de hărțuire în care urma să joace rolul de simplu executant.

Călătoria fa de lungă durată. În timpul orelor de schimbare pe punte, Fergus fu inițiat în sistemul de organizare al Marii Familii londoneze care, pe lângă sutele de mii de membri, își câștigase de partea sa, prin diferite mijloace, pe toți cei aflați în afara legii, outlaws din cele Trei Regate.

Fergus și Randal vorbeau de asemenea adeseori despre Mary, despre Mary și Angus, pentru care O'Breane nutrea un sentiment de frate. Mary fusese răpită de la ferma din Leed de Godfrey de Lancaster, care se căsătorise cu ea la Grotna-Gruen.

Pierderea iubitei îi stărnise lui Fergus o suferință chinuitoare, dar, datorită inteligenței sale, nu căzuse pradă disperării. Cât despre moștenitorul lui White-Manor, Fergus nu-l dușmănea, așa cum nu nutrea nici un sentiment de ură pentru seducătorul surorii lui.

Ura lui era pare se cu totul șcherbită alurea și nu mai putea fi afectată de acele avaruiri sentimentale care se risipeau în faza strigătuului de luptă, neîndurător și puternic îndreptat împotriva Angliei înădă.

După cinci luni, cit vine călătoria, cu o singură etică pe coasta Braziliei, bay-ship-ul se apropie de portul Sidney.

Din clipe aceea, Fergus și Randal ticluiră un plan de evadare a cărui punere în aplicare, amânată la infinit, avea să ducă la rezultate importante.

Turul din Sidney vestise intrarea în radă a lui Vandermen și pavilionul era înălțat în vârful lui South-Head. Șalupe-pilot acosta curind lângă navă și o conduse în port. Acolo fură îndeplinite unele formalități, după care comandantul portului îi luă în barca sa pe căpitan și pe medic, pentru a-i conduce la sediul guvernamental.

Căpitanul abia plecase, când o sută de lucrători porniră cu ajutorul vâlelor și, într-o clipită, înconjurară vasul.

În aceste bărci, frumuse împodobite, se ridică, se clina, se chină. Era o uriașă urare de bun-venit.

Bărcile aveau în ele bărbați, femei, copii, toți sănătoși și bine dispuși, cu zîmbetul pe buze. Pienitudinea belugului era vizibilă pe chipurile tuturor.

Sosirea bay-shup-ului reprezenta întotdeauna un moment de sărbătoare pentru colonie. Fostii complici se recunoșteau și se scuzau. Își revăneau reciproc isprăvile, își vorbeau despre vremurile bune de odinioară.

Dar mai exista un motiv, un motiv anume, pentru ca Vaa-Diemer să fie întâmpinat cu mare pompă. Într-adevăr, vasul aducea, în afară de condamnați, o mulțime de femei de moravuri ușoare pe care casele importante din Sidney și din Paramatta le comandaseră reprezentanților lor din Londra.

Fiecare era nerăbdător să le vadă pe nolle venite, iar marinarii trebuiau să depună mari eforturi pentru a-i împiedica pe curioși să năvălească pe punte.

Delivrancea se produse abia după câteva zile, deoarece regulamentul prevedea ca un inspector de la lucrările publice să vină la bord după ce condamnații erau „re-elaborați” printr-o hrană proaspătă și îmbrăcați cu haine noi, pentru a alege dintre ei pe cei care urmau să fie folosiți de autorități. De îndată ce puseă piciorul pe uscat, deportații se încolonară și fură trecuți în revistă de guvernatori.

Guvernatorul, un gentleman respectabil care reușise să câștige încrederea șefilor săi, contribuise foarte mult la transformarea Sidney-ului într-un adevărat loc de plăcere. El adresă felicitări căpitanului și doctorului și trimi o emoționantă alocuțiune în fața noller săi supuși. Odată îndeplinită această regulă protocolară, negușorii australieni se apropiară și începură să aleagă, angajându-se să răspundă pentru orice condamnat folosit în serviciul lor. Noli sosiți pentru care nu se găsi nici un cumpărător fură conduși la închisoare.

Întrucât pentru Fergus și Randal nu se ivi nici un negustor dispus să-i răscumpeze, amândoi luară drumul Paramattiei.

Acolo continuară să lucreze la planul lor. După șase luni, începură să aplice planul destul de bine pus la punct. Randal se însură.

La Paramatta exista o torcătoare pe nume Maudlin Wolf, a cărei viață semăna cu un roman. Se spunea că e de origine franceză și, într-adevăr, în actul ei de con-

dumnezeu era trecut numele Madeleine Le Loup, zisă contesa Pantarino. La Londra, unde-și făcuse reședința încă din prima tinerețe, fusese multă vreme „Looisco”. Probabil că nu strălucise niciodată prin frumusețe, dar filiflonii de o anumită vîrstă pătrău o amintire neîmbrîmă persoanei ei pline de grație și susțineau că, de la contesă încocoare, nu mai existase la Londra nici o altă aventurieră perfectă din toate punctele de vedere. Deși micuță, era bine făcută și strigătoare și poarta, par-șe, în cel mai înalt grad știința de-a încălzi inimile cele mai reci și de-a deslășa pungiile cele mai trănile legate vie bărbatilor.

Timp de mai mulți ani, ului Londra cu faatul ei și rula cîțiva luncheri dispuși să arunce pe fereastră banii aliora. Apoi, tocmal cînd se afla în plină glorie mondenă, fiind implicată în faimoasa afacere cu diamantele duceci de Devonshire justiția o găsi vinovată de lălmuire și o aruncă pe un ponton.

Faptul a însemnat o pierdere pentru Familie, căci Maudlin Wolf, sora contesa Pantarino, era cea mai abilită femeie și serviciile aduse de ea prin punerea la dispoziția organizației a serviciilor bogatilor ei protectori reprezentau sume incalculabile.

Nu este ușor să te desaberi de-o lălmuire pe care ai deprins-o ducînd o viață desfrînată de huzur în detenție. Maudlin își plînsu amarnic pentru prosperitatea ei de odinioară. Într-adevăr oricîți de ușoară ar fi fost munca impusă oricărui condamnat, ea devenea prea grea pentru milniile delicate ale contesei Pantarino. În prima perioadă a șederii ei la Sydney, făcu apel la toate gingășiile feminine care-i asiguraseră domnia la Londra, pentru a se sustrage de la muncă. Pe vremes aceea era tină și frumousă, și frumecul ei avea cărtare. Cîte unul din cei eliberați pe castrune o lua sub protecția lui interesată.

Dar trecuse multă vreme de cînd Maudlin se afla în colonie. Grații ei dragălișenule ei afectate, provocatoare, care spre a plăcea aveau nevoie de o tinerețe înfloritoare, își pierdură pe neașteptate puterea de seducție și, la un moment dat, dispărură cu desvînire. Contesa Maudlin ar fi putut încă să aibă succes prin agenirea spiritului ei, dar, la Sidney, această monedă era lipsită de orice valoare. Maudlin fu trimisă la Paramatta. Primul exil, primul eșec.

Acolo trebuia să muncescă Maudlin încercă, apoi fugi. Fu ținută pe George's-River. O nouă revoltă, un nou exil.

Windsor' Un nume nobil a cărui rezonanță recegea treztea o amintire dureroasă în sufletele celor mai îndrăgii criminali. Blata Maudlin avea să coboare încă o treaptă pe scara nefericitului ei destin. Windsor era pe vremea aceea așezarea cea mai îndepărtată de Sidney, locul de pedepsă cel mai trist, cel mai puțin suportabil, dar întrucât Maudlin își manifestă și acolo sentimentele de revoltă, i se puse un colier de fier la gât și fu silită să coboare în minele de la Coal-River.

Petrecu un an în mină. Când își termină pedepșa, camarazii ei n-o mai recunoscuseră pe chip li apăruseră numeroase zbircături, avea trupul încovaluit, îmbătrânise.

Totuși, inima îi rămăsese tânără, iar mincea, ageră, neobișnuit de activă, își păstrase viuiciunea. Se hotărî să muncească pentru a nu se mai întoarce în mină; dar în sufletul ei încoșase o ură profundă împotriva celor ce-o persecutaseră. Își bătu capul, făcu eforturi, foloalindu-și violența recunoscută, și izbucni să provoace numeroase dureri de cap cîrmuirii.

Cînd Fergus și Randal sosiră la Sidney, Maudlin Wolf era un personaj pe care la puteai băui. Avea relații cu toți nemulțumiții, se bucura de încrederea celor mai primordiali membri deportați ai Familiei și întreținea legături oculte cu partea nelăcăplănată a coloniei, în veșnic conflict cu oficialitățile.

Se afirma că Maudlin cunoștea perfect economisitorii lui Smith metodistii, care încercase să-i impună pe guvernator, se spunea că trecuse de mai multe ori barierele țărului îndreptîndu-se spre Munții Albaștri pentru a transmite informații partagului de vite sălbatice Waterfield, care-l culca pe toți mîcelarii din colonie, masacrînd directî întregi și apoi vînzînd carnea la prețuri atât de scîrute, încît mîncîtorii, după ce se săturau bine, refuzau să mai lucreze. Aceste informații ajungeau la urechile oficialităților, dar nimeni nu era în stare s-o prindă asupra faptului.

Maudlin Wolf se căsătorî cu Randal Graham, mai întâi spre a-și recăpăta libertatea și apoi pentru a intra, prin el, în contact cu Smith, Waterfield și alți cîțiva aventurieri de temut ai căror sprijin îi era absolut necesar.

RECELE LEAR ȘI REGINA MAB

Șase oameni ședeau în jurul unui foc mare, aprins într-un luminș din mijlocul unei păduri dese. Noaptea era învăluită de boară, fără lună. Urmăritînd fumul în spiră, care se înalța din vîlvuțale, nu puteai zări, pe fondul negru al tenclelor, decît trunchiuri înalte și zvelte, înroșite într-o parte de pară filăcări și încoronate un creștet de frunzișul lung și subțire al pădurilor tropicale.

În fața focului, pe două furci înfipte în pămînt, o a treia cracă, așezată orizontal, susținea o imensă halcă de corn de cangur care, triptă pe jumătate, răsplinea în jur imbletitoare mireasmă.

Cînd o poartă de vînt alina facăra, se zărea nedreptățit, în umbră, adueta joasă a unei barăci acoperite cu vreameri, de pereții cărora erau aprinse două sau trei puști.

Cei șase oameni stăteau în semicerc. Mai înți erau Randal Graham și Fergus O'Driscoll, purtînd fiecare în jurul hainei de deportat o cingătoare încărcată cu pistole.

După ei, urma un tînăr cu chip serios aproape ascetic, care cu-o mîină învălsea frigarea improvizată pe care se friga halca de corn, iar cu cealaltă mîingia expertă unei mici bibii ferecate cu încuitori de metal. I se spusese matorul, sau Smith metodistul. Sub acest din urmă nume fusese condamnat la cincisprezece ani de deportare, pentru jefuirea unei bănci.

Omul tolatit în barbă, lângă cuernicul metodist, avea o față frumoasă, cu o barbă drăgă, cea ce dăvăluia că era om singularic, deoarece barba era proscrisă la Botany-Bay. Se numea Waterfield și părăsise Sydneyul pentru a se război cu miile de bovine prăsite, pare-se din cele trei animale de acest soi aduse în 1790 de către primul guvernator al posesiunilor din Australia. Acest Waterfield era înalt, tînd și volnic. Se îndeletnicise cu ciudatul său comerț de-un an de zile, stîrnind mînia guvernatorului și a măcelarilor din colonie care puseseră un premiu pe capul lui.

Al cincilea personaj era un bărbat aproape bătrîn.

Avea un aer meditativ, oarecum disprețuitor o privire pătrunzătoare și o distincție aristocratică. Bătrânul Ned Braynes fusese poreclit regele Lear. Era un pungaș temut, subdilat, neobosit. Porecla de regele Lear, care-l făcuse celebru la Newgate provenea de la foata lui moșierie de actor.

În sfârșit, al patrulea și ultimul era un negru chel, poreclit pentru acest motiv Abaddon. Abaddon avea un nas grosolan de turci, niște porciți imenși și buze catren de cărnoase.

Cînd domnul Smith ura să învîrtească frigerea, Abaddon îi ținea locul.

Toate acestea se petreceau în pîdura de la Eagle-River, la vreo cinci-treci mîle sud-est de Paramatta și la aproximativ șaisprezece mîle de portul Sidney.

Cele șase personaje păreau nerăbdătoare și îngrijorate. Era vădit faptul că așteptau pe cineva, și numai negrul Abaddon avea atenția concentrată asupra focului.

— Știi, domnule Graham — spuse deodată pariașul — că în colonie începerea o sără de guînee pe lună?

— Pînă cînd o să-ți pun, colonia ștreangul de gît, Paulus Știa — răspuse Randal.

— Cîi despre mine — reluă domnul Smith — nu mă pot lînda că-mi merge grozav de cînd m-a îndemnat direct să-mi ducă pîtoarele în guvernator. Dar este important de știut dacă, în această afacere, purtarea noastră va fi iarbivă de pîcat.

— Deschide Biblia, micșorule — replică Randal — și-oi să vezi că fil. lui Ieriel nu-ți pășu numele de popor al lui Dumnezeu atunci cînd îi jefuiau pe fîlșetui.

— Asta astă! șopti Smith. Dar problemele mele de conștiință merg unșor, prea departe, domnule Graham.

— Micșorule ești un sfînt — spuse regele Lear — teată lumea o știe și, ca să nu te îndepărtezi prea mult de altar, al săvîrșit furtul ăla, chiar într-o biserică. Prietene Randal, ușa dumitale zăbovesc cum mult! Marea n-ajungă să-avem de făcut șase mîle în noaptea asta.

— Fără îndouă, fără îndouă — răspuse Randal — dar din același motiv, Maudlin, sărăcuța, are și ea de parcurs șase mîle pentru a ajunge pînă la noi.

Urmă o clipă de tăcere, nu se mai auză decît murmurul briței de noapte în frunza.

Abaddon continuă să vegheze asupra focului.

— Fiește — reluă Ned Braynes — te cușoc de multă vreme, prietene Randal, și-are încredere în dumneaia Chi

despre Waterfield, este băiat de nădejde și nimeni nu poate nega că maiorul e-un bun creștin. Iată-ne laolaltă, cinci camarazi de treabă, o spun cu mîna pe inimă, căci Absalon, prinț de Ainge regesc din Congo, merită și el să figureze printre niște gentlemenii de talia noastră. Dar cine-i al șaselea?

Întrebarea era adresată direct lui Fergus, care nu scusesse încă nici un cuvînt.

— Al șaselea este căpetenia noastră, rege Lear — răspunse voios Randal.

Cei patru deportinți se uitară la Fergus cu atenție și neîncredere. Înșuși Absalon hoită ochii, pentru a-l examina mai bine.

Fergus roși. Încercă un sentiment de rușine. Simțea un deghuat profund, văzîndu-i de-aproape pe cei pe care era alini să și-i facă acoliți. Fergus, care visase bătălii regești, își pierdu aproape tot curajul la gîndul că avea să-și recruteze armata dintre asociați și hoști.

Dar trecuseră doi ani de cînd ideea lui încolțise, și-o clipă de deghuat n-o putea tăia de la rădăcină. Își reveni curînd, voința lui puternică, de neclintită, biruind momentul de slăbiciune.

Cei patru condamnați observaseră emoția lui, dar nici unul din ei nu-i putea ghici pricina.

— Oh! oh! spuse regele Lear — băiatul ăsta frumos vrea să fie șeful nostru?

— Cu ce drept? adăugă Waterfield, făcînd un gest exprimînd invidia.

— Credeam — observă Smith, salutîndu-l pe Fergus ca un adevărat gentleman — că ni se va cere și nouă părerea la alegerea șefului nostru. Găscem că este o chestiune pe care avem dreptul s-o discutăm.

— Edward Braynes, Paulus Waterfield și dumneata, maiorile, sau domnule Smith — spuse Randal ridicîndu-se — punem aici la cale o afacere serioasă. Vă cunosc pe toți și-l cunosc și pe acest gentleman. Vă dau cuvîntul meu: cel mai bun dintre noi nu-l ajunge nici pînă la degetul mic ăsta-i părerea mea.

— Cum? — încercă să ia cuvîntul Waterfield.

— Nu vorbește despre dumneata, Paulus — îl întrerupse cu răcoala Randal. Dumneata ești puternic și nu te temi nici de Dumnezeu, nici de diavol, dar iată-l pe Smith, care și el e puternic, care nici el nu se teme de nimic și

care, în plus, are avantajul de-a fi cel mai beuut prefăcut de pe lume — și, totuși, l-aș așeza înaintea lui Smith pe vaselul nostru rege Lear, care învârtete damenii pe degete după plac, ghicește totul și nu greșete niciodată.

— Așa mai merge, Randal! îl întrerupse la rîndul său Edward Braynes rîzînd în ciuda acestor laude pompoase, continuî și tușî că-l preferi pe protopopul tău, mie?

— Nici vorbă, rege Lear! L-aș uita pe Absalon, care n-are pereche cînd e vorba să frigă o halcă de cangur. Îți dau dumitale înțietate în fața lui Absalon — mă socot mai bun decît Absalon — și spun deschis că-s un neajutorat pe lângă Fergus O'Breane.

— Aiureli! bodogăni Paulus, nemulțumit de ultimul loc care îi fusese hărăzit.

— Nimic! nu te împiedică, Waterfield — replică Randal — să-ți continui nepoțul în următorii doisprezece ani pe care-l mai ai de făcut!

— Nu mai spune! îpă pariagiul înroșindu-se de minie. Și dacă te denunț!

Lasă-l în pace — spuse Fergus trecînd în fața lui Randal care se pregătise să răspundă. Ce dorește omul acesta să fac, pentru a-i dovedi că prețuiesc mai mult decît el?

Pariajul sări în picioare spumegînd de furie.

— Să-mi arăți că singele tău e mai roșu decît al meu, cîmpetor irlandez! îpă el. La naiba! Crezi că nu mă prîcep să spîntec decît animale?

Își scoase rapid din teacă cușitul lung, pe care-l folosea la despicarea vînatului, și se năpustise asupra lui Fergus cu lușeala gîndului. Zădărnîc încercase Randal să parizeze atacul lui perfid și neașteptat. Cei doi adversari se rostogoliră împreună pe jos. O clipă fură zariți nedeslușit zăbîndu-se în umbră. Apoi unul din ei se ridică.

Era Fergus O'Breane. Ținea în mîină capul lui Paulus.

Lupta fusese atât de neașteptată și atât de rapidă, încît cel de față rămăseseră, cu excepția lui Randal Gruham, întușiți locului și fără grai. Negrul încetase să mai vîgheze la frigare și avea ochii hoibași.

Fără îndouă, nici el, nici ceilalți nu se așteptaseră să-l vadă pe Fergus ridicîndu-se primul. Chipul tînrului irlandez, înalțat de efortul făcut, căpătase acea expresie

de forță irezistibilă care stralucea adesea pe fruntea sa, în censurele de primejdie supremă, ca o aureolă supremămenătoare.

Cei cinci deportați creșteră că lui Paulus Waterfield îi surseasese crezul și nici nu se gândiră să-i sară în ajutor, atât erau de impresionati în clipele acelea de vădită superioritate a lui Fergus. Dar acesta, în loc să lovească, aruncă cuștul și-și încrucișă brațele pe piept.

— Cred că acum îți dai seama — spuse el calm — că prețuiesc mai mult decât tine.

Waterfield se ridică învins de lovituri, își luă arma de jos, și părea să compare în gând delicatețea elegantă a siluetei lui Fergus, cu torul său de atlet.

— E-adevăr! — spuse el cu-o asprime în care se amestecau, în măsură egală, sinceritatea și truda. Altfel nu fiu dacă-mi dau seama cum mîna asta albă și brațul ăsta de femeie au putut să mă doboare. Dar asta-i, ce să mai vorbim. Mă gândesc însă în altceva: mi-ai crușat viața. Nu prea ții eu cine știe ce la ea, mi-e totuna, însă la nevoie te poți blui pe Paulus Waterfield.

Alta fură rostite aceste cuvinte, cînd un hohot de ris aerușit, care n-ar fi putut să iasă din gîtlejul vreunui din cei șase deportați, răsună aproape în mijlocul lor, făcîndu-i să treacă în același timp o situație extrem de frecvă, o apariție într-adevăr fantastică, se strecură între Smith și negru și se așeză în fața focului.

— Regina Mab' exclamă Edward Braynes.

— Maudlin! spuseră ceilalți, amintindu-și brusc de acopul adunării lor.

Maudlin se okseser de partea cealaltă a focului, în așa fel încît să i poată privi pe toți în față. Părul ei negru și lung despletit de marelui forțat pe care fusese alîtită să-l facă, se prefira în juru-i, pînă la pămînt. Zăbierăturile-i dispăreau în lumina palpitantă a focului ale cărui reflexe roșii îi îmbujorau obrazii. Peetea suferințelor și a anilor dispăruse în culpa aceea de pe chipul redevenit tînăr. Era un fel de reînnoire fugară a farmecului altă de puternic, cîndva la Londra, și pierit în mormîntul rece de la Coal-River. Fără să-ți dea seama își regăsise, pentru cîteva clipe, în fantastică semiobăcuire, străcîta uitată a privirii acintătoare și a zîmbetului de zîmă.

— Bravo! spuse ea continuînd să ridă. Bravo, Paulus! În locul gentlemanului, prietene dragă, te-ai fi doborât pe

pe-o viță turbată ce-mi ești! . Bună seara, bătrîne rege Lear, bună seara, maiorule, bună seara, fiu picios al lui David, cinste Absalon, bună seara, Randal, scumpul meu bărbăte! Vreți să aflați nouăți? Foarte bine, dar mi s-a tăiat răsuflarea și nu mai pot rosti nici un cuvânt.

După această introducere, declamată pe un ton bufocoritor și cu-o volubilitate care dezmințea în mod hotărât ultimele ei cuvinte, Maudlin Wolf deschuse o cutie de tinichea agățată de-un cordon prins în jurul taliei și v'văl pe genunchi, în poala rochiei, o grămăjoară de ovăz pe care începuse s-o scormi cu grijă.

— Haide, Maudlin, îi cumitate — spuse Randal. Ce vești ne-ai aduci?

— În ovăzul asta sînt multe pîtricițe, bîrbate — răspunse grav Maudlin. Negustorul care mi l-a vîndut e-un hoțurman.

— Un hoț miserabil, regină Mab — se învol Ned Braynes. Dar nu ne spui nimic?

— Nu aștăm noi, totî alția de-aiți, aștepta hoți, rege Lear? Am să vă spun tot ce vreți, dar lăsați-mă să răsuflu... Baby!

Pronunță acest nume cu blîndețe, și-l însoți de-un șușur. Îndată după aceea se auzi un șușur în desigurul pădurii. Lîncele care spînzurau de bolta copacilor înalți și se încolăceau în apropierea solului, se dădură la o parte pentru a lăsa să treacă un animal micuț, ceva mai mare decît un câprior, care sări pe larbă, își vîrî capul în poala fetei și pîrcurse să mînuieze din ovăzul pregătît.

Deportații cunoșteau prea bine toanele aceleia, pe care bătrînul Braynes, îndrăgostit de Shakespeare, o supranumise regina Mab, mai puțin datorită taliei ei micuțe, cît cu o aluzie la caracterul ei capricios. Hotărîtă să afle răbdare cu ea.

Maudlin așteptă ca Baby să-și mînuieze porția de ovăz pînă la ultimul grăunte.

— Culcă-te aici, gazela mea scumpă . . spuse ea apoi. Ai făcut cîșpe multe în seara asta și poate ai să mai faci încă cîșpe..

— Deci s-a hotărît pentru noaptea asta? o întrerupse nerăbdător Randal.

— Bîrbășele, ești tare grăbit — îi replică Maudlin. Am impresia că adineauri vă preocupa mai mult să vă astringeți de gît, asemenea fiarelor sălbatice, decît să de-

liberați, ca niște oameni cu scaun la cap, asupra unor probleme de viață și de moarte . Uite, carnea-i gata friptă. Mincăți . Cine știe dacă o să mai aveți prilejul să mâncați cangur la viața voastră.

Negrul cel ciel, lacom să profite de pe urma sfatului femeii, scoase de pe frigare halca de carne și-o lătină în fața lui pe-un pat de frunze . Smith își pune deoparte Biblia, ca să înfigă cuptul în portea cea mai bună, și uită de spirit în foloaul trupului . Cei alți procedară la fel.

În timp ce luau masa, Maudlin se așază comod pe larbă și, în sfârșit, se hotără să vorbească despre mînașca ei.

Explică situația în termeni clari și precizi, fără să uite vreun amănunt, demonstrînd că ar fi fost dificil să se găsească un mesager mai inteligent.

— Bravo, Maudlin! Bravo, regină Mab! strigă Ned Braynes, cînd ea termină . Nu se putea anunța cu mai multă vioiciune o veste proastă.

— Să-l în dracu pe căpitănu! Istai spuse Paulus.

— S-a ales praful de planurile noastre — șopti Randal . Nu ne mai rămîne decît să ne-ntoarcem la Sidney.

Maudlin își ațintise privirea pătrunzătoare asupra lui Fergus, care părea cufundat în gânduri.

Gentlemanul n-a spus nici un cuvînt — zise ea . Această întrebare indirectă îi făcu pe Fergus să tresară.

— Vreți să vă supuneți cuvîntului meu? întrebă el brusc.

— Da! răspuse Randal.

Cei alți zovăiră . Maudlin își încruntă sprîncenele și bătă din picior nerăbdătoare.

— În ce mă privește, spuse în sfîrșit parlagiul, n-am nimic împotriva, deoarece ai inimă bună și braț de fier.

— Mă voi supune — spuse Smith la rîndul lui — dacă ai să ne explici .

— Nu voi explica nimic .

— Dumnezeu cu noi! strigă Ned Braynes . Sînt alături de dumneata și-ți jur credință în numele meu și-al lui Absalon.

— Voi face ca toți ceilalți — murmură Smith.

Se sculară în picioare și Fergus continuă.

Domnilor, vă poruncesc să-nălăceți pe cal . Trebuie să-ajungem la țărîm înainte de sfîrșitul nopții.

Șase cai erau pregătiți, așteptînd în apropiere de baraca parlagiului de vite sălbatice căci expediția fusese pusă la

cale cu mult înainte și numai obstacolul neprevăzut, anunțat de Maudlin, stîrnise momentul de criză.

După cîteva minute, toată lumea era în șa, inclusiv Maudlin. O pornară în galop.

Noaptea încă nu se sfîrșise cînd ajunseră cu toții în apropierea mării. Doar o linie ceva mai întunecată strălucca la orizont, detașînd în depărtare, pe un fundal negru, siluetele înalte ale palmierilor. Zorii nu mai puteau întîrzia mult.

Locul de pe țărm, unde se opriseră călăreții, era cu totul pustiu. Cei două legați de arbori și micul grup ajunse pe țărmul mării.

— Semnalul! spuse Fergus.

Waterfield duse la gură un corn și acose, la intervale regulate, trei note răgușite care se pierdură în depărtare.

În aceeași clipă, o lumină puternică străluci în larg, străluminînd lei-colo crestele împodobite cu diamante ale valurilor. Totul dură o secundă. Abia aprinsă, lumina se stinse.

Cei șase deportați se culcară pe țărm și așteptară

CAPITOLUL XII

DOUAZECI DE CHINTALE UMANE

În portul Sidney se afla un bay-ship care urma să plece în Anglia. Cei șase deportați, pe care l-am văzut adunați în pădurea Eagle-River, plănuiseră să pună mîna pe el.

Maudlin, expediată la Sidney să afle dacă prietenii din oraș izbătiseră să-și procure o barcă și arme, adusese două știri în loc de una. Barca era pregătită și înarmată, dar în rădă se găsea o corvetă britanică.

Corвета se apropiase de țărm pentru a-și reface echipajul care fusese decimat de corsarii francezi ce declaraseră Angliei, în ultimul an al imperiului, un război cumplit. Era corвета Cereș, cu optsprezece tunuri.

După cum am spus, amănuntele furnizate de Maudlin erau precise în privința corvetei Ceres, informațiile se dovediră a fi următoarele.

Locotenentul Naper, comandantul vasului, ceruse guvernatorului un număr de condamnați care-și ispășiseră pedeapsa și erau dispuși să plece în Anglia. În urmă refuzului guvernatorului, refuz dealtfel prevăzut, locotenentul Naper se descurcă cum putu. Doi dintre ofițerii săi debarrară la Sidney și treiară cu inspectorul lucrărilor publice care avea reputația de-a fi un om foarte priceput în recrutări. Inspectorul primi o sumă mare, și făgădui să procure treizeci de marinari vajnici.

Modul de înrolare avea să fie extrem de simplu. Cincizece „băieți” de-al inspectorului urmau să-i îmbete seara pe viitorii marinari și să i ducă, beți morți, pe plajă, la o jumătate de milă de Sidney, într-un loc stabilit. Trei tunete scosese dintr-un corn de vânătoare aveau să servească drept semnal corvetei, iar aceeași urna să roboare număderii salupe la apă. Restul avea să meargă de la sine, cei treizeci de bandiți trecându-se a doua zi ca marinari ai Majestății Sale.

Era o trădare! Să vezi prin surprindere năsta licăloși recunoscuți și să-i așezi să treacă drept oameni curajoși și cinstiti! — Dar Londra este departe de Botany-Bay și nici cea mai grijulie mamă nu poate prevedea toate primejdurile care-i amenință copiii ei dragi.

De la plecarea din Eagle-River, Fergus O'Breene avea un aer tăcut și gânditor, în vreme ce tovarășii săi, dimpotrivă, se arătau foarte vorbăreți, discutând unorii neapuse de veselii. La o leghe de țărm, o luate pe Maudlin deoparte și discutasă cu ea timp de câteva minute.

După cum am relatat, la seara, pariagiul dăduse semnalul. Lumina pe care o zăriseși în larg provenea de la Ceres.

— La ce distanță de țărm se află corveta? întrebă Fergus.

— La trei sau patru mii, domnule — răspuse Maudlin.

— Dar boy-ship-ul?

— E în port, ancorat la stâvilar.

Au că — spune regele Lear — dacă punem mina pe boy-ship, o să ne scufunde corveta.

Domnul Smith scoase un oftet prelung.

— La naiba' bodogăni Paulus Waterfield. Eu, sincer să fiu, nu prea am încredere în afacerea asta.

— Și oamenii noștri — o mai întreabă Fergus pe Maudlin — unde sînt?

— La cinci sute de pași de noi, în dreptul lui Cow-Hill.

— Avem o jumătate de oră înainte noastră . ești sigură, Maudlin, că aici e locul de întâlnire?

— Absolut sigură, domnule . . și dacă au răspuns la semnal, înseamnă că inspectorul nu și-a pălui respecta promisiunea.

Fergus rămase o clipă pe gînduri.

— Domnilor — spuse ei apoi — boy-ship-ul este o navă prăpădită. Între ei și corvetă nu putem șovăi.

Waterfield izbucni în ris, Smith lăsa capul în jos, negrul Absalon își roti privirea, iar regele Lear făcu un gest de surpriză. Maudlin bătu din palme și strigă bravo.

— Fii mai lămurit, O'Breane — spuse Randal îngrijorat.

— Și gîndește-te — adăugă bătrînul Ned Braynes — că nu sîntem niște cavaleri răufactori.

— Cartea sfîntă glăsuște să nu te-aciini în fața demnului deperuăcunii — murmură Smith.

— Cartea ala sfîntă e ta — țipă Waterfield — nu spune că atunci cînd cinci băieți cu scaun la cap au de-a face c-un amintit să-l lase baltă și să se-ntoarcă la el acasă?

— Păreră mea-i că trebuie să punem mina pe corveta Ceres — replică rece Fergus — în loc să ne îmbărcăm pe boy-ship, unde vom fi totdeauna la discreția primului venit. Te rog, Randal, du-te la Cow-Hill și adu-i numărul pe oamenii noștri.

Randal se așupuse, fără să scoată o vorbă.

— Eu mă-nțorc la vitele mele — spuse Waterfield sculîndu-se în picioare.

— N-ai dect, domnule. Cînd vom ajunge pe corvetă vom avea optsprezece tunuri și marea va fi a noastră.

— S-au văzut pirați care au strins milioane de lire! suspină domnul Smith căruia îi lăsa gura apă. Dar e-o mizerie pîcătoasă.

Waterfield se așeză la loc și deveni atent.

— Merită să riști a fi ucis pentru cîteva milioane de lire — continuă regele Lear după o clipă de tăcere — dar

trebuie să ai noroc. Părerile mea-î că totul ne stă de-a curmezișul. Corveta are nevoie de-un echipaj format din două sute cincizeci de oameni. Cere trebură, deci mai sînt acolo încă două sute douăzeci.

— Dacă ar fi fost pusă — reluă Fergus — nu m-ar fi interesat, căci n-am fi știut s-o manevrăm.

— Ai deci încredere la bord?

— Da — răspunse Fergus, fără povăluire.

Ultrinu Ned îl privi nedumerit.

— În definitiv, s-ar putea — murmură el în cele din urmă — și-apoi, de-acuma sînt prea bătrîn să mă mai îmbogățesc pe alte cîți decît prin piraterie. Sînt gata să te urmăresc oriunde, domnule O'Breane.

Dunga alba care tăia orizontul purcesă să capete o nuanță irandafirie, dar lumina zilei încă nu se arăta.

Darca în care se aflau conjurații sosi curînd, sub conducerea lui Randal Graham. Erau în număr de douăzeci și opt.

— Regele Lear e-un om prudent — spuse pariagiul. Și eu aș vrea să mă alătur, dar

— Nu sînt de acord — îl întrerupser sever Fergus — că discut cu dumneata. Fără dar. Cei ce sînt alături de mine trebuie să se supună, altele tot.

— Bine! Bine! Domnule — bodegîni Paulus nemulțumit de faptul că se punea alt de puțin preț pe ajutorul lui. Eu nu mă desic niciodată și, deoarece tot am făcut atîtea sacrificii să ajung pînă aici, mă voi supune.

Cei douăzeci și opt de conjurați intrară pe plajă. Cei mai mulți erau bărbați înalți, viguroși, diși. Printre ei se aflau și umpli condamnați, dar majoritatea era formată din bandiți înrăiți, intratabili, pe care o primă pedepză nu i aducuse pe calea cea bună.

Ultrinu Ned, Paulus și Smith Metodiului intrară numaiedeci în vorbă cu el. Noaptea era încă dominată de brînză și totuși, într-o clipă, se recunoscură de-o parte și de alta.

— Bună, Tom! Bună, Samuel! Bună, Toby, băieții-lor — tipă regele Lear. Așa băieți, la naibii, mai sînt și eu. Fergus îl luase deoparte pe Randal Graham.

— Îi cunoști pe oamenii aceștia? întrebă el.

— Aproape pe toți — răspunse Graham, dar să flu ai naibii dacă-ți înțeleg fantezia.

— Se poate conta pe ei?

— Depinde dacă plimbarea le suride

— Răspunde, Randal! îi întrerupse grav Fergus —
Măkam totu' pe-o singură câră. Sînt curajoşi?

— Asta da. Curajoşi ca diavolul, O'Drcone şi
ascultători pe mîsură.

— Spune-le să se orînduiescă în cerc — zise Fergus.
N-avem timp. Am impresia că se aude zgomet de
vîile.

Randal se supuse şi Fergus se află curînd în mijlocul
celor douăzeci şi opt de bandiţi.

— Gentlemen! — spuse el — aveţi aproximativ cinci
minute de gîndire laîă despre ce-l vorba. Şaluşa navei
de război ancorată în rada portului va fi aici peste cîteva
minute. Vine să ia la bord treizeci de oameni care ur-
mează să-i fie livraţi chiar în acest loc, treizeci de oameni
născuţi de băntură care vor fi îmbarcaţi ca nişte saci sau
ca nişte poloboace. Nu ştiţi decît douăzeci şi opt,
dar negrul nostru şi domnul Waterfield vor completa nu-
mărul. Sînteţi de acord să ajungeţi în felul acesta pe
corvetă?

— Afurcă! Idee' mormăi parlagiu!

— În ce scop? Într-oară alţi doi trei.

— Ah! Ah! spuse regele Lear. Înţeleg. e noşlimi.

— Ca să evitaţi oboarea urcîşului la bord — răspunse
Fergus — ca să ajungeţi, dintr-odată şi fără împotrivire,
pe puntea unui vas frumos, ale cărui optsprezece tunuri
vă vor întoarce stînci spatele.

Waterfield îşi pîrîni fruntea.

— Pe legea mea' strigă el. Cred că acum pricep şi
eu. Haldeţi, curajoşilor! De trei ori una pentru coman-
dantul nostru! Iată o lovitură care merită ostenala!

Fergus cumă entuzismul subtil al paragiului, entu-
zism care nu mai avea nevoie să fie stimulat. Cîteva
cuvînte fură deajuns ca să explice planul, a cărui notă de
îndrăgăneală avea darul să-l seducă pe chudaţii săi soldaţi.
Regele Lear îşi dădu şi el cu părerea, aprobînd fără re-
zerve, iar domnul Smith însănuă că, odată ajunşi pe cor-
vetă, s-ar putea împăca cu cerul ducînd ilicia adevărului
în tinuturile sălbatice.

Toată lumea se învîli.

La porunca lui Fergus, cei douăzeci şi opt, împreună
cu Waterfield şi negrul Abaddon se întînseră pe nădp, în

dezordinar, după ce avuseseră grijă să-și ascundă armele sub băne.

Fergus, Randal, regele Lear și Smith își ascuseră de asemenea armele, dar rămaseră în picioare. Maudlin stătea pe o stîncă.

Acum se auzea perfect zgornotul vîslelor șalupel care nu mai era decît la vreo sută de brațe.

Nu mișcați! spuse Fergus cu glas înăbușit. Se află în joc viața noastră, a tuturor! Aici, în șalupă, pe vas, trebuie să fiți beți morți, să dormiți!

— Fiecare din noi — interveni paragiul — a avut prilejul să joace rolul ăsta de mai multe ori de-adevăratelea. Fil iluștit, domnule comandant!

— Hei! strigă cineva din șalupă

— Hei-bei! răspunse regele Lear

— Cine sînteți?

— Las-m-ar naiba, dar voi cine sînteți?

— Locotenentul de pe corveta Ceres

— Noi — continuă bătrînul Ned — sîntem patru buni englezi și regina Mab, nevastă-mea, toți camaradi domnului Cunnling, inspectorul, care transmite complimente locotenentului Naper

— Și mai departe?

— Îi trimite ceea ce știți prea bine, domnule locotenent

Șalupa se afla doar la cîțiva metri de coastă. O ultimă și viguroasă lovitură de vîslă o făcu să ajungă la mal. După cîteva clipe, o barcă acotă la rîndul ei. Locotenentul, un subofițer și cinci-șase marinari săriră pe prundiș.

— Nu credeam să mai veniți în noaptea asta — spuse tînărul ofițer

— E-adevărat c-am întîrziat — replică Ned care, dată fiind vîrsta lui, deținea rolul de om de încredere al inspectorului. Dar, vedeți dumneavoastră, copilul ăsta curajos! Țin adreavă la băutură, domnule locotenent. A fost nevoie de șase cեսuri ca să-l aducem în starea în care se află.

— Cîți sînt?

— Douăzeci de chintale, domnule, presupunînd că fiecare din ei cîntărește șaptezeci și cinci de kilograme.

— Doamne Dumnezeule, că beți mai sînt! strigă în clipa aceea admirativ subofițerul care-l examinase îndea-

proape. Domnule Jones — adăugă el adresându-se locotenentului — sînt năle flăcăi grozavi, pe cîntecă mea!

Tînărul ofițer arboră un aer important.

— Doamnelor Cuning — spuse el — n-ar fi cîntecă să înșele pe-un ofițer al regelui . Imbarcarea!

Subofițerul îi lăd numai-decît pe Waterfield de umeri, în timp ce doi marinari îi apucură fiecare de cîte un picior

— Unu! numără locotenentul.

Waterfield căzu greoi pe fundul șalupii

— Dați-mi să beau! boîborosi el cu limba împietrită. Marinarii izbucniră în rîd.

— Doi! Trei, patru, cinci! numără locotenentul, pe măsură ce cîte unul din deportați se prăbusea în șalupă, arvilit ca un buloț de mărți. Grăbește-te, Sam, buiatule, se face ziua . Șase, șapte, opt

— Au pus de toate adurile — spuse subofițerul — plîdă și-un harap!

Abia-în bodogîni cîteva cuvinte nedeslucite și se prăvăli peste crivacele bărcii.

— Nouă, zece unsprezece, continuă locotenentul, doi-unsprezece . Domnule, spre cî vă veți veni cu noi la bord Locotenentul Naper va fi încîntat să vă vadă.

— Firește, domnule, firește — răspunse Ned — locotenentul este o persoană foarte amabilă, iar dumneavoastră așteți un tînăr ofițer decorat de galant . Vă voi urma împreună cu cei trei camarazi ai mei și soția mea care abia așteaptă să vadă o navă a regelui.

— Drace! murmură Sam Caraghiosii de-a patru, mai treacă-meargă, dar ce-o să facem cu dama?

Locotenentul îi făcu semn să-și țină gura și-și continuă număr-doarea pînă la ultimul om.

— Sam — spuse el — dă mîna doamnei . Domnilor, urcați, vă rog. Va fi un drum în plus, Sam, atîta tot — adăugă el, ndresindu-se subofițerului . O să-i păstrăm pe cei patru ticăloși și-o vom trimite înapoi pe femeie

Sam îi oferi mîna doamnei Maudlin Wolf care luă loc în a doua barcă, unde se și aflau instalați cei patru preștinți slujitori ai Inspectorului. Cele două ambarcațiuni o porniră numai-decît în larg.

În tot timpul transportului, locotenentul îi examina îndesaproape pe cei patru oaspeți ai săi. Se părea că în special Fergus îi atrăsese atenția.

— Frumosul ăsta singur face cîi cele trezeci de brute la un loc — spuse el în șoaptă adresîndu-l-se lui Sam. Cu siguranță că regele va avea nevoie de el.

Zorile începură să apară. Corveta își dăduse stîlul negru și subțire pe cerul trandafiriu. Cărena ei se împletea cu azurul întunecat al mării, pe care aurora, nehotărîtă și voalată, nu-și așternuse încă reflexele.

La bord totul era învîlțit de calm și tăcere, și abia cînd cele două ambarcațiuni intrară în apele corvetei se auzi o voce din gabie care rosti:

— Cine-i acolo?

În clipa următoare, macralele intrară în acțiune. Cele douăzeci de chintale de umane fură ridicate treptat și aruncate pe punte, unde rămaseră întinse, inerte și apurteni incapabile să facă vreo mișcare. Apoi veni rîndul celor patru ensaari ai domnului Cunningham, urmași imediat de regina Mab. Ascensiunea acestora din urmă constituî un pretext de amuzament pentru marinarii de pe Cerea. Micuța femeie se legăna îndelung, aruncînd dintr-un colț într-altul ce o minge și se ridică în sfîrșit pe jumătate moartă de spaimă.

Secundul, un bătrîn lup de mare, bondoc, cu-o înfățișare aspră și respingătoare, scosec capul afară și întrebă:

— Gata treaba?

— Da, domnuje locotenent — răspunse ofițerul.

Secundul urcă repede pe punte și ceru să i se aducă un felinar, ca să-l examineze pe noi veniți. În timpul inspecției, izbea din cînd în cînd cu piciorul pe cite un pretins boțiv, făgăduind tuturor, sub jurămînt, că nu vor bea decît apă în tot timpul croazierei.

— Și cu ăsta ce-l? întrebă el arătînd spre Fergus și însoțitorii săi.

— Noi — răspunse regele Lear — sîntem oamenii cărora le datorăm o mîdă de lire.

— Bine! Bine! mormăia secundul. De ce mi l-ai citat aici pe caraghiosul ăsta, domnuje Jones?

În loc să răspundă, ofițerul se apropiă de el și-i șopti ceva la ureche.

— Aha! Aha! făcu secundul. Ei! Ei! Ah! Dă-te! Du-te și cheamă-l pe comandant, domnuje Jones.

Pe punte se aflau vreo patruzeci de marinari ocupați cu diverse treburi, cei mai mulți dintre ei sînarmați. Se

tăcuse aluă de-a binelea. Bătrînul Ned strînea brațul lui Fergus.

— Ei? spuse el.

Fergus nu răspunde. Era livid. Buzile îi tremurau ușor.

— Ei — spuse la rîndul său Randal — vrei să-ștepți pînă ce vor veni toți pe punte?

Fergus nu răspunde nici de data aceasta. În sufletul său se petrecea un lucru straniu. Îi era teamă? Nu. Și Căsar trebuie să îi șovăie înaintea de-a trece Rubiconul.

Fergus simțea o greutate pe inimă. Ei, știu de înflăcărat mai înainte, se simțea amorțit și înghețat. O mină de fier îi apăsase conștiința. Semnalul pe care trebuia să-l dea însemna moartea unui om. Fergus șovăia.

Fergus șovăia, nu pentru că, în momentul acela suprem, acțiunea lui îi apărea mai gigantică și mai nebușească decît în raquelile fiind, în tăcere, cîntărea de la distanță șanacile de revoluție și primejdii, nu pentru că, după această primă luptă inegală și temerară, trebuia să angajeze alte lupte, și mai inegale și mai temerare. Era o situație lină stabilită: un gând cu care se împacase. Cunoștea pericolele, măsurase obstacolele, iar ochiul său pătrunzător nu se putea înșela. Se avînta în luptă, înarmat cu-o voință fermă, inflexibilă. Pentru el, nu era posibilă nici o supriză.

Dar trebuia să atace un om prin surprindere să ucidă înainte de-a îi lăsa provocarea. Brațul îi devenise de plumb. Apa îi era sicu.

Randal care, desigur, nu putea înțelege aceste probleme de conștiință, îi strînea brațul cu putere.

— O'Breane, ți-e teamă? întrebă el.

— Nu — răspunse Fergus călînd în sfîrșit sub haină mînerul unui pistol. Mi-e rușine.

În momentul acela, ofițerii de pe corvetă urcară cu toții pe punte și se îndreptară spre grupul format de Fergus și cei trei tovarăși ai săi.

— Duceți-l jos pe oarmenii alții — spuse locotenentul Naper după ce-i examină. Cu ajutorul bichului, vom scoate din el niște excelecți marinari.

Lui Fergus singele îi reveni nămaidecît în obraji. Se îndreptă și-și încercă pistolul. Acum era vorba de-o luptă cinstită, dreaptă.

— Stai pe loc, dacă vrei să rămîi în viață! spuse adre-

zîndu-se secundului care se îndreptă spre el, pentru a executa ordinul lui Naper.

Lumina încă nesigură a zilei nu-i îngăduia secundului să vadă că Fergus era înarmat. Continuă să înainteze spre el, cu sabia scosă din teacă.

— Ah! strigă Fergus bucuros, ca și cum camarazii lui i-ar fi putut înțelege gîndul. Au întotdeauna destulă perfidie și lașitate ca să-și motiveze atacul și să se facă să-și regreți miza. Care pe care, englezule!

Secundul de pe corveta Ceres căzu cu fruntea zdrobită de un glonte.

Dar văzuse gestul lui Fergus și avușese timp să învească. O linie roșie, lungă și adîncă apăsă pe fruntea lui O'Donoghue, de la sprîncene pînă la rădăcina părului, împingîndu-i obrazul cu dinți.

Un strigăt formidabil răspunse detonăturii pistolului. Era semnalul de atac. Cele douăzeci de chintale umane strîră ca din pușcă, căpătîndu-se asupra echipajului. Toți erau cuprinși de un avînt furibund, ireversibil contagios.

Nu se mai puteu desluși nimic pe punte.

Un vînt de moarte și minie se dezlănțuie. Smith ucidea, ucidea, ucidea și cînta psalmi, regele Lear se hătca ca un diavol, declamînd fragmente din Shakespeare, iar negrul, al cărui ochi scăpăra ca pupilele unui șacal, se arunca glituit, în dreapta și-n stînga.

Influențată de atmosferă, Maudlin Wolf se agita în locul unde fusese arșivită, grăniculă, cuprinsă dropotrivă de groază și de elanuri războinice. Tremura din toate mădulele, rîdea de emoție și abia se stăpînea să nu se avînte în luptă. În sfîrșit, apucă un cuțit uitat în proaga ei, răsuci în mînă arma prea grea și dăpăru în norul de fum care-i învăluia pe combatanți.

CAPITOLUL XIII

ÎNJURĂTURI ASORTATE

Punînd la socoteală și ofițerii, numărul marinarilor englezi atacați pe puntea corvetei Ceres era aproape dublu față de cel al atacanților, dar cei puțin jumătate din ei

erau nelăzmați. Totuși, după ce depășiră momentul de buimăcare, se apărară cu strășnicie.

Locotenentul Naper, care urcase cu intenția de-a da ordinul de plecare, avea în mână un speaking-trumpet, ceva în genul unui portavoc. Lăună comanda:

— Toți oamenii pe punte!

Dar chiar acest ordin dădu de veste atacanților care în acel moment erau stăpîni pe situație. Rupseră cordonul format de marinari și reușiră să le stăvilească drumul spre cabine.

În clipa aceea pentru englezi nu mai exista nici o speranță de ajutor, fiind siliți să se retragă spre extremitățile punții, în dreptul mizeriei.

— Predați-vă! strigă Fergus al cărui calm extraordinar contrasta enorm cu frenesia camarazilor săi.

Englezii răspunseră cu blăsteme. Fergus strigă:

— Înainte!

Și se avîntă cel dintîi. Încleșterarea începu din nou, dar acum nu mai era atât de furibundă ca în prima parte. Cele două tabere nu isprăviseră munțiile. Lupta se dădea corp la corp, la tăcere. Singurul agniot care se mai făcea auzit pe punte era scriștorul săbilor și tipetele stridente ale doamnei Maudlin Wolf care, obosită și cu respirația tăiată, îi îndemna necontenit pe luptători.

Avantajul continua să fie de partea atacanților. Cîrînd, locotenentul Naper căzu, rănit mortal, de Fergus.

Englezii rămănu pe poziții depunînd numai deocamdată armele.

Se petrecu atunci o scenă ciudată și grotescă oarecîră ridicolă. Un marinar englez, care nu se putuse alătura la timp grosului camarazilor săi și se afla dincolo de cordonul învingătorilor gînea nebușete pe punte, ajutat de lungimea neobișnuită a picioarelor sale slăbănogae. Negru! Abealon se ținea după el, fugînd cel puțin tot atât de lute și amenințîndu-l cu arma cuțit pe care-l folosea la despicarea concureșului. Dar asta nu era tot. Maudlin Wolf alerga cu pîrul în vînt, așîndu-l pe negru cu vorba și gestul.

Cele trei personaje erau atât de preocupate, primul să fugă, ceilalți doi să se țină după el, încît nu-și dădeau seama că ostilitățile încetaseră. Alergau, alergau, negru! amenințînd cu cuțitul, negru! Măd zăbind tot timpul, iar marinarul executînd o mulțime de șiretlicuri, pentru a se feri de îndrăgii săi urmăritori.

În timp ce judea, marinarul se vâlcărea, oprindu-se din cînd în cînd ca să-și recapete respirația și să poată răni!

— Sînt de-al vostru, trîni-m-ar Dumnezeu, negru imbecil, simpaticule Sînt. . . sînt, întreit blestem! Omul Familiei, tîrtură afurisită! . . . Ascultă maimușoiule, lua-te-ar dracu!

— Curaj, Absalon! curaj pîpe Maudlin înfrîntă de oboșală.

— Mii de trîsnete! continua marinarul care simțea răsuflarea negrului în ceafă. Vă repet că sînt din Familie, nenorociților! Maimușoiule, animal fără minte, prietene, n-o asculta pe putoarea asta afurită, care, fără îndoielă, trebuie să fie o doamnă distinsă în clipele ei bune. Oh! oh! Trîni-m-ar Dumnezeu! Nu mai pot . . . oh! oh!

— Nu ne mai scapă! Nu ne mai scapă! strigă Maudlin. Marinarul mai făcu cîțiva pași și căzu lat, îngînat prea cucerit.

— Face Dumnezeu ce-o vrea cu sufletul meu, fir-ar să fie! . . . că-s un om mort, fir-ar să fie!

Venind în viteză, negrul se împiedică de picioarele lungi ale marinarului și căzu cîțiva pași mai încolo. Maudlin se prăbușu pe locul unde se afla, strigînd „victorie”

Din furtive pentru el, bravul Paddy O'Chrane căzu în apropiere de Randal Craham care-l recunoscuse numai după invocarea ploaiei adresată cerului în clipa morții. Randal îi apăsă pe negrul care se ridicase furios și nu voia să-l dă drumul.

Paddy gîfăia și țurea mil de blesteme nemăsurate, cu-o voce piîgărească și leșinată.

— Mulțumesc, domnule. Al naibii să fiu dacă mai știu cum vă cheamă! spuse el apoi adresîndu-i lui Randal o privire de recunoștință. Erau atîtea tîlcoși pe Cumberland, fir-ar să fie! Dar mi-amintesc foarte bine că v-am văzut acolo mutra palidă, lua-m-ar dracu pe veci! Ochii dumneavoastră fără sprincene, diavolul să ne-nhațe! În special pe negrul ăsta ras în cap și pe cluma asta cît un limbric! și pîrul dumneavoastră stacoplu, domnule. Îmi amintesc de toate astea, trîni-m-ar Dumnezeu!

Randal se întoarce spre Fergus.

— Oh! oh! șopti Paddy, recunoscându-l pe acesta din urmă. Uite-l pe bolnavul din cabină, să fie îngropat de viu împreună cu mamașaiul și ciurma, dacă nu-l ei!... Celălalt era vecinul lui din stînga, ghearele Salanelli... Un nemernic îndîrjit pe care l-am văzut înghițind cincizeci de lovituri de curtea fără să crîncească. Mil de trănete! Uite-l cum calcă în picioare drapelul Angliei! Ah! Nerușinatii, ce inimii nobile au!

Într-adevăr, Fergus tălase funia care înălța pavilionul în virful catargului și stîndardul Angliei căru la picioarele sale în acea clipă, a primului triumf, era calm și relaxat.

Pune piciorul pe ecusonul așezat în bucă și al Regatului-Unit, aruncă, în depărtare, în gol, o privire nelindurătoare de sfidare și murmură cuvinte care nu ajungeau pînă la urechile camarazilor săi.

Apoi, stînd cu capul burata în care harpa de aur a Irlandei se înalță pe un cîmp de azur, o strîns la piept și muie restul în sînge, mînjind cu roșu aproape întregul drapel.

După aceea, înalță ei însuși în virful catargului stîndardul cel nou în uralele frenetice ale învingătorilor.

Se luminase de ziuă și puncta, plină de cadavre, își dăvăluse ororile în razele puternice ale răsăritului de soare. Deportatii, aproape toți răniți, nu pierduseră decît un om, compensînd această unică pierdere prin recuperarea lunganului Paddy O'Chrane.

Ureo treizeci de marinari englezi erau legați fieceș pe puntea din față.

Cu tot succesul obținut, învingătorii nu aveau motive să se strîie lîngății. Erău într-adevăr stăpîniți punții, dar sub ei, în plutecele corăbiilor, se aflău o sută cincizeci de oameni, o sută cincizeci de inamici în plină putere, mai bine înarmați decît ei.

Încercîndu-se, operația era gata la început.

Fergus le chemă toți oamenii în jurul marșului catarg și ținu cu ei un fel de consiliu. Părerile erau unanime asupra unui punct și anume că trebuiau să pună mâna pe corvetă. Dar cum? Aici oratorii se arătară mult mai puțin expliciți. Paulus spuse că nu trebuiau decît să deschidă tambuchiul și să-și facă datoria. Smith recită un text din cartea lui Iov, iar Randal propuse ca oamenii

din călă să fie amenințat cu sabordarea vasului din exterior

Iar el — spuse bătrînul Ned — ne vor amenința cu incendierea buncărului cu praf de pucă. Stătem cu mâinile legate. Dar căpitanul nostru — se înclină în fața lui Fergus, — susținea, dacă nu mă înșală memoria, că are niște cameni de nădăjdi pe Cerca.

— Adevărat — spuse Waterfield.

Fergus se bucură, dar consiliul nu avu timp să observe.

— Mii de trănete! țipă Paddy Gentlemanul avea dreptate, trăni-ne-ar Dumnezeu, să pretindă acest lucru. nenorociților, sau mai degrabă onorabili și buni camarazi — căci sînteți niște buni camarazi, cred, în afară de negrul ala chibug și martafoaica ala cît un degetar .. Imi dați voie să vorbesc?

Fergus făcu un semn afirmativ.

— Bă bine! Văgăbuna iadului! iată care-i situația — continuă marinarul cel jung cît o zi de post gesticulînd anapoda. Eu sînt Paddy O'Chrane, trebuie s-o știți chiar dacă m-ar stringe de gît mușchii lui Satan. Paddy O'Chrane din Tipperary, Irlanda, de cealaltă parte a canalului, v-o jur pe partea mea din roi, coarnele diavolului! Aș fi putut uxor să mă înrolez în garda călare, cu înaltîmnea mea de prate șase picioare, fără pîngele. Dar mi-e plăcut mai mult să trăiesc ca un bun creștin, decât să mă-ngrăș din mîncarea regelui ca un trîntor.

— Unde vrea s-ajungă caraghiosul ăsta? bodegînt regele Lear.

— Tu ești un caraghios, bătrîne Ned, chemat de neță-mădui! continuă Paddy imperturbabil. Te cunosc bine, hodorog în plină putere. Acum trei ani ți-am dat douăzeci și cinci de lovituri de curcă pe puntea Camberlandului, trăni-ne-ar Dumnezeu, care se afla în rada portului Weymouth, și de unde am fost suit pe acroașă corvetă infectă, mii de trănete!

— Prietene, n-ai putea să-noroci cu blestemele? întrebă pe un ton blînd Smith. Cartea sfîntă gîlbuieste.

— Care carte? Frînge-mi-s-ar oasele! . Mi se pare că am cerut îngăduința de-a vorbi.

— Apropie-te! îl întrerupse Fergus.

Cercul se deschise și marinarul fu introdus în mijlocul grupului. Această cinste îl măguli vădit, căci se îndreptă

de șale și și luă o metru filoașă și netinovată totodată, care se potrivea de minune cu moca lui de om cumsecade.

— Încearcă să răspund scurt — îi spuse Fergus lui alint pe acustă corabie marinari, ca dumoenta, înrolați cu forța?

— În ce privește un răspuns scurt, mii de trăsneti încep Paddy Eu bănuiesc

Fergus bătu din picior Paddy O'Chrane își întoarse privirea spre el, și-și pierdu ca prin farmec siguranța de sine.

— Oh! Sumate domn — bețiboroaie el — mă voi strădui să răspund cât mai scurt Înalțimii Voastre . Fulgerele cerului! N-am văzut niciodată o asemenea privire Există pe corvetă patru oameni, împiași ca și mine pe Cumberlond Nu-i mare lucru dar cunosc vreo cincizeci de inși care ar dansa de bucurie în jurul drapețului vostru Și apoi — adăugă el repede, intercindu-se spre locul unde erau legați englezii, — nu-i nevoie să cauți prea departe ca să găsești Uite! Dumnezeu să ne pedepsească pe toți În afară de Înalțimea Voastră de pildă Sam șeful ectupajului, pe care vi-l înfățișez ca pe cel mai blind dintre toți necredincioșii, sau Gibby și Blunt-Crungiștati o clipă!

Paddy amuise în grabă din năstălele parlagăului toporul care-i slujise în luptă și se îndreptă cu pași mari spre intrarea în câlă Pe drum, ridică de jos portavocela nefericitului locotenent Napier

Deportați își închipuiau că avea de gând să deschidă tambuchii și se repezise să-l împiedice, dar Fergus îi opri.

— Lăsați-l în pace, — spuse el

Capătase suficientă influență asupra oamenilor pentru ca acest ordin să fie executat fără murmur

— Da, da, pe Lucifer și îngierii lui, lăsați-mă — repetă Paddy izbind cu toporul în tambuchii — o să vedeți voi!

Mai izbi o dată, apoi din nou Capacul zbură în țindărl, și Paddy introduse în spărtură portavocela și, cu să-l poată manevra în voie, se lăsa în genunchi.

— Am să le vorbesc frumos, Înalțimea Voastră, acestor gentlemen! — spuse el făcând cu ochiul — prăji-ne-se dracu pe toți!

Duse portavocela la gură și rîmni din toate puterile:

— Ne-au masacrat pe toți, până la ultimul, aicea sus, să ure pe malod dacă vă minț! Ticăloșii ăștia turbati, oameni de treabă. așa să ne trăsnească Dumnezeu! Ce naibai! Au pus stăpin re pe punte — Mil de trănete! Cum vă-nchil-puși c-o să puteți înfrunta două sute de bandiți, din care cel mai mărunț e c-un cap mai înalt decit mine!

Aceste cuvinte fură rostite pe un ton alt de înspăimântător, și firea totodată, încit regele Lear aplaudă instantiv, în timp ce ceilalți răbucură în ris.

Paddy lăsa portavocile la o parte

— Liniste! mormăi! el suspărat Dacă nu sînteți la fri de deșlași, ca mine, mil de trănete! Sînteți în schimb mai buhățiți, alege-a-er praful de noi! Oricum, poenta e bună și cred c-o să ajung cel puțin veș secund

— Pe garanția mea! strigă bătrînul Nod.

Paddy dăse din nou portavocile la gură

— Cui două sute de bandiți au de gînd să dra foc corăblei dac' nu vă predați imediat, băgați-vă bine mințile în cap, pentru numele lui Belzebuth! — Și-or să se țind de cuvînt, căci sînt niște bravi gentlemen care nu știu să mință — Lucii portavocile pe care l-am auzit eu însumi aiaștăieri — So așlă în cabina locotenentului Napier

Sărmanul locotenent, l-au despicat capul pînă la bărbie, fir-ar să fie! Luai portavocile, deschideți un sabord și strigați Indurare, Dumnezeu să ne pedepsească!

Paddy lăsa Aproape numai decit se deschise un sabord și portavocile răsună

— Cei de sus sînt francezi? întrebă cineva din casă

— Pe dracul repikă Paddy Sînt pirați de mare, că tîne și ca mine, fir ar să fie! Două sute de flăcăi ca niște adrahoși afuristați — Sînt în stare să ne facă haruca-paruca, pe toți cîți sîntem aici

— Ni se garantează viața? întrebă vocea de jos.

— Dacă vă grăbiți, fir am binețemați cu toții, veți fi tratați ca niște prieteni — de nu, s-a zis cu voi!

— Ne predăm Deschide tambuchiul — spuse vocea. Paddy vru să se ridice Dar Fergus îl opri

Deși era firea să gîndești că netericții blocați în casă, lipsiți de-o căpetenie care să-i îndemne la apărare, se credeau în fața unei forțe superioare și victorioase și nu cereau decît să se predau, totuși numărul atacanților, la realitate nelăsmoast, curca o prudență maximă.

— Anunță-l — spuse Fergus — că douăzeci de flinte sînt aștinse asupra lor și trebuie să iasă fără arme, doi cîte doi. Pune-le în vedere că la cel mai mic semn de rezistență vom arunca grenade în apă.

Paddy repetă docil ordinul, punctîndu-l cu o serie, arîcît alene, din blestemele lui preferate.

Cu cuțitele în mînă, deportații se rîndiră în jurul scării care ducea spre apă, fără a se apropia prea mult, pentru ca marinarii să nu-și poată da seama de numărul lor neînsemnat și să vadă ce fel de arme au.

Primul doi englezi își făcuseră apariția și fură legați cît al cîmp.

— Următorii doi strigă Paddy în portavoce.

Alți doi marinari se prezentară la apă, suportînd același tratament.

Oamenii înceau îngrozii. Erau îndîmînați cu amenințarea: „Guns” și nu se puteau împotrivi văzînd în pieptul lor vârful ascuțit al cuțitului. Nici unul nu scoase vreun strigăt.

Cînd ultimele perechi fură legate ca și celelalte, pe puntea corvetei *Centa* se aflau o sută optzeci de marinari englezi, păzii de treizeci de procești. Cel mai mulți dintre aceștia fuseseră în ajun valetii vreunui aristocrat reabilitat prin banii cîștigați prin muncă sau fără. Era claudat să vezi mutrele vrednice de milă și deznădăduite ale unor oameni învinși printr-un șiretlic grosolan și de-o simplitate aproape copilărească. În numărul lor includeai învingătorii, căutau zadarnic flinte, teribilele grenade și-și văseau năduful blestemîndu-l pe Paddy O'Carane.

În tot timpul desfășurării „spectacolului”, Fergus stătuac deoparte. Înălțarea lui se stînsese. Rolul pe care l-ar fi putut juca nu mai era pe măsura lui. După ce prizonierii fură strînși laolaltă, pe punte, făcu înconjurul navei și apoi se așeză în dreptul marșului celarg.

— Nu mai aparținem nici unei țări — spuse el arătînd cu degetul spre pavilionul încă uned care flutura în bătaia vîntului. Acest drapei reprezintă un semn al de război împotriva tuturor. Ne vom bate pentru aur, deoarece aurul are să vă ofere satisfacții, iar mie arme pentru o altă bătălie. Făgăduiesc tuturor celor ce vor rămîne alături de mine, bogăția sau moartea. Englezilor, există ceva printre voi dornic să ne împărtășească soarta?

În rîndurile prizonierilor se făcă un fremăt.

— Da, măi de trămete! Există — vru să înceapă Paddy — să mă frigă la foc mic, dacă ticăloșii ăștia la-comă!

— Tăcere! îi întrerupse Fergus. Deslegați-i!

Porunca fu îndeplinită. Prizonierii se ridicară, avînd doar mințile legate la apăte.

— Aveți de ales — rezuă Fergus — între o viață liberă, sub un șef numit de voi și sclavia sub care ați gemut pînă ieri. Aveți de ales între bogăție și sărăcie. Cei ce vor să aibă soarta noastră, să facă un pas înainte.

O clipă, marinarii șovăiră. Șeful de echipaj, leși primul din flanc. Alții îi urmăriră. După un minut, jumătate din prizonieri făcură la fel.

— Pregătiți șalupa și barca — spusese Fergus.

Vreo șaiseci pînă la optzeci de marinari fură îngheșuți în ele, cu un număr suficient de vîlăși. Totul se petrecea în grabă și liniște. Cei care plecau se grăbeau să la-prăvescă odată, cei care rămîneau nu-și puteau învinge un sentiment de rușine.

Șalupa și barca se îndreptară spre Cow-Hill.

Cînd cele două ambarcațiuni se întoarseră, la bordul lui Cereș nu mai existau prizonieri. Toate mințile erau libere și munceau. Șeful de echipaj Sam, fostul șef, ținea în mînă portavocile și comanda, ca un bătrîn marinăr, manevrele necesare.

Soarele se afla încă foarte jos la orizont cînd corveta, cu toate pinzele sus, se înclină grație sub adierea brizei. Marinarii debarcați avuseseră timp să ajungă la Sidney și să răspundescă veteșii pîșanilor lor chudate. O mulțime imensă se îmbulțea pe chei.

În clipa cînd Cereș, primind vîntul, își scîlță nehotărîtă prova subire și lungă — întocmai ca o lapă nădrăvană care, nesciind încotro s-o apuce, adușmăcă în dreapta, în stînga, înainte, pentru a se avînta apoi să mă-nince pămîntul — întregul echipaj, cu excepția tunarilor, se adună la picioarele catargului aramon.

Oamenii din Sidney izbutiră să dedușească silueta unui bărbat impunător care saluta agîlîndu-și pălăria spre standardul roșu fluturat de vînt. Toți marinarii, la rîndul înr, se descoperiră și ei. Două, mirîbînd și unul triplu

ura ajunse până la urechile locuitorilor din Sidney, urmat de-o răsunătoare salvă de artilerie.

Seara, de la înălțimea South-Headului, se zărea la orizont un punct albicios asemănător unui călbuc de spumă.

Soldatii postului South-Head spuneau că era corveta *Ceres*.

CAPITOLUL XIV

PE MARE

Se împlinea un an de zile de când o navă misterioasă cutreiera mările Indilor. Nici un crucișător nu reușise să se apropie destul de mult de ea încât s-o poată identifica. Naviga sub toate paviloanele. Uneori, se zărea din depărtare, fluturînd, în vîrfurile catargului său, pîna de înmoulată a drapelului regilor Franței, alteori, yachtul regelui înfățișa cele șaisprezece colțuri ale celor două cruci, roșie și albă, de pe stîndardul Angliei. În alîrzi, alteori, apăreau cele trei culori olandeze, dublul ecuson alăturat al Spaniei sau stelele argintii ale Statelor Unite ale Americii.

Un mic bric din Ile-de-France, care se aflase în apele sale în timpul unui uragan, citise la pupă, sub un ecuson șters, numele: *Vicieana*.

Bricul era singurul în măsură să dea o astfel de înformație. Poate că alte nave se apropiaseră mai mult de *Vicieana*, dar acelea nu se mai întorcuseră niciodată în port.

Vicieana avea o alură sementă de crucișător.

La început, nimeni nu știu ce să creadă. Francezii juau corveta *Vicieana* drept un vas englezesc; englezii bănuiau că pornește dintr-un port al Franței. Celelalte națiuni presupuneau la fel.

Apoi o bănuială incolț în mintea tuturor: *Vicieana* era un vas pirat.

Opinia nu era lipsită de adevăr, ba chiar conținea foarte mult. *Vicieana* era într-adevăr un vas pirat, dar în același timp era și-un vas de război, un crucișător fru-

moa, poate cea mai mică navă din cele au fost: vreodată din șantierul Majestății Sale britanice.

Era corveta Ceres deghizată, grimașă, dacă se poate spune astfel, căreia noi săi stăpâni îi pusseră o masă și-i dăduseră un nume pe placul lor.

Trecuseră aproximativ optăsprezece luni de când Fergus O'Breane părăsise, învingător, rada portului Sidney. Duseră de-atunci o viață plină de muncă și aventură. Forța acree de selecție, pe care am mai semnalat-o la el, nu întârziase să acționeze asupra echipajului eterogen al corvetei capturate. După câteva luni, exercita la bord un fel de putere absolută, de clemță divină. Existau totuși și câteva recalcitranți: pariajul Paulus Waterfield, Smith, a cărui fire rece, suantă ipocrită, nu era prin aceasta mai puțin energică în aștept, regie Lear, vechi soldat, încărunțit într-un răboi fără sfârșit împotriva societății, săvârșind crime cu plăcere, scripte, bun orator și păstrând ceva din nerușinarea călătorilor, în ciuda singetului care-i apăsa conștiința.

Cît despre Randal Graham, de multă vreme el era devotat trup și suflet lui Fergus.

Dar în afară de acești bandiți cutesitori, veniți din Sidney, la bordul Victoriei se aflau marinari adevărați, or, se știe că oamenii mari nu se încred decît în marinari mai deosebiți și mai înținuși decît ei. Pentru ei, omul nu este valoros și demn de respect decît dacă știe să comande o manevră dificilă și să țină cum trebuie portavocile în timpul unei furtuni.

Însă Fergus nu era marinar.

În ce privește manevrele, rămînea, pe propriul său vas, în afara ierarhiei active și nu-și reținea locul de comandant decît în timpul luptelor.

Cu toate acestea, marinarii, maistrii și ofițerii improvizati se supuneau orbeste voinței lui Fergus. F-adevărat că la început o făcuseră de nevoie în silă, dar încetul cu încetul devinură devotați. Apoi, cum marinarii nu înec niciodată lucrurile pe jumătate, cu toți manifestară o afecțiune respectuoasă și nemărginită.

Paddy O'Chrane, devenit al doilea șef — ca răsplătire pentru frumoasa lui comportare în ziua luptei din rada portului Sidney — exprima în felul său admirația întregului echipaj, în măsura în care acest sentiment putea fi exprimat.

— Vezi tu, Abasdon, cheilbos nenorocit — îi spuneu ei negrului, deveni acum coleg și prieten — poți s-o spui cui vrei, eu nu îmi recunosc pe Dumnezeu! Înălțimea Sa nu-i marinar, Abasdon, fir-ar să fie! — Dar, vezi tu, chilugule, mă-nțeleg cu el, lua-ne-ar dracu pe amândoi!

Trecură alte câteva luni Vicleana, a cărei prezență fusese semnalată vaselor comerciale și cruciatoarelor, întârzi în drumul ei obstacole de două ori mai mari, și adesea se salvase numai grație singelui rece al șefului de echipaj Sam și rapacității sale de neamoult.

Dar Fergus O'Brien nu devenise pirat cu gândul de a rămâne pirat. Nutrea alte planuri și fiecare din acțiunile sale, în cursul celor patru ani cîi cuceriră mările, însemna o piatră adăugată uriașului edificiu al cărui arhitect devenise.

Mai întâi, se înțelege de la sine, atacurile sale erau îndreptate de preferință împotriva navelor engleze. Vicleana jefui, aculundă, sau aruncă în aer, mai multe bastimente de ale Companiei Indiilor, decât toți corvarii francezi în un loc.

Asta nu reprezenta decât un amănunt, poate chiar mai puțin decât un amănunt, un fleac căci, conform planurilor lui Fergus, Compania Indiilor trebuia atacată prin alte mijloace mai eficace, menite să sapa la temelile existenței acestei forțe comerciale, unul din cele mai solide puncte de sprijin ale Angliei.

Fergus se folosi de croazierele sale în oceanul Indian pentru a vizita întregul litoral. Lăsând lui Randal Graham comanda corvetei, trecea adesea la bordul unei nave sechestrate și făcea excursii lungi în golful Bengal, pe mările Chinei sau ale Arabiei. Avea documentele vasului, și se dădea fie drept un căpitan negustor, fie un negustor care făcea comerț pe cont propriu.

În felul acesta inspectă una rite una, cu răbdare, toate reprezentanțele Companiei pătrunzînd chiar în culisele lor atunci cînd o întreprindere importantă îi surcîta interesul. Studiile sale preliminare îi ajutără să întrevadă numeroși germeni ai descompunerii — prin cunoașterea acestor germeni putea adăuga un atu în plus planului său de luptă.

În Orientul îndepărtat văzu — ceea ce abia se bănuia pe atunci în Europa — nenumărate vase ale Companiei, încărcate cu opium, livrînd cantități imense din această

otrăvă pe comete. Îşi dădu seama că odiosul trafic nu aducea Angliei mai puțin de patru milioane de lire sterline. Aceasta constituia încă o armă care putea fi întoarsă împotriva dușmanului.

În sfârșit, la revărsarea Indusului, constată o agitație înăbușită printre triburile subjugate și-și dădu seama că exploaze uriașe ar produce cea mai mică scintilă în acele regiuni în care suie de prințipiori, brutul depozedat, se ascundeau sau își vedeau rădăcinile în slujba învingătorilor.

Apoi se întorcea pe Victoria, spre a nu-și pierde, prin absențe prea îndelungate, puterea exercitată asupra acelor oameni energici și devotați, pe care avea de gând să-i facă unelele minii sale.

Căci minia sa, departe de-a se potoli devenea din ce în ce mai mare. Peste tot înălțarea în coala lui Anglia la comă, corupătoare perfidă, abuzul de puterea ei și dobindind sur din singure și sudoarea popoarelor.

Niciieri nu exista vreun cultor de lăcom pe mâncile acelor neînfrânte unde numere de englez să nu fie temut și urit. Pretutindeni, negocierile britanice se înfățișau, aprinși de furori să-și impună tranșactiile oneroase.

Se păru că periaa aceea a globului blestemată de cer, fusese dată pe mîna hrăpărească a neînfrânatelor Anglii Pretutindeni, mîna ei își lăsa amprenta mizeriei, lacrimii, ruine.

Fergus contempla satulăcut nenumăratele ravagii, nedreptățile rumpite pe care numai Dumnezeu le putea număra și pedepsi. Satisfacut în înăbușita mîna, căci se bucura vădînd că ura lui era alături de puternic justificată, simțind trecătirea mîii a cinci-cinci de milioane de suflete oprimate care răspundeau strigătului său de răzbunare.

Părăsind mările Indiei, nu făcu decât să schimbe decorul, pentru a regăsi aceeași ură, încă înăbușată, dar gata să izbucnească. La Cap, buria olandeză, în America, cele două Canade gemînd sub infamă opresiune și scotînd de pe acum strigăte de disperare care curînd aveau să găsească un puternic și nobil ecou în adîncul unei inimi franceze.

Fergus intră în tratative cu burii din rîndul cărora își retruși echilajele, și petrecu mai bine de-o lună în cele două Canade.

În drum, de la Cap spre America, trecu pe la Sfînta Zena.

La Sfânta Elena, francezii, mai cu seamă în primul an, obțineau foarte greu permisiunea de a-1 vizita pe prizonierul imperiului, dar nu același lucru se întâmpla cu englezii. Fergus fu admis, purtând numele unui căpitan de vas, angajat al Companiei cărora li capturase un bastiment.

Petrocu patru ceasuri împreună cu învinul de la Waterloo, sâlpînul celei mai cuprinzătoare inteligențe, mai luminoase, mai cuceritoare din cîte au strălucit vreodată în lume.

Se întoarce încă sub influența cuvintelor audite, crescuse în ochii săi și se întorcea mai calm, mai dînz, mai întărit în credința lui. Ce se petcuse între obiceiul pîrsei și omul care cu puțin timp în urmă ocupase primul tron al universului?

La întrebările nerăbdătoare ale camarazilor săi, Fergus răspundea laconic:

— L-am văzut...

Într-o dimineață cețoasă de sfîrșit de noiembrie, un elegant lînc comercial, alunecînd pe canalul Saint George, ajunsese în nîrdul insulei Man, cu vîrfurile prore îndreptate spre Scoția.

Vîntul și marea îi împingeau spre Solway și dîcul roșu al scarii se afla cu mult deasupra orizontului, cînd angherele bricului începură să caute un punct de sprijin pe fundul apelor aproape de localitatea Dumfries.

Marinarii se înclonară pe punte și-și acoperiră beretele, lăsînd să treacă doi oameni care urcau din casă.

Unul din aceștia era Fergus, celălalt Randal Graham.

Șaluța fusese coborîtă la apă, în așteptarea lor. Se îmbarcară amîndoi și imediat sase valași, sub comanda lui Paddy O'Crane, o îndreptară spre coastă.

Șaluța stîlcase țărnuț. Fergus și Randal săriră pe prundă, la o jumătate de leghe depărtare de Dumfries.

— La revedere! le spusese Fergus marinarilor. Ne vom reîntîlni.

Paddy deschise gura dar nici unul din blestemele pe care le ținea deoparte pentru zile mari nu-i păru potrivit pentru a-și exprima trîsnetul, așa încît se mulțumi să-și scoată pîlăria și să înghe.

— Domnule Satana și nevastă-sa!.. Dumnezeu să vă binecuvînteze, lăsa-ne-ar dracu pe toți!

Fergus făcu un gest cu mîna. Paddy îi puse la loc bereta. Șaluța se îndepărtă.

Cei doi călători o luară de-a dreptul peste câmp. Erau îmbrăcați simplu și-și purtau mantalele pe braț. Merseră timp de aproape o oră fără să vorbească. Randal, care părea să cunoască perfect ținutul, era călăuză.

După ce urmăriră nenumăratele întortocheți ale unui drumuag îngust, care urca de pe plajă pînă în creștetul unei faleze povîrnite, ajunseră pe un platou gol, presărat doar ici-colo cu o vegetație pricăjită și pîrjolită de vînturile din larg. De la această înălțime, privirea putea cuprinde întinderi enorme la apus, marea, iar la sud, de cealaltă parte a golfului, țărmul dentelat al comitatului Cumberland.

Se stîlmea briza și ceața era alungată spre partea cea mai îngustă a pînzei Solwayului.

Fergus și Randal se opriă.

În depărtare se zărea, pe coasta Irlandei, botul comercial care-i adusese, cu pinzile înroșite de razele plezite ale asfințitului.

Fergus își duce mina la frunte. Privirea îi era încărcată de tristețe.

— Încă puțin și n-o să-l mai vedem — spuse el. Car-tina a căzut peste primul act al dramei noastre... Care va fi cel de-al doilea? Cred că știu, dar numai Dumnezeu poate fi sigur... Au trecut patru ani de cînd muncesc, Randal.

— Iar de doi ani, Fergus, ești destul de bogat ca să poți duce o viață de prinț — replică Graham. În locul dumitale, aș profita... m-aș duce la Londra... l-aș strîni cu luxul meu pe neobrăzatul ăla de Godfrey de Lancaster.

— L-am uitat pe Godfrey de Lancaster — spuse Fergus.

— Da... așa ești dumneata — continuă Randal — cunos-c din secretele dumitale doar atât cît ai vrut să-mi dezvălui și, uneori, ca acum de pildă, descopăr întîmplător o fărîmă de mister din sufletul dumitale... Nu mă pîng. Poate că talna dumitale ar fi prea greu de păstrat.

Îți cunoaștă țîrlul... sau, mai bine spus, cel pe care ți l-ai propus acum patru ani.

— Poate că s-a schimbat între timp — îl întrerupse Fergus.

— Cu-ăltă mai bine!... Dar păstrează toate astlea pentru dumneata, O'Breene, și folosește-mă ca și cum n-ai avea nimic să-mi dezvălui.

— Îți mulțumesc — spuse Fergus distrat.

Privea țămurile Angliei și ochii i se aprindeau pe neamțile, devenind curind o vâpae de ură și amenințare.

— Voi veni acolo! . . . șopti el. Voi pune într-o bună zi piciorul pe pământul tău blestemat! . . . Dar nu mai înainte de-a te fi înconjurat cu dușmani și capcane . . . Voi pregăti răbdător totul înainte de-a da saltul. Doamne, dar ce lung e drumul care-mă stă în față, și cît de fute aș vrea să-l străbat!

Randal îi privea atent și curioș. Chipul scoțianului, a cărui parte inferioară era acum acunșă de-o barbă deasă de un roșu mai lămpede și în același timp mai aprins decît părul, avea o expresie greu de definit. Ochii săi albaștri, luminoși exprimau cutezanță și francheță, dar sub acea cutezanță, exista în clipa aceea de cumpănă un fel de șovăială involuntară, o nehotărîre prestească între simțitudinea paternă a unui bătrîn servitor față de tinărul său stăpîn și respectul unui soldat pentru comandantul său.

— Calea-i lungă — spuse el în sfîrșit, reluîndu-și ne-păsarea firească. Avem de străbătut șapte sau opt mîile pînă la Sfînta Maria din Crowe. Părerile mea-l să purcedem la drum.

Fergus întoarce numai decît spatele mării și călătoria continuă.

Ținutul avea aspectul pitoresc și oarecum sălbatic al cîmpurilor Scoției. Zilua scăpătă, alungînd umbrele și dînd peisajului un aspect din ce în ce mai sumbru. Randal părea să se descurce de minune printre drumeagurile care se învîrteau la fiecare pas. Fergus îl urma, pierdut în gînduri.

— Dar este oare cu putință — spuse brusc acesta din urmă — ca nimeni să nu știe de existența gulerilor subterane?

— Popoare întregi au trăit o mie de ani, pînă ce-au descoperit mina de aur care le zăcea sub picioare — răspunde Randal. Pe vremea mea imensele galerii erau necunoscute și, dacă în loc să mă duc în munți, m-aș fi scurs acolo, judecători din Glasgow n-ar mai fi trebuit să depună efortul de-a mă trimite pe pontoane . . . Aș fi găsit țări care n-ar putea fi descoperite nici de ochii cel mai încredincios. Prima dă în salomul luxos al castelului din

Creve un edificiu mare, pe cuvîntul meu, clădit în paragina, pe care-l vei putea cumpăra pe o jumătate la sută. Ora de-a doua se deschide sau mai bine spus se închide în locuința pe care o ocupă, și poate că o mai ocupă și acum tatăl meu. Această a doua lespeze e mascată de-un zid care se învîrtește în jurul unui ax. Dacă polițaii celor Trei Regate ar vedea acest perete, ar declara cu toții că de secole nu s-a trecut acolo.

— Sînt încăpătoare subteranele?

— Tatăl-meu s-a rătăcit de zeci de ori, străbătîndu-le în căutarea comorilor ascunse acolo de stăreții de la Sfînta Maria. Ca mărime seamănă cu Saint James-Park.

— Tutul tău, Randal, n-a dat cumva la iveală existența lor?

— V-am spus că tatăl-meu căuta acolo o comoară.

Noaptea era acufundată în beznă. Călătorii noștri lăsară în dreapta orașul Annan și călul lumii strălucneau în depurtare, printre ramurile desfrunzite ale copacilor, și, părăsind drumesuguriile pe care mergeam pînă atunci, se angajară pe o cale mai largă și mai bine marcată, care slujea drept punct de legătură între Carlisle și Glasgow. Călătorii noștri cunosc această șosea, pe care au urmărit diligența lui Frank Perceval condusă de Saulie, în noaptea cînd s-au petrecut acele evenimente stranie și îngrozitoare care au dus la moartea nefericită, Harriet.

Randal se opri exact în locul unde diligența lui Frank se lăbăra de-un trunchi de copac așezat de-a curmezișul drumului.

— Aici e — spuse el. Casa tatălui meu se află de cealaltă parte a pădurii.

Două minute mai tîrziu, traversaseră pădurea la capătul căreia se zăceau luminile locuinței lui Randal. Simțind apropierea lor, un cîin începu să latre furios.

— Oh! oh! șopti scoțianul. Cred că bătrînul Dill s-a prăpădit, întrucît nu l-am auzit pe el.

Vorbînd astfel, glasul îi tremura ușor. Doar cîțiva pași îi mai despărțeau de casă, și făcu dintr-un salt și puse mîna pe clanța ușii.

— Ușa-i încuiată pe dinăuntru — spuse el. Tata nu încuia niciodată ușa!..

Bătu. O fereastră se deschise.

— Unde-l bătrînul Randal Graham? întrebă scoțianul cu vocea tulburată.

— A murit acum doi ani — I se răspunde.

Fereastra se închise la loc. Randal își lăsa capul în plept.

— Aș fi vrut să se bucare și el de bogăție la bătrânețe — murmură el — dar iată c-a murit și-n casa noastră s-a prăpădit un străin. Ah! acum am rămas singur pe lume. Fergus. Am să-ți fiu mai credincios ca niciodată.

Fergus îi strinse mâna, rostind câteva cuvinte de consolare.

— Da, da, domnule O'Dreane — alina Randal. Toți murim — dar ar fi fost mai bine dacă aș fi rămas lângă el. Ah! Casa noastră s-a născut pe mâinile lui Mac-Nab! L-am recunoscut. Se spune că individul e un om cumsecade. Totuși, a închis fereastra fără să ne ofere un adăpost.

— Ești sigur că era Mr. Mac-Nab? întrebă Fergus.

— Da — și voi fi îndată și mai sigur, căci trebuie să-mi petrec noaptea în casa tatălui meu și să rostesc o mică rugăciune în camera unde a murit — căci a murit! Adăugă el cu o voce care l trăda durerea înăbușită. Do, da, l-ați auzit c-a spus. A murit acum doi ani. Halde, Fergus, să mergem! Am să te conduc la ferma din Leed, deoarece vrei să l vezi pe Mac Farlane și apoi mă-ntorc aici, unde-a murit tatăl meu. Nu va fi nevoie să cerșesc capitalitatea acestui Mac-Nab!

Ocoli casa și se îndreptă cu pași mari spre un dealș presărat cu ruine. Fergus îl urmă. După șase minute mergoru de-a lungul unui zid, printr-un parc în mijlocul cărui se înălța un vast edificiu, pe care Fergus îl bănuia a fi castelul Crewe. Apoi coborâră povișnișul colinar și-ajunseră la ferma din Leed.

Randal l-o arătă cu degetul lui Fergus și picea alergînd. Poarta fermei era deschisă. Fergus intră.

În sufragerie, în jurul unei mese, cinau o femeie tânără și două fetițe drăgălașe. Într-un loc retras se afla un bărbat cu capul acuma în ruini. La zgomotul pe care-l făcu Fergus atunci cînd intră, omul își ridică încet capul, avea un chip livid și ochi albiși, răliți.

Fergus se îndreptă spre tinăra femeie, în timp ce cei doi îngerași, învîindu-se, zîmbeau în palma lor copilărească. O'Dreane întrebă de domnul Angus Mac-Farlane.

Omul care se afla retras în ungher se sculă în picioare. Fergus nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată.

O ASEMĂNARE

Tinăra cărcia l se adresase Fergus O'Dreane era frumoasă, dar purta pe fața ei tristă și bilădă pecetea suferinței. Cât despre cei doi copii, care se ținuseră de fusta ei, aveau niște chipuri într-adevăr îngerești. Fetița cea mare să fi avut vreo trei anișori, cealaltă nici doi. Zimbeau tot timpul, răspundând o suavă rază de bucurie în casa aceea cu aspect lugubru în care părea să dormească dollul.

Tinăra răspunse la întrebarea lui Fergus, arătându-i-l pe soțul ei, care stătea deoparte.

Fergus îl privi multă vreme cu luare-aminte

— Mai există deci o persoană care poartă numele de Angus-Mac-Farlane? întrebă el

Tinăra fumase încă ochii în jos zimbând jalnic. Soțul ei se apropie încet de Fergus

— Nu există decât un singur om cu nume e pe care l-ați rostit, domnule — spuse el cu glas sumbru — dar ce folos! Cel care l-au văzut în zilele lui bune stau acum față-n față cu el și nu-l mai recunosc. Fiindcă a suferit cumpănit! Mac-Farlane însă, el mai recunoaște chipul prietenilor săi, dar nu le mai știe numele. Cum te cheamă?

— Dumnezeu! Îngâmă Fergus uluit. Dumnezeu este Angus Mac-Farlane? Bine, dar, . . te-ai schimbat extraordinar . . .

— Cum te cheamă? repetă fermierul.

Fergus își rosti numele.

Trăbăturile ofilite ale lui Angus Mac-Farlane se înau-foțiră, trădând o oarecare bucurie.

— Fii binevenit, O'Dreane — spuse el făcându-l rușina. Nevastă, îmbrățișează-ți fratele, care-l și fratele meu . . . copil, cinstește-l pe prietenul tatălui vostru! . . . Trebuie să ne veselim! . . . Trebuie să ne veselim! . . .

Dumna Mac-Farlane le luă pe cele două fetițe de mână și le aduse în fața lui Fergus.

— Clary, și tu, Anna — spuse cu blînd — săruțați-l pe prietenul tatălui vostru.

Clary își întinse fruntea roșind; Anna zimbi și fugi.

— Să ne veselim! repetă fermierul. Amy! Nu mai avem nimic vin, din ăla franțuzesc, în pivniță? Adu-ne vin franțuzesc! . Duncan să plece că-l chemo pe fratele meu Mac-Nab. Trebuie să ne veselim.

Tonul lui Angus contrasta atât de ciudat cu vorbele sale pline de vioiciune, încât o lacrimă se prelina de sub pleoapele soției când răspunse:

— Ve! avea vin franțuzesc, Mac-Farlane, și-am să-l trimit pe Duncan că-l aducă pe fratele nostru Mac-Nab.

Fergus o opri cu un gest.

— Angus — spuse el — știi prea bine că domnul Mac-Nab nu mă agreează.

— E-adevărat. Dar de ce?

— Fiindcă odinioară îi proteja de Godfrey de Lancaster.

— White-Manor! strigă fermierul clătâniindu-se și se prăbuși pe scaunul pe care-l părăsise, de parcă ar fi primit o lovitură în piept. De ce mi se vorbește de White-Manor? . Du-te, Amy! la și copiii! Ah! Fergus O'Breane, mă simt ușurat că te văd. Vom vorbi despre White-Manor.

Dama Mac-Farlane se îndreptă spre ușă, cu Anna și Clary. Înainte de-a se îndepărta de Fergus, îi spuse în șoaptă, cu-un gest rugător:

— S-au petrecut evenimente dureroase, domnule Dumnezeu a așternut un val pe mințile lui Mac-Farlane. Te rog să-l cruți!

Ieși. Fergus se apropie de cămin și se așază lângă Mac-Farlane.

În cursul celor patru ani, Angus îmbătrânise cu cincisprezece. Avea fruntea plină de riduri. Chipul său deschis și luminos căpătase o expresie de umbră amăritească.

Fergus se uită o clipă la el, trist și compătimitor. Odinioară, el și Angus se plăcuseră instinctiv și se legaseră sufleteste. Era una din acele prietenii care dăinuiesc și care renasc mereu mai puternic și mai vii, pentru că-și au rădăcina nu numai în simțuri, ci în potrivirile reciproce ale firilor și sentimentelor, fiindcă se bazează exclusiv pe căldura inimii.

Or, inima nu se schimbă niciodată când simțurile, interesul sau ambiția, acești alături răi și perfizi, nu-i sugerează năstătornicia.

O'Breane, ca și Mac-Farlane, era mai presus de orice meschinărie. Cât despre ambiție, Angus nu știa ce-nseamnă. Fergus avea o altfel de pasiune, puțin mai puternică.

— Credeam c-am să te regăsească fericit, Mac-Farlane — spuse noul venit după un moment de tăcere.

— Sînt fericit că te revăd, frate Fergus — răspunse fermierul care părea să-și fi regăsit oarecum calmul. Am plîns cu lacrimi de mîine acum patru ani, cînd am aflat de nenorocirea dumitale. Fergus! Nobilul meu frate Fergus, acuzat de asasinat, condamnat pentru crimă! N-am știut de această acuzație, decît cînd s-a dat verdictul. A fost vina lui Mac-Nab, care nu te putea suferi .. Hai să ne îmbrățișăm, O'Breane, spune-mi că mă-ndrăgești ca și altădată.

— Nu m-am schimbat, Mac-Farlane. Îu sînt tot frate și, în planurile care reprezintă toată viața mea, și un loc și-un rol. ești singurul om din lume cărui îl voi dăruia inima mea.

Angus își duse mîna la frunte.

— Planuri? Îngîlmă ei. Eu n-am nici unul, dar le voi îmbrățișa bucuros pe-ale tale, frate. Oh! ce tîndr și fermos ești, Fergus! Mary te iubea atât de mult ..

— N-am îndrăznit să-ți vorbesc despre Mary — șopti O'Breane.

— Toamnă-ți vin! strigă fermierul. Unde-l vinul francez? Ia-ți paharul, prietene, și bea!

Se ridicase și-i întinsese o sticlă.

Fergus își mule buzele; Angus termină dintr-o sorbitură și continuă.

— În curînd am s-ajung și eu la Botany-Bay.

— De ce? întrebă Fergus uluit.

— Pentru că-l voi uicide pe contele White-Manor .. Nu știu unde se ascunde acum — nu pot pune mîna pe el. Dar se va-nișoara, Fergus. Greșeam adînciori, cînd spuneam că n-am planuri — am unul.

O'Breane tăcu.

— Toamnă-ți vin! reluă apoi Angus. Sîntem aici ca să ne veselim, în amintirea tatăl!. Ahi Fergus, tata trăia pe vremea cînd ne aflam la Londra. — Iar sora mea era fericită.

— Te rog, Mac-Farlane — spuse Fergus, — povestește-mi totul despre biata Mary. Bănuiesc că s-a întâmplat o nenorocire.

— Multe nenorociri, O'Breane! Bunurile familiei ne-au fost smulse printr-un proces nedrept. Tata a murit, sora mea. Câte Lacrimi poate vărsa o femeie înainte de-a muri!

— Mary n-a devenit contesă de White-Manor?

— Îi voi ucide roți Angus cu-o explozie de ură, ca și cum acest nume ar fi avut puterea de-a încorda pe neașteptate în el toate fibrele răzbunării și ale minci. Da. Mary este contesă de White-Manor. Sau cel puțin era.

— Deci a murit? strigă Fergus.

— Are un copil, frate, nu poate muri.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat atunci?

— Beu, Fergus! spuse Mac-Farlane cu un râs spasmodic, amon. Îi voi ucide. Mac-Nab s-a străduit, bănuiesc, din răspuse. Credea c-o poate face fericită pe sărmana Mary. da, da, frate, Mary s-a numit contesă de White-Manor, deoarece Mac-Nab voia să fie bogată și fericită bea, O'Breane. Trebuie să cărbătorim reîntoarcerea dumitale. nu știu dacă a devenit bogată, dar sînt sigur că-i nefericită. Biata Mary! S-au împlinit opt luni de cînd am primit o scrisoare de la ea. și s-o citești tu, O'Breane. eu n-o mai pot citi. Niciodată n-am iubit nimic pe lumea asta, altă de mult cînd am iubit-o pe Mary, frate, și de aceea voiam s-o văd căsătorită cu duminecă. Ah! ce zi fericită ar fi fost ziua căsătoriei voastre!

Angus se ridică și deschide un dulap din care luă un portofel. Printre hutiile care se găseau acolo, abia una mototoită. O desfrunzi cu-o mîină tremurătoare.

— O mai iubești, frate? întreabă el brusc.

— O voi iubi întotdeauna — răspunde Fergus.

Fergus nu minșea deloc și nu se înșela. În cursul celor patru ani care se scurseseră, dragostea, al cărei rol avea să fie, de-aci înainte, altă de important în viața lui, începuse în sufletul său. Abia dacă legase, ieri-colo, câteva idile trecătoare, romane de-o zi, ale căror pagini sînt amuse de uitare și nu lasă nici un fel de urmă. În inima lui nu exista deci nici o altă amintire, în afară de cea legată de Mary. Mai tiratu, amintirile aveau să abunde, inima lui, dăruiată

din plin, retrăsă apoi fără remuşcări, avea să alunece pe panta nerestatorniciei, lăsând în urmă-i lacrimi.

Fergus nu se înşela deloc, în sensul că dintre toate amintirile, evocate adesea, cea legată de Mary avea să fie întotdeauna prima, cea mai dragă, cea mai cristalină, poate singura curată.

Mac-Farlane revine în dreptul căminului.

— Te iubea mult spuse ei. Dar ce rost are să vorbim despre asta? Iată scrisoarea ultima ei scrisoare. Atunci m-am dus la Londra s-o caut, dar n-am izbit-o născut.

Fergus luă scrisoarea. În multe locuri, cuvintele erau pe jumătate şterse de lacrimi. Erau lacrimile lui Angus, sau lacrimile contesei White-Manor?

Iată ce spunea scrisoarea

„Scumpul meu frate,

Cînd am aflat din ultimul tău mesaj că intenţionezi să vii la Londra să mă consolezi, să mă protejezi, gîndurile mele s-au îndreptat spre tine cu recunoştinţă şi dragoste. Oh! Tu, Angus, tu mă iubeşti, eşti singurul care mă iubeşte. Sînt sigură că aş fi fericită alături de tine, vădîndu-te des, simţind în jurul meu pereţii dragi ai casei tatălui nostru...

Daş nu-mi este îngăduit să sper în această fericire, dragă frate. Chiar în seara cînd am primit scrisoarea ta, am părăsit casa în care locuiam de trei luni. Am făcut acest lucru, pentru a-ţi evita prezenţa. Am nevoie de putere, şi dacă te-aş fi văzut m-aş fi simţit slabă.

Bunul meu frate, te iubesc, o ştii prea bine, lăsa-mă să fug de tine.

Trăiesc sub apăsarea unei ameninţări groaznice şi nemiloase. Biata mea copilă, Mac-Farlane, fetiţa mea scumpă!... De-ai şti! "

— Unde ai ajuns, O'Breane? Întrebă Angus în clipe aceea, îţi mai aduci aminte ce veselă era odinioară? Am şi acum surîsul ei în faţa ochilor. Cînd mi-l reamintesc, sufăr.

Îşi aşază minţile pe genunchi şi rămase cu privirea pierdută în gol, cu capul aplecat pe umăr.

Fergus îşi continuă lectura.

„De-ai şti, dragă frate! Tu eşti curajos şi generos, ai vrea să mă aperi, să-i înfrunţi pe oamenii aceia care mă

fac alut de nefericită. Angus, te cunosc bine, ştiu că ai vrea şi asta ar însemna o nenorocire cumplită.

Prefer să sufăr. Sînt fericită că sufăr. Ideea că cineva ar încerca să pună capăt supliciului meu mă umple de ne-linişte. Nu îl supărat pe mine, frate acump; dacă mă îndepărtez de tine, o fac pentru fîica mea.

Răzbunarea lordului a fost nemilicosă! Ştiu că după scena ruşinoasă de la Smith-Fields mi-a luat fata. Dar nu ştii tot, Angus. Vai! o astfel de nenorocire nu e de conceput.

Fîica mea, biata mea copilă se află în mîinile unui sclerlat lipsit de credinţă şi suflet, care o creşte departe de lume, şi cred că a fost ales dinadîns un astfel de tîdălos ca să sădească în sufletu-i curat germeii ruşinii şi-al corupţiei..."

— Biata Mary! exclamă Fergus.

— Unde-ai ajuns, O'Breane? .

— Trebuie să plec, frate! . cu orice preţ, trebuie! . .

— Ştiu unde ai ajuns! bligui Angus plecîndu-şi capul.

Citeşte mai departe

.. . Fîica mea e prizonieră, iar temniceru-i ei, un monstru avar, pînă de cinam, îşi bate joc cu cruzime de lacrimile mele şi-mi cere periodic o sumă de bani, ca să nu-mi chinule copilul. Eu mă aflu la Londra, tot datorită sprijinului căpătat din partea aceluia om de suflet, care a avut milă de mine, atunci cînd eram cu funia de gît în puşa Smith-Fields. Sînt sigură că fratele meu, care mă cunoaşte bine, nu-şi va face, în această privinţă, gînduri urite despre mine.

Rămîn la Londra, pentru că sînt mai aproape de fîica mea, deoarece am senzaţia că veghez asupra ei. N-am voie s-o văd, vai nemernicul îmi ia banii şi-mi refuză, fără milă, lăvearca de a-mi sîruta copilă, fie chiar şi cînd doarme.

Se supune ordinului soţului meu, lordul

Mă ascund, pentru că adinea mea deznădejde nu trebuie văzută de nici un prieten. Nimeni n-ar putea da ochi cu mine, şi tu mai puţin decît oricare altul, nobilul meu Angus, lăcă să încerce a-mă veni în ajutor şi să mă răzbune.

Să mă răzbune! Ştii, dragul meu Angus! omul acela mi-a apus-o. . . Este în stare s-o facă, Doamne! . . . La cea mai mică tentativă, ar omorî-o . . . "

Sorind acest ultim cuvint, care era aproape ilizibil, muna contesei White-Manor tremurase violent.

— Bine, dar teverile astea sînt o nebunie purată! strigă Fergus. Oricine ar fi omul acela și oricît de mare l-ar fi perversitatea, de ce-ar ucide un copil? De altfel, s-ar putea acționa cu prudență. S-ar putea preveni!

— I-am scris toate astea, frate dragă, și Mary trebuie să fi primit scrisoarea mea încă de acum șase luni. Nu mi-a răspuns temerile ei au fost mai puternice decît rațiunea.

Mai erau două sau trei rînduri. Fergus continuă.

„Și-apoi, am o speranță, o speranță. Mac-Parlane Ticălcăul o dat-o pe sîca mea în grija unui mut și-a unei ființe nenorocite, nelipaită de suflet.” Într-o zi, poate, voi reuși să îcîștig încrederea și-atunci îmi va fi îngăduit să intru în odăla fetei mele, Suky, s-o aluz, s-o string în brațe. Ohi! ce fericire, ce fericire, frate scump! Îmi va surîde crezînd că visez un via frumos. Nu-i așa că această speranță este de-ajuns pentru a-mi jerta fuga? nu-i așa că atunci voi fi cea mai fericită dintre mame?”

Fergus împături scrisoarea. Pe chipul său mîndru se aşternuse o dublă expresie de milă și de profundă indignare. Ridică ochii spre Angus, care-și păstrase aceeași atitudine și care, urmărind din instinct lectura rîndurilor cunoscute de el, avea două lacrimi mari pe obraz.

— Trebuie s-o salvez — spuse Fergus.

Mac-Parlane scutură din cap. Lacrimile i se ucasează și fruntea îi era încruntată.

— Trebuie s-o răzbuni! răspuse el.

Apoi, dînd frîu liber mîinii, adăugă

— Omul care-o marturizează și care-i ucide copilul... îi știu numele, deși ea nu vrea să mi-l spună... este White-Manor. White-Manor în persoană, sau unul din acoliții lui. Bea, O'Breane! Bea, frate! Încă nu știu totul.

— Într-adevăr — spuse Fergus — unele cuvinte din scrisoarea nefericitei noastre surori n-au aici un fel de înțeles pentru mine. Vorbește despre acma rușinoasă din Smith-Field.

Angus era mai palid decît un mort.

— Vezi bine că-mi tremură mina prea tare ca să torn vin — șopti el învîrînd să simbească. Vreau să beau.

frate, nu-e sete Ah! ah! Vrei să ştii ce s-a petrecut în Smith-Field? Ascultă atunci! Dar, mai întâi, priveşte cuţitul care, mai devreme sau mai târziu, îi va ucide pe Godfrey de Lancaster.

Înfiner cu putere în lemnul de stejar gros al mesei pumnalul scoţian, a cărui lamă vibrează multă vreme tînguindu-se.

— Ascultă! continuă Angus. Acum vro trei ani... doi ani şi jumătate, ziarile au relatat despre o evadare temerară din închisoarea de la Botany-Bay. Numele dumitale figurea printre cele ale evadărilor. Sora mea era însărcinată.

După două luni, ziarile anunţară că evadatul de la Botany Bay se afla de multă vreme la Londra. Pentru a doua oară, numele dumitale se afla în coloanele lor.

Circula un zvon unii îi atribuiau lui Brian de Lancaster, fratele lui Godfrey, care-i foarte tînar, dar acest fapt nu l-a împiedicat să declare fratelui său mai mare un război nerulos. Cei ce lănsaseră zvonul despre Brian se înşelau. îl cunosc şi sînt convins că este un om nobil şi generos. Cert este că zvonul amintea de logodna dumitale cu sora mea, iubirea voastră de odinioară şi pretindea. Fergus, frate drag, spune-mi, pe cuvîntul dumitale de onoare, de cînd te-ai întors în Angus?

— De douăsprezece ore — răspunde Fergus.

— Te rog, frate, să nu vei în cuvintele mele — continuă Angus — eşti prea vîrstnic bănuieşti nedrept. Mary Mac-Farlane poate fi nenorocită, dar nu poate fi vinovată. Zvonul susţinea că te întâlneşti din nou cu ea. Sarcina ei învîrta. Iar White-Manor, mizerabilul, asculta cu lăcomie toate aceste calomii. Fără îndoielă regreta că ei, bogatul par, dăduse numele său unei bieţe fete. Totă ce s-a întîmplat Mary a dat naştere unui copil. White-Manor a cerut să i se aducă beugănu în apartamentul său şi-a privit multă vreme copilul în tăcere. Apoi a fost văzut străbătînd cu paşi mari camera şi cîndva l-a auzit rostind cuvinte de ameninţare. Glăsu că copilul îl asăntăna. O'Brien.

— Mie? exclamă Fergus uluit.

— Da, dumitale. Mary te iubea atît de mult! .. Oricare ar fi explicaţia acestei aserţiuni, reală sau imaginară, bănuielele lui Godfrey de Lancaster au dobîndit o

forță teribilă. Popul s-a petrecut la White-Manor, în Northumberland, foarte aproape de aici. Dar de multă vreme Godfrey se îndepărtase, pe Mac-Nab și pe mine, nu mai aveau petrecerile să se viziteze așa. Ah! Fergus, Mac-Nab este un om cinstit, deși are o părere condamnabilă despre duminică. S-a călit adesea că a aprins cântărea așezată. Dar ce spuneam? Când vorbește despre asta, mi se tulbură gândurile și mi se întunecă mintea.

— Asemănarea — spuse Fergus.

— Da, da, îmi amintesc. Asemănarea? Mac-Nab, și eu mine, nu aveam decât idei o idee despre cele ce se petreceau la White-Manor. Godfrey nu mai pusese piciorul în camera soției sale cît timp aceasta trăise la păi. Nu-și mai revăzu copilul și interesele să fie arătat mamei sale. După cincisprezece zile, Mary se duse la biserică, pentru prima oară de la naștere. Bista femeie! Căuse de nenumerate ori, cu lacrimi în ochi, să-și vadă copilul și, văzând că nu i se aduce, îl credea desigur mort.

Poate e-ar fi fost mai bine să se fi întâmplat așa. În ziua aceea, Godfrey de Lancaster intră în camera soției sale. Era un tânăr de-un ficăci, pe nume Gilbert Paterson, care ducea în brațe un leagan. Mary era cît pe aci să iasă de bucurie. Adea, plângu și-i struie minile lui Godfrey de „cântece”. Apoi se repezi spre leagan și vru să des vâlu în o parte pentru a deosebi cu aerulul plîndu. Cînd ea-avea să înserne de aci înainte pasiunea, dragostea, viața.

Godfrey o apucă brutal de braț și-o aru să se oprească. Gilbert puse leaganul pe o masă în mijlocul camerei.

„Doamnă”, îi spuse White-Manor, smulgînd vâlu leaganului, „copilul acesta este al duminică dar nu și al meu. Copilul acesta este fructul unei crime”, continuă Godfrey stăpînit de un fel de atecale lui de furiu neaburita. „Priveste, privește, doamnă! și îngrămeste să știi că nu-i veamîna”. „Cul?” întrebă slămana noastră surioară.

Asasinul meu, doamnă, omul pe care l-ai iubit, lui Fergus O'Beane. „Lui Fergus?” repetă Mary a cărei frunte se înseruă de bucurie. Asta a însemnat condamnarea și vîlndu-i transformarea involuntară, pe care o

să drept marturizare, Godfrey se lăcu roșu de furie și, în mânia lui amintită, ridică mîna vrînd parca să zdrobească copilul. „Milord! oh! milord!” spă Mary ingenuetund

Îngroaită „Nu-ți ucidă copilul!” Godfrey se stăpini și începu să zîmbească. „Copilul meu!” — spuse el cu amărăciune. „Cred că-aș fi devenit un om bun, dacă Dumnezeu mi-ar fi dăruit un copil!” — Așa a spus, Fergus, sfuriștul ipocrit! Sora mea a încercat să protesteze, așteptându-și nevinovăția, căci înțelesese de ce era acuzată, dar Godfrey îi închise gura și, cu un sarcasm grosolan, continuă: „Uită-te bine la acest copil, care susții că-î al meu, milady: uită-te pe îndelete și cu ochii bine deschiși, căci în acest moment îl vezi pentru ultima oară!” Mary își împreună mâinile, zdrobită de crudele cuvinte. Copilul era o fetiță înălțătoare, cu un zîmbet cuceritor. Mary nu văzuse niciodată un chip mai frumos, mai îngerec. Ah! Plînac, țipă, se țiri la picioarele lui White Manor. Acela rămase ca de piatră. Părea că gâstește o satisfacție barbară în prelungirea acelei scene sfințitoare. În sfîrșit, cînd se îmbătă suficient de lacrimile ei, făcu un gest. Gilbert luă cu el copilul. Mary zăcea nemîșcată pe jos. White-Manor îi porunci pe un ton aspru să se ridice. Se ridică. O împinse, din treaptă în treaptă, până pe peronul castei alui. Acolo se afla același Gilbert Paterson, care avea în mînă o funie de cîneșă. Erau de față toți servitorii lui White-Manor. Godfrey luă funia din mîna lui Paterson și

Angus se opri deodată și se ridică spunînd

— Oh! îi voi ucidă, îi voi ucidă, Fergus! Jur pe amintirea sfîntii a mamei noastre!

Tremura și gîfua.

— Și ce-a făcut? întrebă Fergus, care tremura și el avînd fruntea acîldată de sudoare.

— Ah strigă Mac-Farlane, cu un geamăt sugrumat. Englezii ăștia sînt niște lei și nu cînoasc mila, frate dragă. Mary era palidă și lipsea de puteri. O apucă de mînă și-o ași să se tirească în genunchi pe peron. Apoi îi încolăci funia de cîneșă în jurul gîtului și strigă în gura mare

— Care din voi dorește a-o cumpăra pe femeia asta?

O SOTIE SCOASA LA MEZAT

Angus Mac-Farlane rosti, acotie ultime cuvinte pe un ton plin de durere si minte O'Breane se sculase in picioare. Frumetusul sau chip exprima in alti fel sentimente identice cu-ale fermierului.

— Nu-l mai unam — spune el Furtă pe care o redim-
pleam cindva față de el se pierduse într-o minie pres-
edincă și prea încălțătoare ca să nu absoarbă orice alt
resentiment. Dar acum îmi dau seama că, pentru dum-
neasta, Angus, pentru blata Mary sînt încă vultroși.
Unde poate fi găsit răzula asta de om?

Angus al lui mine lui O'Brien și o strigăte în ale sale
— în mulțime, frate — răspunde ei

Apoi adăugă pe-un ton demadândut, de amară ironie — „Mi-nțeleg unde poate fi găsit?” Aș vultat sădard, în cee patru ani ce tind ai păruat Anglia, deprinderile lorilor noștri? După ce rdoleam în această parte a strimtorii, viața unei finte lipite de apirare troversență marea și se duc să repertese triumfurî în strănătate. Crunimea nu-și are și ea picturii ei? Sendorille lor se bla-zază și se mboldăvesc de spleen. Ser cille lor pleacă în Franța, în Italia. De unde ai știu? White-Manor este la Neapole sau la Paris, sau la Viena. Ar fi inutil să-l cau! îl adopt? Mary te iubse. Poate că și amintea. Era o crimă de neiertai. Ca s-o pedepescă, Godfrey de Lan-cester, dezgropund un obice, își și burlisr pe care dintre toate popoarele lumii, numai Anglia putea, în luxurilitatea ei națională, să-l conceapă, și scotea soții, pe Lady White-Manor, la mezel, ca pe-un animal. Nutren nădeidea că se va vorbi multă vreme despre aceasta la Crockford's Club. Era o glumă, o eccentricity în stare să uridă o fe-meje. Când roștise cuvintele „Care din voi dorește s-o cumpere pe femeia asta?” servitorimes și ceilalți de față tăcură. Mary era iubită de toți White-Manor și repetă mudoz întrebarea „E frumosă?”, adăugă ei, și-o dau pentru trei plungi.” Nim ni nu răspuner Mary, care con-tinua să stea în genunchi, își ținea mâinile împreunate și privea în jos. Godfrey bătu din picior furios. „Dei-vă

la o parte¹⁴ strigă el. Am s-o duc în altă parte¹⁵. Într-o clipă
furia Mary se ridică. Cei de față se aşteptară pe două rin-
duri, în curte mohorâţi şi tăcuţi. Godfrey ţinând-o pe sora
noastră de furie străbătu încet mulţimea şi urcă în ca-
lează. Două zile mai târziu în Portland-Place, în locuinţa
conţilor White-Manor, avea loc un dejun somptuos. Invita-
taţi erau numeroşi. Pe la orele două după-amiază, Godfrey
se ridică beat de la masă şi porunci să fie adusă Mary.
Mary purta o rochie de pânză albă şi furia legată la gît.
Dintre toţi nobilii care se aşezau la masa lui White-Manor,
nu s-a găsit nici măcar unul care să-şi arunce infamului
Godfrey de Lancaster paharul în faţă. Nici unul măcar
Fergus¹⁶ Godfrey lui furia şi cehori în stradă. Străbătu
ulitele Londrei, din Portland-Place până în piaţa de cu-
din Smith-Fields, aşa cum trecuse prin mulţimea vâle-
ţilor săi conternati, ţinându-şi soia de furie soia în
care plingea şi se tînguia. Lumea se oprea să-l privească.
Era un spectacol cridat din printr-o ceri cincisecî de mil-
de englezi pe care-l întinură în drum nu se găsi nici
unul care să strige infamie¹⁷ şi să arunce cu pietre în
laş¹⁸. Astăzi Londra nobilime şi plebe.

— Nobilime şi plebe¹⁹ îl intrerupse Fergus cu-o vic-
indignare pe care Angus o atribuia în întregime impresiei
pe care l-o lăsa povestirea sa Londra şi Anglia²⁰.

— Când ajungea în Smith-Fields — continua Mac-
Farlane — dăduse peste o mulţime uriaşă. Era într-o
vineri şi de seară pentru vîle cornute şi o Godfrey o
împinse pe Mary într-unul din locurile goale destinate
oilor şi strigă de trei ori. Această femeie-i de vinzare²¹
de vinzare pentru trei şilingi²². Negustorii de animale se
înduioşară, căci Mary sora noastră, era frumoasă şi şchioaie
de lacrimi, se prelungeară pe obrazul palid. În sfîrşit, o
voce groasă şi vibrantă străbătu mulţimea făcînd-o pe
Mary să tresară. „Daţi-mi voie să trec²³. Am s-o cumpar
pentru trei şilingi pe milady contesa de White-Manor²⁴“.
Un murmur străbătu piaţa din Smith-Fields, căci nimeni
nu cunoştesc pînă atunci numele nobile ale actorilor scenei
scene infamă. Godfrey se roşi. Sunetul vocii îl urbase ca
o palmă pe obraz. Părea că încearcă să recunoască plin
de teamă şi minie pe cei care vorbise. Acesta nu întinse
să-şi facă spăntu, croindu-şi cu vigoare drum prin mul-
ţime. Era îmbrăcat cu haine grosolane, specific negu-

torilor de animale. Văzându-l astfel înveșmîntat, Godfrey își pierde siguranța de sine și face o mișcare pentru a se eschiva. Mary nu mi-a pomencut niciodată în scrisorile ei numele celui om dar cînd am fost în Londra, l-am aflat din zvon public. Era tînrul Brian de Lancaster, fratele contelui. Sau cel puțin așa am crezut și cred încă, deși Brian n-a răspuns niciodată acțiunilor mele de bunăvoință, decît prin demunții reci și categorice. Oricum, presupunul negustor de animale, fie că era sau nu Brian de Lancaster, pătrunse în țărcul unde se afla Godfrey și-l strîmbe din mîină furiș cu care era legat. Mary. Aceasta, ajunsă la capătul puterilor își pierde cunoștința. Negustorul o prinde și-o strîmbe cu o singură mîină. Cu cealaltă, își scotocește buzunarul și scoase o grămadă de monede de aramă pe care le aruncă lui, Godfrey în obraz spunînd „Ia-ți banii, mizerd”. Urale venind din toate părțile umplură piața din Smith-Fields. Godfrey rămase încercimant. Lovitura păsărilor de-un penny lăsase pe obrazul său palid și pe fruntea pete vineție. Cel negustorul era un om voinic, Fergus. Lovise cu putere cum am fi făcut și noi.

Fergus stăpînit de interesul deosebit pe care-l acorda poveștii, scoase un oftat prelung.

— Dumnezeu să-l binecuvînteze Mac-Farlane — spuse el — oricine ar fi. Și dacă-i într-adevăr fratele meu mic al lui Lancaster, jur să-i plătesc datoria noastră într-o bună zi. Dar ce s-a întîmplat cu Mary după aceea?

— După aceea — răspunde Angus — mulțimea s-a dat la o parte, să poată trece negustorul cu „schizitia” sa, apoi se strînsă la loc, înconjurîndu-l pe White-Manor, al cărui obraz învîrtețit se sculimbăia în convulsiile unei furi nepuținătoare.

Huiduleii țîneau din toate părțile. Semnalul fusese dat, și cînd poliștii își făcuseră apariția, îi găură pe nobilul lord improșcat cu noroi, pradă unui atac furtiv.

— Dar Mary, Mary? insistă Fergus.

— Mary a fost arstată într-o trăsură de către prelinatul negustor de animale. După aceea am aflat prin scrisori toate amănuntele poveștii. L-am trimis de mai multe ori bani dar de opt luni nu mai știu unde se ascunde și, după ultimul ei mesaj, cînd să-i plătesc pe mizerabilul devenit pămîntul copilului ei. Cine o ajută? Mi-a vorbit uneori de o mîină generoasă și prietenă. Însă

Brian de Lancaster nu-i un om bogat.

— Dar — îl întrerupe Fergus — dacă Brian, cumnatul ei, o protejează, de ce nu-i dă nici o mână de ajutor în problema copiei?

— Pentru că, la fel ca și noi, nu cunoaște aceeași parte a povestirii, — răspunde Angus. Dacă-i vorba de Brian, și despre el trebuie să fie, deși a refuzat s-o recunoască în fața mea, dacă-i vorba de Brian, ea știe că-i pripit și temerar, și nu vrea să-l amestece fiindcă se teme în primul rînd de amenințarea rostită de pumnicul copiei: „Sărmana mea sursoară! Nu privi lucrurile de aici, Fergus! Gîndește-te că ori de cîte ori îl trece prin minte un gînd de eliberare, îl alungă îngrozită, repetîndu-și cuvîntul acela pe care mîna ei tremurîndă abia l-a putut așterne pe hîrtie. O va ucide!”

Cei doi interlocutori nu mai acoaseră nici un cuvînt. Fergus părea cufundat în gînduri. Mac-Farlane, cu coatele sprijinite de masă, cu fruntea la două degete de pumnalul înșipt în lemnul de stejar, urmărea desfășurarea unui viț îngunecat. El luă cel dintîi cuvîntul.

— Haide, haide — spuse cu-o notă de veselie forțată — heu, frate Fergus! Doar sîrbătorim întoarcerea dumitale, ce naiba! Există oameni și mai nefericiți decît noi! Am o soție bună și doi copiiși ca niște îngeri, care mă trezesc dimineața cu simbetul lor minunat. Ah! De-ar fi aici și sărmana Mary! Duce-se naibii tristeții, O'Breane! Am pîira în seara asta ca o babă! Beau în sănătatea dumitale.

În loc să răspundă toastului său, Fergus îl luă mîna și-l privi drept în ochi.

— S-au scurs patru ani de cînd muncești singur — spuse el pe un ton domol — patru ani de cînd îmi dăruiești tot timpul aceluiași gînd, lîră să fi împărțit vîrului suflet prieten preaplinul indoliilor care-mă dau tiroase și al speranțelor care mă ard. În acești patru ani m-am bîzuit pe dumneata, Mac-Farlane, singurul om căruiu l-am lăsat un loc în inima mea. Ca să-mi fac curaj, mi-am spus că va veni o zi în care gîndul meu va ieși la iveală pentru a trezi un ecou în sufletul fratelui meu. Va veni o zi cînd vom duce amîndoi povara care acum apasă doar pe umerii tîri. Voi avea un confident, un alt eu.

Fergus se opri, apoi adăugă trist:

— Timp de patru ani am nutrit această nădejde!

Ai făcut foarte bine, O'Breane — exclamă Angus —
câci sînt gata la orice pentru duminică.

Fergus scutură din cap și și plecă privirea.

— Am făcut rău! spuse el cu glas înăbușit. Căci în
locul celui pe care mă bănuiam, găsește un om zdrobit, veș-
ted, lipsit de curaj.

Mac-Farlane făcu un pas înapoi și ridică spre el o
privire uluită.

— Am auzit oare bine? murmură el. Toată în
cîmpa cînd îți vorbești despre nenorocirile ce s-au abătut
asupra casei noastre! Imi reproșezi toată suferința
mea! Ah! Fergus! Fergus! Cînd ai plecat, eram tînr
și viguros, acum fruntea mi-e zbîrcită, privirea stîină,
părul încăruntat înainte de vreme. Tare mult am sufer-
rit, frate O'Breane! Dar, vai! culmea amărăciunii ar fi
dacă duminică pe care te-am lăsat alături de moarte, m-ai
socoit, într-unul de decăzut încerc să nu te mai pot înțelege
și sluji!

Mac-Farlane rosti ultimele cuvinte pe un ton de du-
reros reprim. Fergus fu mișcat pînă în adîncul sufletului,
dar nu și exterioriză sentimentele.

— Părul poate încărungi înainte de vreme — rosti el
cu răceală — fruntea să se zbrăcescă, privirea să-și piardă
strălucirea, dar inima unui bărbat nu trebuie niciodată,
oricît de crudă ar fi încercarea, să se plece sub o lovitură
a soartei!

— Cine ți-a spus că inima mea s-a ofilit, Fergus
O'Breane? Întrebă scoțianul luîndu-și o atitudine rigidă.

Fergus amuște pumnalul înfipt în masă și, cu un aer
disprețuitor, îi arătă cuibet.

— Dacă mi-ar fi spus-o altul, Mac-Farlane — replică
el — l-aș fi aștit, cu genunchiul în piept, să-și recunoască
minciuna.

Dar ce poți crede despre un om care-și scoate
pumnalul și declară că, pentru el, nu mai există alt scop
în viață decît acela de a ucide, despre un om care con-
simte să-și riște libertatea pentru un mizerabil, lipsit de
suflet și credință? Pentru numele lui Dumnezeu, frate
Angus, brațul îți este încă destul de puternic, dar inima...

— O'Breane! O'Breane! îl întrerupse scoțianul cu-o
voce tremurînd de mînie. Te rog să nu mai rostești nici un

cuvînt! Aşa zdrobită cum e, inima mea nu poate accepta, fără revoltă, cuvîntele injurioase!

— Foarte bine, frate Angus! exclamă O'Breane, apucîndu-l din nou braţul pe care Mac-Farlane şi-l amăluşise brusc. Acum nu mai ai fruntea încreţită şi privirea şi-a recăpătat expresia vie de altădată. . Vino, să te vezi, frate.

El duse pe Angus în faţa oglinzii de deasupra mesei de lucru a soţiei sale.

Angus începu să suridă fără să vrea. O'Breane continuă pe un ton sever.

— Zăbreciturile au dispărut, privirea şi-a recăpătat strălucirea. Dar inima? .

— Trebuie să-l ucid pe omul acela, O'Breane — spuse Angus — trebuie!

Fergus lăsa numaidecît braţul scoţianului şi se îndreptă spre cămin, unde-şi lăsa cochetă de volaj şi mantaua.

— Adio deci, frate — spuse el — ceasurile mele sînt numărate, nu pot să mai stau.

Angus rămase o clipă pironit, apoi se aşeză între uşi şi Fergus.

— O'Breane! strigă el. Frate, îie-ţi mîla de mine! . Trebuie să-m răzbun sora! Sora noastră, Mary, pe care dumneata o iubeşti ca şi mine. Nu mă pîrîi! aş! Nu vreau să plec supărat din casa lui Mac-Farlane. Rămii, rămii, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu sînt supărat — răspunde Fergus calm — durerea nu-nseamnă minie.

— Dar nu vrei să-mi laşi dreptul de-a răzbuna jignirea pe care ai ocultat-o odineşuri tremătînd? În afară de această datorie, pe care o socotesc afinită, sînt alături de dumneata, Fergus, îşi stau cu totul la dispoziţie!

— Frate — spuse O'Breane pe un ton solemn — pentru mine nu poate exista nici o rezervă, oricît de legitimă ar fi. Ți-am spus doar că, de patru ani, aştept această clipă. Şi, în aceşti patru ani, am fost înconjurat numai de oameni hotărîţi temerari, devotaţi pînă la moarte. Flecăruia dintre ei nu i-am încredinţat din taina mea decît atît cît era necesar ca să-mi execute ordinele. Pentru toţi planul meu, în întregul lui, a rămas un mister. Te aşteptam. Dintre toţi te alesesem pe dumneata. Ți-am rezervat jumătate din acţiuni şi din primejdii. Acum, vei căuta pe alt-

cineva, căci acel cu care voi împărți mîlăuna va trebui să aibă o inimă liberă și o minte limpede, să procedeze ca și mine, să se dăruiască cu totul luptei angajate și să renunțe la animozitățile meechine și la pumnalul răsunărilor vulgare. Și eu mă răzbun, Mac-Farlane! Și eu vreau să mă răzbun!

Angus tresări la auzul acestui cuvînt mîngîietor pentru pasiunea lui și deveni mai atent.

— Îmi răzbun sora pîngărită — reluă Fergus, cu vocea aceea vibrantă și impunătoare care-i făcea pe toți să-și înfrîneze voința proprie și să i se supună — îmi răzbun tatăl asasinat! Îmi răzbun mama — aștia sînt mame care, închizînd ochii, m-a lăsat singur să pîng tot ce-am îndrăgit și prețuit. Mary ac va număra întotdeauna printre victimele al căror strigăt va face inima să-mi treacă, tulburînd-o.

Mary va fi răzbunată ca și sora-mea, ca și tatăl-meu, ca și maică-mea, va fi răzbunată prin aceeași lovitură, căci călăul lor a fost și-al ei.

— Godfrey de Lancaster! strigă Mac-Farlane uimit, Fergus simbi disprețuitor.

— Godfrey de Lancaster nu-i decît un om — spuse el. Crezi că ți-ai smulge pumnalul din mînă, dacă ar fi vorba de Godfrey de Lancaster?

— Dar despre cine-i vorba? întrebă Angus din ce în ce mai uimit.

— Ascultă-mă bine, frate — replică O'Brian. Răspunsul la întrebarea dumitale reprezintă secretul meu, și-acel secret nu-l pot încredința decît unui complice.

— Complice — repetă Angus. E vorba deci de-o crimă?

— Secretul meu — continuă Fergus — conține în el prea multe primejdii, ca să se mai încerce inutil cu riscurile unei vendette scoțiene. Omul căruia i-l voi încredința nu va avea, ca dumneata, un pumnal menit să străpungă pieptul unui pair al Angliei. Va trăi în pace cu legea, va fi, eventual, structura înășii a legii, care este și ea o armă, o armă și-o mască.

— Nu te-nteleg — bligui Angus care părea foarte contrariat.

— Într-adevăr credeam că-n dumneata, numai în dumneata, frate — spuse mai departe Fergus — îl voi găsi pe-acel om, voi săvîrși secretul în mine, cu riscul de a-mi zdrobi inima, prea strîmă pentru a-l cuprinde. Fiind

silit să mă lăsc în fața acestei situații, îmi voi continua de unul singur misiunea începută, regretând că-am nutrit prea multă vreme o iluzie nebunăscă și că m-am bazat pe-un sprijin care avea să-mi fie refuzat. Adio!

Mac-Farlane se agită de voșmintele lui Fergus.

— Un cuvânt! Un singur cuvânt! spuse el. Mary va fi răbunată?

— Da, răbunată și poate salvată — răspunde Fergus

— Te cred, O'Breane — rosti încet scoțianul scoțindu-și pumnalul și zvriliindu-l dincolo. Ai în fața dumitale complicele pe care-l cauți E vorba de-o crimă? Sint alături de dumeata, chiar cu riscul de-a fi socotit vinovat .

CAPITOLUL XVII

CE AVEA FERGUS O'BREANE PE INIMĂ ȘI ÎN GÎND

Fergus îl întindea mina lui Mac-Farlane și se îndepărta numălcând de pragul pe care fusese gata să-l treacă.

— Ți mulțumesc, frate — spuse el — îți mulțumesc din adîncul inimii! Acum, vei afla totul povestea mea, acțiunile mele, crima mea care, înseamnă distrugerea unui imperiu și salvarea unei jumătăți de lume După ce voi fi vorbit, mă vei cunoaște la fel de bine cum mă cunosc eu însumi

Se așezară amîndoi în preajma căminului unde focul aproape se stinsese

Fergus povesti despre decăderea familiei sale, ruinată prin stărcerea de biruri nerușinate, vorbe despre venirea tatălui său la Londra, despre răpirea surorii sale Betty și istoria scena funebă din casa săracăcioasă din Saint Giles, cînd rămăsese singur în fața a două cadavre

Mac-Farlane șinea prea mult la el, pentru a nu fi viu impresionat de povestea căreia elocința pătimașă a lui Fergus îi atribua o ciudată forță emoțională. Dealtfel, în

ceastă poveste. Mac-Farlane își recunoștea propria lui poveste, cu mult mai întunecată și mai sinistă.

Cînd, după ce amînti ultimile cuvinte roșite de tatăl său pe patul de moarte Fergus se opri spre a se reculege și a-și trage răsuflarea. Angus își lovi fruntea cu palma ca și cum o hîmă neașteptată i ar fi străfulgerat prin mîntie.

— 'Vrei să-l ucizi pe rege?' spuse el.

— Regele n-ai decît un om — replică Fergus — Iar Christian O'Breane a spus 'Război împotriva Angliei'.

— Angliei? repetă scotčanul. Sînt gata să mor împreună cu dumneata, Fergus.

— Dar eu nu vreau să mor' strigă O'Breane a cărui frunte apăsă într-o lumînă strălucitoare în semibăgăritatea vantei încăperi. Eu vreau să înving. Crezi că dacă ar fi trebuit să aleg o victimă, să fi venit la dumneata, Angus? Ești prea grăbit să-mi compari slăbiciunea cu forța adversarului meu. Au trecut cinci ani de cînd a murit Christian O'Breane. În acești cinci ani am adunat multe arme nu mai sînt copilăndu-i pe care l-a aruncat într-o scară în apropierea capetei din Beton. Am patru nave pe mare iar dincolo de Ocean agenți activi, neobișnuiți care au și început să sapă la temelia puterii engleze.

Veți spune că toate acestea nu reprezintă mare lucru? Mac-Farlane iar se pripișea. Indea am în față tot viitorul. Dacă vrei să compari — compară ceea ce am scos din neant, cu ceea ce voi dobîndi din resursele mele actuale — urmărește cu gîndul termenii aceste, progrese! giganțice la bază curtea se află, voința mea de neclintit. Privește! Pe prima treaptă, jos, jos de tot vei găsi un bălțat, slab și slăc — cîțiva pași mai încolo bălțatul a devenit bărbat și puternic.

Încă vreo cîțiva pași, și vei întâlni pe omul care a izbutit să supună o serie întreagă de voințe și să le domine. Are milioane în senfurile sale în plus, știe exact ceea ce urîște, și de aci înainte poate lovi cu mîna sa gură. Acosta este stadiul la care a ajuns omul. Mîine printr-o acțiune de cîluș gîndirea sa îi va facilita accesul la politica europeană. Omul se va transforma spre a putea fi aproape de capetele încoronate va deveni un mare senior.

Iar marele senior va strînge înolalt toate artele nestînte și legitime, toate durcile singeroase provocate de lăcomia neașteptată de ambiția peridă, de tirania lașă a înămicului său. gîlul său, acutizat, va predica în surdina o uriașă cruciadă. Apoi, marele senior își

va arăria de pe ei aurul și catifelele, va redeveni, pentru o clipă irlandezul Fergus, spre a găsi drumul către inima Irlandei. Va revedea bunta lui Irlandă: comorile sale vor fi folosite pentru alinare, suferințelor ei, iar mina sa, în totdeauna dispusă să ofere, va întinde într-o bună zi un deget spre orient și va arăta în depărtare Londra, de unde se abat asupra nefericitului Erin toate suferințele sale. Și-atunci va repeta strigătul tatălui său pe pământ de moarte: „Rădăc-le și pornește război împotriva Angliei!”

Rostind aceste ultime cuvinte vocea lui Fergus avea o vibrație puternică. Mac-Farlane se scula în picioare fără să vrea, ca și cum s-ar fi scuturat unei pămînt, ochii îi străluceau, figura-i, ofilită înviorase.

— Frate Fergus — spuse el fremătînd de zădărnici — mintea mea nu-i în stare să cuprindă întreaga măreție a planurilor dumitale. Iar ochii ei nu s'ar putea de pătrunzător ca să prindă amănuntele grandioasei dumitale idei. Dar inima mea găsește ceea ce spiritul nu înțelege și am încredere în dumneata, speranță și încredere. Ah! Nu te cunoașteam O'Breane. Te-am văzut de mine. Și, într-adevăr, te merităm ca să mă bucur singur de încrederea dumitale. Îți mulțumesc din adîncul sufletului. Asta-i tot. Îți apăsăm de mult.

Fergus avea capul plecat și părea adîncit într-una din acele meditații care purtau stîlt de des sălășuire pe mintea lui Mac-Farlane în măsura din ochi, de parcă ar fi încercat să descopere forța de dominare invizibilă care emana din toată ființa lui Fergus și reușea să birui rezistențele cel mai înverșunate.

— Una dumitale nu-i și ura mea — continuă Angus după cîva timp. N-am fi fost în stare să mă gîndesc la așa ceva și-abia pot să-mi dau seama re-născîndu-mă la fațțile unei războaie, mai presus de războinările omenești obișnuite. Inamicul dumitale ca, puternic imperiile rivale nu se-ncumetă să-și declare război. Iar războiul meu se tulbură la gîndul îndrăznețelor pregătiri ale marii dumitale lăutari. Dar îți împărtășesc ura și cred în victoria noastră. Dumnezeu a pus în dumneata toată puterea lui, iar în fața ochilor mei am văzut înălțat cu cîntecul supranatural al minunțiilor eroi din poemele scoțiene. Vorbește, mai vorbește! Te-admir și te îndrăgesc.

— Imperiile se prăbușesc — spuse Fergus urmînd șirul reflecțiilor sale — popoarele nu mor niciodată. Biruim

Anglie va pieri, uniara Anglie si Irlanda isi vor indusi sceptrul asupra unei Londre regenerata. Insaiele noastre, cu glorioasa lor istorie, nu vor mai aparea pe harta globului ca o pată de mociră otrăvită, care se întinde, se întinde necontenut, minşurî lumea întreagă cu corupţia ei contagioasă. Acolo unde a fost Sodoma, se va ridica un popor sâmbătos, clement în victoria sa, fiindcă se va arde puternic. Sufletul publicului său va risipi abuzurile de tot felul venălnavile sordide şi nedreptăţile săvârşite cu solemnitate. Libertatea culturii va înlocui moropo, avid şi ruşinos al disenului protestant şi ceteri apostoli minori, ai decăzut dincolo de umilele dispreţuri, iar Irlanda călăuză deschizând tuturor sfîntilor porţile templului, va alege o zi naşteră pentru a arde pe eşafodul de la Old-Bailey acele odioase regimuri în care prelatul anglican ţine, în parturi dubli, evidenţa nedreptăţilor sale feudale. Nu va mai exista sceptru irlandez şi englez vor exista numai fraţi liberi şi b-bolta cerească.

— Dar asta nu-l răbdă nare zopii Mac-Farlane o cărui atenţie era reţinută de zădărnirea calmă a acestei utopii.

— E răbdunare — răspunse Fergus, a cărei privire se însufleşi şi mai mult.

Se opri şi frunsa i se întinseu brusc.

— De altfel — reluă el trist — n-am ajuns încă acolo, iar răbdunarea, răbdunarea asta cum o concepi dumneata. Anglia, va avea prioritate asupra tuturor ctenaliilor înainte de-a construi, va trebui să distrugem, va trebui să curăţăm solul înainte de-a aşeza triumfătoare, piatra unghiulară a noilor fundam. Cine ştie dacă noi vom apuca să vedem rodul muncii noastre? Viaţa, scurtă, mişcătoare noastră e grea! Viaţa, meu a depăşit ţelul. Am ajuns la fază în care trebuie să distrugem. Ți-am arătat vag care sînt resursele mele actuale. Pe lângă bogăţiile considerabile acumulate este patru nave ale mele dintre care una-i în măsura să susţină o luptă scurată, imi încredinţate să întreprind relaţii strănse cu posesiunile de peste măr şi să mizez astfel, una cîte una, sursele dispemate din care colozul îşi extrage principalele mijloace de existenţă. Va veni o zi cînd, spre marea uimire a Europei, împăratul Chinei îşi va include porturile pentru încărcăturile otrăvite cu care Compania Indurilor inundă provinciile împăriei lui orient. Iar Compania se va clătina în urma acestei lovituri, Mac-Farlane, căci cîştigă o sută de

milioane în fiecare an otrăvind sistematic un popor întreg. Apoi, prinții spoliați din Hindustan vor cere cu arma în mână dreptatea multă vreme refuzată. Prinții aceia vor avea puși și ofițeri din Europa, le voi furniza eu. La Cap, în cele două Canade, în Statele Unite, peste tot, agenții mei înălmîntează pentru a recolta mui tîrziu. Poate că vom aștepta multă vreme, zece ani, cincizeci de ani? Cine știe! Dar timpul secretului va veni. Pînă atunci, vom munci, căci misiunea noastră e abia la început. Voi face în Europa ceea ce am făcut și dincolo de Ocean, dar mai întîi va trebui să cuceresc un nume și titluri, un nume adevărat și titluri adevărate căci nu-mi pot permite să risc prețioasa mea muiă pe șansele nesigure ale unui aventurier. În urmă cu șase luni am fost prezentat Majestății Sale don Juan de Bragança, împăratul Braziliei. Acesta își îndreaptă ochii spre Europa și speră o știu prea bine să reîntre în posesia moștenirii părinților săi. Mă voi duce mai întîi la curtea lui, mă voi întoarce cu el în Portugalia. El voi sluji, îmi va da mîinare. Nu-l vorba de-o eventualitate, Max-Farlane, trebuie să se înțeleagă astfel!

Angus făcu un gest grav de aprobare. Firea lui aspră și simplă, complet subjugată, se închina într-atît în fața inteligenței superioare a lui O'Breane, încît începuse să nu mai creadă în existența imposibilului și să considere voiața lui Fergus eguală cu destinul.

Fergus se ridică, cuprins de-un fel de înfrigurare și, plimbîndu-se continuu să zugrăvescă tabloul viitoarelor sale acțiuni.

Voca lui pătrunzătoare și gravă, care părea a fi însăși vocea convingerii de neadîncinat, se însuflețea continuu și ngînd cîntul entuzismului.

— Pretutindeni — spune el înfîrșit — pretutindeni strigînd meu de luptă trebuie să găsească un răsunet! 'Iamoa întregă va fi aliatul meu! Există vreun cîmpior de pămînt în Europa unde numele de englez să nu fie iubit? Există vreun țară puternică sau slabă care să nu fi avut de suferit de pe urma perfidelor ambiții ale Angliei? Cuceritorul glorios i se poate certa singelui vărsat de eroica lui apără, dar ce te faci cu negustorul încom care se bate să vîndă mai bine și care, deșăuind toate bunurile, amenința cerînd banii sau viața! Săi trafi-

cantul nestîmă care cimentează cu singele temelii depzilelor sale' Pentru accepta nu există nici certare, nici milă! . Mă voi duce peste tot' În Portugalia voi da peste prelușea economică organizată încă de pe vremea domniei lui Juan al IV-lea și mina acumulată de secole; în Spania, Gibraltarul și trădarea de la San-Domingo, în Prusia, unde englezii n-au avut prilejul să stoarcă aur și fural glorie voi găsi acolo dușmănia pentru nerușinatul furt de onoare care a pus pe fruntea lui Wellington lauri lui Hlucher Ah' Mac-Farlane există rivalități între mase! În Austria, vom profita de vechile animozități mascate cu așingărie de o apă-vină înțelegere diplomatică, în Țările de Jos, dușmăni noi adușate celor vechi, Saint James unește în tăcere pentru a slăbici inelul cu inelul lanțurile care în închisurate Belgia și Olanda, și slăbit, în Franța, oicare ar fi standardul, o averiune prea justificată Franța revoluționară se gîndește la Sfînta Elena Franța regalită îi amintește de Quiberon' Pretutindeni un sentiment unei universal' Zna în care nu trece de englez va pier va fi o zi de sărbătoare pentru toate națiunile de pe glob Dar lumea a îmbătrînit Nu mai simțim pe vremea cînd un pelerin singuratic putea și oți populații întregi cînd justiția susținută de elocință, cren nemuritoare armate Irlanda a lăsat de multă vreme un lung strigăt de durnădeyde, Irlanda suferă încă, lor universal doarme în pace Nu nu așa face nici o noapte, dacă ar trebui să scot din teacă sabia Europei vîlăguite. Adăduiesc, pentru că Europa joacă un rol abenit pasiv în planul meu de luptă Ea nu va lovi, dar va ucide căci tot cîmpăni să te baricadezi în casă și să încuși ușa de două ori cînd nazi vltima unei crime săvîrșite în stradă tipind după ajutor Așa va fi, frate adușă l'engus nprindu se brusc în fața lui Mac-Farlane, care-și plecă involuntar ochii sub privirea lui de jar Ceva îmi spune că Dumnezeu e cu noi ..

Fergus tăcu, Mac-Farlane, fural de minunată perspectivă a acelei opere mărețe, o admira în gînd și ar fi ris în clipa aceea de oricine s-ar fi îndoit de succesul înfăptuirii ei.

- Da, da, Dumnezeu e-alături de dumbeata, frate — popu ei după un rîstimp, pe-un lon de respect temător Dorese lucrul acesta și cred în el Dar ce mi ai rezervat

bletului Mac-Farlane în aceste acțiuni primejdioase, în care sabia nu-l niciodată scosă din teacă? Nu prea mă pricep să realizez ceva fără a folosi forța brațelor. Nu ai avut în vedere acest lucru atunci când te-ai gândit să mă alegi drept confident? Nu știai, Fergus, că mîntea mi-a slăbită și amețeaua se cuibărește adeseori în creierul meu tulburat?...

— Știam că inima fratelui meu Angus este leală — răspunse O'Breane. Și mai știam că mă pot baza pe discreția lui.

— Care pentru proiectele dumitale nu-i nevoie decît de discreție și lealitate?

Fergus șovai o clipă.

— O inimă leală, devotată, gata la orice — răspunse el în cele din urmă.

-- Frate scump — spuse Mac-Farlane ducîndu-și mîna la papeț — spune-mi ce trebuie să fac.

Auzînd acest răspuns prin care prietenul drag i se darua fără rezerve, O'Breane se simți coplesit de recunoștință și bucurie. Apoi un nor îi opări pe frunte. Îi privi pe Angus cu un aer nehotărît.

Angus zîmbi trist.

— De acolo, de departe, prietenia te-a lăsat — șopti el. Acum, de-a-propoze, vezi mai bine și tu-ți mai dai seama la ce-aș putea fi bun.

— Nu-i vorba de asta, Mac-Farlane — îl opri Fergus încercînd zadarnic să se astraie unei preocupări evident penibilă — dar întrebarea dumitale m-a făcut să cobor în mine însumi și să puerd din vedere lucrile mărețe și strălucitoare ale tabloului pe care îl i am zugrăvit adîncuri. Cînd, vai frate, tabloul își are și reversul.

Orice ființă slabă, pusă în fața unui adversar puternic, nu are să știe. Să învingem, zău! țelul. Ferice de omul puternic care-și poate alege armele. Noi, care sîntem slabi, vom lupta din umbră și în majoritatea cazurilor, vom folosi mijloace înălturate de onoare. Ieri, am fost pirat. Mîine, ce voi fi? Șovăi, frate scump, fiindcă mi-ești drag. Dacă ai fi fost ca mine, un om singur pe lume, fără familie, n-aș mai fi stat în cumpănă.

Angus își încrunță sprîncenele.

— Mi-ai spus că ai nevoie de-o inimă devotată, gata la orice; ți-am oferit-o. De ce să mai revenim asupra acestui subiect?

O'Breane îi luă mina și-o strânse puternic

— Nu mai govăii, frate — rosti el încet și solemn. Îți doresc să faci la fel! Ascultă mă. După ce voi reuși să stăpinesc pretutindeni dușmanii împotriva Angliei, va trebui să pătrund în însăși inima puterii sale și, cu mina mea, să dau prima lovitură. Pentru aceasta, am nevoie de oameni de încredere la Londra. Îi voi avea, dar îmi trebuie și sprijinul unei vaste organizații, a cărei existență îți este necunoscută și care, îndrumată de mine, va deveni o armă străvicioasă. Această organizație, numită *Marea Familie*, își întinde de la Londra, tentaculele asupra celor Trei Regate și are pare-se, peste o sută de mii de membri. Făc vorba, Mac-Farlane, de hoți asvâni, falsificatori. Va trebui să devii membru al acestei organizații.

Angus tresări, dar răspunse calm.

— O voi face, frate

— Dar asta nu-i tot. Din motive pe care le vei afla mai târziu, mă interesează să devii stăpînul castelului din Crewe

— Bine, dar sînt sărac — îl întrerupse fermierul.

— Eu sînt bogat — spusese O'Breane. Mă interesează apoi ca stăpînul din Crewe să fie un om respectat în regiune, mai presus de orice bănuială prin însăși poziția lui... un magistrat

— Nu depinde de mine, frate.

— *Marea Familie* se va îngriji și de asta.

Angus era palid și și ținea ochii plecați.

-- Magistrat! bălgul ei Magistrat! depun jurămint... Iar tatăl meu era un om sfînt!

— Vrei să-ți retragi cuvîntul, Mac-Farlane?

— Voi fi brigand și magistrat. Bătrînul Mac-Farlane e mort — n-o să vadă

— Gîndește-te bine — continuă Fergus, ca și cum ar fi vrut să-i înlătură lui Angus orice pretext de-a se deslășui mai tîrziu. Acceptă o situație periculoasă și demnă de dispreț, după părerea lumii. Vei fi în afara legii și totodată slujitorul ei... Iar aci, ca și acolo, devotat, gata la orice!

Angus își trecu mina peste fruntea acclidată de sudoare

— Mi-ai văzut fetele, Fergus? întrebă el dîrîrat. Se vor face neapăra de frînhoane și vorau să răzîndă curate...

Anna și Clary! Dragele mele! Dar ele nu vor afla niciodată că tatăl lor e-un criminal, nu-l așa?

— Poate . . . șopti Fergus devenind la rîndul lui palid. Frate, oh! frate! . . . Soarta mă aștește! Iartă-mă dacă te-am dus în ipotă! Refuză, mai ai timp să refuzi!

— Destinul meu e să te urmez — spuse stălc Mac-Farlane. Ești un suflet leal, Fergus, și mi erăși prepaștia dinainte . . . Dacă închid ochii, o fac de bună voie! . . . Voi fi devotat, voi fi gata de orice!

Fergus își lăsă capul în păpt, ca și cum ar fi regretat victoria obținută.

În clipa aceea, cînd tatăl lor semna un pact de temut pentru soarta lui, Anna și Clary dormeau în leagănul comun. Mama lor, fire bolnăvicioasă și plîndă, le privea zîmbind fericită și tristă în același timp. Tenul ei, de-un alb diafan, avea sub pleoape acel reflex violetă, semn funest al unei mistuiri care își pune pecetea pe numeroasele sale victime, sub cerul aprig al Scoției.

Amy Mac-Farlane simțea cum se atinge inoetul cu inoetul.

Își privea cei doi ingerași, nădejdea, mîndria ei de mînașă așa cum privești o comoară care-ți scapă din mîna . . .

Dar, pioasă și blindă, se resemna lăsîndu-se în voia lui Dumnezeu.

Nădăjduia, nu pentru ea, ci pentru fiicele ei, care aveau să fie frumoase, bune, fericite.

În seara aceea, în timp ce o lacrimă îi strîbătea zîmbetul, șopti:

— Angus va veghea asupra lor . . .

CAPITOLUL XVIII

CINCISPREZECE ANI

Se înserase de-a bineles. Trecuseră mai mult de trei ore de cînd Mac-Farlane și Fergus se aflau împreună.

Fergus continuă să dăvăluie în fața lui Mac-Farlane cîtu de accia avea neapărată nevoie să afle din pianul

lui de acțiune. Stăbură între ei că nici măcar slujitorii lui Fergus nu trebuiau să aibă cîte încredere îi acordase lui Mac-Farlane.

Era aproape miezul nopții cînd se despărțiră. Angus se retrase, lăsîndu-l pe O'Breane în sufragerie, unde i se făcuse patul.

Mac-Farlane avea o greutate pe umeri. De îndată ce nu se mai găsi în prezența lui Fergus, mintea lui, slăbită și chinată de acele vampe halucinașii pe care scoțienii le numesc „al doilea vîr” și care trec drept avertismente profetice, fu tulburată deodată de viziuni funebre. Puterea exercitată asupra lui de Fergus, suferi un fel de reacție ciudată. Văzu viitorul în culori negre, iar pe O'Breane dominînd, ca un geniu al răului, acest ocean de nenorociri!

Pînă în această zi, viața lui fusese tristă și dominată de gîndul răzbunării, dar răzbunarea e un lucru sfînt pentru țiraniul scoțian și orice lucru sfînt, pe drept sau pe nedrept, îi dă un sentiment de încurajare și sprijin. Acum era împins brusc pe-un povișniș nou, necunoscut. I se arăta (ei-colo, pe drumul ce avea să-l străbate, cînduna, crima, rușinea și i se spunea: Du-te!

Iar cel care rușinea acest cuvînt fatal avea o forță în fața căreia se năru a orice rezistență.

Dar odată leșt din raza acestei influențe, Angus se revoltă și deveni nervos. Toate vasterile plăsurii cu mii de detalii ciudate care i se înfăptuiseră o clipă, luminate de elocvența lucidă a lui O'Breane, dispăruseră complet. Nu mai văzu nimic altceva decît un întuneric fașă de care spiritul lui superstițios se îngrozi, împotriviindu-se.

Și totuși, n-avea de gînd să dea napoi. S-ar fi indignat dacă cineva i-ar fi propus să rupă pactul încheiat.

Angus era unul din acei oameni slabi în care lumea vede, în mod eronat, pe omul tare. Energia lui nedisciplinată n-avea nici o bază, voința lui se clătina. Dar starea lui obșnuită, un fel de febră înăbușită și întunecată, avea toate aparențele locului misterios care mistulea unele suflăte.

Era un om leal și generos. În strălunghurile firii sale exista o veselie rustică, pe care nefericirea o apăsa cu povara ei strivitoare, dar și o răgă pasiune pentru lugubru și miraculos, rău endemic al cîmpurilor Scoției.

De ce, dintre toți, îi aluzase Fergus tocmai pe el drept confident unic și privilegiat?

Din simpatie . . . Să ne țiete cititorul că nu-l puti în oferi alte motive mai trainice. Fergus ținea la Mac-Farlane

Ieșind din sufragerie, bătrînul se îndreaptă spre apartamentul său, dar, conform obiceiului intră mai întâi în camera în care dormeau fetițele. Amy Mac-Farlane se mai afla încă acolo. Adormise, cu capul sprijinit de marginea leagănului, și zgomotul respirației ei greoaie acoperia respirația egală și liniștită a celor două copile care dormeau obraz lângă obraz, împletindu-și pe pernă părul bălai și surleul geamîn.

Angus depune un singur efort pe amîndouă gurilele împreunate, apoi întinse brațul spre Amy. Dar privirea îi căzu pe obrazul tinerei femei, viu iluminat de lampa așezată lângă ea. Un punct de foc în obraji contrasta cu paloarea chipului ei care în dreptul timplicilor avea părul leocarcă de transparență.

În Scoția nimeni nu se poate înșela asupra semnificației fatale pe care o au aceste simptome.

Brațul lui Angus rămase suspendat în aer. Un tremur puternic îi scutură inima. Probabil că de multe ori privise fața soției sale în timpul somnului, îi auzise respirația gîlbită, văzuse nuanța amenințătoare a pomelilor și sudoarea rece de la temple. Fără îndoială că atunci încercase un sentiment de teamă și de tristețe. Dar, în nopțile acea, fu de a dreptul înspăimîntat și deznaădăruit.

Își aruncă privirea dezulată asupra fetițelor adormite și scurse un gemut înăbușit.

Apoi, încercă o senzație ciudată, pe care o luă drept nebunie o pornire de ură furibundă împotriva lui Fergus O'Breane.

— N-aveam dreptul să-mi leg viața de destinul lui! șopti el. Nu-mi aparțin . . . Amy mă va învinui în clipa morții . . . căci voi rămîne singur . . . Amy, sîmna mea soție, mă va spune „Ți le las în grijă, nu te au decît pe tine, tu le vei fi și tată și mamă . . . Ce-l voi răspunde? căci pe cei ce trag să moră nu-i poți minți!”

Își apăsă fruntea cu amîndouă mințile, apoi făcu un pas în direcția camerei în care-l lăsase pe Fergus. Dar se opri.

— Fratele meu mi-a arătat care sînt primejdiiile — spusese el. Nu mi-a ascuns nimic. De bună voie m-am oferit să-l slujesc. Amy nu va muri. Am timp. Un bărbat nu-și ia niciodată cuvîntul înapoi.

În timpul acesta, Fergus, rămas singur în sufragerie, începu ca de obicei să mediteze. Obosela călătoriei îl adusese în aflișit somnului.

Cesurile se scurseră. Somnul lui era atât de profund, încît nu auzi aglomerul ușii care se deschise.

Un bărbat își făcu apariția. Noaptea era pe aflișite. Noul soț, cărăda-i clănțăneau dinți de frig, goli mai întîi dintr-o singură înghițitură ce mai rămăsese în aflicia cu vin franțuzesc începută de Angus. După aceea, aprinse focul și se instală în fața cîmînului.

Cînd Fergus se trezi, se făcuse ziua de-a binelea. Văzu un foc miternic în fața cărăda Randal Graham fuma liniștit o havană.

— Prin urmare, Mr. Mac-Nab a refuzat să te găduiască? întrebă Fergus uimit.

— Mr. Mac-Nab este un avocat prudent — răspunse Graham. Îl cred în stare să refuze orice nu-l silit să acorde. Dar nu mi-a refuzat nimic, O'Breane, fiindcă nu i-am cerut nimic.

— Credeam că aveai de gînd.

— Da, da — să spun o rugăciune în camera rîposului Graham.

Randal își aconse călcîul.

— E un lucru împlinit și era de datoria mea. . . Dar zău că pentru asta n-aveam nevoie de permisiunea lui Mac-Nab sau a altcuiva! Și tu și alte căi pentru a intra în casa tatălui meu în afară de ușa și fereastra, O'Breane. . . Am memorie bună. Mi-am petrecut zece ani în munți, înainte de-a apărea în fața tribunalului din Glasgow, cee ce-nseamnă cincisprezece ani de cînd am pîrălit casa și împrejurimile, dar am regăsit drumul ca și cum laș îl făcui ieri.

— Cu-atît mai bine — spusese Fergus. Ai să găsești și galeria subterană?

— Am și găsit o — îl întrerupse Randal. Am dat două lovături dintr-un singur foc, O'Breane. În loc s-o iau pe cîmpie, am scurtat drumul treind prin subterana de la Sfînta Maria.

— Și ce-ai văzut acolo? întrebă nerăbdător Fergus.

— Ah! ah! *whistle*! striga Randal S-ar zice că diavolul ne netezește calea. Are tot ce trebuie! Frumoașe aibă boțito pentru lucrătorii noștri, un dormitor la cinci-seci de picioare sub pământ și până și un curent de apă, torrentul din Blackflood, care se învârtăscă roata unei moari de hirtie! Pe legea mea! Bancnotele noastre sînt pe jumătate fabricate și se pune rîmășag că dacă am cucerit toată Scoția, Anglia și Irlanda, n-am găsi un loc mai potrivit!

— Dar seprile? — spuse Fergus.

— Asta-i altă poveste — răspuse Randal dînd din cap. Dar să te povestesc mai bine călătoria mea. Cînd ne-am despărțit, am intrat în cabana unui vechi camarad al tatălui meu, Evan din Leed, al cărui fiu, Duncan, a fost valetul lui Mac Farlane pe vremea cînd Mac Farlane avea vafeți. Cîci se pare că Angus e acum mai sărac decît Iov. Duncan mi-a oferit un pahar de bere, deși nu m-a recunoscut. Eu am imprumutat de la el, fără să-i previn, un felinar și-o pușcă de armă. Parcul din Creeve are mîsurile în paragină, și nici castelul nu-i mai beaș decît adurile parcului poș, între acolo ca la tine acasă. Am ajuns în marele aslon fără să fi întîlnit vreo ușă închisă. E-un castel care trebuie restăruit. Vreo sece-cincizece mii de lire sterline — un fleac. Ajuns la salon, nu mi-a fost greu să găsesc butonul uși marcate care dă spre scara subterană; dar m-am chinat pînă să-l fac să funcționeze. Doamne! Cred că de cîncizece ani nimeni n-a mai trecut pe acolo, ca să ajungă la casa noastră. Butonul a cedat. Totuși, am aprins felinarul și-am coborît. În el privește galeriile subterane și am spus tot. Lăcașe e armată întreagă și-am putut fabrica pînă și hirtie pentru bancnote. Dar înăuntrul ei groază! Ce frig, O'Breane — se opri Randal apropiindu-și pentru o mișcare involuntară scaunul de cămin. M-am înțors boacă. În subterană, m-am orientat după amintirile mele retroscăpătate de agomobul îndepărtat și torrentului din Blackflood, și am pus la așir și picioare, pe prima treaptă a scării care duce la casa familiei Randal. În partea asta, secretul nostru nu-i prea bine păzit. O'Breane. Am găsit ușa care marchează intrarea pe dințaru și nu mi-a fost deloc greu să-l fac să se învîrtă pe axul lui mare. Am împins o ușă. Mă aflam în camera unde voiam să mi se spun rugămintea pentru ordinea venind a bătrînelui, Graham. Dar camera era lo-

cusă. Mac-Nab dormea acolo chiar în patul tatăii. măr! Într-un pătuț, moșia un copil. Un copil frumos, pe lângă-meal fraged ca un trandafir. Dar asta nu ne interesează. Important e faptul că, după toate probabilitățile, Mac-Nab cunoaște subterana.

— Nu poate fi îndepărtat? spuse Fergus.

— M-am gândit la altceva. Avesem la mine cuptul

Dar îl văzusem de altădată ori pe bătrânul meu dormind în patul ăla. Și-apoi venisem să spun o rugăciune. Am îngenucheat. La urma urmei cred că Mac-Nab nu obzvrăște să se plimbe prin garden, și dacă îl vine cumva cheful să ne spioneze, există vâgăuna din Blackblood care, în timp ce va învăța meșura noastră, ne va putea izbăvi, fără zgomet, de-un mărior prea curios.

— Caută altă soluție, Graham — replică Fergus. Mac-Nam este fratele unui om la care țin.

— O să căutăm. Rămâne castelul. Într-o bună zi, vreun lord, amator de povești autohtone lui Waverley o să se entuziasmeze de poziția lui pitorească și-o să-l cumpere. Imposibil să nu se găsească un cumpărător. Pe de altă parte eu nu pot deveni proprietar în acest ținut în care există riscul să mă recunoască cineva întâmplător. Va trebui să găsim pe cineva.

— Acest cineva a și fost găsit — răspunse O'Breane.

— Ah! Iăcu Randi! urind. Se pare că nici dumneata n-ai stat cu brațele încrucișate în noaptea ăla.

O lună după această convorbire, Angus Mac-Farlane cumpără, spre marea uimire a întregului ținut, castelul din Crewe cu toate dependențele sale.

Se părea că această investiție nu-i epuizase averea, căci iăcu vechet case boieresti reparații considerabile și-si mută acolo toată familia, luând ferma din Leed lui Duncan, fostul său valet.

De unde venea iubita lui bogătie? În orice caz, nu-i adusese fericierea Angus, pe care țărani din împrejurimi se deprinseseră să-l numească „moșierul”, devenea din ce în ce mai morocănos și taciturn. Se îndepărta de frații săi Mac-Nab.

Cititorul știe acum, fără să mai fie nevoie să-i furnizez noi amănunte cine erau falșii călugări adunați pentru orgie în subteranele Sfintei Maria din Crewe, în noaptea aceea în care nefecata Harriet Percival fusese răpită, de asemenea, știe de unde primea castelul întreprinderii

de la cultul străzii Cornhill în Finsbury Lane immediația de bancnote care-i îmboldise pe Tom Turnbull și camarazii săi să ia cu mîlt biroul hoștistului domn Smith.

Galeriile subterane devenira într-adevăr o fabrică de bancnote false și, în același timp, un loc de întrunire și refugiu pentru membrii cei mai amandicoși ai Familiei, pe care împrejurările li aveau să se exilare din Londra. Era Purgatoriul Londrei Noptii.

Dar lucrurile nu mercură atît de leger de la început. Fu nevoie de mai multu ani pentru a se ajunge aci și în tot acest interval Randal singur avu în numele lui personal relații cu Familia din Londra. Fergus voia nu să se prezinte ci să se impună în fața acestei forțe misterioase. Dorea să înceapă negocierile în chip de mare senior, iar numele umil de O'Bresne l se părea un obstacol în calea proiectelor sale dictatoriale. Într-un cadru organizației se aflau oameni supuși, magistrați, ofițeri ai armatei britanice și chiar berri.

Prin urmare numai după ce va fi cucerit, cum vom vedea, un nume nobil și-un titlu sonor, avea să intre în legătură directă cu Familia.

Dintre Londra Noptii doar tîndrui doctor Moore a cărut reputație de savant creștea pe mîsură ce se cufunda mai adînc în tenebroasele mașinațiuni ale Familiei l-ar fi putut recunoaște. Doar îl văzuse pe Fergus cînd era boțnav și purta uniforma deportabilor la bordul postmotelului Cumberland, astfel încît amintirile lui privitoare la acest subiect nu puteau fi foarte precise.

Într-adevăr nu-l recunoscu. Numele de O'Bresne fu luat drept o porerie. Fergus începu să se bucură curînd de-o asemenea influență în rândurile principalilor membri ai organizației, încît aceștia li alevă ca șef suprem.

Pe vremea aceea, Angus Mac-Farlane deținea funcția de îndreptor de pace al comitatului, astfel încît galeriile subterane ale Sfintei Maria erau bine păstrate.

În timpul anilor scurți după înfrîngerea lui în Europa, Fergus făce o viață dublă. Din cînd în cînd una din navele sale îl transporta la cîte o curte străină, unde ducea cu răbdare tratative menite a țese plase în care urma să se prindă Anglia altorii respărca pe neașteptate în Scoția, unde i se atribuiau, sub numele de Fergus-roșcovanu, acțiuni extraordinare de brigadă. Lumea, înspăimîntată, se începă. Fergus avea altceva de făcut decît să

refuzară la domnul mare l se puneau în spinare tot felul de isprăvi ale camaradilor său, Randal Graham. Istul bon-dit, contribuind în mare măsură la falma lui O'Breane.

Primul voiaj îl întreprinsese în Brazilia. Era în jurul anului 1820, când împăratul se pregătise să plece în Portugalia. Fergus se introdusese de multă vreme la Curte sub numele unui necunoscut respectabil, înă făcuse relații mari, pe primul plan atutându-se Leopoldina, arhiducesa de Austria, împărăteasa Braziliei. Fergus știa cum trebuie să se comporte în cercurile nobile unde negustorii englezi se bucurau de intimitatea gardelor. Împărăteasa îi acordă augusta ei protecție. Iar gurile rele de la Curte nu pierdură prilejul de a observa că Fergus era cel mai frumos cavaler din clii poposaseră vreodată în Brazilia.

Datorită acestui fapt precum și serviciilor reale aduse lui Juan al VI-lea, regele îl ridică printr-o rapidă succesiune de favoruri la rangul cel mai înalt al nobilimii.

În 1822, un an după restaurarea coroii de Bragança, Fergus O'Breane orfanul din Saint Giles, era mare de Portugalia, clasa întâia purtător al ordinului de onoare al ordinului lui Christ și marchiz de Rio Santo în Paraíba.

De asemenea, Fergus dobândea prin decret regal, numele și titlul unei nobile familii dispărute Alarcão din Coimbra.

Astfel încă atunci când în vîntușasele sukane din West End, fusese anunțat pompos dom José Maria Telles de Alarcão, marchiz de Rio Santo, numele acesta nu apăținea unui aventurier oarecare înnobilit prin înclă-torie proprie, care se împănă cu un titlu furat, era vorba de un mare vnior fabricat pe cale legală, un marchiz de proveniență regală, un înalt personaj pe pieptul căruia străluceau, dobândite și meritate, cele mai invidiate și mai rare decorații europene.

Părăsind Portugalia, Fergus se întoarce în Scoția. Cu prilejul acestui voiaj are loc conflictul în urma căruiu fu ucis Mac-Nab.

Mac-Nab se străduise din răsuperi să afle secretul lui Angus Mac-Farlane și să-l abată pe acesta din drumul pe care îl lănața primejdios și necinstit. Dar Angus rezistase.

După cîtiva ani, toamna în timpul poposului în Scoția al noului marchiz de Rio Santo, Mac-Nab descoperi o parte din misterele galeriilor subterane de la Sfînta Maria II.

preveni pe Angus. Acesta refuză să acționeze și să vorbească, spunându-i doar atât lui Mac-Nab: „la seama!”

Mac-Nab era un om curajos, scrisse autorităților în nouaplea următoare Fergus O'Breane pătrunse în camera lui Mac-Nab, escortat de Bob Lantern, care era unul din lucrătorii lui Randal. Știm pe ce drum au ajuns amândoi până la patul tatălui lui Stephen. În spațiile lor, se aflau niște oameni ai Familiei veniți să dea totul la o parte desfășurând balamucile de fier ale uriașei uși.

Anunțurile lui Stephen erau destul de precise, pentru a mai fi nevoie să mai povestim o dată scena. Numai că o părere preconcepută, de altfel firească, îi făcea să exagereze amănunțile crimei: n-a fost vorba de un asasinat, ci de un adevărat duel dacă putem numi astfel o luptă în care unul din adversari era somat să se apere, dar n-avea posibilitatea să refuze să lupte.

Într-una, pe lângă denunțul recent al lui Mac-Nab, existau mai multe motive de duel între acesta și Fergus. Care nu Mac-Nab l-a introdus pe Godfrey de Lancaster în casa lui Mac-Farlane? Nu Mac-Nab era prima cauză, deși indirectă, a deportării lui Fergus și-a nefericitei căsătorii „a sărmanei Mary”?

Mac-Nab era atât de conștient de aceste lucruri, încât se simți pierdut numai cind îi văzu la față pe Fergus O'Breane. Acceptă lupta cu o țară supremă. Armele erau în favoarea lui, dacă ne gândim că dexteritatea de-a minui pumnului devenise proverbială pentru scoțieni.

După prima lovitură căzu într-adevăr, așa cum ne-a relatat Stephen. Dar O'Breane îl lăsa răganul necesar să rela lupta. Fu trântit a doua oară la pământ și Fergus se puse din nou în gardă.

Aba la al treilea esalt prima lovitură mortală.

Această crimă și moartea soției lui Mac-Farlane, intervenită la puțin timp după aceea, agravară starea de deprimare a moșierului, aducându-l la un pas de nebunie. Gîndurile lui superstițioase îi coplesiră cu desăvîrșire. Simțea cum dospesc în el o dorință nesăbuită de răzbunare împotriva lui O'Breane, ucigașul fratelui său, împotriva lui O'Breane, pe care-l numea călăul soției sale.

Căci bista Amy fusese foarte nefericită în ultimii ani ai vieții. Intuiția-i pătrunzătoare de femeie descoperise repede că o țară apăsă conștiința soțului ei era suficient

ca să tremure și să fie nelăsată pentru viitorul celor două țări ale ei.

Iar Angus îl acuză pe O'Breune de toate acestea.

Dar îl acuză numai atunci când era singur și se putea sustrage influenței absolute pe care Fergus o exercita asupra lui. Când dădea ochii cu el, ura dăpărea, iar el se învinuia ca de-o trădare. O luptă stranie se dădea continuu în sufletul lui, între un aprig instinct de răzbunare și o devoțiune împietită cu admirație și respect.

Fergus își continua cu ardere opera. Vizită rind pe rind Rusia, Austria, Spania, Franța, preocupat de același gând unic: arunca sub masca strălucitoare a unui căpitan de infanterie. Femeile îl admirau ca pe un zeu, iar el își petrecea astăzi de mult timp în tovarășia lor, încât nimeni n-ar fi putut crede că, dincolo de fruntea coplesită de sărutări, exalta un gând măreț, răbdător, neîndurător.

Uneori, trecea marea și străbătea cimpurile aspre ale Irlandei. Înima îi fremeta când vedea mizeria indescriptibilă care domnea în ținutul acela necerșit. Peste tot, fie personal fie prin agenții săi, predica cruciada. Daniel O'Connell îl asculta într-o zi și-i admiră vederile largi, dar respinse — data fiind natura înaltă a spiritului său, mai degrabă răbdător decât cutesitor și inclinat să lupte pe căi legale — tendința de răvrătură în care vedea cu groază războiul civil.

Cincisprezece ani se scurseseră astfel, cincisprezece ani de muncă titanică, două zi de zi.

Momentul era propice pentru marile evenimente. Posedurile din India, minate în secret, se clătinau din temelii. China condamnă la moarte pe negustorii de opium, cele două Canade se ridicaseră la luptă, răspunzând apelului lui Papineau. Capul tremura în fața amenințărilor burilor olandeze înarmate. Antielect sufereau și își îndreptau privirile spre Franța, în afrișit. Sudhy își făcea auzit strigătul de război, la care avea să răspundă valerul de moarte a douăsprezece mii de soldați englezi.

Statele Unite vorbeau pe un ton răpăicat și înălțau, sub veșmintul lor republican, pacea sau războiul, cu-o nepăsare provocatoare.

Pe de altă parte Europa, cu excepția Franței, amenința, se lîngura, că va revizuirea tratatelor comerciale machiavelice care deschideau toate piețele lumii, fără nici o compensație, produselor abundente ale industriei engleze.

În afiașt, înăuntrul imperiului, o furtună teribilă era pe cale de-a se deslănțui în Irlanda, țara Galilor se ridica împotriva impozitelor, pregătind astfel straniu război pe care l-au declarat mai târziu fiicului jurele *Rebecca*, cartlamul, acea plagă teribilă, era constituit și, la porțile Londrei, mulțimea agitată a trăitorilor de mătase din *Spitaers-Fields*, lansa în cadrul a nenumărate meetings proteste împotriva metropolei.

Fergus se îndreaptă spre Londra. Clipa în care colosul avea să fie lovit drept în inimă se apropia.

Cînd intră în capitala imperiului britanic, pretutindeni fu întâmpinat sărbătorește. Strălucitorul nobil nu trebuia decît să se arate la fața cu să câștige dragostea, admirația, să devină idolul giganticului oraș.

Dar bătrînul Homer, cu divina lui înțelepciune, nu se înfățișază oare pe supușii lui Priam prosternați în jurul celui de lemn al cărui pîntec perfid ascundea dezastrul Troiei?

CAPITOLUL XIX

O FANTOMĂ

Așadar, știm acum cine era marchizul de Rio Santo, ce lăsa și pe ce se bizuia pentru a duce, singur, lupta împotriva Angliei. Prin urmare, putem aprecia în ce măsură proiectul său era o neaștință.

Înainte de-a relua firul evenimentelor de acolo de unde l-am lăsat trebuie să spunem că Mac Farlane și Fergus odată ajunși la Londra au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a da de urma contesei *White-Manor* și a copilului ei. Dar strădaniile lor au rămas zadarnice. Mary nu era de găsit nicăieri și nu dădea nici un semn de viață. Fergus și Mac Farlane își continuau cercetările fără să mai spera în succesul lor, cînd, într-o bună zi, cu doi ani înainte de perioada în care începe drama noastră, Mary se întoarce din proprie inițiativă în Scoția.

Flica ei, murise. Nimic n-o mai reținea la Londra.

Angus încercă să afle ce se întîplase, dar Mary, care

se achimbau foarte mult ca înfățișare și fel de-a gândi, nu răspunde la întrebările lui decît

— Fata mea a murit!

Cît deapre omul care-i venise în ajutor și o salvase, refuză să dea vreo explicație, iar cînd Mac-Farlane o întrebă în cele din urmă de ce apăsase la un strălîn, replică

— Fiindcă nu-mi cerea să i dezvăluie secretul meu. Discreția lui generoasă însemna securitatea copilului meu. Dar fiica mea a murit... la paisprezece ani! Mi-a spus o chîră teribilă ei!

— Dar dacă te-a mințit? se încumetă să întrebe Angus

— Cum? E ntr-adevăr un om foarte crud care nu cunoaște mila? Dar cred că nu există pe lume un om atît de crud, încît să spună unei mame „Fiica ta a murit!” cînd nu-i adevărat.

Mary nu voia să vadă pe nimeni, și cu atît mai puțin pe Fergus. Se refugiase într-o cameră îndepărtată a castelului din Crewe unde plîngea și se ruga tot timpul.

Cînd Mac-Farlane, fratele ei, era în crîșă, Mary îi îngrijea cu devotament și blîndețe. În momentele acelea simțea doar ea îl putea calma, căci Mac-Farlane îl purta u dragostii fără margini.

Nimeni nu fusese în ținut deapre întoarcerea doamnei Mary în castelul din Crewe: venise într-o noapte și nu mai călca dincoia de pragul vechii locuințe boieresti decît în unele seri întînecioare, pînăru a se plimba singură printre ruinele pustii ale castelului. Țărani din împrejurimi evitau locul acela pînă la amintirea călugărilor papistași, iar dacă cineva ar fi dezvăluit situația aibă o confesiune, rătăcind printre ruine, ar fi luat-o drept o năluca blestemată și-ar fi rupt-o la goană, scripîndu și în sin.

În ceea ce privește celelalte personaje nu e cazul să le urmărim în detaliile vieții lor trecute. Există totuși unul care ar merita o mențiune specială, bravul Paddy O'Chrane devenit, din simpla marină, patron al goalelor Horeng. Ar fi o poveste amuzantă. Călătorul ar găsi un sortiment laudat de blesteme și înjurături greu de conceput.

Totuși, preferăm să ne continuăm povestirea.

În timp ce se desfășura întîlnirea dintre Brian de Luncester și fratele său mai mare, lordul White-Manor, Frank Percival și Stephen Mac Nab se aflau împreună în casa mamei acestuia din urmă, din Cornhill. Amundoi erau

trăit și abătut. Prima lor acțiune ostilă împotriva lui, Rio Santo avusese un rezultat atât de deplăcut, încât le pierise curajul. Într-adevăr, de atunci, după cum știm, Mary Trevor, victima unei boli cumplite era cu un picior în groapă.

Frank se ducea în fiecare zi la lady Stewart, iar Diana, dezolată, îi răspundea invariabil că sărmana Mary continuă să se ație în aceeași stare gravă și antucipa asupra morții ce avea să-o fulgere în curând.

Boala ei, groznică în sine, îi puna pe Rio Santo la adăpost de orice atac Frank Perceval, legat prin jurământul făcut Opheliei, nu putea acționa decît asupra fetei, iar aceasta era incapabilă să-l înțeleagă.

Stephen nu făcuse nici un jurămint, dar neputința lui nu era mai puțin reală. Cărui magistrat să i se adreseze? Cum să-l acuzi pe marchiz că le-a răpit pe Anna și Clary? Cine ar da crezare unui asemenea denunț fără dovezi? Cine ar crede acest lucru de care însuși Mac-Nab se îndoaia?

Și, totuși, trebuia întreprins ceva pentru a se ieși din această situație disperată. Cele două surori nu puteau fi găsite Donnor d'Ardayh, bietul irlandez, epulzase toate posibilitățile, nu mai știa ce să facă. Avea o mie de motive să fie disperat.

Stephen se dușese de mai multe ori, fără știrca lui Perceval în Belgrave-Square și încercase să stea de vorbă cu marchizul de Rio Santo, hotărît să folosească toate mijloacele pentru a-i amănge o explicație. Dar și acolo întâmpină obstacole de la primul pas. Lasa de la Irish-House era plină cu strășnicie Rio Santo veghea zi și noapte la capătul lui, Angus Mac-Farlane.

Cei doi prieteni stăteau unul în fața celuilalt lângă masa de lucru a lui Stephen Camera, simplu mobilată, avea aspectul aceluia sever și garcun respingător al locuințelor metecilor londonezi. Pe birou, două mici schelete, unul de barbat, celălalt de femeie, admirabili modele de în oară. Pe pereteu, în rușe vase de cristal, umplute cu alcool, stăteau doi embrioni față-n față. În dreapta, în stînga, peste tot, feiurile elemente anatomice așezau pe pereți. Ici un braț, colo o coloană vertebrală, mai încolo o tibie, și mai departe o pereche de rotule. Deasupra oglinzii care orna semineul o fațetă, evident irlandeză, își arăta dinții lungi și albi.

Stephen era un medic modest. La un physician la modă, ar fi întâlnit și multe alte asemenea lucruri drăgălașe.

Frank și Stephen stăteau de vorbă. Convorbirea lor era enoasă, întrerălată de lungi momente de tăcere. Din cînd în cînd erau aruncate în conversație cuvinte care nu cereau răspuns.

— Am scris la Lochmaben — apunea Stephen. Nu știu de ce am făcut-o Frank, căci ar fi o nebunie să mai sperăm.

— Ingrozitoare nenorocire, Mac-Nab — răspundea Frank. Cine a-ar fi așteptat la una ca asta!

— Nici un indiciu. Nimic!

— Nimic! Nici o mișcare! Doar o respirație slabă!

Frank o avea în gînd și în inimă pe domnișoara Trevor. Stephen se gîndea la Clary. Nu vorbeau aceeași limbă.

Dar, de îndată ce numele detestat al lui Rio Santo, roșit la întimplare, îi trecea din somnolență, începau să se înțeleagă din nou și-și regăseau tot elanul prieteniei lor din copilărie. Redevineau ei însăși, uitînd fiecare de propria-i durere și îndulcindu-se de suferința celuilalt.

Pendula anunța orele nouă fără un sfert. Într-o clipă de tăcere agomată, unii vuci urcă de la parter pînă la el, și Frank avu impresia că i se rostise numele.

— Parcă ar fi glasul lui Jack? întrebă el.

Stephen se trezi cuînd urechile.

— Da, e glasul lui Jack — răspunse el. Poate ne-aduce vești bune, Frank!

Perceval se afla deja pe scară, poruncind bătrînului servitor să urce în grabă.

— Bine bine domnule — se auzi de jos vocea cam înțepată a slujnicii domnei Mac-Nab. Domnul Stephen mi-a interzis să îngădui intrarea curva, dar, de vreme ce nu mai poruncește dinșul în casa mamei sale, mă spîl pe mine, la urma urmei. Urcă, mă rog. Du-te la gentlemanul care face pe stăpînul în casa altuia!

Jack se grăbi să profite de invitație și urcă de îndată ce Betty se așeză la o parte.

— Ce noutăți ai? strigă Perceval nerăbdător.

— Două scrisori, Înălțimea Voastră — răspunse Jack glînd.

Frank întinse lacom mina, iar Jack scotocindu-și emo-

ționat buzunarul găsi în sfârșit cele două mănăși pe care stăpân îl luase de la mână.

Frank deschise ușa la întâmplare și reentră în camera lui Stephen, unde Jack vru să-l urmărească, dar zăbind uchelețele, se dădu brusc înapoi și rămase pișonit într-un colț al palierului.

Frank parcursese rapid cele șase-opt rânduri pe care le conținea prima scrisoare. Emoția lui rămăsese aceeași.

În timp ce stătea în colțul lui pe palier, Jack avu un incident care-l înspăimântă de moarte. O arutare sinistră, asemănând cu-o ființă umană, se strecură pe lângă el hordind.

Avea un trup înalt, subțire și părul zburlit.

Trecu alături de aproape de Jack, încît acesta avu senzația că simte în obraz o răsunare aprinsă, o adiere diabolică care, evident, nu putea aparține decît unei fantome ieșite din infern.

Jack n-avu nici măcar puterea să strige. Fantoma se strecură și dispăru prin ușa camerei ocupate odinioară de cele două domnișoare Mac-Parlane.

— Jack! Jack! strigă, în timpul acesta, Frank nerăbdător.

Edițind într-o nevoie de-a rosti formula de alungare a diavolului și socot de-a răspunde stăpînului său, Jack nu făcu nici una, nici alta.

— Unde ești, Jack? strigă iar Perceval, deschizînd, de data asta, ușa.

Lumina lămpilor care iluminau camera lui Stephen, trecînd prin deschisura, scoase la iveală chipul livid al bătrînului scoțian Perceval, prea preocupat ca să poată remarcă paloarea lui, îl apucă pe Jack de braț și-l trase brusc spre el, astfel încît nefericitul valet se trezi printre obiectele redutabile care-l pricinușeseră prima spăimă.

Își duse mîna la ochi Tremura de frică.

— Ei bine! îi spuse Frank. Ei bine! N-ai nimic să-mi spui?

— Oh! șopti Jack tremurînd. Am văzut diavolul, Înălțimea Voastră!

Frank bitu furia din picior. Pentru prima oară în viața lui, Jack nu se sîchui de mîna stăpînului său, învîrtindu-se în loc în căutarea unei poziții din care vederea să nu-i fie izbită de priveștișca îngrozitoare a elementelor anatomice.

Perceval îl apucă din nou de braț și-l alină să stea loculul.

— Ai văzut pe cineva? întrebă el

— Oh! Da, înălțimea Voastră — răspunse Jack gîndindu-se la fantomă — am văzut.

— Ce ți s-a spus?

— Pe sănătatea mea, nu mi-a vorbit, înălțimea Voastră! Dacă ar fi ecos un singur cuvînt, aş fi murit pe loc!

— Scrisoarea e clară, totuși! exclamă Frank, ale cărui gînduri concentrate asupra unei idei fixe nu-i permitteau să vadă în acest răspuns altceva decît pur și simplu o neputință.

Deschidînd din nou scrisoarea, citi cu glas tare:

„Trebuînd să veghez la căpătîiul acumpel noastre bolnave, n-am timp, dragul meu văr, să-ți spun pe ce se întemeiază licîrirea de nădejde pe care o avem. Totuși, vreau să te bucuri și tu de ceea ce nouă ni se pare o mare speranță în comparație cu descurajarea noastră cumplită și încredințez educatorului...”

— Ah! înălțimea Voastră! Iertați-mă... îl întrerupse Jack, lăsați-l întruiva de imobilitatea prelungită a schelelelor. Văd împede acum că-i vorba de Lucy, camerista domnișoarei Diana Stewart... cred

Jack se opri și rămase atent. I se părea că aude, venind dinapre ușă, un zgomot crudat, asemănător unui goamă înăbușit.

— Ascultați! ascultați! murmură el. Dacă vine!..

— Omul asta-l bea! spuse Mac-Nab nerăbdător.

Jack întoarse spre tîndrului medic fuța sa de om cînd cade și nevinovat pe care, în afară de simptomele unei apalme irezistibile, se citea mînia stîrnită de acuzația nedreaptă ce i se aducea.

— Nu, înălțimea Voastră — spuse el — nu-e beat. Dar casa asta nu prea priște unui creștin... Înău, eu nu-e alînt, înălțimea Voastră, ca să flu scutit de teama de diavol!

Frank și Stephen se uitară unul la altul.

— Trebuie să se fi întîmplat un lucru extraordinar — opină acesta din urmă.

— Jack, dragi, meu — apucă Perceval pe un ton

aproape rugător — vino-ți în fire, te împior! Nu-ți dai seama că mă faci să sufăr cu înertineala dumitale?

Bătrînul valet își împreună minile.

— Oh! Perceval! Înălțimea Voastră strigă ei! Ple-vă milă de mine! Am să-norc. La urma urmel, ce-mă pasă de diavol! adăugă el părăsind înfățișarea sa reșpusă de mohorîtă pentru a arunca scheletelor o privire de așidare. Sînt un fricos nenorocit. Ascultați. Camerista domnișoarei Stewart dorea foarte mult s-o vadă pe Înălțimea Voastră. Iată ce mi-a spus, cînd mi-a dat bilețul. Domnișoara s-a mișcat nișel.

— S-a mișcat! exclamă Stephen.

Frank îi opri cu un gest.

— S-a mișcat — repetă Jack — dar atît de puțin, încît miza Stewart nu mai știe dacă s-a înșelat sau nu. Dumnezeu să aibă milă de mine! se opri aci bătrînul valet căsînd pe un scaun. Diavolul se află îndărătul acestei uși!

O a doua tînguire, mai sfîșietoare și mai lugubră, ajunsesse pînă la urechile lui Jack, de data aceasta, ori doi prieteni o auziseră și ei.

Stephen se ridcă, dar zgomotul încetă.

— Continuă! continuă! spuse Perceval.

— N-ai auzit? bișgul Jack, căruia îi tremurau picioarele. Să fie glasul unui om?

— Continuă, îi spun, nenorocitul! izbucni Frank.

Jack își strînsese capul între minile, pentru a-și aduna gîndurile risipite și urmă anevoios.

— Ce s-a întîmplat după aceea, Înălțimea Voastră? . Mi-aduc aminte. Privirea domnișoarei s-a îndreptat în altă parte. Dumnezeu să mă aibă în pază! Cînd cineva dă cu ochii de ce-am văzut eu astă-seară, trebuie să fie foarte aproape de ultima suflare! Iertați-mă, Înălțimea Voastră. deoarece doctorul domnișoarei Trevor era plecat, a fost chemat un alt doctor, care a spus că o eriză.

Jack nu își prîvi și căzu jos.

Un tipăt prelung, dureros, sălbatic răsunase dinapre scări.

Frank făcu un gest de minie, căci nîlc nu-i putu încredința în momentul acela, în afară de întîrzieri, aduși de Jack lămuririlor Stephen, intrigat, deschișese ușa.

Auzi un pîhs înăbușit venind din odaia lecturii a Annei și Clary.

Apoi un glas înecat în lacrimi, un glas ștăut de bărbat începu să cînte, cu un accent de desăvîrșită durere, o baladă familiară tinărului medic scoțian.

CAPITOLUL XX

MOȘIERUL

Înșind în grabă afară, Frank și Stephen îl lăsară pe bietul Jack ungar în camera care nu mai era luminată decît de focul din cămin.

Deja înlemnit de spaimă, Jack se ridică și coborî scările valvîrtej, și nu se mai opri pînă la Dudley-House, unde se trînti batovît pe-un scaun.

Între timp, Frank și Stephen, ținînd fiecare cîte o luminare în mînă, intrară în camera ocupată odinioară de Anna și Clery Mac-Farlane. Zăriră mai întîi între cele două paturi, un om în picioare.

Era moșierul Angus, sumar îmbrăcat, cu-o cămașă ruptă și pătată de sînge, lădînd impresia că fusese mușcat de o recentă scufundare în apă. Întregul lui aspect purta pecetea tulburării și a suferinței. Părul albîrit îi acoperea fruntea murdară, barba udă i se lipsea de obraz sau cădea în şuvițe grele sub bărbie. Chipul său, purtînd urmele cicatrizate ale înclîrării cu Bob Lantern, avea în plus semne noi, contuzii și rani al căror sînge nu se uscase încă. Era extrem de palid și lacrimi de durere îi șiroiau încet din ochi în cutele adînci ale obrazilor.

Văzîndu-i pe cei doi prieteni încetă să cînte și, grîtînd rînd pe rînd spre cele două paturi goale, apăsă, adresîndu-i-se lui Stephen

— Amîndouă!

Angus Mac-Farlane își recapătăse în clipa aceea luciditatea. Fusese de ajuns șocul produs de apariția neașteptată a lui Stephen și Frank, pentru ca ultimele cîtuși care-l învăluiau mintea zdruncinată să se risipească. Nu mai delira.

Mac-Nab rămăsese înmărmurit, stupefiat. Era convins

ei-și recunoaște unchiul, dar prefera să se îndoaie. Perceval nu-i văzuse niciodată pe Angus Mac-Farlane.

— Mi-am incredințat fetele surorii mele — spuse moșierul după o tăcere pe care Perceval voia de mai multe ori s-o spargă spre a-și manifesta uimirea — și-am venit să-mi iau înapoi fetele. Cheam-o pe mamă-ta, Stephen.

Stephen îi făcu semn lui Frank să se îndepărteze, dar acesta nu înțelegea sau se prefăcu a nu înțelege. Privirea îi era ațintită cu încăpăținare, împotriva vântului sălbatic, asupra trăsăturilor răvășite ale omului acelui care se împleteau, pe drept sau pe nedrept, cu aerul irațional al odăii atentat săvârșit în subteranele Sfintei Maria din Crewe asupra nefericitei Harriet. Căci Angus grăise destul pentru ca Frank să nu-l confunde.

— Spune-i mamei tale — continuă moșierul pe un ton liniștit dar aspru — că s-a scurs mai bine de-un an de când nu mi-am îmbrățișat fetele. Clary trebuie să se fi făcut tare frumoasă. Anna mai seamănă cu sărmana mea răposată Amy? Du-te, Stephen Mac-Nab, du-te dragul meu nepoi, căci nu pot crede că fetele mele au fost răpite, pierdute, așa cum mă temeam, când te văd atât de liniștit și odihnit în casa mamei tale.

— Mama mea suferă, domnule — răspunde Stephen. Și învinurile dumitale ar ucide-o.

— Ah! Suferă? spuse Angus înăsprindu-și vocea. Suferă atât cât sufer eu? Le-a văzut oare ea în bară? Dumnezeu a ținut o, cuprinsă de fierbințeală, ca pe mine, pe un pat al durerii în momentul când trebuia să acționeze și să sară în ajutor? . Și apoi

Angus își frecă fruntea cu dosul palmei, o acțiune de delir luea iar în privirea lui.

— Și-apoi — continuă el lăsând capul în piept — conștientiza el îi strigă, ca mie, zi și noapte. Asta-i pedepsa lui Dumnezeu?.

Stephen se întoarce brusc spre Perceval.

— Prietere — îi spune el cu glas tăios și ferm — nu poți rămine aici. Blănuțele pe care poate le mai ai nu-ți dau dreptul să acuzi confesiunea acestui bătrân cuprinsă de-o stare de delir. Orice ar fi săvârșit, fie și o crimă, casa mea îi rămâne deschisă.

O roșeeță paternică îmbujoră obraji lui Frank.

— Te rog să mă lerti, Stephen — îlghui el. Scrisoarea aceea m-a tulburat. Ca și amănirea bleiei mele surori. . . Dar nu pretind să aflu tainele rudei dumitale.

Stephen îi strânse mira. Înainte de-a trece pragul, Frank se opri și îl privi drept în ochi pe Mac-Nab. Expresia fugară de tulburare care apăruse pe chipul său cedă locul unei tristeți grave și profunde.

— Mă duc să văd cu ochii mei — spuse el — dacă speranța care mi-a mai rămas s-a stins sau nu. . . Crede-mă, Stephen, secretul răzbunării noastre se află în mâinile acestui om. Apără-l împotriva tuturor, dar, din tot ce va spune trebuie să-mi împărtășești partea ce mi se cuvine, mă-nțelegi. Cred că am dreptul să cer acest lucru.

— Îți dau cuvântul meu de onoare că vei afla tot ce-mi va spune în legătură cu domnișoara Harriet — răspunse Stephen.

Frank ieși, ținând în mână scrisoarea Dianei Stewart. Citi despre cea de-a doua scrisoare adusă de bătrînul Jack distrat, o vîrșise în buzunar și uitase de ea. Această mîșivă scrisoare ajun de Lady Ophelia după indicațiile marchizului de Rio Santo, îi fixa lui Perceval o întâlnire la orele nouă în sala uatrului din Saint James. Era nouă și jumătate.

Frank se aruncă într-o trăsură de piață și spuse vizitiului să-l ducă la locuința Dianei Stewart, spre a afla amănuntele pe care nu le putuse obține de la bătrînul Jack.

Stephen se întoarse spre uchiul său care se așezase la picioarele patului Annei. Moxerul își ținea mîinile încrucișate și capul plecat. Se afla cu spatele la Stephen, dar acesta putea ghici după descurajarea sa cîtă durere avea în suflet.

Stephen nu avusese nevoie de avertismentul lui Perceval, pentru a-și da seama că ceasul dervaduirilor sosise. Dar, în clipa aceea, gîndurile sale nu erau îndreptate spre răzbunare, căci o vorbă scăpată de lord îi ațîșase dorința de-a afla ce se întimplase cu Clary. Ura lui împotriva lui Rio Santo, ura instinctuală și rațională în același timp, lăsa locul dragostei și nerăbdării de-a afla. Nu mai avea în vine singure rece ale cărui semne extraordinare rămăseseră întipărite pe chipul său. Inima îi bătea puternic, vrînd parcă să-l sară din piept.

Totuși, era încă destul de prudent ca să abordeze cu precauție un subiect care putea să-l cufunde din nou pe moșier în tenebrele abia alungate. Stephen avuase timp să analizeze starea lui Angus și-și dădea seama că o anumită emoție, împinsă brusc dincolo de limită, ar fi putut să-i provoace unchiului său una din crizele acutelor de nebunie.

— Mac-Parlane — spusese el. Acum ești singur cu nepotul dumitale.

Angus se întoarse încet spre el și-l examină în tăcere timp de câteva secunde.

— Ai devenit un adevărat bărbat — șopti el. Nu m-am uitat niciodată atent la tine până acum. Semeni cu tatăl tău. Dar Mac-Nab, pot să-o jur, n-ar fi părut niciodată două biete fețe date în grija lui.

— Unchiule! unchiule! — îl întrerupse Stephen. Durerea te face să fii nedrept! O iubesc pe Anna ca pe-o soră, iar pe Clary mai mult decât pe mine însumi. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi odată ce s-a întâmplat cu ele?

— Ce s-a întâmplat cu ele? repetă moșierul al cărui chip livid se înroși. Ah! ce s-a întâmplat cu ele!... Ce s-a întâmplat cu tatăl tău, dragul meu? Le-am văzut în barcă, pe amândouă... și nu le-am putut salva!

Angus arătă limba cicatricei, încă nevindecată complet, pe care lovitura de vâltă a lui Bob i-o lăsase pe frunte.

— Dumnezeu m-a îmbălsămit înainte de vreme — continuă el. Fetele mele erau acolo, s-aveam de-nfruntat decât un singur om și totuși!

— Ce om? îl opri Stephen.

— Poate-i cunosc — răspunse moșierul — căci runosă mulți ani în urmă, dragul meu. Dar nerbînțea mi-a tulburat înțerea de minte. Îmi amintesc doar de chipul blând al bietei mele Anna care dormea, cu capul lăsat pe spate pe scindurile bărcii, și de glasul frumoasei mele Clary... căci glasul ei, dragul meu, mi-a distras atenția tocmai în clipa cînd mă pregăteam să-mi pînt pumnalul în pieptul raptorului. Îmi amintesc foarte bine acest amănunt!

Intervenî un moment de tăcere. Stephen era descursat, căci, evident, moșierul nu știa ce se întâmplase cu cele două fiice ale sale. Totuși, le văzuse și îndoașile sale puteau oferi indicii prețioase, presupunînd că era în stare sau voia să dea măsurări mai precise. În timp ce Stephen

se gîndea cum să-l descoce, fără a şti că hăcoul care dormea în minţile răstăcite ale unchiului său, acesta îşi reţinea fiul.

— Am să mă-ntorc la Fergus — spuse el.

— Fergus! repetă Stephen, căruia acest nume îi revăduse în memorie povestirea lui Percival şi orgia din galeriile subterane din Crewe.

Măşterul continuă

— Fergus e-atotputernic şi ţine la mine. Am să amin uciderea lui, pînă ce-mi va aduce înapoi fetele... dacă n-au murit. Căci am revăzut-o pe Anna mea azi-dimineaţă şi în via nu-i văd niciodată, decît pe cei care au murit sau pe cei care vor muri.

— Unde-ai văzut-o, unchiule? întrebă Stephen.

— Nu ştiu. Aşa l-am văzut şi pe fratele meu Mac-Nab în noaptea morţii sale. Uite! uite! uite! rosti rotindu-şi privirea răstăcită în gol. Îi văd pe Fergus. Fergus pe patul de moarte. Ah! De multe ori l-am văzut astfel!...

Angus se ridică, trăisturile lui tulburate exprimau o groază profundă. Stephen vru să-i la pulsat, dar fu răpina cu asprime.

Febra îi revenea

— Taci, dragul meu, taci — continuă măşterul cu voce stînsă, reamîndu-se de patul Annei. Fratele meu Fergus nu trebuie să afle că vreau să-l omor. . Nu mi-ar mai înspăimînta fetele.

— Prin urmare, ştii.

— Tacit repetă Angus aspru. Fratele meu e generos şi bun. Acum mi-amîntesc că şi-a petrecut zile şi nopţi la căpătîiul meu, odinioară. Căci în casa lui, da, da, mi-amîntesc, m-am refugiat cînd am ieşit din Tamisa. Prima oară, cînd era cît pe-aci să pier în Tamisa. A doua oară. Adineazari. Ascultă-mă, ascultă-mă, dragul meu, cît timp văd limpede. Acum opt zile, dragii mei îngeraşi au fost duşi, nu ştiu în ce fel, la hanul Regele George. Acolo le-am văzut acviflute ca nişte saci cu lînă într-o barcă. Am sărit pe ferăstrău. Tamisa era rece. omul care le-a răpit m-a învins. Azi-dimineaţă m-am întors la hanul Regele George şi-am întrebât de copiii mei. Fetele mele scumpe pe care Amy mi le-a încredinţat pe patul de moarte. . Îţi mai aduci aminte de Amy Mac-Farlane, ce slăbicioasă şi frumousă

era. . Ah! ah! Gruff și nevastă-să au început să ridă când l-am întrebat unde sînt copiii mei... au ris .. au ris .. au ris!

Angus se îndreptase de șale! Ținea pînului strîns și avea maxilarele înțelstate.

— Aa rii! țipă el din nou cu-o voce teribilă.

Apoi începu să vorbească în șoaptă

— Ne aflam în camera în mijlocul căreia se găsește deschizătura — continuă el de parcă Stephen l-ar fi cunoscut pe cel de la hanul Regele George Gruff ridea, nevastă-să ridea, eu aveam în ochi lacrimi de jar . Eram chiar în locul unde găsisem batista brodată a fetei, a lui Clary Gruff se juca cu cuțitul să mă sperie, cluma de nevastă-să învîrtea în mîină un vîtrau . Oh! dragul meu, n-ai fi procedat și tu la fel ca mine?

— Iar ce-ai făcut, unchiule? Îngînă Stephen.

Momierul își dezgoli pieptul, strîpuna în mai multe locuri de lovituri de cuțit date de o mîină nealgoră, apoi arătă sub păr, printre rîndile vechi, una recentă. Continuă:

— Ici cuțitul, colo vîtraul . L-am luat de păr cu mîna dreaptă pe Gruff, iar cu stînga pe nevastă-să și l-am lovit cap în cap, uite-asa

Făcu un gest pe care Stephen îl înțelegea prea bine.

— În clipa aceea, mă simțeam puternic — continuă el Oh! da .. foarte puternic! Le-am spart capetele ca pe niște ouă . Vezi scena? N-au apucat să scoată nici un geamăt.

Stephen se dădu cîțiva pași îndărăt.

— I ai ucis! îngîmă el.

— Am adormit între ei doi — spuse Angus în loc să răspundă — căci eram foarte obosit și tot corpul numai o rană .

— Dar erau doar cîniți, nu-i așa? întrebă iar Stephen.

— Privește — continuă Angus — privește dragul meu! Se poate trăi multă vreme cu-atîtea rîni?

Spunînd acestea, își pipăi capul și pieptul, gălînd într-adevăr peste tot cicatrice vechi sau plăgi recente. Stephen se apropie de el

— Am să te pansez — spuse el

Angus avu o izbucnire de veselie fără sens.

Oh! oh! să mă pansez! — exclamă el. Ai vin franțuzesc, Mac-Nab?... Pe vremuri, am fost un blutor de

clădit . Ce contrazică singele pe care-l pierzi dacă cel ce-ți rămâne mul e cald? Ah! vezi, dragul meu, mi-a mai rămas destul singe ca să-l ucid pe Fergus.

Se opri și-și duse mina la frunte.

— Așa a vrut Dumnezeu — continuă el cu voce îndurată — ca singele să mi se închege în vine înainte de-a fi avut răgazul să-l ucid! Știi, dragul meu? Odată războiul s-a împlinit, dormi foarte bine . Am dormit două zile . Astăzi-seară, când m-am trezit, luna intra pe ferestra deschisă din camera de la hanul Regala George; în dreapta lumina chipul foarte palid al meșterului Gruff, iar în stînga fruntea sfărîmată a nevastă și

— Prin cîmure, i ai omorât' apuse Stephen.

— Taci, Mac-Nab . Nu m-am abuzat nici de curvă, nici de funie, nici de cuțit . Asta nu-l o cruce! Nu hohotaeră amîndoi, mîrșavii, când le vorbeam de biștele mele fete, vîndute de vi' . Era rîsul meu să rîd și luna rîdea împreună cu mine! Ah! . Mi-a fost teamă, doar sîndcă mă culcaam între doi biștemași!

Angus avu frisoane . Mac-Nab îl scruta, captivat de acea poveste ciudată, păstrînd o vagă speranță că va auzi vro drăgăstorie nevieptată .

— Căci sînt într'adevăr biștemași — continuă meșterul — amîndoi aparțin Satanei . Eu care mă aflu în infern, mă tem de diavol! . Știu că mă așteaptă și în via il văd adesea dînd tîrcoale patului meu . Am ridicat trapa prin care Clary și Anna au fost coborîți în barcă . Imi ardea capul de parcă era în flăcări . Am văzut . Să fi fost oare o năluca Mac-Nab? Am văzut bratele celor două cadavre întinzîndu-se spre mine și înălțându-mă . Satana a scos un țipăt în întinerie și-am căzut toți trei în apă . Apa fluviului scînteia . Luna azvîrlise în ea milioane de fluturi care dansau în jurul privirii mele, făcîndu-mă să-mi pierd mințile . Inocam, inocam, dar Gruff înota și el împreună cu cîrma lui . Mă aflam între ei, trupurile lor înghețate lungeau pe lingă trupul meu . Ooh! . Printre lumințele fluviului înnoiu și alte cadavre . Erau Anna și Clary împreună, înveșmîntate în lungi văluri albe . Și Mac-Nab, tatăl tău, a cărui inimă singera înroșind apa . Și Fergus, celălalt frate al meu, cu părul lui negru, frumos și fruntea palidă și încă mulți alții, cît vedeam cu ochii . Peste tot cadavre dragi, în jurul cărora dăneau nebuniile

punderile de arină! Încoace, înapoi! Nădăjduiesc să
scap. Cu neputință! Dacă închideam ochii, să nu mai
văd, simțeam brațele morților pe brațele mele, obrazii
morților lângă obrazii mei. Dacă mă așezam, se așezau
și ei. Mă înșuraseau, punându-și asupra-mi orbile lor
fără ochi.

Sudorea ținea pe fruntea mea, curgând ca gheața.

Aș era o călătorie continuă și cu o voce și mai
stănat. Ohi! Eu am văzut toate acestea, dragul meu! Ști-
făream dar sângelui lui Fergus în-măca apa peste tot
în jurul meu. pretutindeni numai sânge. Sânge roșu
e mare de sânge. Indurare, durare, Fergus! Ști-ți
mă, frate!

Amus clau la genunchi și-și întinse brațele înainte.

Indurare! scapă și scapă îngrozit și disperat.

Apoi, întinându-și brațele să cadă și stătinându-și ochii
îndobitoru asupra a Stephen, străluci însoare.

— După aceea... uită-te la a întimplat dragul meu.

Diavolul a aplecat și mătasea neagră pe suprafața lui.
ochii și sângelui au pârât din fața ochilor mei. A am
mai alții decât răpă și gaze de morți. Vghesu la în apa
neagră. Am vrut să mai înso dar înarmat și au ră-
pău asupra mea. Mi am simțit gâtul și brațele
cu de piatră sub strănsoarea lor de ghete. Iar apă și a
însoa însoapă capului meu. Aș f vrut să mor. dar
răpă marinar de pe Tormas m au luat cu ei la bord.

De ce? Dacă sângelui meu trebuia să i uridă pe Fer-
gus. Fratele meu, Fergus pe care i îndrăgesc!

— Și de ce vrut să i urid pe fratele dum tate pe Fer-
gus, Mac Farlane? întrebă Stephen tălind.

— De ce vrut să i urid pe Fergus? cartamă mope-
rui, uluit și i se pune o mormona întrebare. Tormas
Mac-Nab mă străvă de ce vrut să i urid pe fratele meu
Fergus? Care te gînu. vînuitor nu te spune nimic,
dragul meu? Nu ti a revăpat niciodată uită în cea-
sul de noapte al vedemur?

— Fi mai deslușit. spune Stephen care pîlîse. Pentru
numele lui Dumnezeu, explică-mă!

Amus nu, uită o seară seară rugămintă și, continuă-
du-și discutațiile meure, urcă.

— Eu ti văd în fața noaptea. Îmi spune „Singe pro-
tru sânge”. Ști plus bine că voi continua să i văd, pînă
ce-i voi ucide pe Fergus O'Breana.

— O'Breane! strigă Stephen stringînd violent mina moșierului

Acest nume însemna pentru el o revelație: în noaptea crimei, tatăl său îl numise astfel pe omul mascat care avea asupra lui două pumnale.

Stephen îngenunchează lângă moșier

— Știi unde-i, nu-i așa? continuă el cu-o înfiorare abia stăpînită. Îmi spui și mie unde se-ascunde acest O'Breane?

Angus se întinse pe covor, rezemîndu-și capul de patul Annei

— Sînt obosit — șopti el și așpi.

— Unchule! .. Mac-Farlane! spuse Stephen. Un cuvînt, fie-ți mîă, un singur cuvînt!

Angus închise ochii.

— Este un om generos și cutesător — spuse el parcă vorbind în via. Are o minte ageră și luminată. Îmi aduc aminte cum vorbea lui pătrundea în berna bietului meu creier și-i lumina ca o rază paternică de soare. El știa toate planurile .. toate! Mă socotes fratele lui și în fața mea, numai a mea, își deschidea comoara misterioasă a conștiinței .. Planurile lui au dimensiunile mărețe ale universului .. Cine a mîlit numele lui Fergus O'Breane? E mai mult decît un om .. e-aproape un zeu .. Blestemat fie cel ce-l va opri din drum! .. Ascultă! Glauj visurilor vorbește .. Ascultă! .. Dilematul vei fi tu, Angus! Singele tău .. singele și carnea ta!

CAPITOLUL XXI

MAC-NAB

Stephen se folosi de starea de adîncă descurajare în care se prăbușise Angus Mac-Farlane după ultimele cuvinte rostite, pentru a-i spăla rănile și a-i panza grijiu. Moșierul nu exagerase tot trupul îi era literalmente acoperit de vinătăi și rani. Unele proveneau din înclătorarea cu Bob Lantern, altele, mai recente, erau rezultatul evadării de la Irish-House, de unde fugise alegînd drumul cel

mai primejdios. În sfârșit, altele le căpătase în luptă, fără îndoială îndelungată și înverșunată, de la hanul Regele George, împotriva lui Gruff și a nevestei acestuia. Ultima înfruntare, din care muntea lui tulburată nu pătrase decât rezultatul ei funest, trebuie să fi fost plină de primejdii căci în vreme ce el era neînarmat, adversarii lui aveau amândoi arme, și înainte de-a zdrobi capul lui Gruff și-al nevestei sale, Mac-Farlane îndurase nenumărate și teribile lovituri. Mai mult ca sigur că așa s-a întâmplat, întrucât honghi de la Regele George aveau un deosebit interes să se descalotezească de un martor al crimei jor.

După ce-l pensă cum se cuvine, Stephen aplecă de bucle lui Angus o sticlă conținând un întăritor, deoarece ura lui îi credea o destăluire mai amănunțită și dorea să-i stimuleze moșierului facultatea vorbirii.

Nu trebuia uitat faptul că, înainte de această întrevedere, Stephen avusese hânuiele pe care afirmațiile lui Angus le întărbe, hânuiele ce depășeau chiar desvăluirile puțile ale moșierului, deoarece vizau persoana marchizului de Rio Santo.

Stephen își începu interogatoriul, dar, știind din experiența că o întrebare directă n-ar fi găsit ecou în mintea confuză a unchiului său și, dealtfel, neavând decât vagi hânuiele, cu privire la legăturile misterioase, inexplicabile dintre Mac-Farlane și omul urmărit de ideea lui fixă, alegea un drum ocolit.

— Unchiule — spuse el de îndată ce Angus își mai revoni puțin. De aci înainte ne vom uni eforturile, pentru a da de urma celor două verități ale mele și apoi că vom izbui.

Moșierul scutură din cap.

— Sunt foarte nefericit — murmură el. Inima îmi sângerează mai tare ca rănile de pe piept și de la cap, Mac-Nab. Le-am văzut în barcă și-apoi în via — au murit.

— Ba nu, trăiesc, Mac-Farlane! strigă Fergus prinzându-i mințile. Și eu le-am căutat în ultimele opt zile, iar acuzațiile de indolență pe care mi le-ai adus erau nedrepte. Le-am căutat, personal și prin alții, dar nu le-am dat de urmă, cel puțin acum am dovadă.

— Ce dovadă? Il întrerupse moșierul într-o străfulgerare de luciditate. Londra-i mare. Cine știe unde s-a ascuns cele două cadavre!

— Îți spun că le-am căutat — replică Stephen. Le-am căutat eu înfrigurarea și răbdarea unei mame care și-a pierdut copilul. . . Cu-atâta mai mult cu cât Clary urmează să-mi devină soție.

Angus îl privi întâi pe tânărul medic.

— Dragul meu — răspuse el. Abia acum îmi dau seama că nu te cunosc. Clary ținea la tine?

— Văi unchiule — continuă Stephen. Nu-i momentul să discutăm despre preliminariele căsătoriei. Clary este o fată bună și nobilă. Inima ei ascunde taine pe care evenimentele nu mi au dat răgarul să le descopăr. Dar să revenim la subiectul trist care trebuie să ne preocupe în clipa de față. Fetele dumitale trăiesc. E ceva în mine care mi o spune. Sînt sigur.

Angus își încolăci brațele în jurul gâtului lui Stephen.

— Îți mulțumesc! blîgii ei cu lacrimi în ochi — Îți mulțumesc, dragul meu nepot. Odinioară Mac-Nab mă consolea și el adesea, mai ales atunci cînd disperarea îmi apăsa fruntea. Poate că-i adevărat ce spui. Dacă-i așa, Dumnezeu să-ți dea toate bucuriile de care n-a avut parte unchiul tău!

— Curaj, Mac-Parlane! Curaj! continuă Stephen grăbit să profite de această emoție prietenoasă. Și mai știu ceva. . . mai știu că între Clary și-un om de vază există o legătură misterioasă.

— O legătură misterioasă? repetă moșterul ușmit.

— Ceva ce nici dumneata și nici eu n-am putea înțelege — continuă Stephen — o legătură romantică și ciudată care nu poate pune la îndoială neprihătirea îngerușcă a fratei. Dar acest om e puternic, iar Clary neapus de frumoasă. . .

— Cîndei? cumva că el mi-a răpit fiica? întrebă rece moșterul.

— Da.

— Bine. Dar Anna?

Stephen rămase o clipă amuțit, dat fiind că, în stare în care se afla Mac-Parlane, nu se putea aștepta la înțelega inflexibilă a acestei obiecții.

— Anna — îngăimă el în sîrșit.

— Crezi — îl opri brusc moșterul — că omul acesta le-a răpit pe amîndouă?

Stephen șovăi din nou.

— Așa cred — răspuse el a doua oară.

Sprincenele lui Angus se încruntau.

— Și ai cum îl cheamă?

Stephen făcu un semn afirmativ.

Moșierul care se ridicase, se dădu un pas îndărăt și-l privi disprețuitor.

— Mac-Nab era avocat — spune el, de parcă și-ar fi vorbit aleși — dar avea o inimă curajoasă. Cum se explică faptul că băiatul lui este un laș?

Întruchit Stephen voia să protesteze, îi închise gura c-un gest.

— Două fete au fost date în grija mamei tale — continuă el indignat. Acute două fete, din care una îi era logodnică, au fost răpite. Cunosti numele răpitorului și totuși lăși-te alind foarte liniștit în fața mea?

— Unchule! strigă Stephen. Haber n-ai!

— Ce ar trebui să mai știu? Mă uit la tine și nu văd nici o rană în pieptul tău. N-ai avut curajul să răsturni jghebul.

— Ascultă-mă — îl întrerupse Stephen autoritar. Trebuie să m-ascuți, în loc să-mi arunci vorbele în față disprețului tău și să mă înșuți. Cui îi lipsește curajul de-a lua o spadă și a-și pune viața în joc într-un duel?

Cît despre crima fără luptă, ai spus-o singur. Tăta a fost un om curajos și am permisia că merg pe urmele lui.

Cred-i-mă, la Londra împotriva anumitor oameni, spada-i o armă neputincioasă la care trebuie să recurgi numai în disperare de cauză, cînd toate celelalte mijloace dau greș. Am încercat să lupt, dar sînt slab, în vreme ce adversarul meu e puternic.

Nu, nu? Ai cuvîntul meu de onoare că nu curajul mi-a lipsit. Dar ce drum a-aleg?

Care magistrat ar lua în seamă o acuzație neclară, lipsită de dovezi, adresată de un obacur *physician* împotriva marelui senior, cel mai bogat om din cele Trei Regate. Zimbeyi ironic, Mac-Farlane. Tot mai crezi că duelul e preferabil tribunalului. Ei bine! Dacă vrei să știi, află că și eu m-am gîndit la duel m-am dus, cu minia în suflet, și am bătut la porțile palatului arrestul om. N-am fost lăsat să intru, l-am așteptat afară dar nu și-a făcut apariția. L-am adresat scrisor. de sfidare scrisorile au rămas fără răspuns.

— Este vorba deci de-un prinț? șopti moșierul.

— Aș fi preferat să fie prinț — răspunde Stephen.

— Dar atunci ce-l? strigă moșierul intrigat. Cum îl cheamă?

Înainte de-a răspunde, Mac-Nab aruncă unchidului său o privire pătrunzătoare, apoi, fără a-l sălbî din ochi, rosti numele marchizului de Rio Santo.

Angus pâlî la faţă, îşi plecă ochii, buzele începură să-l tremure, nu scoase nici un cuvînt.

Stephen răsufliă din adînc. Nimerise în plin. Aflase ceea ce voia să ştie.

Ascultă lacom, dar fără să manifeste cea mai mică urmă, cuvintele pe care moșierul le scîpă în tulburarea sa.

Atînsese, nu întâmplător, ci printr-o tactică gîndită la rece, punctul în care se împleteau toate bănuşelele sale. Vîlul pe jumătate rupt care mai stătea încă între Rio Santo şi ura sa căzuse brusc.

Zdrobit, Angus se trîni pe patul Annei. Repetă de două-trei ori în şoaptă numele lui Rio Santo, ca şi cum ar fi încercat să-şi viie în minte o idee ce încă nu se lăsa supusă.

Apoi îşi împreună mîinile pe genunchi şi-şi plecă înainte capul.

— Nu-l cu putînjai blîgul ei. Fergus să pingărească feţele lui Mac-Parlane! . Nici măcar n-are rost să mă gîndesc la mîncîna asta odioasă! . Aş fi în stare să-l ucid, dar nu pot admite să fie calomniat . Ah, Dumnezeu! Dacă n-aş fi fost bălatul surorii mele, le-aş fi pe depeit pe loc pentru această acuzaţie nedreaptă adusă lui Fergus O'Breane!

— Ştiu că trebuie să ţin seama de tot ce datorez axinelui tatălui meu — spuse Stephen cu amărăciune şi răcoală.

— Într-adevăr boiboroi! Angus, tresărînd de parcă ar fi călcat un şarpe.

— Şi ţi-am vorbit numai de marchizul de Rio Santo — continuă Stephen.

— Într-adevăr — spuse moșierul — avem nevoie de dragul meu . Dar, răspunde-mi te implor . . . Ce te face să crezi că marchizul de Rio Santo ar fi răpitorul fetelor mele?

— O ştiu, atîta tot — replică Stephen.

Angus îşi duse un deget la frunte, pîrînd că reflectează profund.

Iar eu îți spun că-i imposibil! Țipă el după câteva secunde. Îi cunoșc . . . îi cunoșc bine! . . . Mac-Farlane e singurul om la care țin!

— Dar le cunoștea pe fetele lui Mac-Farlane? întrebă Stephen cu un zâmbet nemilos.

— Oh! Într-adevăr! Într-adevăr! apuse pentru a treia oară Angus ei cărui ochi îl crimaia. Să-l ucid, mi-ar fi ușor . . . dar să-l urlesc!

— Ți-l dau cuvîntu, meu de onoare, Mac-Farlane exclamă Stephen îndușolat. Că-i vei urî, dar nu va fi nevoie să-l uciei. . . . Asta mă privește numai pe mine.

— Taci . . . îl vei ucide . . . Glasul vișurilor nu poate minți . . . Cît despre ură, înuna mea-i prea deprinsă să-l iubească . . . De douăzeci de ani țin la el . . . și totuși . . . Oh! Cops! mei! copiii mei!

Angus își acoperi chipul cu mințile.

— Fetele mele-s frumoase — reluă el deodată. Ah! Totuși viața pe care a dus-o îi acuză . . . Femei . . . femei! . . . Te cred, Stephen, ei este! . . . Avea întotdeauna nevoie de cite o fecioară care să-i țină de urît . . . Fetele mele-s frumoase! . . . Ah! îi urlesc, îi urlesc!

Se ridică și începu să străbată cu pași mari odala.

— Acum mi-amintesc — spuse el. Omul din barcă era de-al lor. . . . Îi văd și-acum (ata hideasă . . . numele lui sfurșit îmi stă pe limbă . . . Și Gruff! . . . Hanul Reprle George era una din acuzătoarele lor . . . Frumoașa mea Clary! . . . blînda mea Anna! . . . Stephen! Stephen! Ne vom răzbuna!

La un moment dat, se opri în fața lui Mac-Nab. Expresia îi era cîmpiet schumbată. În ciuda rînilor, a aspectului nîngrijit al bărbii și părului, chipul îi era pătruns de un calm impunător și înăpăimîntător totodată.

— Ai avut dreptate, dragul meu — spuse el rar. Împotriva marchizului de Rio Santo apăsă-i o armă nepuținătoare și ridicolă . . . Ascultă-mă . . . Magistrăți, care nu ar fi luat în seamă acuzația ta, vor trebui să țină seama de-a mea, și-o jur, căci acuzația mea nu va fi una oboșnică . . . ea o va face pe Majestatea Sa regele Angliei să tremure . . . Ah! Cunoșc o mulțime de lucruri foarte grave și stranii cu care poți ucide un om ca trîncetul cerului . . . Ai prieteni?

— Unul singur — răspunde Stephen.

— Cere-l să ți-l ocrotească! Ai servitori?

— La nevoie, pot să fac rost de oameni siguri și devotați

— Într-adevăr spuse moșierul — avem nevoie de oameni siguri și devotați.

— Atunci — continuă Stephen — vino cu mine, undechiule. Pregătirile noastre nu pot fi făcute în casa mamei mele, care-i suferindă și-are nevoie de odihnă.

Coborîră împreună scara și bătrîna Betty se miră foarte mult cînd văzu seînd împreună cu Stephen, personajul acela bizar și desigur înspăimîntător, căruiu nu-i deschisese ușa de la stradă. Într-adevăr, moșierul intrase neobservat în casa surorii lui, strecurîndu-se pe lingă valetul lui Frank.

Stephen opri o trăsură. O jumătate de oră mai tîrziu, unchiul și nepotul coborau în fața ușii de la Dudley-House.

Frank se întorcase în culmea lucrului. O văzuse pe miss Diana Stewart și aflase din gura ei ceea ce bătrînul Jack nu izbutise să-i explice. Mary începuse să-și revină împotriva tuturor previziunilor științei boala ei misterioasă și îngrozitoare pîrea să cedeze încetului cu încetul. Doctrina Moore n-o mai văzuse de două zile așa încît, ca printr-o minune, Mary evită atât catastrofa de care se temea cit și aplicarea remediei ucigătoare (șocul galvanic), pe care medicul voia să-l experimenteze asupra ei.

Angus, Stephen și Frank își petrecură aproape toată noaptea stînd la șef.

A doua zi, douăzeci de oameni, printre care se număra și Donnor d'Ardagh, fură introduși la Dudley-House, unde primiră bani și instrucțiuni.

Pe la orele cinci seara, același oameni, avînd arme ascunse sub veșmintele lor, se postară în Belgrave-Square, împărțiți în grupuri mici, pe lingă Irish-House.

Stephen și Perceval, înfăpurați în mantale, așteptau la unul din colțurile scuarului.

Angus Mac-Farlane se despărțise de ei pentru a trece pragul luxuasei locuințe a marchizului de Rio Santo.

ANNA

Locuința cavalerului Angelo Bembo dădea în Hyde Park-Corner. Era o locuință micuță care nu purta amprenta greoaiei arhitecturii engleze.

Construcția avea o linie armonioasă, străină tipicului londonez.

Acolo o condusesse cavalerul Angelo Bembo pe Anna MacFarlane, după ce-o răpise din Lord's corner.

La început, intenția lui Angelo fusese s-o ducă pe tânără fată acasă la familia ei, dar Anna, zdrobită de oboseală, leșinase în urma șocului violent suferit în cadere pe trotuarul din Belgrave Lane, atunci când moșierul, în nebunia lui, luând-o drept o aparținătoare firească a imbrăcămintei ei, Bembo fu silit s-o ia în brațe și s-o transporte astfel în propria lui locuință. Într-adevăr, nu știa absolut nimic despre Anna, cine este, unde locuiește și ce nume de familie are.

După câteva minute, Anna își reveni din leșin și scoase un suspin prelung. Bembo ședea în celălalt colț al camerei. Anna, întinsă pe pat, nu-i putea scrii.

Se ridică agitată și aruncă o privire umidă în jurul ei. Nu obiectele necunoscute de care era înconjurată îi pricinuiră această primă emoție, ci înșuși faptul că se afla lungită, ea, care de opt zile își petrecuse nopțile într-un fotoliu, nelindrându-se să se apropie de patul aceluia mare, cu perdele antice, ce-i înspira groază.

Apoi privirea ei fu șocată de mobila din cameră. Nu se mai afla în odăia aceea cu ferestre mari, ale cărei perdele i se părea adesea că se mișcă la lăptăna neîngură a luminării. Dar unde se afla?

O undă de spaimă îi apăsă în privire. Apoi, pe buclele ei a căror pelocare făcea loc locușul cu incolorul unor nuanțe trandafirii, apăsă un suris de copil. Acum își aducea aminte.

— Îngerul meu cel bun a strălucit minunea! șopti ea. M-am rugat mult lui Dumnezeu acasă. Dumnezeu mi l-a trimis. Ce frumoși sînt îngerii și ce dulce-i glasul lor!

Nu mai resimțea nici un fel de teamă, nici un fel de bănuială.

— Nu, nu visez — continuă ea privind cu ochii ei mari picturile italienești și draperiile de la ferestre — n-am văzut niciodată toate acestea. El m-a eliberat. Aș vrea să dau ochii cu el, să-i mulțumesc.

Bembo care asculta vrăjit, nemăgănat și cu respirația ținută, nu fu în stare să răspundă acestei chemări. Trăsurile Annei erau acum învăluite de-o ușoară tristete.

— Credam că nu există alt bărbat atât de frumos ca Stephen — apăsă ea cu un fel de regret — mă născam... pe lângă el, Stephen e cea ce sînt ceilalți bărbați în comparație cu Stephen. Stephen al meu! Abia aștept să-l revăd!

La această concluzie neașteptată, Bembo scoase un oftat și-și înăbuși speranța care-i și pătrunsesse în suflet.

Voca Annei deveni domoasă și molatecă, ochii ei își pierdura strălucirea, iar sursului căpătă acea fixitate pe care apropierea somnului o da oricărui chip.

Trecuse atita vreme de cînd nu pusese capul pe-o pernă, iar picioarele ei mici, zdrobite de oboseala celor opt nopți nedormite, aveau atita nevoie de odihnă!

— N-am să-i spun surorii mele că l-am luat drept un inger — șopti ea roșind ușor. Clary ar rîde de mine. Oh! N-am să-i spun nici lui Stephen! adăuga ea. Nu știu. Mă tem să dau iar ochii cu el... Privirea lui are vâpă dulce care îmi rănesc. Stephen nu știe să privească așa...

Bratul îi căzu ușor, iar capul atîna pe pernă, în timp ce continua să înghe.

— Nu!... Nu! N-am să-i spun că l-am luat drept un inger.

Apoi adormi.

Bembo așteptă cîteva minute. Anna nu mai vorbea. Nu se mai auzea decît răsuflarea ei egală, liniștită.

Bembo se ridică în sfîrșit și străbătu fără zgomot camera. Era palid, dar fruntea îi strălucea de-o bucurie calmă. Se opri la picioarele patului și-și împreună minile în semn de adorație. Anna dormea profund.

Bembo era stăpînit de-un fel de atracție ale cărei efecte, lente, dar sensibile, îl apropiau puțin cîte puțin de capul de pe pernă. Voința lui nu era implicată în această mișcare. Aluneca cît parcă dușumeaua ar fi avut un po-

vindă. Înainte de a-și fi dat seama de această deplasare, cele două minți împreunate ale sale se odihneau foarte aproape de mîna micuță a Annei care, încoarsă printr-unul din acele bizare efecte ale somnului, cînd odihna devin-virgîlă se obținea în poziții ciudate și nefirești, își oferea palma pe jumătate deschisă și părea să aștepte ca o altă mîna să i-o strîngă.

Bembo se aplecă, buzele lui atîrnară degetele trandafirilor. Apoi Bembo se roși, întîrbindu-se. Se dădu un pas înapoi.

Apoi, îngenunchă din nou, ca pentru a-și cere iertare.

Se lumina din ce în ce mai mult, soarele mîngîind cu delicatețe pînutele acrișului minunată, plină de tinerețe și nevinovăție, de dragoste și frumusețe.

Orele treceau. Soarele de amiază bătu în geamul teraselor. Florile își deschiseră corolele așipite și îmbibară aerul cu miromele lor parfumate.

Bembo tresări. Se ridică și se întinse într-un vast soptit care se afla la picioarele patului.

Amîndoi avură viseuri frumoase care țînură toată ziua. Cîci fata, coplesită de îndelungata-i oboseală, nu se trezi decît după asfințit.

Cînd deschise ochii totuși în jurul ei era ca înainte. Lampa aprinsă ardea pe-o masă, iar Bembo nu putea fi văzut. Amintirea evenimentelor din cursul dimineții îi reveni vag. Se sculă înviorată și își aranjă în fața unei oglinzi rochia mototolită.

Oglinzind i-și îndăpșă pe Angelo, nemîșcat, în spatele patului.

Se întoarce repede și-și plecă ochii, roșind. Apoi strîbtu deodată camera și se așeză lângă Bembo.

— Nu mi-e teamă de dumneata — spuse ea cu glas blăjin. Știu că ești un om bun. Tot timpul cîi am dormit, te-am văzut lângă mine. Dumneata erai. Chiar dacă visul se schimbă, dumneata rămîneai tot acolo.

Se opri brusc, apoi, cu o nuanță de tristețe, continuă.

— M-ai împiedicat să-ți văd pe Stephen.

Tulburat, Bembo o contempla cu încintare. Teama se afla acum de partea lui.

— În cîrind se va lumina de ziua — continuă Anna care nu știa cît timp durase somnul ei. E departe de aici pînă la Cornhill?

— Sînt gata să te conduc la mama dumitale — răspunse Bembo trist.

— Nu mai am mamă — spuse Annă pierzîndu-și zîmbetul. Dar oei ce țin la mine m-așteaptă... sora mea... biata mea mătușă... vărul meu Stephen... Să plecăm numaidecît!

— Vrei să mergi în Cornhill? întrebă Bembo.

— Te ruș? șopti tinăra fată umilită.

Bembo se înroși și tăcu.

— Parecă spuneai — continuă Anna — că vii din partea vărului meu Stephen?

— Am mințit, doamnă — răspunse Bembo a cărui privire cerea parcă milă. Nu-l cunosc pe vărul dumitale Stephen.

Anna se ridică, dar frumosul ei chip exprima doar surprindere, fără nîc un pic de teamă.

— Nu-l cunoști pe Stephen? spuse ea. Dar pe mine mă cunoști?

Bembo se străduia să-și păstreze singele rece. Viul său luase sfîrșit.

— Nu-ți cunosc numele, doamnă — replică ei.

— Mă numesc Anna. Îți amintești?

— Cum l-aș putea uita! Îngînă Bembo pîlcîndu-și capul.

— Acum — continuă tinăra fată așezîndu-se din nou — spune-mi care-i numele dumitale, ca să-l comunic surorilor mele și lui Stephen.

— Nu și lui Stephen — spuse Bembo.

Își rosti numele. Vocea blîndă a Annei îl repetă de mai multe ori.

— Nu-l vei uita! E frumos că...

Se întrerupse brusc și se înroși toată. Apoi rămase tăcută. Bembo suferea.

După un minut, Anna îi luă mîna.

— Te rog să mă conduci acasă, la mătușa mea. Ce importantă are dacă ai venit din partea lui Stephen sau din partea lui Dumnezeu?

Bembo se sculă numaidecît.

— Cît de mult te va-nrăgi Clary! spuse Anna în timp ce traversau salonul pentru a ajunge la ușă. Clary și Stephen!... Ai să vii mereu să ne vezi în Cornhill, nu-i așa?

Bembo dădu încet din cap.

— Cum! exclamă tinăra fată întristată. Nu vrei să

— mă mai vezi? — Acum îmi dau seama că mă-și redat libertatea fiindcă ești bun și că la fel ai fi procedat cu oricare altă — Să mergem, domnule. Nu dorește să te mai oboară pentru mine.

De ce vorbeai Anna astfel? Oricine i-ar fi adresat această întrebare ar fi făcut-o să se simtă stingherită.

În ce-l privește pe Bombo, el hotărâse să-și ascundă cu grijă iubirea în adîncul inimii, iar numele lui Stephen, pronunțat adesea, îi întărea necontenit voința șovăitoare. La ce bun să-și dea în vileag sentimentele? Anna iubea pe altcineva, era, fără îndoială, logodită. Dealtfel, în seara aceea, cel tîrziu mîine, Bilo Santo avea să-i pretindă viața, care înainte de-a aparține iubirii, fusese oferită mar-chizului.

Aceste două motive de tăcere aveau darul să-i influențeze puternic caracterul lăsal și cavaleresc. Dar oricare ar fi motivul, poți cere rezista pînă la capăt, cînd ai douăzeci de ani și în joc e dragostea?

La ultimele cuvinte ale Annei, care reprezentau un reproș vădit, Bombo se opri și-o privi atîrșit. Trecură câteva secunde înainte de a-i răspunde, lăsînd să i se vadă pe față efortul luptei pe care-o dădea cu sine înăuntru.

— Doamnă — spusese el în cele din urmă — de-o săptămîină trăiesc cu imaginea dumitale, nu trăiesc decît prin dumneaia. Te-am eliberat, pentru că te iubesc . . . și totmai fiindcă te iubesc, trebuie să te văd odată pentru ultima oară.

— Mă iubești, Angelo? repetă Anna Mac-Farlane îndrăgăstă. Sînt fericită că mă iubești.

— Nu mă-nțelegi — murmură Bombo.

— Într-adevăr — spusese Anna — înțeleg ce cineva să elibereze o persoană la care ține și pe care-o vede suferind — Dar nu pricep de ce trebuie s-o erite?

— Ca să n-o mai iubească — răspunsese Angelo.

Anna rămase pe gînduri.

— Mă tem că acum te-nțeleg — spusese ea în șoaptă.

— Mă-nțelegi deci, Anna — Acum îți dai seama de ce trebuie să te părăsesc?

— Oh! da — zise Miss Mac-Farlane lîsîndu-și capul în pîcș. Nu te-ai putea iubi altfel decît ca o soră . . . Îți iubesc pe Stephen — sînt foarte sigură că-l iubesc.

Rostii aceste ultime cuvinte pe un ton distras, apoi continuă ea și cum s-ar fi trezit doborâtă.

— Sînt foarte sigură că-l iubesc. sînt foarte sigură.

Ochii Annei priveau în jos. În afirmația ei repetată fără motiv exista evident o umbră de îndoielă.

Deși nu știa caz de asta, Bembo era un bărbat cu experiență. În clipa aceea nutri o vagă speranță, înțelegînd că Anna nu-și cunoștea deloc propria inimă.

Ea îi întinse din nou mîna și repetă cu glas nespus de trist.

— Condu-mă în Cornhill.

Bembo o ajută să urce în trăsură. De la Fimlico pînă în Cornhill Anna nu scoase nici o vorbă, dar lui Bembo i se păru de mîni multe ori că o aude răspundînd.

Cînd ajunseră în fața locuinței doamnei Mac-Nab, Bembo coborî din trăsură pentru a-i oferi mîna. Anna sîrî hotărîtă pe trotuar, apoi se opri nedecisă.

— Adio, doamnă — spuse Bembo.

— Adio — șopti tîrîra fată.

Bembo avu impresia că vede o lacrimă strălucind în ochii ei la lumina felinarului.

Șovăi iar o clipă.

— Adio! adio! repetă ea apoi nespus de grăbită.

Deschise ușa și intră fără să privească înapoi.

Bembo se urcă din nou în trăsură.

Era aproximativ ora zece. Cum spuneam, Stephen tot-mai plecase cu Angus Mac-Farlana așezat la Frank Perceval.

Doamna Mac-Nab era singură. Anna răspunsese cu lacrimă la îmbrățișările mînușii ei aflate în cuimea ferichii.

Se gîndea care la frumoseul cavalier Angelo Bembo care o slăvise și, deși o iubea, nu voia să mai apară în calea ei?

CAPITOLUL XXIII

CABINETUL DOCTORULUI

Tyrrel Orbul și doctorul Moore se aflau în cabinetul acestuia din urmă. Era cam zece dimineața.

Moore scria la biroul său. Tyrrel își bea ceaiul lângă

gemineu Era în ziua următoare evenimentelor istorisite în capitolele precedente.

Doctore — spuse Tyrrel dînd pe gît, cu o strîmbătură de degust, ultima sortitură de ceaî — niciodată nu pot minca sau bea ceva pe care a pus mîna afuracului asta de Howley, lîră să mă gîndesc la clipe morţii mele. Ai un buclîtar grozav, pe cuvîntul meu! Dar nu mi-ai spus cum pîcosea povestea mea în legătură cu Brian de Lancaster.

— E foarte ingenioasă — răspunse Moore distrat. Aveai un dînte împotriva zăpăcitului alui de Lancaster?

— Nu fără motiv, doctore. Dacă Brian, lua-l-ar naiba, n-ar fi dat cîrsoale uşului meu în Goodman's-Fields, Suky nu s-ar fi îndrăgostit de Brian şi l-ar fi luat cu amant pe prinţul Dimitri Tolstui, iar eu n-ar mai fi trebuit să-mere a lăşafica, pentru cînei miî de rubie amurita, semnătura excelentei Sale şi-anfel n-aş mai fi avut prilejul să-l cîţonezesc pe nenorocitul de Roboum; el nu m-ar mai fi legat şi nu s-ar mai fi dus să cheme poliţia, şi, drept urmare, n-aş mai fi fost spinurat. Or, doctore, oricît de minunat ar fi antidotu, dîmţiale împotriva ştreangului, îţi jur că şterful de ceaş petrecut la Old-Builey n-a fost deloc agreabil. În afară de asta, trebuit să-ţi mai spun că am de mult o poliţie de nişii excentricului alui aminţii. El a întrecînut o din burtă lui pe contesa White-Manor la Londra, şi, dacă eu ar fi avut încredere în el, aş fi fost nevoit să-mi iau extrafazele. Dar proasta era nîit de înspîmîntată de mine, încît nici Brian, nici altcineva n-a putut scoate de la ea numele meu sau adăpostul filiei sale. Îi spunem că-i voi ucide copilul...

— Nu ştiam — îi opri Moore — că Brian a fost amantul soţiei fratelui alui.

— Amantul ei! exclamă Tyrrel. Lancaster amantul contesei! Vai! doctore, te gîndeşti la prostul. Dar -is puteu pune rîmăşag că nici dumneaia nu crezi ceea ce gîndeşti. Brian este un smîntit din specia cavalerilor romantici. Folosea în discuţiile cu contesa un ton atît de respectuos de parcă se adresa unei regine, iar

— Destul! spuse Moore. Nu mă interesează.

— Foarte bine — nici pe mine. Cîi despre cele două tinere, m-ai întrecut ce plan am isăd-i. Le vom expedia pe-amîndouă la casa noastră de plăceri din

Crewe, împreună cu Maudlin și doi băieți frumoși. Poate un an, se vor întoarce gata formate, afară doar de-
că... Dar pentru asta avem timp, doctore.

Moore făcu un semn de aprobare plicosit.

— Era să uit! continuă Tyrrel. Nu mi-ai povestit amănunțele întrevederii dumitale cu marchizul de Rio Santa
Fruxia doctorului se încrunță brusc.

— Am făcut tot ce-am putut — răspunse el.

— Adică, doctore?

— Nimic!

Moore rosti acest cuvânt pe un ton sec, ca și cum ar fi
vrut să evite subiectul. Totuși, reveni singur asupra lui și
adăugă dînd din umeri

— În definitiv, la ce ne-ar folosi moartea acestui om?

— Bine, bine! mormăie Tyrrel. Strugurii sînt prea
acri. Doctore — continuă el cu glas tare. Întotdeauna
am fost de părere că greu s-ar mai putea găsi un șef atât
de potrivit ca marchizul. Dar dă-mi-le voiaș să-l îmi
locui, așa că te-nțeleg. Or, m-am obișnuit să vreau și eu
ceea ce vrei dă-mi-le. Cît despre vina lui, într-o bună
zi tot o să l-o aflăm.

— Taina lui repetă Moore cu-o strălucire în privire

În momentul cînd Tyrrel deschise gura să răspundă,
în prag apără fruntea îngustă și lucioasă a lui Rowley.
Asistenții aveau sub brațul drept (în-șterto-ri) său preferat,
far în mîna stîngă ținea o scrisoare.

Dînd ochii cu el Tyrrel lăși duse repede mîna la nas,
ceea ce-l făcu pe farmacist să ticăie disprețurilor printre
dîni.

— Ta, ta, ta, ta!

Apoi, Rowley se îndreptă foarte încet spre stăpînului
lui și-l puse în față scrisoarea pe care o avea în mînă.

— Să călătorim, măestre, să călătorim! spuse Tyrrel
nerăbdător.

Rowley înțelesese perfect că era invitat să-și pîmbe în
altă parte mîreșele de laborator, dar, în loc să lase, scoase
repede din buzunar o sticlăuță lunguicășă și se duse spre
Tyrrel.

Instinctiv, acesta puse mîna pe vîtrai să se apere.

— Ta, ta, ta, ta! făcu Rowley rîdînd cu gura plină —
te rog să mă ierți, domnule..

Scoase deodată dopul sticlei și-o apropie de nasul lui
Tyrrel care strănută zgornic.

— Sănătate, domnule, dacă ai fi avut o rină, ți-ar fi făcut foarte bine, zău așa...

În momentul acela Moore tototodă scrisoarea pe care-o citise și lăsa să-i scape o exclamație de furie înăbușită.

— Ieși afară! răni ei adresându-i-se lui Rowley.

Acesta se inclină umil. Apoi se îndreptă încet spre ușă și, ajuns în prag, șopti, făcându-i triumfător cu ochiul lui Tyrrel:

— Ta, ta, ta, tai!

— Ce s-a întâmplat, doctore? Întrebă Tyrrel.

— Mă urmărește fatalitatea! tună Moore mînios. Nu mai sînt nimic... pare-se, nici măcar un medic abil!

Notezi scrisoarea mototoilită, care era de la lady Campbell, și citi repede:

„Domnule doctor,

Sînt convinsă că veți împărtăși bucuria noastră. De două zile de cînd ne-ați privat de onoarea de a vă vedea, la Stewart-House s-au petrecut evenimente fericite. Bonia îngrozitoare a nepotetei mele a cedat în absența dumneavoastră, l-am chemat imediat pe doctorul Hartwell, medicul curant al doamnei Stewart.

— Hartwell! se opri Moore zîmbind acru. Un empiric!... Un ignorant!... Un pedant!

— Un măgar — spuse cu răceală Tyrrel — și-l mai departe.

— Un măgar — repetă doctorul. Ai găsit cuvîntul potrivit, ismaii! Unde am rămas? Scrisoarea asta idioasă m-a scos din sîrte, pe cuvîntul meu!

— „Medicul curant al doamnei Stewart...”

— Nu prea are gust milady, pe legea mea!

— „Al doamnei Stewart...” domnul Hartwell a venit numaidecî!

— Cred și eu!... Oameni de teapa lui sînt totdeauna disponibili!...

— ... Numaidecî, și a început o serie de eplicații ale căror succes a fost desăvîrșit. Scumpa noastră Mary și-a revenit. Dumnezeu s-a îndurat de noi făcînd din domnul Hartwell emisarul mîlăstăvirii sale!

— Care va să zică — țipă Moore — mizerabilul ăla de Hartwell a venit acolo tocmai la țanc, ca să profite de efectele tratamentului meu! Dar există și un post-scriptum... N-am citit post-scriptumul, „P.S. Veți înțelege desigur, domnule doctor, că în stări împrejurări, n-ar mai

avea nici un sens să vă neglijați importanțele dumneavoastră lucrări, pentru a o vizita pe domnișoara Trevor care se poate dispensa de îngrijirile dumneavoastră."

Moore rupse scrisoarea cu furie

— M-au urmas la plimbare! Cu forme în regulă — țipă el. Se temeau cumva că le voi mai călca pragul după o asemenea scrisoare impertinentă? Oh! Ce ghinion, Iamali! O cataleptă perfect caracterizată, care dispăre singură, ca o sincopă obișnuită! . Drăcesc hazard

— Această Miss Trevor e logodnica lui Rio Santo? întrebă Tyrrel

— Da . . . și fi pariat zece mii de lire că era pierdută! Într-adevăr, e logodnica lui . . . Asta face parte din proiectul lui mareț, din taina sa. Prin acest mariaj urmărește să dobândească eventual demnitatea de pair . . . Pentru ce? . . . Nu știm.

— Dar cu timpul vom afla, doctore, dacă avem răbdare.

Moore nu răspunde, dar Tyrrel îl auzi mormăind printre dinți:

- O cataleptă care se termină ca o migrenă! Hartwell, mizerabilul! Are să se laude peste tot că a vindecat o cataleptă!

Din camera vecină se auzi un zgomot de pași apăsăți și vocea gravă a bravului nostru prieten, căpitanul Paddy O'Crane, înălțându-se pînă la diapazonul nerăbdării!

— Trăind-m-ar Dumnezeu! Scăfrită testă cu perucă, stimate domn, vă repet pentru a paace oară *Gentleman of the Night!*

— Ta, ta, ta, ta! răspundea Rowley

— Ta, ta, ta, ta! Mii de trănete! Ta, ta, ta, ta! . . . trei milioane de blesteme! Ce-i ala ta, ta, ta, ta! Imputit ticălos, luată-er naiba, stimate domn, vedea-te-aș în streang împreună cu mine! Nu mă mai perpel în căcările iadului! *Gentleman of the Night!* . . . Lasă-mă să intru!

Lui Tyrrel nu-i veni greu să recunoască vocea aceea și tonul ei energetic. Se ridică să-l întâmpine pe căptan, cînd auzi un ultim ta, ta, ta, ta! al lui Rowley, urmat de un zgomot de încălțare și o serie de injurături dintre cele mai alese

Aproape în același timp o violentă lovitură de picior deschise cele două batante ale ușii, iar Rowley, zvrilit ca

din tun, căzu pe burtă în mijlocul camerei, însoțit în cădere de tomul I din Toxicological Amusements.

Căpitanul Paddy O'Crane se aplecă spre a-și feri palaria să nu se lovească de canatul de sus al ușii și-și făcu intrarea cu un aer din cele mai grave.

— Ce-i gălăgia asta, domnule? întrebă Moore încreștându-și sprâncenele.

— Dumnezeu să ne pedepsească pe toți! răspunse O'Crane scutindu-și palaria. Am onorarea să salut respectuos pe Înălțirile Voastre. Cît despre gălăgie, nu-e eu omul să fac scandal, lua-m-ar dracu, mulorți! Cunoșc mulți băieți linașiți care, în locul meu, ar fi sfărâmat scăriștile ale pleșurii ca pe o nucă, trănsetele iadului!

Rowley zăcea pe jos, nemăcar, înspălmîntat.

Paddy îl privea cu aerul acela liniștit, lipsit de orgoliu care șade alături de bine învingătorilor.

Chipul iritat al doctorului prevestea apropierea unei ieșiri violente. În dimineața aceea savantul era într-o vâdită proastă dispoziție.

Tyrrel încercă să intervină.

— Ce s-a întâmplat, Paddy?

Dar Moore se ridică brusc.

— De ce-l întrebi? Uită el! Doar n-ai să stăm s-mcul-tăm ce spune necioplitul ăsta. Ia-l afară, domnule!

Paddy se îndreptă numaidecît, făcu un semilocol și se îndreptă spre ușă, luțind parul și spunînd:

— Cum doriți fulgerele cerului!

— Probabil c-a adus vreun metaj — spuse Tyrrel repetîndu-se spre căpitan. Stai la biroul dumitale, doctore, și lasă-mă pe mine să tratez această afecere... Ce vînt te-aduce, Paddy?

Accela se opri, făcu un al doilea semilocol și-și aruncă lui Moore o privire plină de ranchiună.

— În nici un caz — răspunse el cu minunatu-l dar de-a blestema, fără a-și pierde vreun dram din bonomia sa flegmatică — nu m-a adus dorința de-a vedea matra palidă a acestui iord, fir-aș ai naibii să fu. Cînd voi fi prea bătrîn, coarnele diavolului, ca să-mi clișig beefsteakul de dimineață, roastbeeful de prînz, puddingul de la ora cinci și cold withouțul de seară, mă voi da pe mîna Sen-dorici Sule, să mă trimită mai repede pe lumea aialaltă... E meșeria lui, trîncu-ne-ar Dumnezeu!

Moore întorse spatele și încerca să nu audă nimic.

— Haide, căpitane — spuse Tyrrel sever Să ne-ntorcem la oile noastre

— Să ne-ntorcem la oile noastre, milord — Îmi face plăcere să am de-a face cu dumneavoastră, fiindcă știu că un om de viață, deși, știi-i adevărul, pe toate ființele iadului, semănați cu două picături de apă c-un individ pe care l-am văzut în ștreang la Newgate și avea o mustră de ticloș, milord . Dumneavoastră n-o să spuneți niciodată unui gentilor să lase afară? N-o să luați drept un necioplit, blestemați să fim amindoi, la naiba, și toată lumea, pe-un om care a comandat onorabil clopotul Horeng afreiat de..

Tyrrel bătu din picior, luându-și aerul acela teribil care odinioară îi făcea să tremure pe Susannah și Roboam. Paddy O'Chrane privi curios la el

— . de Gween și Gween din Carlisle, milord — Închete el fără să se grăbească Senioria Voastră este, sau mi se pare mie, cam boșumflată?

Tyrrel își încrucia brațele pe piept, luându-și un aer resemnăt

— În fond — spuse el — ai venit cu-o treabă — S-a întâmplat ceva în White-Chapel?

— Ai mor docă știu, milord, ai mor că un cline în miazănoapte — Cît despre țehul viritei mele, jur pe funda care ne poate strînge de gît într-o bună zi, ducă apa o vrea diavolul, că-i nenorocire mare! Apu ghicit — Am venit fiindcă nu-i nimeni în Purgătoriu — nici un om cumsecade, vreau să spun Cîci diavolii sînt o sumă și tot atîtea lepre care urîs ca apucații — Am venit pentru că trebuie să știu de vorbă c-un îned al Noptii avînd de comunicat vești de cea mai mare însemnătate, hă-ne-ar dracu! Și nu știu, ca toată lumea deultei, unde se află locuința înălțimii Săte...

— Ce fel de vești? întrebă Moore fără să se întoarcă

— Trăni m-ar Dumnezeu! răspunse O'Chrane, — ar fi o mare îndrăzneală din partea unui necioplit ca mine să se adrese unui personaj venerabil ca Senioria Voastră — Milord — adăugă el adresîndu-se lui Tyrrel Jedediah Smith, ucătosul ăla prefăcut, căruia îi datoriez respect căci mi-e șef, mă trimite la dumneavoastră ca să vă spun cum stăm cu vîgăuna din Prince's Street

— Și cum stăm? întrebă Moore nerăbdător.

În loc de răspuns, O'Chrane se lăsă încet în jos și-l

Înfracă de umăr pe nenorocitul de Rowley care-și frecă coastele de covor. Paddy îi ridică și îi umprună o mișcare de rotație, făcându-l să treacă pragul cabinetului într-o clipită, în așa fel încât Rowley, când se opri, amețit, în mijlocul camerei alăturate avu impresia că vede cei patru pereți învârtindu-se în jurul lui și nu reuși să-și exprime stupefacția decât printr-un ta, ta, ta, ta, pronunțat, e drept, într-un mod deosebit și menit să dea de gândit celor ce l-ar fi auzit.

Paddy închise ușa cabinetului.

— Jedediah Smith — spuse el fără nici o introducere — vă aduce la cunoștință, milord, că treaba-i terminată.

Moore se sculă în picioare și nu se mai ostentă să-și ascunda bucuria.

— Cum! strigă el. Galeria-i terminată?

— Terminată complet? adăugă Tyrrel frecându-și mișcările.

— Da, milord, pe coarnele lui Belzebuth! Era și timpul, vă jur pe locul meu din rai, blestemați să fim cu toții! Bietul Saunder îi pe jumătate mort, acum când vă vorbește.

— O să-l îngropăm — spuse Moore.

— Fără ndoială, șarlatan afulanti mormii Paddy scandalizat. Ești specialist în de-ai de-astea.

Vestea strâpunerii căii de comunicație între magazinul de apă garoasă din Prince's Street și subteranele de la Royal Exchange era, după cum știm, așteptată cu nerăbdare de toți Lordii Noapții. De multă vreme membrii influenți ai Familiei se bizuiau pe acest imens rezervor pentru o umple până la refuz seiful comun. Tyrrel și Moore cerură și obținură toate amănuntele necesare. Elefantul ajunase în noaptea precedentă la nivelul pivnițelor, și-o lovitură de hirieț dată neastent aruncase în afara tunelului o piatră. Gaura făcută de această piatră în cădere comunica cu unul din subsolurile Băncii.

Ca și cum ar fi așteptat acest moment, Saunder căzuse ca o masă neînsoțită în fața deschizăturii, gîfîind și nădușind Paddy, care ținea la Elefant, precum pameiului menajeriei, la leul sau tigru pe care trebuie să-l hrănească, încercase să-l ridice spre a-l conduce până la patul lui. Efort inutil! că să-l ridici pe Saunder îți trebuia un cric sau o macara.

Astfel încît nenorocitul gigant rămăsese culcat, să-şi dea duhul pe pămîntul rece al galeriei.

Tot ce putuse face pentru el milosul Paddy O'Chrane fusese să-l pună la dispoziţie imensul uchişor cu gîn.

Îspăvîndu-şi raportul, căpitanul trase patru înjurături în chip de parafă, apoi tăcu.

Tyrrel şi Moore se aşezară numai deodată la birou, pentru a scrie nişte scrisori.

— Bravul meu băiat — spuse Moore — trebuie să duci imediat biletul ăsta în Belgrave-Square, marchizului de Rio-Santo.

O'Chrane luă biletul.

— Îi voi duce unde trebuie, mi-ai de trimis! răspunse el. Dar cum naiba a aflat Senioria Voastră că-a un băiat brav? Am cunoscut lordi adevăraţi, Satan şi coada lui, care-mi spuneau căpitane.

Toţi ai casei fură mobilizaţi să ducă la destinaţie scrisori asemănătoare celei încredinţate lui Paddy. Pînă şi Rowley fu expedit în grabă la S. Boyne, esq., cu misiunea de a-i găsi cu orice preţ pe onorabilul funcţionar al poliţiei metropolitane.

Duceau de Gèvres, pe care titlul de noblete n-o făcuse să-şi dea lînce, şi, în momentele cruciale, era întotdeauna gata de acţiune ca şi cum s-ar fi numit încă Maudlin Wolf, primul misiunea de-a se duce la Bancă şi a înmîna o scrisoare din partea lui Tyrrel lui sir William Marlew, subcaşierul central.

Rămăsi singuri, Moore şi Tyrrel îşi apropiară scaunele şi începură o conversaţie în şoaptă, deşi nimeni nu se afla acolo ca să-i audă. Aceasta dură destul de mult. Cînd se ridicară, Tyrrel spuse punînd mîna pe braţul doctorului:

— Orice s-ar întimpla, crede-mă că-ţi mai bine să-ţi laşi pe el să ducă lucrurile pînă la capăt. După aceea vom vedea.

— Dar dacă, după cum mi se pare — obiectă Moore — are de gînd să facă din Familie şi din noi înşine instrumentele planurilor sale secrete — dacă toţi munţii ăia de aur nu-i vor sluji decît lui?

— Dacă toţi munţii ăia vor acţiona în folosul lui, doctor, ai exact ce-ţi trebuie ca să-ţi poi mîna în beregată. Acum hai, te rog, să ne grăbim a-ajungem în White-Chapel ca să nu-ntrîdem.

Înșiră împreună Tyrrel încuia în urma lui toate ușile, răsucind de două ori cheia în broască.

Cîteva secunde după plecarea lor, ușa care dădea din cabinet în camera unde fusese surghiunită Clary și pe care Tyrrel n-o încuisese pentru că nu comunica în nici un fel cu exteriorul, se deschise încet și Susannah își făcu apariția.

Frumoasa fată străbătu repede cabinetul și trase zăvorul celeilalte uși prin care ieșiseră Moore și Tyrrel.

Dădu din cap zîmbind.

Apoi, dispăru pentru a se reîntoarce numai decît, împreună cu Clary Mac-Farlane, pe care o ajută să meargă.

CAPITOLUL XXIV

LANȚUL UMAN

Clary Mac-Farlane arăta foarte schimbată. Urmele îndelungatului și nemilosului supliciu pe care trebuise să-l îndure se vedeau limpede pe chipul ei palid și slăbit. Trupul, odinioară atît de grășor prin proporțiile armonicoase și mișcările mișcătoare, era acum gîrbovit, lipsit de vigoare. Mergea încet și făcea eforturi pentru a se putea mișca.

Totuși, era încă frumoasă, dar frumusețea ei îi strîngea inima și îi sîrnea mila. Dacă Angus, tatăl ei, ar fi văzut-o în clipa aceea, și ar fi amintit cu lacrimi în ochi de bista Amy Mac-Farlane. Așa arăta și Amy, albă ca varul, slabă și încă foarte frumoasă, atunci cînd se afla în pragul morții.

Dar Amy privea cu zămisul pe buze moartea care se apropia, bîlînda femeile nu suferea decît pentru viitorul copilor ei. Trăstirile ei păstrau încă acel calm suav și senin al zilelor fericite. Or, Clary avea în privire o expresie de rătăcire, orîbului șoc transmițat sistemului ei nervos o făcea să tresară din senun în chip dureros. Uneori, deschidea gura și rostea cuvinte fără nici un sens.

Decrepitudinea fizică și morală a fetei, odinioară atît de fermecătoare, era și mai izbitoare în contact cu tine-

rețea debordantă a Susannah, care, plină de sănătate, de seva, iradia o inteligență generoasă și nobilă sufletească.

Tristețea pe care o simțea văzînd-o pe Clary se preschimba în atracție irezistibilă cînd te uita la Susannah. Ea se afla acolo ca un geniu bun care veghează asupra slăbiciunii și suferinței surioarei ei binefăcătoare, gingaș, consolator, reprezenta un balsam pe rana răscunsă a boii, pentru că ori de cîte ori Susannah vorbea, ca o mamă tină, aplecată deasupra leagănului copilului ei, biata Clary începea să trăiască din nou.

Intrară împreună în cabinetul doctorului Moore. Susannah, cu amîndouă brațele în jurul tablei fetei, o susținea și-i dădea curaj.

— Uite că poți merge și singură, surioară scumpă — spuse ea cînd trecură pragul cabinetului. Aproape că nu mai e nevoie să te ajut. Știi, Clary, că noi două sîntem stupide aici? Ne-au încuiat în casă. Dar nădăjduliesc să găsim un drum pe care nu s-au gândit să-l blochez. Săi joa, frumoasa mea, și odihnește-te.

Miss Mac-Farlane se lăsa în fotoliul lui Tyrrel scoțînd un suspir de oboseală. Ochii ei, încercănați și măriți prin contactul cu obiect, supți se îndreptară spre Susannah într-o expresie fugare de recunoștință, recăpătîndu-și apoi numai deocînd aerul mohorit.

— Eram alături de ei — blîgul ea — și mă simțeam foarte fericită, căci mă iubea. A venit însă Anna. A ingenuincheat lîngă ea. Inima mi s-a frînt!

Gura i se contractă și pleoapele începură să-i tremure, cum se întîmplă atunci cînd lacrimile sînt pe cale de-a le pedali.

- Dar tot o mai iubesc pe Anna' continuă ea. Nu-î voi spune niciodată că ea m-a ucid.

Frumoasa fată se aşeză lîngă ea și-o îmbrățișă.

— S-o iubești, scumpă surioară — spuse ea — căci e brînă ea și tine. 'airmană copilă! Nu-ți dai seama că toate aceste amintiri triste, care-ți fac atît de mult rău, nu-s decît vișuri! Ele, nemiloasele și-au schinguit sufletul chiar mai mult decît trupul. Ascultă-mă, Clary, frumoasa mea Clary, vei fi liberă. Nu te mai gîndi la vedențiile acelea care și-au tulburat singurătatea. Totul nu-î decît minciună, surioara mea.

— L-am văzut — șopti Miss Mac-Farlane tremurînd. Apoi adăugă cu glas stîm.

— Știu o poveste Doua noastră ne-o spunea cînd eram în Scoția. Tinăra se numea Blanche, iar fiul moșierului, Bertram. Blanche îl iubea pe fiul moșierului.

Clary se opri și-și plecă ochii.

— Și mai departe? întrebă Susannah rînd.

— Mai departe? repetă Clary ridicîndu-și pleoapele și pironindu-și privirea în gol. Oh! toată lumea știe ce s-a întîmplat. Blanche îl iubea pe fiul moșierului. Blanche îl iubea atât de mult, încît l-a ucis.

Clary își daă capul în piept. Mîna ei care se afla în mîna Susannah fu acîldată de sudoare și deveni rece ca gheața.

Frumoasa fată își continuă mingirile. Există în ea o putere de convingere atât de puternică, încît, în cele din urmă, izbuti să influențeze inima închisă a biete Clary. Miss Mac-Farlane, readusă pentru o clipă la viață, își aruncă brațele în jurul gîtului Susannah și-i mulțumi plîngînd.

Susannah se folosi de-acest moment de luciditate.

Te-ai odihnit destul, surtoară! îi spuse ea. Nu vrei să mergi s-o îmbrățișezi pe Anna?

— Anna! repetă Clary. Cine știe ce s-a întîmplat cu ea, Doamnă! Oh! halde, haide-m repede, să-ncredăm să dăm de ea.

Miss Mac-Farlane se ridicase singură. Susannah se grăbi s-o susțină și-o făcu să părăsească direcția uii principale spre care Clary făcuse deja cîțiva pași clătîindu-se.

— Acolo-l închis — spuse ea. Vino, știu o altă leșire dar să ne grăbim, căci s-ar putea să nu mai avem un atemea prilej...

Străbătuseră camera în lungime. Sprijinind-o cu o mîna pe Clary Mac-Farlane. Susannah apăsă cu degetul un buton de aramă din dreptul unei draperii. Apăsă cu toată puterea. Se auzi un scrișnit și-o ușă mascată, care comunica cu locuința părintă de la numărul 9 din Wimpole Street, se deschise larg.

— Victorie! exclamă frumoasa fată care o luă pe sus pe Clary și-o duse fără să se mai oprească pînă în pragul casei de la numărul 9.

O jumătate de ceas mai tîrziu, o trăsură se opri în Cornhill, în fața locuinței doamnei Mac-Nab. Susannah auzi pe trotuar și privi fațada cu lacrimi în ochi.

— Oh! De câte ori am căutat-o! murmură ea. Acum n-am să mai ălt niciodată drumul.

Bătu la ușă și deschise Anna

Fărâșoasa față o sărută pe frunte înainte ca Anna, vinzică, s-o poată recunoaște, apoi îi arătă trăsura.

— Sora dărnatale e acolo. Anna — spuse ea.

— Sora mea! exclamă tinzra repezindu-se afară

Susannah o văzu urcînd și ghemuindu-se la pieptul surorii ei. Rămase o secundă nemîșcată și cu ochii înălțați, apoi străbătu în grabă strada și urcă într-o trăsură care o porni în mare goană spre locuința ladyei Ophelia, contesa de Derby.

Anna vru să se întoarcă pentru a mulțumi necunoscutel care-i readusese sora. Nu mai văzu pe nimeni în prag. Doar ecoul unui glas blajin îi ajunsese la urechi prin freamătul străzii.

— Mă voi întoarce — glăsuia ecoul

Anna prîv, în direcția de unde venea vocea. Văzu un cap apăsîndu-se în dreptul ușii unei trăsuri, un cap înarmat cu un șerbet de madonă. Apoi mulțimea se interceptase între ele. Anna nu mai văzu nimic.

În seara aceea cele două paturi albe, gemene, din cămăruța ocupată de cele două surori, nu mai erau goale. Doamna Mac Nab mergea de la una la alta, sărutînd-o cînd pe Clary, cînd pe Anna, și mulțumind lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi.

— Bess — se agita ea. Oh! Bess, unde o fi Stephen?

Găsește-mi-l număldecît pe Stephen, să le vadă pe-amin-două ele!..

— Dumnezeu știe unde o fi la ora asta și ce face, doamnă! N-a venit acasă toată noaptea și omul cu care l-am văzut plecînd ieri seară, n-aș vrea să vorbesc cu păcat, dar numai mîtră de om cumsecade n-avea. Dar nu-l treaba mea să mă amestec în viața domnului Stephen.

Bătrîna doamnă nu asculta sau nu voia să asculte. Se dăruia cu totul bucuriei ei. Nu le avea lîngă ea pe cele două fete, pentru care plînsese atît de mult?

Într-adevăr, acum se aflau alături de ea. Dar isprava lui Bob Lantern nu rămăsese fără urmări. Cunoașterea stărua nefericitei Clary. Cîte zile de odihnă și de fericire aveau să-i fie necesare ca să ștergă urmele furtive ale muncii ei?

Anna era de asemenea schimbată. Din fetele, echilibrata petrecută cu ea nu avea un caracter atât de durabil. Din punct de vedere fizic, puțină oboară, din punct de vedere moral...

Aceasta însemna o mare taină pentru toți, ea și pentru ea însăși. Anna nu și-o mărturisise niciunei Știe care despre ce era vorba?

Creu de spus. Sigur era doar faptul că în noaptea aceea somnul ei agitat nu-i evocă deloc imaginea lui Stephen. Sau dacă Stephen apăsă în visele ei, tânărul medic căpătase, printr-o transformare ciudată, trăsăturile unui erou de roman, ochi mari negri care țineau de dor și grăiau despre dragoste, o privire supusă, un zimbet blând, o siluetă... silueta suplă și nobilă, grațioasă și mindră a frumosului cavaler Angelo Bembo.

Plecând din Wimpole Street, Tyrrel și doctorul Moore se îndreptară grăbiți spre White-Chapel-Road, pentru a lua parte la consiliul Lordilor Noaptea.

După cum se poate deduce cu ușurință, vehința fu animată și foarte intensă. Toată lumea era în flăcări. Nu se mai vorbea decât de milioane de lire sterline și dacă cineva ar fi deschis gura să pomenească despre câteva mii de guliver sau alte asemenea lagatele inoportune, orator ar fi avut de-a face cu bastonul de treier, cu m...ciule de amaraș, al lordului Rupert Bell... , viconte Cio... cu cravasa Excelenței Sale John Preston, sau chiar cu pumnul pres crucificat al lui Peter Boddinse, vicarul decan de Westminster.

Firește personajul principal al întrunirii era din nou William Marlow, sub-casierul central al Băncii Angliei.

Respectivul gentleman ale cărui talente de orator și matematician ne sunt îndăjune de binecunoscute, calculi pe degete că treburile o mie două sute de oameni și trei nopți pentru golirea tezaurului de la Royal-Exchange. Poate că se înșela n plus sau în minus, dar aprecierile lui nu puteau fi puse la îndoială, având în vedere că deținea funcțiile de membru corespondent al Academiei de științe din Chandernagor și vicepreședinte al Clubului Logarithm. În orice caz, calculul lui fu acceptat ca autentic și real.

Rămănea de văzut prin ce mijloace urmau să fie introdusi cei o mie două sute de oameni în Bancă.

Se înțelege de la sine că Familia era larg reprezentată

în corpul de păstori ai tezaurului, salmas prin cinstea-i incontestabila. Nu în asta consta dificultatea. Dar, totuși, o mîe două sute de oameni?

O mie două sute de oameni și trei nopți!

S. Boyne, esq., bancherul Fauntleroy, Sir George Montalt și mulți alții încearcă să găsească soluția problemei dar nu izbutesc, în ciuda sprijinului lordului Rupert care rosti cu glas tare cunoscutul

— Ascultați! Ascultați!

— Și totuși — spuse reverendul Peter Boddicote văzînd că toată lumea sevăla — este o datorie de onoare pentru noi să nu lăsam nici o monedă de șase pence în lezaur

— Evident — îl susținu Marlow

Toată lumea își îndreptă privirile spre el, spre mister Edward, de parcă conștientul lui infailibil trebuia să aibă soluții pentru toate impasurile

Marchizul de Rio Santo se afla la postul său, în fotoliul presidential, dar nu lua parte la discuție, întreținîndu-se foarte volubil cu sir Paulus, Bembo, Smith, Falkland și doctorul Müller care nu era altul decît vechiul nostru cunoscutință, scoțianul Randal Graham. Acești cinci lordi alcătuiră comanda marchizului. Printre ei vom regăsi pe toți conjurații din pădurea Eagle River, în afară de negrul pleșuv Absalon, care comanda pe-atunci un post de observație plutitor în marile Chine; și de vaselul rege Lear, mort cu cîteva ani mai înainte

— Domnilor — spusese Rio Santo — trebuie să vă prăvin că, folosindu-mă de puterile pe care mi le-ați conferit odinioară, am pus sevăla în stare de alarmă milițiile și cohorțele Jamului. Ar dura prea mult ca să vă expun în amănunt rolurile diverse pe care oamenii noștri le vor avea de jucat astă noapte în toate punctele Londrei. În privința aceasta m-am consultat cu doi membri marcanți ai poliției care se află acum printre noi

S. Boyne esq. și comisarul metropolei se înclinară în semn de confirmare

— În caz că va interveni o situație critică neprevăzută — continua marchizul — atenția agenților guvernului trebuie abătută. Mă voi mărgini să vă înformez că totul e pregătit la Londra, pentru ca o revoltă formidabilă să izbucnească la primul semn

— Dar cele douăzeci și cinci de milioane de lire ster-

line, dacă nu vă e cu supărare, înalțimea Voastră? Înăuntru reverendul Peter Boddieau care nu pierdea ușor din vedere tatara practica a lucrurilor.

Această întrerupere nu displăcea nimănui.

— Ascultați! Ascultați! spune lord Rupert.

— Cele douăzeci și cinci de milioane de lire sterline vor fi ale noastre — răspunde Rio Santo. Deși timpul mă zărește, vă voi împărtăși ceea ce am stabilit în această privință. Oamenii noștri vor fi postați în Prince's Street și în Leckbury în Cornhill, în Chesapeake și în King-William Street, în sfârșit peste tot în preajma tuncului. Un drum va rămâne totuși deschis în Threadneedle Street la capătul cărui vor staționa furgioanele noastre. Lumina scinderilor va fi stinsă în fața sifonului și la intersecție. Sir William Marlew se va afla în interiorul băncii împreună cu partenerii ce ne sunt devotați. Trebuie să-i atrag atenția lui Sir William că totul depinde aici de aplombului și lăcomiei lui. Va avea sub ordinele sale atâția oameni cîți va socoti necesar, dar îi invit să nu depășească numărul de treizeci, întrucît o eventuală dezordine ar fi obstacolul cel mai de temut.

— Treizeci? protestă Marlew. Cred-ți, milord, că douăzeci și cinci de milioane de lire sterline, adică șase sute douăzeci și cinci de milioane în franci francezi, care transformați în dolari

— Cred, domnule — îi întrerupe marchizul — că tunelul nostru nu-i lângă cîi Regent Street — dacă ne-am alina de mijlocul obișnuit, circulația ar fi lentă. Cea mai mică perturbare ar face-o imposibilă. Într-o acțiune ca a noastră orice întârziere poate fi fatală. Mi-am dat avizul dumneavoastră, Sir William, nu va trebui să vă ocupați decât de interiorul Băncii și de transportul prin deschizătura interioară a galeriei noastre.

Rio Santo nu se mai adresa sub-camerului central, întorcîndu-se spre grupul adunat.

— Iată ce-am hotărît — continuă el — fără aprobarea dumneavoastră, domnilor. Pentru a evita un du-te-vino într-un spațiu îngust, unde ar fi trebuit să acționăm cu un număr imens de oameni, m-am gîndit să stabilim un lanț dublu care să lege subteranele Băncii de Prince's Street. În felul acesta, prada noastră, trecînd din mîină-n mîină, fără întrerupere, va ajunge mult mai sigur la destinație ..

— Ura! strigă John Peaton. Pe cuvîntul meu de onoare, Ține-ți gîzavă!

— Dați-mi voie! — spuse reverendul Boddlesie care nu înțelegea prea bine

— Propun să votăm aici în adunare mulțumiri pentru nobilul marchiz — declară pair-ul Angliei. Va fi, dacă-mi este permis să folosesc o imagine poetică în fața Seniorilor Voastre, va fi un flaviu de aur avînd drept uror antechurle Rîndei

— Un flaviu care se va revărsa în bucurările noastre — îl întrerupse John Peaton. Ține-ți într-adevăr gîzavă — Aș vrea să mă văd deju milor

— Dar — interveni Peter Boddlesie

John Peaton voia să explice vizitorului decan de Westminster imaginea poetică a nobilului lord. Se apropie și i trase un bobîrnac în nas.

— Transmite-l vecinului dumitale, spuse el

— Dar, milord' — strigă omul bisericii luînd poza clasică a boxerului.

— Transmite-l vecinului dumitale! repetă John care era familiarizat cu umorul englezesc.

Probabil că reverendul Boddlesie spusese „Ține-mă ar dracu'” sau ceva asemănător

— Ei bine, domnule — continuă John Peaton — oamenii noștri vor face ceea ce nu vrei dumneata să faci. În locul unui bobîrnac vor primi un lingou sau un sac cu cinci sute de monede pe care-l vor pasa vecinului lor

Ah! — (Acu Peter Boddlesie cu un aer nehotărît.

Apoi, înțelegînd subit, lovi cu pumnul în masă și-l întinase cordial mîna lui John Peaton

— În fața sifoneriei — continuă în timpul acesta Rio Santo — la capătul lui Prince's Street, se va afla primul dintre furgone protejat de-un grup formal din oamenii noștri.

Odăta încărcat, fiecare furgon va porni în galop prin Threadneedle Street spre a ajunge în Leaden-Hall, apoi în White Chapel-Road, unde avem și noi subteranele noastre, domnilor

— Cine va fi însărcinat cu supravegherea transportului? întrebă Moore

— Dumneata, domnule, și Sir Edmund Mackensio — răspuse Rio Santo. Celelalte funcții aparțin vouă, gentlemenilor aici de față, afară de domnișii polițiști ai căror

rol i-am stabilit. Ar fi bine ca fiecare să se ocupe personal și să susțină grupurile.

— Dar Senloria Voastră, milord — întreabă iar doctorul — unde se va afla în acest timp?

— Acolo unde se va ivi primejdia și unde va fi nevoie, domnule — replică Rio Santo. Acțiunea trebuie începută în turel la orele unsprezece seara tocmai. Până atunci, Prince's Street va rămâne pustie. Am dat toate ordinele. Poliția va avea suficient de lucru în alte cartiere, ca să nu ne dea bătăi de cap.

Rio Santo se sculă în picioare. Lorii Noptii se despărțiră, lăsându-l acolo doar pe Jedediah Smith, care primește ordinul de-a deschide porțile Purporei la căderea nopții pentru ca gloata adunată acolo să năvălească în stradă și să amplifice, în momentul crizei, dezordinea generală.

Rio Santo se urcă în trăsură sa, împreună cu Dembo și Randal Graham.

În spate, în altă trăsură, Falkstone și Paulus Waterfield urmăresc același drum, astfel încât cele două echipe ajunseră simultan în Belgrave-Square.

Era ora patru după-amiază. În împrejurimile de la Irish-House nici o femeie de om. Stephen și Percival aveau să se poartze în Belgrave Square o oră mai târziu.

Când marchizul și cei trei însoțitori intrară în salonul din Irish House găsiră acolo doi oameni așezați în fața caminului. Unul dintre ei pe lângă care se gădura Lovely, era moșterul Angus Mac-Farlane. Angus avea capul plecat în plept, părea profund absorbit în meditațiile lui și nu făcu nicio mișcare la intrarea noilor veniți.

Celălalt străin dimpotrivă, se ridică în picioare și-l salută cu un aer grav pe marchizul de Rio Santo. Era un om covârșit de bătrân, cu fața deschisă și gînditoare, cu o frunte lată pe care meditația săpase cute adînci.

Semăna și cu un tribun și cu un apostol. Ar fi fost greu de precizat, dacă chipul acela energic avea formitatea și blîndețea unui propovăduitor al păcii sau înfăcarea unui predicator al războiului.

Rio Santo se îndreptă cu pas grăbit spre ei și li întinse mîna cu cordialitate și respect.

— Fiți bineveniți, monsenior — spusese el. Vă așteptam.

ÎNAINTEA BĂTĂLIEI

Străduinul căruia marchizul de Rio Santo i se adresase cu monsenjore¹ răspunsuri acestei primiri respectuoase și cordiale printr-o atitudine cel puțin la fel de respectuoasă și cordială.

Era Daniel O'Connell, marele tribun irlandez, în care unii vedeau mai degrabă un scut pentru Anglia, decât un instrument de pedepsă și represalii.

— I-am văzut pe băieți plecând — spuse bătrînul continuînd să țină mina marchizului și să-l privească drept în ochi. Nu-am avut curajul să-l opresc. I-ai chemat, milord, în cablataa dumitale de părinți, căci doar și dumneata ești tatăl lor? E-adevărat că datorcează în mare parte viața lor și a familiilor lor binefacerilor dumitale nesfîrșite. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce urmărești?

— Sînt zece mii, nu-i așa, monsenjore? întrebă Rio Santo.

— Da, milord, și-ar mai fi venit și alții, dacă nu l-ar fi împiedicat cheltuielile drumului. Nu știu dacă i bine, dar țărani noștri din Conn-aught își pierd încrederea în făgăduiele marelui eliberator. Ei cred în dumnezeu care le dă pîine, în loc să ridici povara dijmii de pe umeri lor. Și eu m-am pus speranțele în dumnezeu, milord, dar să vezi să am certitudinea că nu te vei lăsa împlini și nu-ți vei alege și pe bietul fiu al Irlandei într-un război înegru, ale cărui mijloace ar fi condamnate de toată lumea și pe care însuși Dumnezeu.

— Monsenjore, așteaptă pînă mine, — îi opri Rio Santo cu o oarecare emoție în glas. Scrisorile care mi-ai vestit venirea fraților noștri în Irlanda pomenesc și despre vizita dumitale. Mîine îți voi explica totul. Mîine vei ști absolut tot.

— Dar pînă mîine, milord? întrebă bătrînul.

Continuînd să discute în șoaptă, se îndepărtară de cămin, în jurul căruia se aflau acum laolaltă Waterford, Randall și Benbo, iar ceva mai departe Angus, cu același aer sumbru și absorbit.

Bembo era și el trist și preocupat. Mingiia cu degetele sale lungi și subțiri părul mătăsoș al frumosului Lovely și nu acorda nici o atenție celor doi care schimbau din când în când câte o vorbă.

- Signore — i se adrese în sfârșit Paulus. Se spune că dumneata ești mai bine informat decât noi în multe privințe. Ai putea să ne spui cine-l acest monarxilor cu care stă de vorbă marchizul?

Bembo nu auzi, sau se făcu că nu aude. În afară de Rio Santo, îi disprețuia și detesta pe toți cei ce făceau parte din organizație.

Waterfield învășase între timp să măchese, cu-o atitudine de nepăsare, minia lui brutală de altădată, dar de îndată ce ochii lui nu erau așinuți asupra acțiunilor sale, redevenea într-o cercare măsură pariagiul din Eagle-River.

— El' signore — continuă el, zimbînd sarcastic și groznic — lasă-l pe Lovely, rivalul dumitale în grațiile Senioriei Sale, și răspunde cînd ești întrebat.

Bembo îndreptă încet asupra lui o privire plină de indiferență și dispreț, apoi reîncepu să-l mîngie liniștit pe Lovely.

— Cine se-astemăna se-adună' mormăi Paulus.

Un surd ușor spîru pe buzele cavalerului.

- Domnule — spusese el — intrucît nu prea am de ales, exceptîndu-l pe Don José, tovarășul său și acest gentleman — adăugă el salutîndu-l pe moșier — îți mulțumesc că nu m-ai comparat cu unul mai rău decît Lovely.

Privirea lui batjocoritoare completîndu-i gîndul, trecu de la Paulus la Randal și de la Randal la Paulus.

Acesta din urmă își manifestă brusc minia printr-un gest. Randal avea ochii așinuți asupra moșierului.

- Stăpînește-te! zăpăci el stringîndu-l de braț pe Paulus. Ce-l cu dumneata, Mac-Farlane — adăugă el apoi cu voce tare. Cine dracu ți-a apăs capul în halul ăsta?

Această întrebare distorse atenția lui Waterfield și chiar pe cea a lui Bembo care abia îl zărise pe moșier în ajun, cînd acurata evada de la Irish House, dar nu-l recunoscu. Ca și Paulus, Bembo observă abia atunci nemăratele rîni ale lui Mac-Farlane la cap și pe față.

Acesta luă vîtrul și așină focul.

— Acum cincișprezece ani a venit într-o seară la ie-ma din Leed — scriă el îndreptându-și ochii răstăciți asupra lui Randal. A fost o noapte blestemată. M-a vrăjit. De atunci, am devenit un răufăcător. Eu din asaltul lui Mac-Nab. Și-acum copiii mei, copiii mei!

Își lăsa capul în plept.

— Să mor — spusese Randal cu voce îndurată — dacă mânia ta n-are ceva în cap. Îi cunoaștă. Cunoaște ce-i trece prin minte!

— Ce poate face? spusese Paulus dînd din umeri.

Bembo se ridicase apropiindu-se în dreptul unei ferestre care dădea în piața Belgrave. Pămîntul și arborii destrunași ai scuarului erau acoperiți de zăpadă. Bembo observă, nu fără umire, pe fondul alb monoton, mai multe forme negre, cînd nemîncate, cînd agîtîndu-se, fără să-și schimbe locul, ca un om care se clatină. Deasflea, petele acrisle erau foarte greu de de-lușat căci se întunecaser, iar felinarele nu fuseseră încă aprinse. O vagă neliniște i se cuibări împotriva voinței sale în suflet.

Își îndreptă privirea spre Rio Santo spre a-i atrage atenția asupra umbrelor acrisle nemîncate din zăpadă cură, pe-o vreme alit de frigurnasă, nu puteau fi nici trecători, nici pînăbîrîți, dar marchizul era acoperat cu totul de interlocutorul său.

Siluețele negre care pătau zăpada aparținseau lui Donnor d'Ardagh și tîrîșărilor săi postati acolo de Stephen. Tînrul medic și Frank Perceval stăteau mai retrasi, lângă parcul interior al scuarului.

Rio Santo și interlocutorul său reveniră cu pași lenti în dreptul cîminului.

— Gîndește-te, milord — spusese bătrînul cu-o voce solemnă — în lupta noastră, trebuie s-avem o spadă fără pată, iar căile providenței, desă mișturătoare și adesea întortocheate, nu urmează niciodată drumul iadului. Ești puternic și-ai conceput un plan generos și nobil. Dar mijloacele trebuie să fie la fel de curate, pe cît de măreț este țelul! Pe mine, deci, milord. Mă bazez pe înghidurile dumitale. Mîine voi și dacă birui mel asupra, care au regizat în Saint-Giles-ul Londrei o mizerie mai mare decît însăși mizeria Irlandei, fac bine dăruindu-și brațele și inamile, urmîndu-și obiceiul drumul și marșul alături de dumnea-ta.

— Mîine morasenlone — răspunde Rio Santo — nu voi mai avea nimic să-ți ascund.

Îl conduse pe bătrîn pînă la ușa exterioară a palatului și dacă cineva s-ar fi aflat acolo l-ar fi văzut strălucind în umbră mina pe care-o strînase adînciori.

În clipa cînd să treacă iar pragul salonului, se opri și rămase pe gînduri.

— Mîine! șopti el după cîteva secunde. Ah! Omul acesta are dreptate, sabia trebuie să fie curată și nepătată — dar binele pe care-l voi face va cântări mai greu în balanță decît greșelile mele — Și-apoi, am muncit douăzeci de ani!

Alungă gîndurile triste și își înălță fruntea. Cînd intră în cameră, hotărîrea și strălucirea din privire nu lăsa să se bănuiască o adiere de șovăială și neliniște îi tulburase sufletul.

— Frate Angus — spuse el moșierului întinzîndu-i mîna — sînt fericit că te găsesc aici. Ar fi fost păcat să nu participi la această intrunire la careiau parte toți cei ce dețin o parte din secretul meu. Dumitale, frate, ți l-am dăruit în întregime, încă de multă vreme.

— Acum cincisprezece ani, într-o noapte, la ferma din Leod — rosti Mac-Farlane.

În același timp, răspunde cu o mișcare șovăielnică strîngerii de mîna a marchizului.

Randal Graham dădu din cap. Pe fața lui se citea teama și îndoiala.

— Ascultăți-mă, pețitul — continuă Rio Santo cu o privire înflăcărată de entuziasm și culezanță. Ascultăți-mă. A venit ceasul să nu vă mai ascund nimic — S-au scurs douăzeci de ani de cînd am declarat, singur război Angliei, în numele tatălui meu mort și-ați Irlandei oprimate. Au trecut douăzeci de ani de cînd lăvesc fără încetare.

În noaptea asta voi stabili ordinea de bătălie și voi hotărî destinația războiului printr-o singură lovitură . V-am ales drept aglutantați mei.

— Mulțumesc — spuse Bembo.

Randal și Paulus se apropieară primul se dăruise conștient țelului marchizului, celălalt fusese subjugat. Călcînta neobișnuită a lui Rio Santo îi influențase în asemenea măsură, încît îi anihilase complet voința.

Cît despre moșier, acesta își încrucică brațele pe piept și spuse nepăsător.

— Ah! în noptea asta? Bine, frate Fergus! Sînt mulțumit că-am venit.

— Totul este pregătit — continuă Rio Santo. Măsurile chibzuite cu răbdare de-aștia vreme își vor arăta roadele. Să nu credeți că premergi la luptă ca niște victime carbe ale devotamentului vostru: victoria este sigură, mai sigură decît dacă eți în Ferdinand sau Nicolai și-o aveți în spatele meu amăritor Atauri sau Ar Hussi. La ceasul cînd vă vorbesc, Irlanda înarmată așteaptă semnalul de război, țara Galilor, gata de luptă, își ascunde vasta conspirație a jehonilor săi sub mascarade groțeske și-și lustruiește armele. Birmingham și comitatele manufacturiere se agită pentru carta poporului: există acolo cincizeci de mii de soldați care n-așteaptă decît un semnal de la Londra, pentru a și strînge rîndurile și-a începe să mărzăluiească. În sfîșit, în jurul Londrei, nenumărate mitinguri au proclamat de asemenea carta poporului și-a restit termen nou de cartiști i-a făcut pe miniștrii regelui să tremure în consiliu. La Londra. Ah! La Londra sînt foarte tari! Dar chiar astfel evenuri alarmante au împălmîntat burta Angliei: se crede amenințată de-a a doua blocadă continentală. Se pare că apărutul al Napoleo, străpungînd marmura mormîntului său îndepărtat, a transverșat mările pentru a insufla gînduri de ură și de război tuturor cancelarilor europeni. Vă dați seama, se tem, comerțul se clatină, capitalul acest singe din vinete Angliei, va înceta să curgă, colozul se va prăbuși paralizat. Tocmai în acel moment o lovitură răpăunnică, neașteptată, îi va zdrobi. Acrușă în timp ce Compozia Indiilor nu și-a revenit încă de pe urma nenumăratei lovituri care i-au fost administrate, în timp ce depîlinge pierderea reprezentanțelor, a vaporurilor și-a autelor de milioane anuale pe care recentul edict al împăratului Chinei împotriva opiumului i le va răpi din seifuri în timp ce înrolează noi soldați pentru a purta nenumăratele războaie de muci proprii cu care rajahii spoliază din Hindustan îi hărțuiesc într-un cuvînt, în timp ce Anglia se apără, istovită, împotriva atacurilor îndepărtate, războiul și jaful se află la porțile sale.

— Și toate acestea le-ai făcut sau le vei face tu, nu-l știi, frate Fergus? Întrebă moșierul.

Eu, cu siguranță — răspunde Rio Santo în privirea căruia se putea citi un licăr de orgoliu.

— Dar noi, noi ce trebuie să facem? întrebă Bembo tremurând de nerăbdare.

— Frațele meu Fergus este un om foarte puternic! continuă moșterul înainte ca Rio Santo să fi putut răspunde. Când el îți poruncește, te supui. Oare eu n-am uitat, când mi-a spus una ure împotriva călăuzii urorii mele? Ah! ce bine-mi pare că am venit!

Rio Santo îi zăcă mințile și le strînse într-ale sale.

— Îți mulțumesc, frate — blugul ei emoționat. Și eu sint fericit să-ți strîng mina în ceasul primejdiei, și pe care, dintre toți, te-am ales ca să-ți încredințez tatina mea.

Mina moșterului tremură ușor, căcătriciole i se înroșiră părind gata să sîngerese.

Rio Santo urmă,

Compania reprezintă jumătate din Anglia. Căstăia jumătate, inima și mintea, cu un cuvînt guvernul este minată ca-aurează vigoare și va fi lovită cu-acetel violență. În momentul de față camerele Parlamentului sînt gîdîndă, toți tac, se tem să dea glas unor revelații ucigătoare, whigs și Tories, printr-un acord tacit, nu ascultă o vorbă despre nenumăratele încurcături și primejdii în care, prin ceea ce ei numesc fatalitate au împins Anglia. Nu spun că Papenrau, ilustrul agitator al Americii de Nord, prezintă adunarea Canadel de jos și se înpotrivește victorioasă dominației lor asupra Europei. Nu sufliă o vorbă despre faptul că Statele Unite amenință și că din toate colțurile globului s-a strînit deodată o furtună care înaintează, înaintează mersu întunecînd orizontul și acoperă deja voarele mîndru al Angliei și cărei aol tremură sub pașii filor săi. Oh ei o știu prea bine, dar n-o spun. Ca să reziste acelor atacuri, Anglia ar avea nevoie de sînditate de lăbărețe, de sevă. Dar totul este gubred, uzat, îmbătrînit. Sîrăcia, înveninată de vîru, își întinde piagă internă peste tot. Nu există de lucru. Munți de aur, și plînce lipăse. În sfîrșit, în înecul forței, care s-o ajute să se înădrăvenască și să facă față primejdiei, nimic altceva decît slăbiciune și apatie, produse de acei tripli cancer sîrăcime, cartumal, Irlandă. Ei bine, asupra aceluia corp slăbit se vor abate atîta lovituri noastre. Sistem puternic! Atît de puternic! Ieșit, vă dau cuvîntul meu, mi-ar fi rușine să atac dacă în joc nu s-ar afla cauza noastră atît de sfîntă, căci noi-

dați noștri vor fi douăzeci contra unu în încălecare. Numărați împreună cu mine armata noastră, Spital-Field trebuie să-și fi spus cuvântul aducînd, astă-seară, la Londra, mîile sale de jăzători curajoși, răzvrătiți, indignați de recenta micșorare a salariilor. Saint Giles a deschis porțile cocioabelor sale și și-a aruncat în stradă nenumărații flămîzi, ca o inundație furioasă pe care nici un dig n-o poate zăgăzui. Irlanda ne-a trimis zece mii de soldați care iatăpă ordinele mele; în sfîrșit, Familia, al cărei șef am devenit spre a-l putea dirija morile resurse împotriva dușmanului. Familia, cu nenumărații ei membri, îmi va sluji scopurile fără n-o știe. — Ce părere aveți despre armata mea?

— Uneori, am impresia că izbutesc să vă-nțeleg, mil-lord — răspunse Bembo — ca acei copii care, nevîzînd niciodată marea mareasă, măresc în închipuire eleștrul din satul lor și-și spun așa-l marea. Dar gîndul dumneavoastră rămîne întotdeauna mai presus de ceea ce-mă imaginez, precum oceanul nemîngîiat este mai presus de eleștrul închipuit.

— Fantastic plan' adăugă Randal meditativ.

— Să mă bată Dumnezeu — spuse Waterfield — nu era nevoie de toate astea, pentru a veni de hac cîtorva sute de home-guards, life-guards și mari ticăloși galbeni, abiaștri sau albi.

Moșierul ridică încet capul.

— Da, da — șopti el — fratele meu Fergus face tot ce vrea. Au trecut douăzeci-zece ani de cînd Mac-Nab a murit și încă nu l-am răzbunat. Dacă poți opri răzbunarea unui om fără să-l ucizi, înseamnă că ești la fel de tare ca destinul. Dar care glăzu visurilor minie? Acum Mac-Nab și cele două flice ale mele — îmi pare bine c-am venit.

Aceste ultime cuvinte se pierdura, nedesculșite, confuze, în zgomotul vîrtejului ce lovea cu putere în cărbunii aprinși care înroșeau grilașul.

Nimeni nu le dădu nici o atenție, în afară, poate, de Randal care continua să se uite la Mac-Farlane neliniștit și bănuitor.

Rio Santo, care pînă atunci vorbise cu însuflețire și căldură, se reculesc o clipă și reluă cu glas calm.

— Iată, acum, prieteni, care sînt posturile voastre de luptă. Ange, tu te vei duce numai-decît în Saint James

Street care este în acest moment tăcut de lume. Extră
acolo numeroși oameni ai Familiei și cinci sute de Irlan-
dezi care au urme alocușe sub veșminte. Șeful poartă o
batistă în jurul pălăriei. Își așteaptă comandantul te vei
face recunoscut prin cuvântul de ordine care este ERIN,
apoi vei aștepta, apropiându-te cât mai mult posibil de
palatul Buckingham, unde este regele.

— Ce vei aștepta? întrebă Bembo.

— Vei aștepta ca o lovitură de tun să-ți dea semnalul
de atac împotriva palatului Majestății Sale.

— Bine — spusese Bembo — vă puteți bizui pe mine,
milord.

— Dumneata, Paulus — urmă marchizul — te vei
duce în White Hall, unde te vei ocupa de amiralitate, tre-
zorerie și horse-guards. Vei găsi acolo zeți subalterni
care te-așteaptă și nu vei duce lipsă de oameni.

— Parola este aceeași? spusese Paulus.

— Aceeași, ca și semnalul.

— Să-ți spun verde O'Breane, iau, dacă preferi, mi-
lord — strigă foștul parlagiu — mă doare-n cot de Ir-
landa asta n-ai, dar am să mă supun totuși.

Dumneata, Randal — continuă iar Rio Santo —
dumneata vei avea în grijă cele două camere ale Parla-
mentului și, în mod special, pe ministrul pe care l vei face
prizonier. Smith și Falkstone, care sînt prevenți, vor
împresura birourile Companiei Indiilor și Somerset-House.
Celelalte instituții guvernamentale vor fi luate în acuma
irlandezilor noștri și-a rămeriței.

— Dar dumneata, milord? — întrebă Randal.

— Eu — răspunse marchizul — vă voi da semnalul
cu unul din vechile tunuri din Turnul Londrei, unde știu
cum se poate pătrunde.

— Ah! — murmură moșierul care asculta nemiscat
și cu ochii piecși.

— Dumneata, frate Angus — repică Rio Santo —
dumneata mă vei urma peste tot. Acum nu trebuie să
ne mai despărțim.

— Îmi pare bine — spusese moșierul.

Rio Santo privi pendula care arăta orele opt și se
ridică.

— Doamnelor, e timpul să plecăm — continuă el. La
revedere, Ange, Dumneata să te aibă în pază, dragui

meu. La revedere, prietene Randal, și dumeasta, bravul meu Waterfield — sper să ne reîntîlnim curînd!

Să dea Dumnezeu, milord — zopti Bombo emoționat

Strînse mîna pe care i-o întinse Rio Santo. Randal și Paulus făcură la fel și tustrei ieșiră prin ușa din spate care dădea în Belgrave-Lane, spre a-și lua posturile în primire

Angus și marchizul rămăseră singuri.

Rio Santo își vîri sub haină o pereche de pistoale și-și strecură în sân un pumnal scurt cu lama închisă la culoare și ornamentat cu incrustații

În timpul acesta, moșierul, Evid și neșgur pe picioare, străbătu salonul în direcția ferestrei pe care o deschise.

— Nu te simți bine, Angus? întrebă Rio Santo.

Moșierul avea pe frunte broboane de sudoare.

— Da, frate O'Driscoll — blîgii el Oh! da... nu mă simt bine — fiindcă încă mai țin la dumeasta — de-ai și ti cît de mult!

Moșierul își apăsa capul cu mîinile și glasul îi era pedidit de lacrimi.

— Doamnei Doamnei continuă el. N-am curaj. Nu vreau să merg cu dumeasta — nu! Glasul visurilor ..

— Iarăși îl întrerupse marchizul zîmbind. Tot mai ai febră?

— Febră! repetă Angus cu privirea rătăcită. Ascultă-mă! ... Oare de ce te iubesc? .. Adineciori eram hotărît. . Acum — Ahi frate, nu te duce, te implor, nu te duce!

Rio Santo nu i lău în seamă. Credea că temă această neașteptată era legată de primejdiiile inerente luptei la care avea să porceadă.

— Vai! Mac Farlane — spuse el — este-a-a temeri de femeie. Dacă mor, nu vrei să mori alături de mine?

Înaintă spre fereastră și vru să-l prindă de mîină pe moșier. Pradă unei emoții de nebiruit, acesta se aruncă în brațele lui hohotînd.

Umbrele negre se agitară pe zăpadă, ca soldații pe cîmpul de luptă la comanda „Atenție, fiți gata!”

ULTIMUL PAS

Abia atinsese ohrăzul marchizului de Rio Santo și Angus Mac-Farlane se dădu brusc îndărăt. Pe chipul lui se putea citi groaza, iar privirea, rotindu-i-se în gol, devenea din ce în ce mai răutățită.

— Iudai! Iudai! blăgă el. Mi-am sărutat frate pe obra!

Marchizul se afla din nou în dreptul ședineului, de unde agită un clopoțel.

Ca să fie înhămați numai decît — spuse el grozomului care se înălțăcă. Am nevoie de gabrioleță și de cel mai bun cal.

Valetul ieși. Cîteva minute mai tîrziu Rio Santo cobora peonul, urîndu-l literalmente pe moșier după el.

La bordura trotuarului se afla o elegantă gabrioleță în care era înhămată o iapă splendidă. Lordul John Tantivy se îndrăgostise nebunește de ea, de la prima vedere.

— Urcă, Mac-Farlane — spuse Rio Santo.

Moșierul rămase necîlîtit.

De-a lungul grilejului scuarului se stîrnî o agitație lentă, aproape imperceptibilă printre oamenii care așteptau acolo de mai bine de trei ceasuri. Se strecurau lîngă de grilaj, ajungînd în fața casei.

Frank Perceval și Stephen, care erau postați mai departe dincolo de colțul pîrculețului în formă pătrată din mijlocul scuarului, trecură drumul și ajunseră pe trotuar. Apoi înaintară cu precauție spre gabrioleță.

Rio Santo, care făcuse un ocol în jurul atelejului spre a-și mîngîia iapa furecită, reveni în clipe scurte și apucă brațul moșierului spunînd:

Să mergem, frate, să mergem!

Mac-Farlane se aruncă brusc din strîmsoarea marchizului și făcu un pas înapoi.

Nu, nu, nu! spuse el.

Rio Santo îl privi drept în ochi.

Ce-i cu tine, Angus? Timpul ne așteaptă. Nu vrei să vii cu mine?

— Ba da frate! oh! frate Fergus, fie-ți milă de mine! . întoarce-te în casă! . Întoarce-te! repede . .
Îți voi spune tot . Dac-ai ști!

Rio Santo șovăi o clipă, nu fiindcă s-ar fi temut de viața lui, ci pentru că ținea la Angus la fel de mult ca odinioară și voia să cunoască motivul neobișnuitei lui tulburări . Dar un astfel de incident nu-l putea reține mult timp . Se uită la ceas și pune piciorul pe scara trăsurii .

— Rămâi sau vii, frate — spuse el — faci cum vrei . Dar hotărăște-te repede, căci minutele mele sînt numărate .

Angus aruncă o privire furibundă în jurul lui și zări formele negre înalțîndu-se din toate părțile și rînduindu-se în așa fel, printr-o manevră înecată, încît să impresioneze gabrioleta .

Se urcă după Rio Santo .

— Ei bine! Da — spuse el . Să plecăm . Imediat! . .
Dă bine calului . În galop . . mai repede!

Rio Santo apucă hăturile și, ridicînd capul să-și aleagă direcția, zări pentru prima oară doi sau trei oameni chiar în mijlocul drumului .

O vază hăndală îi încolți în gînd .

— Haide, frate, pentru numele lui Dumnezeu, dă-i drumul! strigă Angus din ce în ce mai emoționat .

Marchizul avusese timp să arunce în jurul său o privire circulară .

Văzuse la dreapta, la stînga, pe șosea, pe trotuare, în afrișt peste tot, oameni care păreau că așteaptă ceva .

— Foarte ciudat! îngîmă el .

— Oh! Dă-i drumul o dată, frate! . . spuse Angus care tremura tot .

Rio Santo își apînă privirea asupra lui și-l văzu trăsurile decompuse de neliniște .

— Milord, milord — strigă în clipă aceea un groom coborînd în grabă scările peronului . Oamenii care impresionează de departe pe Senioria Voastră sînt înarmați . Sînt siguri . Am văzut . .

Da! Da! îi opri Angus . Treci peste ei, frate . e bun calul? . .

Rio Santo măsură dintr-o privire terenul pe care urma să-l străbată și porțiunile lăsate liber de ori ce i se înălțau drept inamici .

— Clary, frumoasă mea Clary! mămură ei încoet.

Iapu se opintu, întinase gîtul și ciuli urechile

— Clary! boîbîrsei moșterii punîndu-și mina în dreptul inimii care bătea puternic

Rio Santo întinse hăturile și continuă

— Du! Clary Du Frumoasa mea!

Iapu o porni în galop

— Clary! Clary! repetă moșterul. Ah! ah! Clary! ..

Uitasem. Ce-ai făcut cu Clary, Fergus O'Breane?

Se sculase în picioare și smulgînd hăturile din mîinile marchizului, le trase cu toată puterea, astfel încît gabrioleta care se și lănsase în goană se opri și dădu înapoi pînă sub peronul de la Irish-House

Oamenii poștei de Stephen și Frank rămăseseră nehotărîți pînă în clipe aceea, așteptînd zadarnic venitul stabilit între ei și Mac-Farlane

Cînd moșterul apri trăsură, toți se năpustiră în același timp asupra ei, impresurînd-o într-o clipă

— Ah! frate Fergus — continuă Mac Farlane cu asprime. Ce-ai făcut cu Clary? Și cu Anna?

Aceste întrebări furioase constituiau o enigmă pentru Rio Santo.

La început crezu că acei cee-l înconjuraseră erau polițai și că Smith, sau altcineva, îl trădase

Rămase totuși, în aparență liniștit, pe pernele gabrioletei în timp ce Mac-Farlane în picioare, lângă el, gesticula, cu spume la gură, victimă a unei crize furibunde.

Doi oameni prinsu calul de căpeștru

Lumina celor două felinare din fața casei, între care se afla acum gabrioleta, cădea puternic pe chipul semet și palid al marchizului de Rio Santo. Stephen îl recunoscu lesne pe magnificul străin de la Temple-Church. Dar între inul din blazieră, inamicul său de ieri, și cel ce-l asădase tatăl, omul tortit de ani de zile războaielor sale, exista mereu acea deosebire care derutase sîtu amar de vreme bănușelile lui Stephen. Tînrul medic avea acum mărturia moșterului, nu se mai îndoaie dar el continuă să caute, pe fruntea aceea nobilă descoperită de atacul brusc al lui Angus, o altă mărturie ce nu putea fi refuzată, cicatricea întipărită atît de adînc în amintirile lui de copil.

Frank se afla în aceeași dilemă. În fața lui se găsea marchizul de Rio Santo, omul detestat, rivalul fericit,

tranzil nemilos a bieteii Mary Era oare unul și același cu căldul lui Harriet?

Marchizul de Rio Santo nu făcea nici un efort spre a se sustrage privirilor. Se uita cu un aer surprins, dar calm, la oamenii aceia necunoscuți care-l înconjurau îndrăgii trăsură și păreau că așteaptă o explicație.

Chipul marchizului de Rio Santo, care putea să exprime atât de bine toate simțămintele și toate nuanțele acestora, stia, în nevoie să se transforme într-o mască de nedesciflat. Își păstra seninătatea și calmul, dar dincolo de seninătatea aceea, refulat al unui efort disperat, se afla o neliniște teribilă.

Peste un ceas, toate forțele reunite ale capitalei celor Trei Regate n-ăr fi fost probabil suficiente ca să-l stăvilească avântul. Acum, doar cîțiva oameni erau în stare să-l barez calea.

Ultimele evenimente pe care le-am istorisit se succedau cu înalta gîndului. Nu trecuseră nici zece secunde între schimbarea bruscă a moșierului și moartea oamenilor lui Stephen Mac-Nab.

Credem că nu mai e nevoie să spunem că moșierul, nestatornic în locurile lui tulburi, suferise pe neașteptate, laurul vînt se glădeia la răstăbunare, efectele puterii dominatoare pe care marchizul Rio Santo o exercita pretutindeni în jurul lui. Ultimele de ură sa, nemălamintindu-și decît de acea dragoste fraternă, aproape pălmașă care-i lega de Fergus O'Browne. Dar numele de Clary, răsunându-i în urechi, rupseră vraja.

În adunarea brusc amintite de minia lui, această rememorare era cu-aît mai violentă, cu cît moșierul se afla mai aproape de pierderea prilejului de-a pedepsi și de-a se răbuna.

În jurul trăsorii oprite se așternuse o liniște desăvîrșită. Ușa de la Irish-House se deschisese: opt sau zece valeți priveau de pe peron.

Moșierul ținea cu-o mîină hăpurile, iar cu cealaltă strîngea reverul hainei lui Rio Santo.

Grîila și nu mai era în stare să vorbească.

Rio Santo îi împinse ușor

— Domnilor — spuse el cu o voce calmă, vibrînd puternic în liniștea cumplită — mă numesc don José-Maria Teiwa de Alarcón, marchiz de Rio Santo. Sînt grande

de Portugalia și îndeplinește o misiune diplomatică pe lângă guvernul englez. Dacă sînteți gentleman, vă rog, după această explicație pe care nu v-o datorăm, să lăsați friul calului meu și să-mi faceți loc să trec; dacă sînteți polițist, vă somez să vă dați la o parte, fără a vă mai pretinde scuze pentru această insultă brutală și contrară dreptului.

Nici unul dintre cei care întreruseră trăsură nu se clintă din loc; doar Frank și Stephen părăsi în același timp trotuarul și se așezară unul în stînga, celălalt în dreapta marchizului.

— N-a trecut prea multă vreme — spuse Frank ciocotind de minie, — de cînd domnul de Rio Santo și eu milne ne-am văzut de aproape, ca să mai fie nevoie să-i spun cum mă numesc și ce titluri posed.

Marchizul se aplecă să vadă mai bine.

— Excelența Sa Frank Perceval! mormură el cu amărăciune. Se spune că oamenii cărora le cruți viața își devin dușmani necruțători. Ce dorți de la mine, domnule?

— Vreau să vă cer scuzele, milord — răspunse Frank care abia se putea stăpîni — pentru o crimă lășă.

Se ridică în vîrfurile picioarelor și rosti în șoaptă

— Sînt fratele Henriettei Perceval, — milord.

— Și iubitul nefeicit al domnișoarei Mary Trevor — adăugă ironic marchizul. Vă declar, domnule, că n-am avut niciodată onoarea de-a o cunoaște pe sora dumneavoastră.

— Într-adevăr — spuse Frank. Ați ucis-o fără a-o cunoașteți.

În această acuzație laconică era un accent atît de profund de ură nemărginită și totodată de durere, încît marchizul voia să ceară explicații, cînd simți o mîină apăsîndu-i brațul.

Se întoarce și se trezi în fața lui Stephen.

— Eu sînt fiul lui Mac-Nab — spuse acesta din urmă.

Rio Santo tresări din cap pînă în picioare.

— Mac-Nab! Fratele Mac-Nab! rosti pe un ton lugubru moșierul. Singe pentru singe! Îmi pare bine c-am făcut ceea ce-am făcut.

Avu loc un scurt moment de tăcere. Marchizul se transformase parcă într-o statuă. Avea privirea fixă, așintită drept înainte.

Cine putea și ce se petrecea în sufletul lui în ceasul acela suprem? Îluncase douăzeci de ani, biruite obstacole pe care alții le-ar fi socotit de netrecut, pusese o lume întreagă în mișcare! Și acum, tocmai când trebuia să facă ultimul pas, o prăpastie i se iva în cale.

Își spunea care că această pedepsă era un act de dreptate în urma crimelor săvârșite care-i apărau conștiința?

Sau își spunea că Dumnezeu îi pedepsea tocmai pentru clemența sa, pentru faptul că salvase de două ori viața celui ce-l trăda acum și în plus îi crușăc pe cei doi oameni care acum îi voiau moartea?

De altfel, nu avu prea mult timp de gândire.

— Domnule — spusese Stephen rece — vă rog să coboriți. Vă dați, desigur, seama că orice rezistență ar însemna o nebunie și ar fi mai bine pentru dumneavoastră să ne sculiți de trista necazitate de-a folosi violența.

Valeții și lacheii marchizului erau cu toții englezi. Urmasreii așina cu foarte mult calm și nu păreau mai impresionabili decât dacă ar fi fost vorba de marile vizite. Stăteau liniștiți pe peron, cu vestete lor de culoare cafenie. Două sau trei dintre ei purtau bastoane lungi, care la nevoie puteau fi transformate în arme.

— Taci, Mac Nab! strigă moșierul din ce în ce mai agitat. Nu vorbești cum trebuie! Ah! Când urâșii, trebuie să urâști din tot sufletul! Tăc și-a uchi tăci! . Mă mi-a răpi cele două fete!

— Eu! încercă să-l întrerupă marchizul.

— Clary și Anna! Amindouă! Amindouă!

Se repoză țipind la Rio Santo și-l apucă de gît.

Timp de-o clipă, se dădu o luptă neclară în care mișcările celor doi adversari abia se deslușeau. Mac-Nab și Percival se repedă în același timp să-; despartă.

În momentul acela, Rio Santo care se desprinsese din strînsoarea moșierului, înălță capul. Privirea sc-păra de furie, un roșu sumbru și uniform, rezultat al eforturilor lui Angus sau al miniei, înlocuise paloarea metă a trădăturilor marchizului, sprincenele lui erau încruntate și pe fruntea-i impurpurată, apăru o linie lividă care se prelungea pînă la rădăcina părului.

Frank și Stephen exclamă în același timp.

— Căciroae!

Der Rio Santo nu se încurcă niciodată pentru orice fleac. O singură secundă fusese lăsat nesupravegheat, o secundă și era de-ajuns.

Împins cu violență, moștenul căzu în brațele lui Stephen. Se auzi o voce poruncitoare.

Dați drumul calului sau vă uci!

Cei doi oameni care țineau calul nu se supuseră. Donț detunându-și răsunară una după alta.

— Hop, Clary! Hop, frumoasa mea! porunci marchizul.

Iapa, docilă, răspunse hățurilor lăstate libere de cei doi oameni care se rostogoliseră în săpădă.

Gabrieleta țân, ca din pușcă.

— O sută de guinee cui o oprește! strigă Stephen avîntîndu-se pe urmele lui Rio Santo.

Donnor d'Ardagh răsuci un tung pumnal pe care-l avea în mînă.

— Oh! Înălțimea Voastră — spuse el Donnor o va opri fără nici un ban. Lordul are un cal bun, nimic de zis, dar pe Belgrave-Street se lucrează la pava și va fi obligat să se întoarcă.

Donnor era deja departe. Ajunse în colțul lui Belgrave Street cu mult înaintea celorlalți, chiar în momentul cînd marchizul, oprit de obstacolul arătat, întorcea pentru a o lua pe cealaltă parte a scuarului.

Fu văzut aruncîndu-se cu capul înainte. Gabrieleta nu-și încetini mersul. Numai că Donnor, agitat de trăsnit, se lăsa tirat și nu-i dădea drumul în ciuda eforturilor marchizului.

După o sută de pași, Clary se poticni.

— Hop, frumoasa mea! spuse Rio Santo.

Clary sări înainte, apoi se poticni din nou. După zece pași se prăbuși și nu se mai ridică. Murise!

Donnor se întinse, sleit, în săpădă, scoțînd un strigăt de izbîndă izbucnit să înfigă cuțitul în pîntecele frumoasei lepe.

— Oh! Înălțimea Voastră! îi spuse ei lui Stephen care venise în grabă. Nu făcuseră încă nimic pentru dumneavoastră, pentru a răscumpăra plînea pe care mi-ați dat-o și îmbrăcămîntea fetiței.

EFECTUL GERULUI ASUPRA UNEI RĂSCOALE

Cele două bulube ale gabriolei se făcuseră țandări în cădere, iar marchizul Rio Santo fusese arșivrit la pământ. Rămase cleva secunde amețit de șoc, dar se ridică totuși înainte ca adversarii lui să poată pune mina pe el.

Se afla în picioare în mijlocul drumului și ținea în mână pumnalul.

Toute ferestrele din Belgrave-Square se deschisese la auzul celor două împușcături. Valeții coborâseră în stradă.

Cleva grupuri grăbite și curioase năvăliră din străzi învecinate.

Următorii care ajunseră primii în apropierea marchizului se opriră nelindrăzînd să-l atace, căci lumina puternică a felinarelor scotea în evidență atitudinea lui hotărâtă și trupu-l suplu și viguros. Stephen și Percival se năpustiră asupra lui.

— Cum! amîndei în același timp! spuse marchizul buclucorîtor.

Evitase lovitură lui Frank și ținea pumnalul ridicat asupra lui Stephen care se împiedicase de-o țandără a bulubei.

Dar nu lovi.

Dinapre Chapel Street se auzeau zgomote îndepărtate și confuze.

— Predă-te, milord — spuse Stephen care avusese timp să se ridice. Vezi bine că orice împotrivire este inutilă.

— Văd că sînteți douăzeci contra unu, domnilor — răspunse Rio Santo. În orice altă țară din lume, asta se cheamă lasitate. La Londra, este o măsură obișnuită de prudență. Mă predau lui Frank Percival.

În timp ce vorbea, trăgea cu urechea. Zgomotul venind dinspre Chapel Street creștea în intensitate. Era un fel de murmur imens care se întindea din cînd în cînd, apoi se stîngea ca să renaască o clipă și să piară iarăși.

Rio Santo aruncase pumnalul din mînă și stătea acum, nelărmătat, între Stephen și Percival.

— Milord — îi spuse acesta din urmă, — nu-i momentul să ne indignăm pentru învinuirile aduse sau să facem

caz de amărăciunea jignitoare pe care ați strecurat-o în ele. Atrag totuși atenția Senioriei Voastre că douăzeci de vânători sînt în stare să-i facă pe mistreț să lungească în băltoaca lui. Vă rog să binevoiți a ne urma.

Se îndreptară cu toții spre Chapel Street, pentru a ajunge la comisarariatul de poliție din Westminster.

Chipul marchizului și pierduse calmul disprețului și provocator, lînd o expresie de răceală indiferentă. În clipa aceea nimeni n-ar fi putut spune ce se petrecea în sufletul lui. Poate că era stăpînit de apăsătoare spăimîntare care urmează înfrîngerii. Cei puțin apa puteau ghîdi cei care nu cunoșteau decît latimea exterioară a caracterului său și nu avuseseră niciodată prilejul să-i măsoare forța sufletească. Sau poate că mai avea vreun motiv tainic să spera.

Fapt este că, ori de cîte ori un zgomot mai puternic răzbătea dinapre Grosvenor-Place prin Chapel Street, marchizul grăbea pașul involuntar ca și cum ar fi vrut să se înalțea pînă la cer. Ajunseră la întretîierea cu Belgrave Square. Nu era greu de presupus că o mulțime foarte mare avea să le blocheze drumul spre Grosvenor-Place. Micul grup continuă totuși să înainteze.

Fața marchizului căpătă un aer de satisfacție disimulată cînd ajunseră în Chapel Street care începuse să se umple de strigătele mulțimii.

— Să ne grăbim — spuse Stephen — dacă nu vrem să găsim drumul blocat.

— S-ar zice că-i vorba de-o răscolă! adăugă unul din oamenii care-l însoțeau.

Într-adevăr era o răscolă. O parte dintr-o armată imensă începuse să-și scurgă batalioanele pe străzile Londrei. Erău oameni din Saint-Giles, hoști Familiei și Irlandezi care, urmînd instrucțiunile primite, se precipitau de-a lungul parcurilor spre Buckingham-Palace.

Odată ajuns în mijlocul acelei mulțimi, al cărui suflet era, Rue Santo nu trebuia decît să rostogolească un singur cuvînt spre a fi salvat. Iată de ce frîntura i se întîlnise, iată de ce grăbea pașul, să ajungă mai repede în Grosvenor-Place.

Dar în calea lui se afla un obstacol viu, un om pe care Dumnezeu îl alegea pare-se dintre toți ca să-i dea joacă planurilor. Angus Mac-Farlanc asistase la statul secret pînă în saloaul din Irish-House. Stia deci ce scop

urmărea mulțimea ceea ale cărei țipete ajungeau până la urechile marchizului ca un semn de salvare

Amețit încă de lovitură primită în cădere, se țiri prin zăpadă pînă la intrarea în Chapel Street unde strigă camarazilor săi să se oprească

Auzind vocea, alt de dragă odinioară, care acum aparținea celui mai neîndurat dușman al său, Rio Santo pâlî

Moșierul vorbi Stephen și Frank schimbă numai decît direcția și intrucît marchizul refuză să meargă în partea opusă, fu luat de braț și dus cu de-a sila

În Belgrave-Street dădură peste niște polițiști atrași în sfîrșit de cele două detunături Rio Santo le fu predat și ajunsse la comisaratul de poliție din Westminster racor tat de toți cei care contribuiseră la arestarea lui

În timpul acesta populația Londrei tremura de spaimă și se retrăgea în fundul caselor sale întunecate, ca melcul care se vîră în găscăa lui cînd simte primejdia

Rămășița se întindea, se întindea mereu Încotro se îndrepta? De ce se înarmase mulțimea? Ce scop urmărea revolta?

Mulțimea nu flutura nici un drapei Nu striga nici pentru whigs, atunci la putere nici pentru tories, nici pentru radicali O minie cu-ații mai teribilă, cu cît era misterioasă și inexplicabilă

Buckingham Palace era împresurat White-Hall și împrejurimile sale concentrînd sedii ale instituțiilor publice se puteau considera ca și luate cu asalt, dar fiind că numărul asediatorilor excludea orice idee de rezistență Înăpălmînați, membrii celor două camere ale Parlamentului tăceau ascultînd gîlul poporului răvrătit la ușile lor

Oh! totul fusese prevăzut, absolut totul, în afară de celui pe care avea să-l joace providența

Londra era atacată simultan, ca și Anglia, în toate părțile sale vulnerabile Același geniu întocmise planul diabolii bătălii...

Dar semnalul nu venea Aghiotanții lui Rio Santo, nerăbdători așteptau, înăă tunul din Turn ulcea

Orele se scurgeau Cerna cu fulgi de zăpadă. Răscoală înghețată

Or, rămășița se stinge precum se naște Cine știe de unde vine furtuna și încotro se îndreaptă? Pe la orele zece seara, polițipii străbăteau străzile Londrei, nemai-

înălțînd în drumul lor decît un surplus de noroi lăsat de trecerea mulțunii.

Într-un singur loc, la intersecția dintre Prince's Street și Poultry, revolta nu cedase. Știm că acolo ruș-ul avea un scop, și nu era nevoie de nici un semnal pentru a se purcede la jefuirea Băncii.

Totul era stabilit. La orele unexpectedă trebuia să se începă operațiunile.

Dar moverul avusese timp să-și completeze declarația la postul de poliție din Westminster. Pe la orele zece își făcu apariția, prin Threadneedle Street, lăsată iliză, un batalion de gărzi pedestre care se instală liniștit în fața uii sifoneriei.

Oamenii Familiei se uitau la el. Paddy înjura, Snail mîgura.

La miezul nopții, toată lumea dormea în oraș, în afară de-o echipă de zidari care, la lumina făclilor, lucrau la zidirea uii sifoneriei.

Din fericire, domnul Smith mușumii călduros cerului pentru aceasta nu se mai afla nimeni în galerie.

Nimeni, în afară de Smunder Elefantul, care era astfel zidit împreună cu rămășițele masei din ajun și ulciurii său de gîn.

Era deja tîrziu, cînd Susannah o părălise pe Clary Mac-Farlane, pe care o salvase, în Cornhill, în fața casei doamnei Mac-Nab.

Se duse numai decît în Regent Street, la contera Derby acasă.

Trecuseră două zile de cînd frumoasa fată fusese despărțită de Brian de Lancaster chiar în clipa cînd „istorisea povestea ei. De atunci nu mai știuse nimic despre Brian. Neîndrăgînd să se ducă singură acasă la Lancaster, ceea ce ar fi contrazis principiile de etichetă morală, pe care și le însușise atît de repede, se gîndea firește că va afla nouăți de la lady Ophelia, singura ei prietenă.

În decursul celor două zile, Susannah uitase de necazurile ei proprii, dărîndu-se cu totul roșului de ocoțitoare, pe care starea de suferință a domnișoarei Clary i-l impunea. Rolul îi era pe măsura, se simțea bine în el. Fieea ei avea un fond nepuizabil de bunătate. Nici cea mai grijoasă mamă n-ar fi fost în stare să manifeste atenții atît de tandre, sollicituțiuni atît de delicate ca acele cu care

frumoasă față o înconjurase pe Clary. „sursoara ei” cum o numea. Prin felul ei de-a fi, Susannah își rubea prietenii până la devotament, iar în dragoste, mergea până la adorație.

Îndată ce Clary, iu redată familiei, și nu mai avea nevoie de îngrijirea ei, amintirea lui Brian de Lancaster puse din nou stăpânire pe Susannah. Plecând din Cornhill spre Regent Street, în drum se gândi de nenumărate ori să schimbe ruta și să-i ceară vizitului s-o ducă în Clifford Street, acasă la Lancaster, dar se stăpini. Oare Lancaster nu dezaprobase ea. Insași dinainte un asemenea demers, cind îi spusese că locuința ladyei Ophelia era un refugiu firesc pentru ea?

O găsi pe contesa Derbi singură și bolnavă.

Intrucât iubirea ei era neoscotită și înșelată, iar gelozia îi chinuia zilele și nopțile, biata femeie slăbea văzînd cu ochii. Sănătatea ei deasă de precară ajunsese la un moment critic.

Susannah o găsi culcată pe-un șezlong, palidă, slăbită și vădită descurajată.

Văzînd-o pe frumoasa față, Ophelia echilă un zîmbet aproape voal.

— Credeam că m-ai părăsit — spuse ea. Mint fericită să te revăd.

Susannah îi luă mîna și-o strinse ușor.

— Ce palidă și schimbătă ești, scumpă lady? replică ea. Nu te simți bine?

Contesa își puse mîna în dreptul inimii.

— Da — răspunse ea. Nu mă simt bine — și răul de care sufăr nu poate fi leune vindecat de-un medic. Îți voi istorisi suferințele mele, Susannah. Dar cu dumnezeu ce-l, ce s-a-ntîmplat?

— Eu nu pot spune că-ți voi istorisi suferințele mele, Ophelia — continuă frumoasa față surizînd trist. Necazurile mele sînt o taină și această taină m-mi aparține. De cînd nu te-am văzut am suferit și ea, dar am avut și clipe plăcute. Va fi pentru mine o zi fericită, scumpă lady, ziua cînd îmi voi putea deschide inima în fața dumitale, așa cum am făcut-o față de Brian de Lancaster cîndva îi voi fi soție.

Contesa se ridică în capul oazei și-o trase pe Susannah lîngă ea.

— Știam c-ai să-mă aduci mingiere — spusese ea c-un fermecător avânt de prietenie. Îmi pare atât de bine că te văd fericită, Susannah! Eu, care-l cunosc pe Brian de Lancaster, știu că-i un om bun și nobil. Cu atât mai bine! Oh! Cu-asta mai bine, scumpa mea! Cel puțin dumneata nu vei mai suferi!

O sărută pe frunte pe Susannah care se aplecă asupra ei roșind și zimbînd.

— Am venit să-ți cer adăpost, Ophelia — continuă Susannah. Dacă nu-ți pot dezvălui secretul meu, trebuie totuși să-ți mărturisesc incursiunea în care mă aflu — nu mai am unde locui.

— Cum! exclamă năucită Ophelia. Ducesa de Cêvree?..

Susannah tăcu.

— Iartă-mă, scumpa mea — continuă conștientă își mulțumesc c-ai înțeles locuința mea-i și-a duminică.

Spusese aceasta cu-o undă de căldură sinceră, și totuși lady Ophelia rămase pe gânduri numai decît ce-și isprăvi spusese.

Lady Ophelia nu putea fi suspectată de naivitate sau de mechinie sentimentale burgheze, dar era femeie. Cu-o promptitudine aproape magică, fără să-și dea seama, min-ica ei distrată aduna înolărită o mulțime de indicii își aminti de crudata ignoranță pe care frumoasa fată o manifestase în toate privințele de apariție ei subită, de semiconfidențele scăpate în clipele de slăbiciune. Legă acele împrejurări de înaltul titlu purtat de Susannah, o văduvă ce părea cu totul neinițiată în tainele căsătoriei, și-ajunse în cele din urmă să se întrebe cum era posibil ca prințesa de Longueville să aibă nevoie de-un adăpost.

Răționamentul dură exact un sfert de secundă.

Drept rezultat, conștienta de Derby se minie pe ea însăși și o sărută pe frumoasa fată cu și mai multă dragoste.

— Îți cunoașteam bunătatea, scumpă lady — continuă Susannah roșind tulburată. De-accea am îndrăznit să-ți cer un adăpost. În afară de asta.

— În afară de asta? — repetă încet conștienta.

— De două zile nu l-am văzut pe Brian de Lancaster — încheie frumoasa fată înălțînd capul, de parcă ar fi vrut să protesteze împotriva timidității ei.

Lady Ophelia se ridică repede, fără prea mare efort, și scutură un clopoțel de aur.

— Veri, Susannah - spuse ea veselă — m-ai vîndecut. —
Joan — adăugă ea adresându-se comerciantei care răspunsese apelului — adu-mi cele necesare pentru scris.

Joan depuse pe pat un elegant pupitr, de marochîn. Contesa își mută pana în cernelă.

— Trebuie să-i facem o surpriză, scumpa mea. N-am să-i spun că ești aici și mine, cînd va veni.

— Nu! Oh! Nu, Ophelia — o opri Susannah. Spune-i că sînt cu dumneata. — O noapte e mult și probabil își va nchipui că mă pîndește vreo primejdie.

— Bine, bine — atunci am să-i spun domnului de Lancaster că te aflu sub aripa mea ocrotitoare.

Pana ei aşternu trei sau patru rînduri pe hîrtie.

— Joan — reuă ea închîrînd scrisoarea — Tom să plece imediat cu biletul acesta în Clifford Street, la Excelența Sa domnu. de Lancaster și să-mi aducă răspunsul numai decît îl aștept.

Joan ieși. Frumosa fată îndreptă asupra prietenei ei o privire de recunoștință.

Apoi convorbirea lor continuă. Contesa se simțea ușurată. Adesea sunetul unui glas drag este de-ajuns ca să-ți risipească simțămîntul singurătății și al părănirii.

Susannah se uita mereu la ceul coamonicului.

Și de fiecare dată cînd o surprindea, lady Ophelia simțea tristă, fiindcă își amîntea fără îndoială de multele priviri nerăbdătoare și pline de speranță aruncate de ea înalți asupra aceluiași pendule, în împrejurări asemănătoare.

În sfîrșit, Joan își făcu reparația. Avea în mînă o scri-

— Dă-mi-o, dă-mi-o! spuse contesa.

Susannah pări de emoție.

Joan intrase scrisoarea stăpînei sale care-și dădu numai decît seama că era scrisoarea ei de adineauri ce nu fusese deschisă.

— Ce înseamnă asta? întreba ea.

— Iertuți mă — răspuns Joan — dar Excelența Sa Îpsește de oază de trei zile și de-atunci n-a mai dat nici un semn de viață.

Susannah se clătună și, tremurînd, se sprijini de pat.

OSPICIUL

A doua zi pe la orele două după-amiază, viconte de Lantures-Luces se prezintă acasă la contesa Derby.

Lady Ophelia se afla în budoarul ei împreună cu prințesa de Longueville care-și petrecuse noaptea la Barnwood-House.

Numele franțuzului, anunțat în timp ce cele două țineau femei stăteau de vorbă, ar fi produs poate, în altă împrejurare, un efect nepăcut dar în ziua aceea fu întâmpinat aproape cu bucurie. Amândouă voiau să afle ce se întâmplase, iar în ceea ce privește informațiile viconte le reprezenta o valoare egală cu aceea a cinciăsprezece găște.

Între cu capul plecat, având în mână dreaptă pălăria, iar în stînga lomonul. După ce-și depuse pălăria pe un gheridon, viconte le se îndreptă spre lady Ophelia.

— Contesă — spuse el luînd mîna Opheliei — îmi permiteți?

Apoi, făcînd o mișcare bruscă spre Suzannah, adăugă:

— Îmi permiteți, prințesă?

După ce strînsi cele două mîini, Lantures-Luces începuse conversația în felul următor:

— Frumoașă doamnă — spuse el — n-am observat încă această splendidă agrafă.

— Ba da, viconte — răspunse Ophelia — eși mai declarat acest lucru pînă acum.

— Serios? se blîbi franțuzul. Ei bine, frumoașă doamnă, calitatea specifică a lucrurilor fermecătoare este că par totdeauna noi. Aproape de lucruri noi cred că Senioria Voastră îmi va ierta acest nevinovat joc de cuvinte. Avem o recoltă stranie de nouăți în clipe de față.

— Despre ce-î vorba, domnule? întrebă nerăbdătoare lady Ophelia.

— Frumoașă doamnă! Iată ce mi-am zis — continuă viconte le luînd în posesie formală fotoliul pe care pînă atunci îl mîngiase doar în trecut — mi-am zis fermecătoarea contesă al cărei gust minunat este proverbial stă (toată) în saloanele ei din Barnwood-House, vorbesc

foarte serios. Sberleto! Nu se vede nimic, n-aude nimic, nu ştie nimic, aşa încât poate că-mi va îngădui să-i predau omagiile mele. Prin urmare

Dar vorbeşti de nişte nubiţă, viconte?

— Fireşte, frumoasă doamnă. Dar mai înainte de toate întrucât păreţi nerăbdătoare să-mi ascuţi ştirile, vă voi spune un lucru care nu-i cu putinţă să nu vă intereseze. Mary Trevor a revenit la viaţă.

Era deci în primejdie de moarte? întrebă contesa.

Lentura-luna rămase tăcută, într-alt de uluitor i se părea faptul să existe cineva care să nu cunoască un lucru petrecut cu puse zile în urmă.

— Cum? Frumoasă doamnă! Cum, milady? exclamă el. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Dar la urma urmei, eu ştiu mai bine. Voi avea avantajul de-a vă aduce la cunoştinţă starea eveniment în cele mai minuţioase detalii ale sale. Închipuiţi-vă, frumoasă doamnă, căci poate prinţesa de Longueville ignoră întâmplarea. Da? Ah! ah! pe legea mea cu-atât mai bine! Închipuiţi-vă.

Franklin povesti pe îndelete în felul său, ceea ce ştie despre ciudata maladie a domnişoarei Mary Trevor, apoi adăugă

— Era vorba de o catalepsi! O adevărată catalepsi! Ştiu Moore doctorul, sustinea că niciodată nu se supravieţuieşte unei catalepsii. Eroare, frumoasă doamnă, aşa cum mă vedeţi, am fost douăzeci şi nouă de zile în catalepsă. În tot acest timp, n-am înghitit decât o linguriţă de supă de vacă. Dar asta are mai puţină importanţă. Ceea ce-i sigur e faptul că Miss Trevor a scăpat în ciuda lui Moore şi a medicinei vechi foarte teribilă, frumoasă doamnă. A scăpat, e pe picioare şi umbilicul ei mine şi ea dumneavoastră.

Aşa! o veste bună, viconte, spuse Ophelia. Bine! Mary! În parte bine s-aud că s-a vindecat, deşi nu ştiam că fusese bolnavă.

Frumoasă doamnă, aveţi o inimă adorabilă! Dar povestirea nu se sfârşeşte aici. Cînd şi-a revenit, Mary a început să vorbească cu totul altfel decât înainte. Toată lumea credea şi eu eram primul care avea o explicaţie foarte pronunţată pentru marchizul de Rue Saint. El bine deloc! Îi tubez pe Frank Percival, un băiat foarte drăguţ, doamnă, dar care nici nu se poate compara cu marchizul.

— Și-asta-i încă o veste bună — murmură contesa.

— Lady Campbell turbează de ciudă! continuă Lantures-Luces. Dar știți, frumoase doamne, această catalepsie nu se pare un rău emblemație pastorală și poetică, de vreme ce readuce pe tinerele domnișoare infidele la prima lor iubire. Sper că ghuma mea nu vi se pare a depăși limitele conveniențelor. Dar nu asta-i vestea cea mare. E vorba de scumpul nostru Brian de Lançester.

Susannah își lăsa brațele în jos și rămase albită încremenită, încât putea fi luată drept o statuie.

— Ce s-a-ntimplat cu el? întrebă contesa.

— Aș putea, fără nici un risc, să vă relatez, fără să în mîi de cuvinte, frumoasă doamnă, dar am socotit întotdeauna de-un gust îndoielnic obiectul de a-ți pune pe gîrnicie auditorului... Iată faptul, e-aproape de necăzut. Brian s-amețunjit.

Susannah tresări, dar tăcu milc.

— Crezi acest lucru, viconte?? exclamă înspăimîntată Ophelia.

— Da, o cred, și sînt sincer mîhnit, milady. Bietul Brian! Ziarele de slăbăleri îl scuzau c-a tres cu pistoatul asupra prințesei Victoria de Kent.

— Dar nu-i adevărat nimic, sper?

Lantures-Luces dădu din umert.

— Fapt este — replică el — și-o știu dintr-o sură demnă de încredere, ca dealtfel tot ce știu eu, că Brian a escaladat, acum trei zile, scara japoneză a castelului din Kew.

— Pentru ce? Dumnezeuule!

Susannah respiră și-și duse mina la inimă.

— Ca să culeagă o camelie, frumoasă doamnă, o camelie pe care ar fi putut-o cumpăra cu șase pence de la orice negustor de flori.

A mai dat și alte semne de nebunie? Intrebă Susannah care, amintindu-și de povestea lui Lançester, strălucise de bucurie și orgoliu.

— Frumoasă doamnă — răspuse Lantures-Luces — așteți cam pretențioasă. Sper că nu veți găsi cuvînt prea tare. Se spune că Brian ar fi înfruntat trei gîzilor obolare și l-ar fi omorît pe Ruby, un cal de rasă, valorînd cinci sute de guinee, pentru o camelie de șase pence... Mi se pare.

— Dar dacă floarea aceea avea pentru ei un preț de care dumneavoastră nu vă puteți da seama, domnule?

— Ah! Iacă frățurul. Dacă vrem să vorbim serios, nu văd

— Și până la urmă ce s-a întâmplat cu Brian de Lantester? îl întrerupe contesa.

— Nu v-aș putea spune frumoasă doamnă, în care ospiciu a fost închis

Auzind acestea, Susannah își pierde aerul rădior.

— Închis — spune ea — deținuț?

— Da, da, milady în privința asta știu că-i absolut oficială. Trebuie să recunoaștem că excentricitatea lui depășea uneori limitele permise — dar poanta povestii e faptul că, în aceeași zi, White-Manor, fratele mai mare al lui Brian, a-nnebunit și el. Există asemenea epedemii de familie. Așa cum vă văd și mă vedeți, am avut doi nepoți, copiii surorii mele vitrege, care au murit de tuse mângâioasă la un interval de douăzeci și patru de ore... vorbesc foarte serios.

Susannah își ținea capul plecat și nu mai asculta.

— Senior-a Se contale de White-Manor a fost transportat numaidecât la Denham-Park, ospiciul marilor seniori. Peste că și Brian a fost internat acolo. Voi încerca să aflu.

Frățurul se ridică. Ajunsesc la capătul reprezentației și se grăbea să ducă în altă parte un al doilea spectacol înainte de ora cinei.

După ce plecă, contesa încearcă să micșoneze impresia puternică pe care povestea relatată de Lantester-Lucres o stărnise asupra Susannah, strădania ei fu zadarnică. În loc să-și recapete buna dispoziție, frumoasa fată devenea din ce în ce mai tristă.

— Trebuie să-l caut, Ophelia — spune ea în afirmită ridicându-se. Bănuiesc că-n clipa de față e victima unei machinațiuni perfide. Cunoaștem aventura lemețară de la castelul regal din Kew. Mi-o istorisase ei însuși — dar floarea aceea era pentru mine, scumpă lady. E oare o nebunie să lăbești?

— Ești o femeie fericită, Susannah? nu se putu opri să spună contesa, gândindu-se fără vreo la situația ei.

— Fericită! repetă Susannah. Da, sînt foarte fericită că mă știu rubită! Dar nu-ți dai seama, scumpă Ophelia, câte dușmăni nemiloase și de temut i-au adus lui Brian

această dragoste! Inamicii lui nu cunosc mila, oricât armă-i bună pentru ei Apoi, sînt foarte puternici. Poate că, în momentul de față, ei suferă simțindu-se singuri și nu scuză că l-am dat uitării! Trebuie să-l vin în ajutor...

Contesa nu găsi nici un cuvînt pentru a se împotrivi acțiunii hotărîi, pe care de-altfel ar fi luat-o ea însăși într-o împrejurare asemănătoare. Neputînd s-o însoțească pe Susannah din pricina stării sănătății sale, îi dădu instrucțiuni și acțiuni către directorii principalelor ospicii și sanatorii din împrejurimile Londrei, deoarece amîndouă erau convinsae că dușmanii nu îndrăzneau să-l trimită pe Brian la închisoare.

Susannah plecă în aceeași zi chiar.

Se duse mai întîi la Wakefield, în comitatul York. Acolo se afla un ospiciu model.

Apoi, părăsi Wakefield și vizită ospiciul din York, după care se îndreptă spre Hanwell, situat la numai opt mile de Londra, pe drumul care duce la Uxbridge. Dar, ca și la Wakefield, nici la Hanwell nu găsi vreun indiciu care s-o ducă pe urmele lui Brian, cu același insucces, cîtrelele celelalte șezări publice și particulare pînă ce ajunse la Refugiul Protestanilor (quakers) din comitatul York. O dată, totuși, avuare impresia că ajunsesc la capătul drumului. Aceasta s-a întimplat în lăcașul și aristocraticul sanatoriu întemeiat la Denham-Park de către Benjamin Rotch, fost membru al Parlamentului. Cînd Susannah roșiește la auzul numelui Lancaster, i se răspunde că, într-adevăr, un gentleman cu acest nume se afla la castel de două zile. Bucuroasă și nerăbdătoare, Susannah îi imploră pe funcționarii stabilimentului s-o conducă la gentlemanul acela. I se deschise poarta unei grădini umbroase în care câțiva oameni pîndind lîiniștii și distinși se plîmbau preocupati.

— Așteptați, milady — i se spune — gentlemanul va veni însoțit de paznicii săi.

Frumoasa fată se instalează sub un umbrac și așteaptă. Fără să vrea, auzi o discuție între trei sau patru dintre oamenii aceia preocupați, a căror comportare demnă de respect o lăsa la intrarea în parc.

Unul dintre ei se credea Napoleon, celălalt Luther, al treilea Iana, iar al patrulea o mumie egipteană perfect conservată de două mii de ani.

De altfel, bolnavii erau foarte curtenitori și-și ascundeau cu grijă mila pe care o nutreau unui fată de ații!

După câteva minute, Susannah văzu venind spre ea un bătrîn cu-o figură exprimînd suferință și totodată răutate, ale cărui mișcări spasmodice și-a cărui privire stupidă sugerau pregnanți nebunia. În dreapta și în stînga lui se aflau doi gentlemen eleganți care-l susțineau și-l copleșeau cu atenții filiale.

Bătrînul era omul pe care dorea să-l vadă Susannah, iar gentlemanii paznicii lui.

— Milady dorește să vorbească cu milord? apuse unul din cei doi gentlemen.

— Nu, domnule, nu -- răspunse Susannah tristă. Credeam... E vorba de-o eroare.

Vru să se retragă, dar se întimplă un lucru bizar. Auzindu-l voca, contele de White-Manor, tresărise ușor. În clipa cînd Susannah se inclina, el înșelă printr-un salt vigilența paznicilor și-o apucă violent de braț pe frumoasa fată.

Paznicii sovăriră. Cazul era primejdios. Cea mai mică mișcare putea atîta furia contelui și pune în pericol viața fetei.

În timp ce paznicii se furișau tiptil, încercînd să se apropie pe neașteptate de lord, acesta o privea cu încomie pe Susannah.

— Nu! Nu! Nu! bolborosi el. Nu-s eu tatăl copilului, doamnă! Dacă Dumnezeu mi-ar fi dăruit un copil, cred că s-ar fi devenit un om bun.

Auzi în spatele lui pașii îndușii ai paznicilor și se întoarse brusc.

— Să nu v-apropiați! apuse el poruncilor.

Susannah era stăpînită de-un sentiment de dezgust amestecat cu groază.

— Gilbert! continuă lordul izbucnind într-un hohot de ris sinistru. Adu funia... funia de cîrpă... Copilul seamănă cu corșetorul ăla irlandez... nu-i al meu!

Se prefăcu că ia un obiect pe care l-î înmîna o ființă invizibilă și trecu de două sau trei ori mîna închisă în jurul gîtului fetei, ca și cum ar fi înfășurată o funie.

Cetății nebuni, imprăștiți prin grădina, se apropiară privind curioși scena. Cum fiecare dintre ei era însoțit de mai mulți paznici, se adună o mulțime imensă.

— Priviți! Priviți! spuse lordul. Ce tânără și frumoasă a rămas! Iar eu am îmbătrânit. Nu-i o nedreptate? Au trecut douăzeci de ani de când m-a-nșelat. Oh! mi-aduc foarte bine aminte. Dar s-a-nîmplat acum douăzeci de ani sau ieri? Nu mai știu. Dar ce contează! Gentlemen! care dintre voi vrea să-mi cumpere această femeie?

Cei doi paznici ai lui White-Manor interveniră și pusă mîna pe el.

Cînd își simți brațele imobilizate, aștînt asupra frumoasei fete o privire înveninată de ură și spuse

— Copilul tău! Ai vrea să-ți săruși copilul, nu-l aș? Es bine, află că a murit! A murit!

Rosi aceste cuvinte cu un rinjet oribil, se clătină și căzu, fulgerat de un atac al bolii sale.

— Luați-l de aici! spuse împăratul Napoleon acoțindu-și tutunul istoric din buzunarul vestei.

Apoi toți pensionarii ospiciului își reluară plimbarea obișnuită, spunîndu-și ce trist lucru e să întîlnești în cale un nebun.

Susannah încrămenea, stupefiată. Știa că omul acela nu era în toate mințile, totuși, privirea și cuvintele lui produsese asupra ei o impresie pe care în zadar încerca să o alunge.

CAPITOLUL XXIX

CELULA

Trecu o bucată de vreme pînă ce Susannah își reveni în urma șocului suferit la Denham-Park. Fusesse peste tot. Cînd revăzu Londra, își dădu seama că lipsease trei zile.

Întreprinse imediat noi cercetări în metropolă. Se duse la Saint Lukes, ospiciul strărilor din Old-Street, Bethnal-Green.

În sfîrșit, Susannah vizită Bethlen-Hospital (Dedham). Văzu sute de bolnavi, dar i se spuse că nimeni n-avea voie să ia contact cu alienații ținuți la secret.

Susannah plecă încredințată că Brian de Lancerster se afla internat la Bedlam.

Nu se înșela deloc Lancerster fusese condus la Bedlam la cererea fratelui său, sau mai bine spus în urma cererii semnate de Tyrrel.

Cînd Susannah se întoarse la Barnwood-House, după patru zile de absență, lady Ophelia o îmbrățișă emoționată.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință, scumpă Susannah. — îi puse ea. De îndată ce m-am simțit în stare să ies din casă, am cules informații și l-am găsit.

— Unde l-întrebi frumoasa fată.

— La Bedlam. — N-a fost greu să-l găsească dar. — Nu îndrăznesc să-ți spun scumpa mea. Domnul Lantures-Lucra nu ne-a inclus în eroare. — Se afla la Bedlam sub dubla acuzatie de nebunie și crimă împotriva statului.

— Bine, dar — o întrerupse Susannah — va fi ușor să se dovedească.

Se opri, descurajată de-o privire a Opheliei.

— Totul s-a petrecut la cererea contelei de White-Manor — spuse aceasta din urmă — și contele-i un om puternic.

— Dar contele a-nnebunît? exclamă Susannah.

— Se pare că-i vorba de-un rvon lat.

— Nu, milady, rvonul e-ntemeiat! — L-am văzut pe contele de White-Manor la Denham-Park, și întimplător am fost martora la una din crizele lui îngrozitoare.

Ophelia își aprijină capul în mîini și rămase pe gînduri. Susannah se uita la ea cu atenție, încercînd să găsească o lumină de speranță pe trăsăturile delicate și gingașe a căror armonie nu fusese tulburată de suferință.

— Brian este moștenitorul titlului de pair — șopti în cele din urmă contelea.

Era o verigă desprinsă din lanțul reflecțiilor ei. Se ridică, fără să mai spună un cuvînt, și se așază la birou pentru a scrie. Dar după două sau trei rînduri aşternute pe hîrtie, aruncă pena.

— Nu, nu — spuse ea — trebuie s-o văd personal. Brian este moștenitorul demnității de pair și poate.

— Fie-ți milă, scumpa lady — o opri Susannah. — Împărtășește-mi și mie speranțele pe care le nutrești.

Ophelia îi luă amîndouă mîinile și-o sărută pe frunte sorbind.

— Nu cunoști încăjuna lumea noastră, ca să mă-nțe-
legi, frumoasa mea — replică ea amuzată. Moștenitorul
unui lord zdrăvăn este un personaj lipsit de importanță,
dar cînd lordul se îmbolnăvește, lumea începe să-i acorde
atenție moștenitorului său.

În timp ce vorbea, își aruncă pe umeri o eșarfă ele-
gantă și-și aranjă părul sub pălărie, fără ajutorul ca-
meristei.

— Lady Jane B. — urmă ea — mi-a refuzat sprijinul
azi-dimineață, dar Seniora Sa nu știa că Godfrey de
White-Manor a-nrăbunit.

— Și ce poate face o femeie într-o asemenea situație,
Ophelia?

— O femeie, frumoasa mea! Lady Jane nu-i o fe-
meie, cu un whig. Se bucură de încrederea lordului
președinte al consiliului de miniștri și de afecțiunea Al-
teței Sale Regale ducele de. Dacă izbutesc să-o conving
pe lady Jane că domnul de Lancaster va vota cu cabi-
netul, victoria-i e noastră.

— Oh! Încearcă, încearcă, acumpă lady! exclamă Su-
sannah căreia această explicație nu-i spunea absolut nimic.
Ophelia deschise ușa pentru a ieși.

— Trăsură-i pregătită — spuse ea — al nădăre, Su-
sannah. Într-o jumătate de oră sînt înapoi.

După un minut, contesa se află instalată pe pernele
moi ale trăsurii.

În timp ce caii alergau pe pavezul străilor îngi din
West End, fermecătoarea lady își ticluia planul de ac-
țiune. Cunoștea perfect lumea, era spirituală, lacușă și
se pricepea să stimească interesul oamenilor cărora urma
să le ceară ceva.

Blata Susannah aștepta. Oh! Ce lungă i se părea acea
jumătate de oră! Își amintea perfect cele mai neînsemnate
gesturi, cele mai insignifiante cuvinte ale contesei, un flux
de speranță îi năvălea în suflet și-o făcea fericită, apoi o
decurajare profundă îi împietrea inima. Își amintea că
văzuse lacrimi în ochii ladyei Ophelia, și-acastă amin-
tire îi dezvăluia soarta lui Brian. Ghicise că fusese închis
la Bedlam cu intenția de-a nu i se mai da niciodată
drumul de acolo.

Lady Ophelia o găsi stînd în genușchi pe covor, cu
mîinile împreunate și cu obrazul acclidat de lacrimi.

— Victorie! strigă ea aruncându-i-se de gît Un lord nu-î prea greu de cumpărat — Victorie, frumoasa mea.

Suannah rămase o clipă buimăcită de fericirea ei. Apoi, negăsind cuvinte ca să-şi exprime recunoştinţa, duse mina Opheliei la gură şi-o sărută.

— Acum, e rîndul tau să acţionezi, Suannah — continuă contera mîngiind-o Trebuie să duci scrisoarea asta medicului-şef de la Bedlam. Este o rugămintă a primului lord a Consiliului Privat. . O rugămintă a Excelenţei Sale reprezintă ceva mai mult decît un ordin. Înacamnă libertatea domnului de Lancaster.

— Libertatea lui — repetă Suannah. Oh, dă-mi-o, dă-mi-o repede.

În vremea aceea, la Bedlam, într-unul din saloanele corpului de clădiri, afectat administraţiei, trei gentlemen gravi stăteau de vorbă.

Unul dintre ei, doctorul Blundell, medicul-şef al Bedlamului, îşi încheia un lung discurs spunînd:

— În starea în care se află, domnul meu, scumpi confraci, nebunia onorabilului gentleman mi se pare dovedită mai mult decît e necesar, fie prin tezele extravagante pe care le-a susţinut cu prilejul interogaţiilor sale, fie prin actul nemăsurat spre care l-a împins tulburarea facultăţilor sale mintale. Cred că nu mai este nevoie să invoc principalele mele argumente.

Nu, nu, domnule — îl întrerupează precipitat ceilalţi doi gentlemen.

— Prin jarmare, în faţa simptomelor imposibile de negaţi ţinînd seama de alienarea mentală evidentă a domnului Brian de Lancaster, declar în concluzie.

— O scrisoare urgentă pentru domnul doctor — spuse în clipa aceea un paznic deschizînd încet uşa.

— Foarte bine! — Cum spuneam, declar în concluzie.

— O lady aşteaptă răspunsul în anticameră — îl întrerupe din nou paznicul.

— Foarte bine! — Spuneam deci că, în concluzie.

— Scrisoarea poartă sigiliul Consiliului Privat — adăugă paznicul.

Ah! Ah! Ce vorbeşti — spuse Mr Blundell. Sigiliul consiliului. Permiteţi, domnilor. Conchid nu mai decît.

Domnul Blundull deschise scrisoarea și-și fixă lornionul asupra celor patru rinduri pe care le conținea. În timp ce citea, chipul lui nu exprima nimic. Era expresia obișnuită a savantului.

— Ah! ah! ei! băguj după ce termină. Peter, transmite-l acestei lady omagiile mele respectuoase și spune-i că-ntr-o clipă voi fi la ordonatele Senioriei Sale. Ca să revenim la problema noastră, domnilor, bazându-mă pe motivele enunțate mai înainte, ajung la concluzia că dacă vreodată un om a fost mai deplin sănătos și în toate facultățile sale mentale, acest om este Excelența Sa Brian de Lancaster.

Celălăți doi medici săriră de pe scaune.

— Dar parcă spuneai... Incepu unul dintre ei.

— Eram convins că... — încercă să adauge celălalt.

Domnul Blundull se ridică și curmă discuția cu un gest.

— Asta-i părerea mea — rosti ei cu emfază, lovind involuntar cu dosul palmei scrisoarea deschisă.

Cei doi priviră scrisoarea, apoi se uitară unul la altul. Erau doi bieți doctorași care gravitau, ca niște satoliți modești, pe o orbită avându-l drept astru principal pe domnul Blundull.

— Văd — reluă acesta de urmă — că ne-nțelegem de minune... Vă rog, domnilor, să întocmiți raportul în sensul acesta. Între timp, îmi voi asuma eu însumi misiunea de-a deschide porțile ospiciului onorabilului Brian de Lancaster.

— Cum! Așa de repede? bodegând unul din medici.

— Domnule — răspuse doctorul Blundull — nu-i niciodată prea repede când trebuie să redăm societății pe unul din membrii ei cei mai distinși, din toate punctele de vedere.

Ieși. Cei doi medici subalterni se priviră din nou, dându-și simultan din cap și-și uniră eforturile pentru a întocmi raportul.

Cit de ușor poate o rugămintă, purtând sigiliul consiliului, să influențeze sufletul sensibil al unei comisi medice de anchetă!

Brian de Lancaster se afla de trei zile într-una din aceste celule cu gratii în care sînt închisi nebunii furioși, nebunii

ajudați, cum se spune la Bedlam. Era legat fedeleș de-un „acuin de forță”.

Ar fi necesare volume întregi pentru a descrie suferințele îndurate de Brian în cele trei zile nesfârșite.

În dreapta, în stînga existau celule asemănătoare. În aceste cuști, răceau oribul ai și noaptea niște creaturi care nu mai aveau nimic omenesc în ele, niște brute care apăsău, horeșiau și a; căror ochi injectați, bicioși de furie, păreau să iasă din orbitale lor inflorănate, damnați care se schimonosrau urînd și oferind o imagine a infernului.

Brian de Lancetier era o fire energică dar exaltată. Suferințele atroce îndurate ar fi putut să-l scoată realmente din minți. Dar voința lui puternică îi ajutase să reziste în tot timpul celor trei zile de tortură. Nu era deloc înfrînt. Numai că efortul făcut pentru a se stăpîni să cînte pe fața-l supț și palidă, iar privirea sa avea un aer sumbru, de hotărîre disperată.

În nenorocirea lui cîmplită, Susannah îi apăsă că o imagine luminoasă. La început i se păru că visează și închise ochii, pentru a păstra cîteva secunde în plus o iluzie scumpă. Fu de-ajuns să audă vocea terestră, foarte puțin angelică a doctorului Bluntdui, ca să se întoarcă la realitate.

Într-adevăr, doctorul, după ce citise scrisoarea ministrului, o introdusese el însuși în celulă pe Susannah.

— Sluga dumneavoastră, milord, sluga dumneavoastră — spuse el. Hm! neplăcută situație. Dar, în urma urmel, nu l-așa, de trei ori douăzeci și patru de ore nu-necămîni un secol.

Cînd deschise ochii, Brian o văzu pe Susannah îngenucheată, străduindu-se zadarnic să deslege cîrțile acurubii de forță.

— Nu vă oboști, milady — continuă doctorul. Desfa-tem noi aparatul.

Eliberat din chingi, Brian se îndreptă de gale, ochii îi strălucneau, pe buze se ivi un zîmbet imposibil de drăgăstos.

Apoi luă mîna Susannah, în care se afla ordinul de eliberare, și leși fără să scoată un cuvînt.

— Ah! . ah! morții domnului Bluntdui. Putea măcar să-mi mulțumesc.

Trăsură în care se aflau Susannah și Brian se îndrepta

apre West End. Brian o privea pe Susannah în tăcere, parcă vrăjit.

— Îți mulțumesc — spuse el luîndu-i mina și sărutîndu-i-o prelung. Îți mulțumesc, ingerul meu salvator!

— Cît de mult trebuie să fi suferit, Brian! murmură frumoasa fată. Și toate astea din pricina mea.

Lancaster se încrunță.

— Într-adevăr — replică el în șoaptă.

— Prin urmare, te au arzîrit în această temniță?

Da, ei — el și fratele meu, lordul. Dar acum sînt liber și știu cum mă voi putea revanșa față de dumneata, draga mea Susannah. Există un lucru pe care inima ta nobilă și-i dorește mai presus de orice pe lume.

— Ce spui? exclamă frumoasa fată palînd. Ai aflat? . .

Se opri, murmurînd abia inteligibil.

— Mama!

Brian își retrase mina și-o opri punîndu-i un deget pe buze. Zîmbea fericit auzînd numele soela rostit atît de curînd, ceea ce îi oferea prilejul să descopere suflatul mînănat al iubitei sale.

Dar bucuria i se risipi într-o clipă.

— Nu mă ntreba nimic — replică el. Spune-mi doar unde poate fi găsit omul pe care l numești Tyrrel Orbul.

— Oh! milord — strigă Susannah tremurînd. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l mai îndrăgna minui!

— Minia lui e neputincioasă împotriva mea, milady. Trebuie să dau ochi cu el.

Susannah șovăi.

— Trebuie să-l văd numaidecît — continuă Brian.

Rostii aceste cuvinte pe un ton atît de grav, încît frumoasa fată nu mai îndrăgna să se opună. Îi dădu adresa doctorului Moore.

Brian scoase capul pe fereastră și porunci vizitiului să meargă în Wimpole Street 10.

— Milady, te rog să m-astepti aici, — spuse el în momentul cînd trăsură se opri. Mă-ntorc curînd. Dacă nu mă-ntorc.

Se opri, dar continuă aproape imediat.

— Uită-te la cea. Dacă nu mă-ntorc într-o jumătate de oră, te duci la postul de poliție din King Street și-l rogi pe magistratul să vină să constate o crimă.

— Oh! Milord! Milord! Fie-ți milă de mine. — țipă Susannah.

Brian nu răspunde și coboară în clipa următoare, trece, detarnat, pragul locuinței doctorului.

Îl întâmpină Rowley. Cum probabil vă închipuiți, Rowley nu deschide imediat ușa sanctuarului. Îl examinează pe toate fețele pe noul venit și rostu pe diverse tonuri falmașului, ta, ta, ta, înainte de-a lua o hotărâre. Des cele trei zile petrecute la Bedlam marcaseă obrazul lui Brian cu semne de suferință atât de pușin echivoce, încât Rowley vizu în el un client și încă unui foarte grăbit.

— Vă rog să luați loc, domnule — spuse el deosebit de amabil. Îl voi anunța imediat pe domnul doctor.

— Inutil! — replică Brian așezându-se pe un scaun.

Rowley, care era deja la jumătatea drumului spre ușa, făcu o pîrșetă pe călcăiele peste mîsură de poemente și începu să-l examineze din nou pe clientul straniu ce decelarasă „inutil” cînd îi spusese că îl va anunța pe doctor.

Rezultatul concret al acestui examen fu un ta, ta, ta, ta, energie, însoțit de o scărpinare semnificativă a urechii.

— Domnul este cumva vreun membru de la Royal-College? întrebă el apoi cu-o ușoară amărăciune, Slavă Domnului, avem zînc de-a face cu chipuri noi. Ta, în! Am onoare să vă întreb cu ce vă pot servi.

— Spune-l maestrului Tyrrel — răspunde Brian — că un gentleman dorește să-i vorbească într-o chestiune particulară.

— Maestrul Tyrrel — repetă Rowley — maestrul Tyrrel. Nu cunosc.

— Maestrul Spencer, dacă preferi.

— Cunosc mulți Spencer, domnule. E un farmacist care s-a stabilit anul trecut în Ludgate-Hill — dar

— Mă grăbesc, domnule! îl întrerupea Brian. Oricare ar fi numele sub care se ascunde acest om, Tyrrel, Spencer sau Edmund Mackenale, vreau

— Ce doriți cu el, domnule? spuse Tyrrel care trecu în clipa aceea pragul.

Brian se întoarce. Zăbindu-l abia acum, Tyrrel, schimbîndu-se la față, făcu cîțiva pași înapoi.

— Ah! doar atît apacă să spună Tyrrel stupefiat.

Apoi adăugă printre dinți.

— Hotărît hacra, diavolul și-a virit coada!

Reflecția era legată de necazurile avute recent. Iuga

Suzannei și a fetei lui Mac-Farlane, Clary, pe care își asumase muniunea s-o păzească, tristul deznodământ al complotului împotriva băncii etc etc Tyrrel se afla într-o zodie proastă.

— Avem mai multe probleme de lămurit împreună, măstre lamail — îi spuse Brian

Făcînd eforturi să-și revină, Tyrrel înaintă încot și l alungă pe Rowley c-un gest.

— Și cele mai înfîlcite probleme se pot lămuri, milord — răspuse el — cînd știu cum să procedez. Ce doriți de la mine?

— Mai întîi, vreau să știu numele tatălui Suzannei

— Și-apol?

— Întîi numele lui, îți spun! rosti poruncilor

— Iar eu v-am întrebat și apol? continuă Tyrrel împingînd cu piciorul un fotoliu în fața lui Brian și instalîndu-se. Deoarece n-ai fi vrut să începem discuția printr-un refuz. Nu sînt dispus să vă divulg numele tatălui Suzannei.

Bagă de seamă, lamail!

Tyrrel dădu din umeri, luîndu-și aerul acela provocator al oamenilor care vor să mîndreze terenul, să afle de ce resurse dispune adversarul lor.

— Eh, milord, glumiți — spuse el — dacă-mi ziceți să bag de seamă! Toată viața n-am făcut altceva decît să bag de seamă. Prudența este prima condiție a comerțului pe care-l fac. Dar dumneavoastră nu v-ați gîndit deloc să băgați de seamă cînd ați trecut pragul acestei locuințe?

— Da da — răspuse simplu Brian.

Tyrrel așteptă cîteva secunde, sperînd că Lancaster îi va furniza explicațiile dorite. Dar Lancaster tăcu, ceea ce-l puse pe gînduri pe adversarul său.

— Milord — continuă el după o pauză — imi cereți să vă divulg un secret care-i de vinzare.

— Sînt dispus să plătesc — spuse Brian.

Dar stăteți foarte sărac, milord? adăugă Tyrrel surîzînd. Mai sărac decît vă-ochipaiți. Mina care, din umbră, vă pune la dispoziție, în fiecare lună, o sută de gulnee, este astăzi mina unui biet prizonier.

— Știai deci! — exclamă furios Lancaster

— Acest secret nu-l de vînzare, milord — continuă Tyrrel cu un aer grav. Așadar, urmă ei, iată-vă mai sărac decît un cerryetor. Dar, pe de altă parte, deasupra capului dumneavoastră se află o avere de prinț — atîrnă de-un fir de păr. Nu vă obosești să mă interogăți prin amenințări, sînt dispus să vă dau lămuriri în privința asta. White-Manor este epăleptic și nebun.

Fratele meu nebun! spuse Brian al cărui glas exprima o sinceră tristețe.

Tyrrel izbucni în rîs.

— S-ar zice că nu v-ați străduit îndrajuna să obțineți acest rezultat! replică el batjocoritor.

Brian lăsă capul în jos, compus și nu de sorteamul mizerabilului, ci de învinuirea conștiinței sale.

— Dacă doriți — continuă Tyrrel — vă pot spune, cu lux de amănunte de ce boală suferă Geoffrey de Lancaster care, în timp ce dumneavoastră erați închis la Bedlam, se află la Denham Park. Închipuți-vă că bietul conte are o nebulie foarte ciudată. I se pare că vă vede pe dumneavoastră tot timpul, și asta îl ucide.

— Destul! șopti Brian.

— Da, da, destul! continuă Tyrrel prefăcîndu-se că nu înțelege. Într-adevăr, poți muri din asta! Ah! Sen-lonia Voastră s-a descurcat strașnic în duelul cu contele!

— Destul, îți spun! strigă Lancaster. Am venit aici să aflu numele tatălui Suzannei. Și-l voi afla, de bună voie sau cu forță.

— Și eu aș vrea să aflu multe lucruri — replică rece Tyrrel. De pildă, m-ar interesa grozav să aflu cine-i zina aceea alit de puternică, încît a izbutit să vă deschidă porțile de la Bedlam.

Lancaster se ridică.

— Maestre Ismail — spuse el încercînd să-și păstreze calmul — crede-mă, nu poți câștiga de două ori partida pe care ai jucat-o odinioară împotriva streangului.

— Asta-l e părerea mea — milord.

— Îți dau cuvîntul meu de nobil — continuă Brian — că dacă nu-mi spui cine-i tatăl Suzannei, mă duc de aici direct la magistrat și.

— Amenințarea dumneavoastră are o bază gubredă, milord, căci nu se știe dacă vă voi lăsa să ieșiți de aici!

— Atunci, maestre Ismail, pregătește-ți antidotul împotriva fetei. Am prevăzut această eventualitate.

Tyrrel își acoperi deodată chipul cu masca aceea blăjnită și benomă, pe care i am cunoscut-o la începutul povestirii. Ochii săi își pierdura strălucirea fixându-se morhoriți, în gol, cu privirea orbilor.

— Senioria Voastră — spuse el umil — a dobândit o victorie facilă asupra unui biet om — să binevoiască a lua loc. Sînt cu totul la ordinele sale și gata să-i spun ceea ce dorește altă de mult să adie.

Brian se așază din nou.

Tyrrel îl privi o clipă, cu un aer supus. Apoi pupilele i se aprinseseră treptat, pînă ce căpătase acea forță intrinsecă diabolică, care o făcuse odinioară să tremure pe blata Susannah. În același timp, pe buzele-i subțiri apărură un zîmbet amar și crud.

— Din cauza dumneavoastră, milord, am fost spînzurat — spuse el cu o voce tăioasă și stridentă care, lovind pe neașteptate auzul lui Lancaster, îl irită. Dacă n-ai fi existat dumneavoastră de mult a-ți fi, fost un om bogat, a-ți fi avut milioane. Susannah era averea mea mi-a-ți furat-o! Bănuiesc că a-ți luat măsuri spre a vă pune la adăpost de pumnalul meu. Val' milord, ar trebui să fii nebun să vă ucid, atîta timp cît copriciul dumneavoastră va face singur această treabă. Ați venit a ofița un nume. La început am refuzat să vi-l spun, ca să mă amuz pe amara neliniște dumneavoastră, să-mi bat nițel joc de speranța și teama ce se înfruntă în sufletul dumneavoastră. Căci numele pe care vreți să-l aflați milord, l-ați ghicit demult!

Brian căpătase o paloare spectrală, avea fruntea acoperită de sudoare și gîfă.

— Pe onoarea mea — îngălmă el — nu, nu pot crede... nu!

— Muștii nobili domn — continuă Tyrrel cu o satisfacție rădăcină. Nici nu-i nevoie să-i rostesc numele conștiința dvs. vi-l strigă. Ei bine! Nu vă-nșelați! El este totuși el, milord, iar dumneavoastră nu-l veți putea fi niciodată soț!

Brian genu înăbușit, apoi, ridicîndu-se cu greu, se îndreaptă clătunîndu-se spre ușă, în timp ce Tyrrel continua să rînjască.

Brian lupta pasul și dispărură. Deschuse ușa porții trăsuri, dar nu se urcă. Susannah, care se pregătise să-l însoțească la timpuri furtive, strigă de spaimă văzîndu-l tulburat.

— Milady — murmură el trist — Susannah! Du-te! Nu te pot urma acum. Adio!

Făcu un semn vizitului care se apăsase pentru a primi ordine. Trăsura plecă.

Brian rămase o clipă nemișcat, pironit loculul, apoi, se îndepărtă, mâindu-se avântul când la dreapta, când la stînga, de valul trecătorilor.

Seara, Susannah primî o scrisoare conținînd următoarele cuvinte semnate de Brian:

„Nu pot să te mai văd, Susannah, deoarece te iubesc și sînt fratele tatălui dumitale. Lăsa o-am putut fi fericiți. Voi veghea de departe asupra dumitale. Vei avea o consolare în faptul că-ți voi rede mama.”

Susannah citi printre lacrimi și, demădăjdultă, căzu în brațele contesei.

CAPITOLUL XXX

VERDICTUL

Trecură șase săptămîni.

De aproximativ șapte zile, curtea cu juri din Middlesex își ținea ședințele în Old-Bailey.

Era ora unsprezece dimineața. O mulțime imensă se îmbulsea în jurul tribunalului niciodată curiozitatea publicului nu fusese atît de mult. Polițiștii făceau cu greu față misiunii lor de-a păzi ieșirile tribunalului, unde locurile rezervate se vindeau cu prețuri exorbitante, ajungînd pînă la zece lire sterline. Doar era vorba de-un proces lăsat din corun. Ziarele dăduseră cazului o amploare uriașă, pe deplin meritată.

Frumosul, strălucitorul, falmosul marchiz de Rio Santo se afla de două zile pe banca acuzatilor.

Lorzi și doamne elegante se înghesuiau lașaltă cu micile negustorese din Poultry și redevabilele neveste ale sacagilor. Era o horăbăbură înspăimîntătoare. Cu greu ai fi putut distinge în mulțime pe prietenii și cunoscuții noștri. Totuși, căutînd bine, l-au fi putut recunoaște pe frățurul Lantures-Luces, alături de profilul lordului John.

Tantivy Pullin mai departe opt pălării de paie, ornate cu panglici extravagante, ascundeau cele opt capete ale cunetrelor din Finch-Lane, doamnele Dood, Bull, Cross-cain și celelalte ale căror nume armonioase le-am dat uitării.

În imediata apropiere a ușii de la intrare stătea o femeie în doliu, a cărei față era acoperită de-un văl negru gros.

Pe la unsprezece și un sfert, conetabilii, ajutați de câțiva poliști, făceau loc treburii acuzatului.

Cel zece mii de spectatori se înălțară în virfurile pi-cloarelor, dar nu văzură nimic.

Marchizul de Rio Santo, arborînd pe chipul său nobil un aer distrat și indiferent, coborî în fața clădirii Old-Balley.

În clipa aceea, femeia îmbrăcată în negru își ridică vălul, lăsînd să se vadă trăsăturile palide ale contesei de Derby. Ochiul marchizului se îndreptară întimplător spre ea și, de îndată ce-o zăriră, expresia fizionomiei sale se schimbă complet. Un respect tandru, o recunoștință plină de afecțiune îi înădușiră privirea care mîngie o clipă fruntea plecată a Opheliei. Era un semn mult de mulțumire, dar elocvent, în care admirația se împletea cu recunoștința.

Ophelia își coborî vălul, dar nu aștit de repede încît să nu i se vadă zîmbetul trist și două lacrimi tăcute care i se prelingeau încet pe obraz. Era de nerecunoaștut Ochiul ei oboșit de-atîta plîns exprimau descurajare și neliniște.

În clipa în care Rio Santo trecea pentru ultima oară pragul de la Old-Balley, Ophelia simți un leșin și începu să se cîdine. Un braț îi cuprinsuș talia și-o susținu cît blîndește.

Ophelia se întoarse. Cea care-i venise în ajutor era o femeie înaltă și corpulentă, îmbrăcată tot în doliu și purtînd ca și dînaș un văl.

Continuînd s-o sprijine pe Ophelia, femeia dădu mulțimea la o parte și astfel ajunseră pe una din străzile laterale.

Dumnezeu să vă ajute, milady! murmură ea oferînd contesei o sticlută cu săruri. Aș fi vrut să fac și eu ceea ce-ați făcut dumneavoastră dar nu-e decît o femeie simplă, în vreme ce dumneavoastră așteți o lady. Dumnezeu să v-ajute!

— Cine ești dumneata? întrebă contesa

Numele meu e Fanny Bertram — răspunse femeia voalată. Odinioară, l am iubit, așa cum îl iubești dumneavoastră acum. Veți vedea că nu poate fi dat uitării!

Știu că v-ați rugat pentru el, c-ați plins pentru el. Vă mulțumesc, vă mulțumesc, doamnă, fiți binecuvântată!

Fanny Bertram atinsese cu buzele muna contesei și se pierdu în mulțime.

Marchizul de Rio Santo se afla în fața judecătorilor. Se aștepta ca această ședință să pună capăt dezbaterilor și să aducă verdictul jurtului.

Principalul martor, Angus Mac Farlane, de „la castelul din Crewc, lipsese de „la proces. Toate încercările de a-l găsi rămăseseră zadarnice: nimeni nu știa ce se întâmplase cu el.

Frank și Mac-Nab se aflau acolo în locul lui Lingă el în calitate de martor benevol, excelența sa prințul Dimitri Tolstoi, ambasadorul Rusiei, a cărui depoziție îl doborâse de mai multe ori pe Rio Santo în cursul dezbaterilor.

Afară, mulțimea se mai rărise, dar se aflau încă oameni!

Dealtfel, majoritatea celor care părăsiseră locul nu se aflau prea departe, așteptând, în vreun loc al public din apropiere, terminarea procesului și ieșirea condamnatului, căci în ceea ce privește faptul că avea să fie condamnat nu mai încăpea nici o îndoielă.

Toată Familia era în mișcare. Nici unul din membrii ei, cu excepția marchizului nu fusese implicat deoarece depoziția lui Mac Farlane, făcută la postul de poliție din Westminster, nu-l menționa decât pe marchiz, făgăduind în același timp revelații ulterioare și-o lăsa cu principalii Lordi ai Noapții. Chiar din seara aceea moșierului i se pierduse urma și se bănuia că fusese asasinat de către Familie.

Oamenii Familiei știau acum cine era șeful aceia misterioasă care le îndruma din umbră mișcările și domnea asupra lor în chip de monarh absolut. Fiecare încercase să-l vadă, fiecare îl văzuse și înfăptuirea într-adevăr regesacă a acelui om ciudat produsese asupra tuturor o impresie profundă.

În timp ce procesul își urma cursul, personajele secundare ale dramei noastre se aflau adunate în spirit-rhop-ul

lui Jack Gibbet din Fleet-Lane, la câțiva pași de Old-Bailey

Era o bombă în genul cîrcumiei „Pîpu și Cane”, numai că avea un salon rezervat avocaților și slujbașilor mărunți ai tribunalului care reprezentau elita cartierului.

La o masă din salonul rezervat, căpitanul Paddy O'Chrane lua obișnuita sa porție de gin cu apă rece, lăcră zahăr, cu pușină lămițe. Era singur. Nu departe de el, Snail, Madge, Loo și Mich, a cărui mustră tristă păstra încă urmele pumnului necrușător al lui Turnbull, ocupau primul separeu al salonului comun. La masa următoare, Bob Lantern și Temperance împărțeau o cană cu bere. În sfîrșit, într-un loc mai îndepărtat, Donner d'Ardagh lua masa de dimineață. Se retrăsese într-un colț și nimeni nu-l luase în seamă prezența.

Se vorbea mai întîi despre proces. Apoi, epuizînd acest subiect, revenea seră la marile evenimente ai jafului ratat al Băncii și la incidentele care urmaseră.

— Ar fi fost un jaf nemaipomenit! spuse Snail. Eu și sora-mea Loo eram postaji în colțul străzii Poultry... Săraca Loo, la te uita ce greu rîsufă! Mich, dă-i ceva de băut nevastă-tăi, cumnate!

Mich umplu un pahar cu gin pe care Loo vru să-l dea pe gît, dar sărmana fată nu reuși să-l ducă decît pînă la buze. Paharul îi scăpă din mîna tremurîndă și se spartă.

— Semn de moarte — spuse Mitchell.

— Alurea strigă Snail. Umple-i alt pahar, Mich. Eu fac cinste.

Loo se ridicase, gîfîia și-și puse amîndouă mîinile pe pieptul care-o ardea. Se întinse pe o bancă.

— Vezi, Temperance — spuse părintește Bob Lantern adresîndu-se soției sale — vezi unde duce abuzul de băuturi tari, comara mea?

— Oh! frumosul meu Bob — răspunse Temperance mîngîind bărbia oribilă a cerșetorului — în dimineața asta n-am pus în gură nici măcar o cană întreagă de gin.

— La urma urmei — continuă Snail — s-ar putea să fie într-adevăr un semn de moarte căci înăltimesa. Să n rupt-o-n feridre. Dar, ca să ne întoarcem la mine și la sora-mea Loo, cînd s-au ivit soldații.

Ascultă, soțioară Madge, și-al tău dai seama dacă bărbăteșul tău e-un adevărat bărbat, lui-m-ar dragă cînd au venit soldații, s-au găsit niște proști care-au vrut să-l atace. Sol-

dații și-au încălcat armele și ne-au luat pe sus, ducându-ne pînă la Purgatoriul din White-Chapel, care era pustiu, deoarece toate păsările își luaseră zborul. Joe, care era de pază, a pus în mișcare resortul intrării ce dă în lăne, zidul de la parter s-a deschis, după cum ai putea vedea și tu și sor mea Leo, și-apoi alte ziduri fermecate s-au deschis. Ne-am imbulzit în sala joasă soldați după noi. Ah, ah, stai să vezi. Noi, care cunoșteam drumul, am luat-o repede la stînga, în vreme ce nenorociții Ala de soldați s-au oprit pe loc de-nedat! ce ușă s-a închis în urma lor. S-au oprit și au făcut chitic.

Spre a înțelege relatarea lui Snail despre aceste sale de vilejii, cititorul trebuie să-și amintească de descrierea intrării secrete a Purgatoriului, făcută atunci cînd lady Jane B. a venit în biroulul acela, condusă de conicla Panlaxino pentru a răscumpăra diamantul coroanei furat la Covent Garden.

Snail continuă

— Trage din pipa mea, frumoașă Madge, o să mi-o dai înapoi după ce termini. Era bîrnă ca-ntr-un moment. Am început să merg încet, pînă aproape de groapa care se găsește între stradă și ușă alții. Cînd am ajuns în dreptul gropii, am strigat: Haideți, camarazi, haideți! Ți-aduci aminte, suricoară Leo?

Leo deschise ochii stinși, apoi îi închise la loc fără să răspundă.

— Leo e bolnav — urmă Snail. N-o să pățească nimic, dacă i se dă de băut. Soldații m-au auzit și s-au avîntat. Ah! ah! ce groapă adîncă! Aștia n-or să mai poată spune unde se află Purgatoriul!

— Să mă flarbă — spusese căpitanul — să mă flarbă-n căsanul Sotanei, dacă bălatul ăsta nu l mai gîngăș decît noi toți la un loc.

— Auzi, nevastă Madge — țipă Snail — auzi ce se spune despre bărbătașul tău? Milioane de blesteme!

— Soldații trebuie să fi fost tare nemulțumiți — observă Bob, — e-au avut parte de o astfel de moarte, pe fundul unei gropi. Cîți erau?

— Vreo douăsprezece, prietene Bob.

— Dacă socotim că fiecare din ei a avut cel puțin trei și lingi în buzunar — și-un soldat al regelui poate să aibă trei și lingi — înseamnă că s-au dus de ripă vreo două gulnece!

Bob oŝta calculând aparte

- Oh! oh! m.-e tare rău! horcâ! în clipa aceea mă-
cuŝa Loo Măcuŝa mea sfântă, roagă-te pentru mine!

Donnor d'Ardagh, care era singur în separeul lui, tre-
sări auzind vocea fiică-sii și se apropie involuntar la
rîndul său, Snail se ridicase ținînd în mînă un pahar plin
cu gin.

— Deschide gura, surioară Loo — spuse el.

Fetiŝa se supuse și Snail o făcu să înghită ginul pînă
la ultima picătură

Loo își întoarse o clipă ochii holbați brusc și se sculă
în picioare de parcă ar fi suferit un șoc electric

— Mai dă-mi mai dă-mi strigă ea.

Urîindu-i-se biutura la cap, începu să danseze și să
cînte ca de obicei monotonul ei refren înaptră milă! Ne-
fericita copilă abia mai rîsufăla în urma efortului neșu-
bit Donnor d'Ardagh, în picioare, sprijinindu-se de un
stîlp, o privea cu ochul plin de lacrimi

— Bună, dad — spuse Snail, așîndu-i de departe
Madge, salută-l pe socru-tău!

Căpitanul Paddy scose capul din salonul rezervat

— Poate căreva dintre voi — întrebă el — nemernici
păcătoși, copilașii mei dragi, să-mi spună dacă-i adevă-
rat că domnul și doamna Gruff de la hanul Regele George
sînt pieriți?

— Eu, căpitane, eu, Satan și coarnele lui! răspunse
Snail Numai eu îi pot spune asta, și încă multe altele,
său apa! Ascultați cu loŝi E-o chestie S-a nîm-
pŝat tot în noaptea de pomină, ieșînd din Purgatoriu, unde
l-am vîrît pe soldați în groapă, ce mi-am zis Snail, un
gentleman ca tine trebuie să fi fost scuturat în mod spe-
cial poliŝei Asta era puterea mea, la nalba! Am
luat-o pe surioara mea Loo să se ducă singură ocașă și
am luat-o pe marginea apei, ca să fiu mai sigur, spre
hanul Regele George, unde voiam să m-ascund Dar
cînd am ajuns la podul Black Friars — să vedeți ce che-
ŝe hoșle! — aŝeșc un aŝurist de nebun care privea
apa de pe parapet, și cînta un vechi cîntec scoŝian M-am
aproŝiat de el M-a auzit și s-a repeșt la mine furios
„Privește, mi-a zis el, privește — Îi vezi? Uite-l pe Gruff
și pe nevastă-sa Uite-o pe Clary Clary și Anna!
Da, da, iați-l pe fratele meu Fergus” Arăta înspre Ta-
misa unde nu se vedea nimic Nu-l apa că-l luai?

— Și după aceea, alinați de bandit? întrebă căpitănelul.

— După aceea? Pe legea mea, dacă n-aș fi fost bărbat, mi s-ar fi făcut frică! urmă Snail. Dar, slava Domnului, puțini gentilemeni sînt curajoși ca mine. Ce-a mai fost după ala? Ai naibii să fii dacă n-a-nceput să desăpă la șoareci ca o fîntină „Morți. Toți sînt morți!” spunea tipul „I-am omorât pe toți!” și toarnă cînd mă gîndeam mai puțin c-o să scap, mi-a dat drumu, și s-a aruncat în Tamisa. Eu știu să-not dar era cam frig și, la urma urmel, ce treabă aveam eu cu acrințitul ăla. M-am uitat cu atenție. L-am văzut ieșind din umbra podului și plutind ca și cum n-ar fi putut să se scufunde în apă, căci nu-nota. După cîteva secunde, i-am auzit din nou vocea. Cînta. A cîntat mult timp apoi vocea i s-a stins și n-am mai văzut nimic pe unda apelor.

— Dar Gruff? Scripitorul lui Satan?

— Răbdare, căpitane, triani-m-ar cerul! După ce nebunul s-a necat, mi-am văzut mai departe de drum spre hanul Regale George. Ușa era deschisă. Nimeni în sala de jos. Sus — pe legea mea, poate nebunul avea dreptate: a reușit să fi vînt în Tamisa trupul lui Gruff și al nevastei sale, căci sus erau urme de sînge. Asta-i tot.

— Uite-apa se duce pe gîrlă în fiecare an — mormăie Bob — „marî!” în valoare de peste o sută de lire!

— Deci, pe coarnele lui Belzebuth! apuse căpitănelul Gruff și nevăstă-sa au murit. Erau camarazi de nădejde, deși s-ar putea spune că în toată lumea n-ai fi găsit doi ticăloși mai nădrăviți ca ei.

În clipele acelea se auzi un zgomot provocat de prinderea unui corp pe dușumeaua localului. Toți își întoarseră privirea spre Loo, de care uitaseră.

Stătea uitîndu-se pe jos, leuarcă de sudoare.

— Ard toată! Ard toată! șopti ea. Scoateți-mi... Oh! fie-vă milă! Scoateți-mi focul care mă frige aici!

Își apăsă cu amîndouă mîinile pieptul acofilit.

Domnul d'Arlegh se repezi spre ea. Ingenunchă.

— O să i treacă, dad — spusese Snail.

— Daddy! rosti încet Loo. Dumnezeu s-a-ndurat și mi l-a adus pe tatăl meu. Oh! daddy! Te implor... stingge-mi focul, focul ăsta care mă perpelește.

— Bea, marioară Leo — continuă întreprinzătorul Snail.
O să-ți treacă.

Fata scutură din cap respingînd paharul cu gin, spre
uimirea de nedescris a Temperancei care, fără să vrea
întinse mîna să-l ia.

— Daddy — băguî Leo — mă simt alt de bine știin-
du-te aici. Ce să-i spun mamei din partea dumitale?
Mă duc la buna mea mamă! Oh! focul se stinge — nu
mă mai arde.

Închise ochii! Pe trăsăturile ei chinuite se aşternuse
acum un zîmbet liniştit de copil adormit.

— I-a trecut! spuse Snail

Donnor, continuînd să stea în genunchi, se aplecă
deasupra frunţii fetei şi-o sărută pîlîgînd. Apoi îşi îm-
preună mîinile ca pentru o rugăciune. În sfîrşit, o acoperi
pe Leo cu mantaua lui de plină.

— De ce faci asta, daddy? îi întrebă Snail.

— Fiindcă a murit, băiatule — îi răspunse Donnor.

În acelaşi timp ridică în braţe firavul trup al micoşei
Leo, şi leşi cu paşi repezi.

În locu! se lăsa o linişte de mormînt.

— Vezi, Temperance? — şopti Bob. Asta-! o lecţie
groaznică!

— Oh! da, frumuşelul meu — răspunse nemila. Vezi,
aşa am să mor şi eu, dacă nu-mi dai şase pence să-mi
cumpăr gin!

— Nevestica mea, Madge — spuse Snail străduindu-se
să nu plîngă. Eu sunt un gentleman şi n-aş vrea să mă
port ca un copilăş. Dar cred că-i voie să-ţi pară rău
de soră-ta .. Sărmana mea Leo! biata Leo! Nu plîng,
Madge!

Snail se întoarse brusc la perete, deoarece o lacrimă îi
mula pleoapa şi se simţea ruşinat.

Tăcerea care domnea în local fu tulburată deodată, cînd
de afară se auzi o agitaţie gălăgioasă.

— S-a dat verdictul! se auzi de peste tot.

— S-a dat verdictul! repetă Tom Turnbul care îşi
făcu apariţia în clipa aceea, împingînd uşa cu-o lovitură
zdrăvînd de picior.

— Şi care-i verdictul, camarade Tom? îi întrebă
Paddy O'Chrane uitînd, din pricina grabei, să mai ble-
tame.

În loc să iasă afară, ceilalți oameni ai Familiei Licură cerc în jurul lui Tom Turnbull.

Acesta se trînti pe-o bancă și rămase o clipă tăcut. Chipul lui aspru și grosolan exprima o adîncă emoție, în contrast cu felul lui obișnuit de-a fi, nepăsător și cinic.

— Îi cunoșc abia de ieri — spuse el brusc în cele din urmă — dar dacă mi s-ar fi cerut pielea pentru a-l salva, ăș fi dat-o.

— A fost condamnat? — boțboroi căpitanul, tulburat și el, pentru prima oară după mulți ani.

— Condamnat la moarte! răspunse Turnbull.

CAPITOLUL XXXI

TEMERARUL

Fergus O'Breane, supus englez, zis don José Maria Telles de Alarcson, marchiz de Rio Santo, grande de Portugalia etc., fusese declarat vinovat de asasinarea lui James Mac-Nab, esq., avocat pe lângă curtea de justiție din Glasgow. De asemenea i se imputase delictul de asociere ilicită și complicitate la o tentativă de jefuire a băncii.

În ceea ce privește acuzația de înaltă trădare, procurorul o eliminase, în prealabil, în urma unui ordin primit de la forurile sale superioare.

Fergus O'Breane se declarase de acord cu sentința juriului, recunoscînd că săvîrșise acțiunile care motivau verdictul și afirmînd că nu regreta nimic.

Se acordă o scurtă amîinare pentru execuția lui publică, prin strang, în fața închisorii Newgate. Se părea că întreaga Londră va asista la acel spectacol mîndru.

Dar pe lângă declarațiile sale, care fuseseră considerate îndrăznețe, temerare și subversive de toți cei ce purtau peruci în cele Trei Regate, Fergus O'Breane afirmase, clar și răspicat, în chiar incinta tribunalului Old-Bailey, în fața judecătorilor, consilierilor municipali, grefierilor, avocaților etc., stupefiați de atîta culezanță, că nu va fi aplaudat niciodată.

Afirmația era luată drept o simplă lăudăroșenie, iar ne-

Bilimea din West End se pregătea serios să ofere un ultim act de simpatie Leului, regelui model, astrului strălucitor al ailor nopți de neuitat, venind cu toți, înmănușati, dichiași, împopoșonați, să-l vadă, poate după un spectacol, stîmînd un ștreang.

Era vreo sece seară. A treia zi după condamnarea marchizului de Rio Santo, Anna și Clary Mac-Farlane stăteau culcate în pat. Dar, în timp ce Anna dormea adînc, Clary își privea neliniștită sora, ca și cum ar fi vrut să se asigure că doarme.

Odată trecute momentele de bucurie provocate de întoarcerea neașteptată a celor două surori, tristețea se instalase din nou în căminul doamnei Mac-Nab. Cei ai casei își dădura repede seama că Anna și Clary, deși din motive diferite se schimbaseră mult. Anna, odinioară o copilă blîndă și naivă, avea acum un secret. Doamna Mac-Nab surprindea adesea în ochii ei frumoși, alături obișnuți să zîmbească mereu, urme de lacrimi. Cît despre Clary, mințile și inima ei păreau să fi fost afectate de aceeași lovitură funestă. Bista fată suferea în tăcere de-o boală necunoscută, iar facultățile ei mintale manifestau un dezechilibru vădit. Stephen era foarte atent cu ea și-o îngrijea tot timpul. Anna încerca să zîmbească pentru a-l alunga tristețea adîncă. Totul era zadarnic. Șocul suferenței violente. Ar fi fost necesare săptămîni, luni întregi de fîcîlire ca acea maladie a sufletului și trupului să se vindec.

Or, Clary nu putea fi fîcîlită din moment ce iubea cu înfocare, nebanuiește, un necunoscut, un om pe care nu știa dacă-l va mai revedea vreodată.

Ziua și-o petrecea stînd coasuri de-a rîndul în spatele perdelei de la fereastră, privind fără întrerupere cîșea de peste drum, pîndind o mișcare a drăperțiilor, un semn care să-i anunțe prezența lui Edward.

Dar nu zărea absolut nimic. Iar atunci cînd Stephen sau doamna Mac-Nab veneau la ea și încercau a-o amușii din tristețile viații ale singurătății, ea îi urma rîpșă, tăcută, posomorîtă.

Părăsea fereastra, așa cum te desparti de-un prieten la care îți și care știe să-ți ogoiască durerea, dacă nu să te consoleze. Pleca de lîngă ea, pentru a se reîntoarce cînd și a veghea din nou.

Odată, doamna Mac-Nab urcă scara mai repede decât de obicei și-i apuse cu acea veselie pe care știu s-o simuleze mamele în fața copiilor lor suferinzi.

— Hai, Clary, hai, copila mea, vino să vezi și tu portretul faimosului marchiz de Rio Santo.

Doamna Mac-Nab habar n-avea că Stephen îi bănuise pe marchiz de răpirea celor două fete. Cumpărase pe stradă una din acele litografii, mai mult sau mai puțin asemănătoare care se vînd la Londra în sute de mii de exemplare în timpul și după fiecare proces celebru. Își apăsese litografia o s-o amuze pe Clary.

Clary o urmă docilă ca de obicei și coborî în salon unde Anna, în picioare în fața litografiei desfăcute, admira nobilele trăsături cărora creionul stingaci al unui artist de dăună nu izbutise să le distrugă în întregime minunata armonie.

Clary îi recunoseu născut-decît pe Edward. Inima i se umplu de bucurie, dar își ascunse bine emoția, rămînînd ne schimbată la față.

— Privește, Clary — spuse doamna Mac-Nab. Acest gentleman a vrut să-i ucidă pe rege, pe miniștri, pe toți membrii Parlamentului. Reverendul Josuah Butler, care-i bine informat, mi-a spus toate astea ieri. Nu-l aște că are aerul unui deacelerat, copila mea?

Clary nu răspunse.

— E foarte frumos! șopti sora ei. Nu credeam că poate exista un bărbat atît de frumos!

Clary începu să zîmbească și-și strînse ușor mîna. Apoi, deodată, încercă un sentiment de teamă și rosti în șoptă:

— Cîl ce vor să-l ucidă pe rege, nu sînt condamnați la moarte?

— Da da, ba da, draga mea — răspunse doamna Mac-Nab. Fără îndoielă că sînt condamnați la moarte. Chiar astăzi, brigandul va fi judecat.

— Unde va fi judecat? întrebă Clary.

De multă vreme Clary nu mai rostise atîtea cuvinte. Anna și doamna Mac-Nab schimbă o privire plină de speranță.

— La Old-Bailey, scumpa mea — răspunse aceasta din urmă.

Clary își duse un deget la frunte.

— Știu unde-i Old-Bailey — spuse ea după o clipă de

Ulcere. Și, după judecată, unde sînt închiși cei ce urmează să moară?

— La Newgate, iubirea mea.

— Știu unde-i Newgate, doamnă. Te adresez eu mătușii căreia odinioară îi spuneai mamă. Vrei să-mi dai mie portretul?

— Cu plăcere, scumpa mea, tot ce dorești.

Clary luă numaideci litografia și urcă în grabă scara care ducea spre camera ei.

În ziua aceea și în ziua următoare păru mai puțin tristă și fu văzută de mai multe ori surîzînd.

— O vom salva! spune doamna Mac-Nab.

— Să te-audă Dumnezeu, măicuță. — îi răspundea Anna.

În seara aceea, adică a treia zi după condamnarea marchizului, Clary își petrecuse cea mai mare parte a zilei la fereastră, profitînd de orice clipă în care sora ei nu i spiona mișcările, ca să contemple portretul marchizului.

Cînd îl privea, umplea parca un șuvoi de viață înăuntru-i-o. Frumozii ei ochi își recapătau strălucirea, înlocuindu-se pudică în care, pentru prima oară, Stephen văzuse ogîndindu-se, în biserica Temple, ocea dragoste misterioasă, ascunsă în inima fecioarei. Silueta ei își regăsea aerul impunător de altădată. Întodeuna dispusă să îndeplinească orice rugăminte a bolnavei, se culcă pe la ora nouă.

Cînd se înalta, Clary rămase cîtva timp pe gânduri, apoi se urcă în pat, cu mult înainte de ora obișnuită. O rugă pe sora ei să facă la fel. Anna, întotdeauna dispusă să îndeplinească orice rugăminte a bolnavei, se culcă pe la ora nouă.

La zece, dormea.

Clary își ținea respirația și nu făcea nici o mișcare. Dar nu dormea și ochii ei lung deschisi aplecau somnul Annei.

După cîteva minute, printr-o mișcare aproape înevitabilă, dădu la o parte pîedul, și își încol din pot. Fra îmbrăcată.

Anna nu se trezi. Clary își luă pîstofa în mînă, ca să nu facă zgomot, deschuse ușa și coborî scara.

Cînd ajunse la porter, bătrîna Betty era încă trează și trebăluia prin bucătărie. Clary se stearcă în sufragerie și se ascunse acolo.

Așteptă răbdătoare ca Betty să se ducă la culcare, apoi, cînd șocotii că bătrîna slujnică trebuia să fi adormit, luă

cheia de la ușa de afară pe care o deschise. Astfel, la orele unsprezece și jumătate noaptea, se trezi singură pe strada pustie.

— Știu foarte bine unde-i Newgate! Își spusese ea. Sori, mai bine zis, știam.

Încercă să se orienteze, răsărind o clipă nehotărâtă chiar în pragul casei. Apoi, deodată, stimulată probabil de un gând care-i înalțase în manta tulburare, o porni la drum, dispunând la întretrecerea cu Poultrey.

La aceeași oră, bravul, conștiințosul și incoruptibilul temnicer Noll-Brye vizitase personal celula în care marchizul de Rio Santo aștepta, culcat pe patură executarea sentinței. Se înțelege de la sine că administrația închisorii trebuie să aibă procedee speciale, cu alt mai mult cu cât bulăhalul prizonier își afirmase, în plină sedință, intenția de-a evita epulodul. Or, odată ce ai trecut pragul sinistrei celule denumite „cameră de așteptare”, epulodul nu poate fi evitat decât prin sinucidere sau evadare.

Administrația, care se lăsa în egală măsură și de una și de alta, plasase chiar în celula unde Rio Santo se afla cu lanțuri la picioare, un om sigur și zdravăn, recomandat chiar de inspectorul poliției metropolitane S. Boyne, eqq.

Omul sigur și zdravăn, garantat de S. Boyne, eqq., era proționul Randal Graham, ales de Familie pentru a organiza din interiorul închisorii o tentativă de evadare, pe care Lăzarii Noapții, în frunte cu S. Boyne, urmau s-o aprinde din afară.

Dar cei ce cunosc Newgate, știu că o evadare din „cameră de așteptare” prezintă dificultăți enorme.

— Ești gata, milord? întrebă Randal când poartă greoaie al bătrânului Noll Brye încetaseră de a se mai face auziți afară.

— Sunt gata — răspunde Rio Santo ridicându-se de pe patul lui de patură.

Randal se apropie de ferestra care dădea în strada Newgate și aruncă printre masivele bare de fier o jumătate de coroană. Moneda căzu pe pavaj scoțind un sunet ascuțit.

Nu mai departe, din colțul lui Giltspur Street, se auzi un mieunat prelung.

— Sunt acolo — spusese Graham. Haide O'Breane, a venit clipa să ne despărțim. Ascultă. Îți jur că nici

pentru tatăl meu n-aş fi făcut ceea ce am să fac pentru dumneata . Dară nu ne vom mai revedea, O'Breane, nu uita să te gîndeşti uneori la bietul Randal

— Mă voi gîndi ca la un prieten drag şi devotat — răspunse marchizul emoţionat. Dar de ce să vorbim astfel, Graham? Ne vom revedea cu siguranţă.

Randal scutură din cap.

— Cunoaşc scara morţii — spuse el. E ca şi cum te-ai arunca din turnul lui Saint Dunstan în gol . Dar ai dreptate, Fergus — continuă scoţianul prefăcîndu-se vesel — în definitiv, poţi scăpa, sau mai scăpai şi alţii

— N-am văzut niciodată această scară a morţii, cum îl ai spus — zăpzi Rio Santo. Există într-adevăr pericolul de moarte?

— Da şi nu, O'Breane, da şi nu . Cu aripi, te-ai putea descurca de minune . E-o scară verticală cu şazezi de trepte, în josul cărora se află tîdii de piatră ai unei case . Dară ar trebui să rişti ziua n ai cîteza, dar noaptea . Halde, Fergus' la treabă

— Dar — spuse Fergus — cine te alege să o iei pe-a-cel drum primejdios?

— Val, milord — replică scoţianul — ar trebui să-ţi închipui că, dacă am ales acest drum, n-am altul . Administraţia închisorii ţine la Senioria Voastră ca la ochii ei din cap. A fixat posturi de pază la toate ieşirile. Există asemenea posturi în Ludgate-Hill, în Fleet Lane şi la capătul lui Cheapside . O singură cale e liberă, cea spre Skinner Street şi curtea Arborelui-Verde, amîndouă pînă de poliţiştii aliaţi de domnul Boyne. O dată ajuns în Green-Arbour-Court, trebuie să ieşi.

Rio Santo îşi duse minile la frunte şi reflectă timp de cîteva secunde. După aceea, se ridică, luînd pe palc lanţurile tîlate dinainte şi strîns mîna lui Randal

— Îţi mulţumesc — spuse el. N-aş accepta sacrificiul pe care eşti gata să-l faci, dacă ar fi vorba de persoane mea, dar am dat semnalul de începere a luptei şi o înfrîngere ar însemna un dezastru şi mai mare pentru fraţii mei.

— La treabă! repetă Randal. Trebuie să-ţi mărturisesc, nu-mi pasă de irlandezii dîmblate nici cîi de negrul de sub unghie. Dacă-mi risc viaţa, o fac pentru dumneata, O'Breane!

Își deschide în grabă haina și scose o funie de mătase pe care și-o înfășură pe corp. Apoi, amănunțit fără efort, dău din barele de la fereastră, pe care le pînse el însuși în cursul serii. Una din aceste bare, pusă de-a curmezișul celor rămase, îi slujă la fixarea funiei.

Randal luase toate măsurile necesare, cu sînge rece și precizie, tot astfel cum vorbise despre Green-Arbour și despre scara morții, fără emfază, la fel cum anunțase, pe un ton alimplu, lipsit de patos și exaltare, intenția lui de-a muri pentru Rio Santo.

Și totuși, nicidecum cineva nu înfruntase, în deplină cunoștință de cauză, moartea cu atât de puține șanse de scăpare. Scara morții din Green-Arbour Court prezenta un pericol înspăimîntător: nu se cobora pe ea decît foarte încet și cu precauțiuni care nu împiedicau totuși accidentele să se înmulțească în fiecare zi.

Cum apăsese în josul scării se înălța un zid de piatră care părea ridicat acolo anume pentru a lua și cea mai mică posibilitate de nouă acțiune gîndite de Randal.

Scopul lui era de-a ușura drumul, marchizului de Rio Santo, urmînd să abată atenția polițienilor care vegheau în împrejurimile Newgate-ului, atrăgîndu-le pe propriile lui urme. Or, spre a acționa eficient în acest sens, urmărirea trebuia prelungită cît mai mult posibil, întrucît curtea de la Green-Arbour era foarte aproape de închir-

Randal spera poate să revină, ca să folosească limbașul lui, dar trebuie spus că nu-și făcea prea multe iluzii și că timpul pierdut de poliști cu identificarea cadavrelor său intra în mod sigur în calculul privind posibilitățile de evadare ale marchizului.

Cînd funia de mătase fu solid fixată, Randal se îndreptă spre marchiz și-i înmînă mina.

— Ține-o cu bine — spune el. Ținește-te de clipele acestea și amintește-ți de mine.

Se strecură încet printre bare și într-o clipă ajunge jos. Sîntinea de la poartă auzi aguritul pe care-l făcuse în cădere și strigă:

— Cine-i acolo?

În loc să răspundă, Randal alergă spre Citypur Street. La colțul străzii, îl aștepta calul Randal sări în șar.

— Alina! singă sîntinela. Condamnatul a evadat! Efectul strigatului fu magic. De pretutindeni apărură

poliștii Randal o luă pe Skinner Street, neîmboldindu-și
valul decît alt cît trebuia ca să nu fie ajuns, dar evitînd
să-l lungească în gașop. Poliștii care păzeau intrarea din
Green-Arbour-Court jucă o scenă cunoscută nouă, de-a-
rece am mai văzut-o reprezentată pe Cumberland, cu pri-
lejul evadării omșurilor, în rada portului Weymouth, de
Paddy O'Chirane și camarazi săi. Cînd Randal se apropie
de el, poliștii se trîntu pe jos, singlînd ajutor, că și cum
ar fi primit o lovitură violentă.

Randal trecu, urmîrit îndeaproape de toți cei ce supre-
vegheau împrejurimile închisorii. Ajuns în mijlocul curții,
zăbi cu calusele pîntecelui calului. La lumina uncului fe-
linar atîrnat la capătul întunecatului pasaj, fu văzut zbu-
rînd ca fulgerul și dispărînd pe scara morții.

Poliștii se opriă. Auziră cîmpetele calului izbînd pri-
mele trepte ale scării. Apoi se produse un zgomet mîd,
rotogolirea unui corp arvîrit cu violență. În afîrșit, un
sunset înăbușit, spășitor, urmat de-o linște de moarte.

Un fior de groază îi străbătu pe poliștii.

După o clipă de șovăire, desprinseră felinarul din
curte și începură să coboare scara cu multă grijă. Înce-
de la primele trepte intîlniră urme cu sînge. În josul scării,
pe ulicioara îngustă care dădea în stradă, găsiră o mînd
informa de carne sîngerîndă. Calul fusese zdrobit de-a
bunele.

Dar nu se zăreau decît rămășițele calului. Oricît ar fi
căutat, poliștii n-ar fi descoperit nimic care să sîmene
cu un cadavru omeneșc. Nimic, nici măcar o zdreanță.

Se uitară unii la alții năucii, apoi cîntăriră ulicioa-
rele de sub scara morții.

Nu se gîndiră să cerceteze Green-Arbour-Court, de-
oarece era într-adevăr puțin probabil ca prizonierul să fi
urcat din nou, după cadere, cele șaiseci de trepte ale scării
morții.

În timpul acesta, Newgate Street era compiet pustie;
iar în Old-Bailley nu se mai afla decît santinela de la poarta
închisori.

Cînd spunem pustie, ne referim numai la poliștii, cîci
în jurul închisorii se aflau mai multe persoane pe care
fuga lui Randal nu le clintise din loc. Erau, năi intîi, an-
nienii Fenshley, acuma în Giltspur Street, apoi cavalerul
Hembo care ținea de căpăstru un cal din cei mai viguroși.

Mai era apoi o femeie îmbrăcată în negru, care stătea nemiscată în colțul lui Skinner Street.

În clipa cînd Randal dăduse pîntenii calului, tîndra femeie tocmai sosise prin Ludgate-Hill și Old Bailey. Examinase chipul fugarului la lumina felinarului, și murmurase:

— Nu-i el!

Apoi, privirea ei tulbure se plimbase de-a lungul zidurilor negre ale închisorii.

— Să-lam că voi găsi Newgate — șopti că Oare cum se poate ajunge pînă la el? — Ce triste sînt pătrele! Ce necă trebăuie să fie dincolo de zidurile înalte! .

Clary, căci ea era, lăi strîmbe tremurînd eșarfa în jurul lui, el și-și coborî valul pe față.

În aceeași clipă marchizul de Rio Santo, urmînd același drum ca și Randal Graham, coborî pe funia de mătase, și ajungea totuși jos. De îndată ce atîrnase pămîntul, se furișă înspre Gillapur Street.

— Sînt aici, signore! spuse un glas de după o ușă.

Bembo desprinsese în grabă haturile calului și i le întinse lui Rio Santo.

— Cine-i acolo? strigă sentinela de la Old-Bailoy.

— În se, murd, în se! spuse Bembo.

Rio Santo lăi desfăcu brațele și tinărul stat. n se gîhemul înduioșat la pieptul lui.

— Cine-i acolo? — întrebă iar sentinela.

Rio Santo încalceă și trecu, la pas, colțul străzii.

Clary și ridica valul și-l recunoscu.

Fără să scoată un cuvînt se avîntă spre el. Colțul străzii bara lumina felinarului. Marchizul și coborî privirea asupra femeii în negru pe care o luă drept contesa Derby.

— Dumneata ești, Ophelia? șopti el.

— Eu sînt — răspunse încet Clary.

— Vrei să și tei rămas bun de la mine?

— Vreau să merg unde mergi și dumneata . Vreau să te urmez oriunde .

Rio Santo se aplecă înconjurînd cu brațele mijlocul blatei Clary...

Apoi, în clipa cînd sentinela întrebă din nou cine este acolo, marchizul unfipse pîntenii în pîntecul calului, care se încordă sub povara celor doi stăpîni ai săi și se avîntă ca o săgeată.

CLASUL VISELOR

Calul marchizului de Rio Santo zbura cu vîntul. Călătoria se desfășura în tăcere, dar Clary, lipsită de Edward, se simțea fericită.

Era visul ei, frumosul vis pe care-l avusese în timpul captivității: din casa doctorului Moore.

Aspira fericită aerul rece al nopții care-i mîngia fruntea încinsă. Privea gonind, în stînga și în dreapta, cu niște năruși, siluetele întunecate ale caselor și liniile strălucitoare ale luminilor.

Încotro mergea? N-avea nici o importanță. Chiar dacă Edward ar fi condus-o la moarte, Clary tot ar fi continuat să surîdă.

Curînd, casele Londrei dispărură din cîmpul vederii iar în primul sat, marchizul coborî de pe cal. Acolo, îl aștepta o diligență pregătită de Bembo. Marchizul urcă împreună cu Clary.

Călătoria avea un aspect ciudat. Marchizul de Rio Santo își dăduse între timp seama de confuzia făcută și de starea în care se găsea frumoasa lui însoțitoare. Cîteva cuvinte rostite de Clary îl aduseră la realitate. În același timp află și numele ei și amănuntul că era sora Annei fermecătoare, fată care aduna danți la Temple Church. Marchizul nutrise pentru cea mai mică dintre fetele moșierului, înainte de a ști cine era, una din iubirile aceleu aprige și trecătoare care la ei aveau durata unui capriciu și intensitatea unei pasiuni, dar de îndată ce aflase din ce familie făcea parte Anna, landrețul lui devenise altă, împărțindu-se deopotrivă între cele două surori.

Îl scriase pe Angus curînd în cunoștea boala. Fetele lui Angus erau și ale sale.

Tot drumul se purtă cu domnișoara Mac-Farlane ca un părinte față de un copil iubit. După sub impresia vie și profundă pe care i-o produsese cîndva Anna, în cursul convorbirii bizare și lipsite de sens pe care o avu cu Clary, marchizul rosti de mai multe ori numele surorii ei mai mici. De fiecare dată, cînd auzea numele surorii ei, Clary se simțea cuprinsă de gelozie, ca în via, astfel încît feri-

clasa pe care i-o aducea prezența lui Edward se schimbă într-o neliniște amară.

Rio Santo se ducea la Sfânta Maria din Crewe, unde urma să se întâlnească cu Waterfield, Smith, Falkstone, Bembo și Randal, dacă Randal scăpase cu viața. În ciuda interesului tandru pe care i-l inspiră Clary Mac-Farlane, ființa acroa atât de frumoasă și atât de nefericită, Rio Santo era absorbit de planurile sale Necobozi, ticlula planurilor noi de luptă, gândindu-se să reînceapă pe alte căi războiul îndelungui și nerrucător pe care-l declarase Angliei.

În fond, planul lui era încă în picioare. Eșecul pe care-l înregistrase la intrarea loviturile, dar nu i le putea opri.

În afară de voință și geniu, dispunea încă de resursele acumulate în decursul celor cincisprezece ani.

Însuși faptul că-și redobândise libertatea îi alina din nou, la fel de temut ca și mai-nainte, în fața inamicului său, născut încă de îndrăgmetul atac.

Totuși, își dădu seama că într-un asemenea război, este firesc să nu învingi de la început, dintr-odată. Nu avea de gând să lovească imediat a doua oară un adversar puternic și pus în gardă.

Harul de-a zeptu este o însușire proprie oamenilor tari. Rio Santo făcuse dovada acestei calități, așteptând douăzeci de ani.

În acest timp, își calculase în apa felii atacul încet, fără trădarea celui mai bun prieten și alui, nimeni nu poate ști cîte dintre instituțiile engleze, cîte părți din Anglia însăși ar fi rezistat exploziei.

Or, mina nu sîrise încă în aer, trebuia așteptată doar ziua în care i-ar va putea da din nou foc.

În timp ce marchizul era înămintat de aceste gânduri, Clary îi privea cu admirație, nu făcea nici o mișcare, cufundându-se cu plăcere în extazul ei.

Trecuă frontiera Scoției. Acolo urseau legăturile. Femeiei Marchizul fu silit să încalceze din nou, împreună cu Clary.

Era începutul lunii martie. Una din acele zile în care primăvara și iarna își dispută înfrîntă.

Noaptea cobora, precedată de învolburările furiuoase ale unor nori cenușii deși, schimbători și agitați de misterioasele conflicte ale forțelor contrare din natură. Clary, al căruia sistem nervos nu-și regăsise încă echilibrul, su-

feria vădit efectele acelei temperaturi anormale. Mai întâi fusese copleșită de un aflux de viață și beahtitudine, apoi pe măsură ce reacția era sub povara unei suferințe de neînvină.

La un moment dat, Rio Santo simți cum brațele care-l înconjurau își slăbesc strângerea. Se întoarse în jos. Clary era palidă și avea ochii închiși.

Spre a ajunge la castelul din Crewe trebuiau să parcurgă mai puțin de o jumătate de milă. Totuși, marchizul opri calul și-o așeză pe Clary pe marginea drumului. Pământul era foarte rece. Marchizul își întinse mantaua pe iarbă și luă șoa de pe cal, făcând din ea o pernă pentru Clary, după ce avușese grijă să scoată pistoalele și să le arunce pe iarbă.

Clary rămase mai mult nemulțumită.

Apoi, deschuse ochii și aruncă în jur priviri vrăjite.

Recunoștea Scoția, iar locurile acelea vizitate adesea îi aminteau de copilărie. Dar, în același timp, îi aduceau și-o altă amintire. Viaul, viaul dureros în care-l văzuse pe Edward între ea și sora sa Anna.

— Azi ea nu-i aici — șopti Clary cu o veselie umbrită de neliniște. Spune-mi, Edward... nu-i așa că ea nu trebuie să vină?

Rio Santo își dădea seama că biata fată era pradă unui început de delir, dar nu știa despre ce vorbea.

— Sîntem singuri — răspunse el în apropierea coanei tatălui dumitale, Clary.

— Tata! repetă Miss Mac-Farlane. Da, da, Edward. Ferme din Leed e dincolo de munți. Acolo vom fi foarte fericiți!.

Se opri, apoi continuă ținînd capul plecat.

— Dacă nu vine soră-mea, ea dată trecută!

Rămase cîteva secunde tăcută, apăsîndu-și fruntea înfierbîntată de mîna marchizului.

— Data trecută! urmă ea. Oh! Dacă-ai ști cît de mult am suferit, Edward! Fuserem fericiți toată ziua, ca acum. Noaptea se lăsa tot ca acum. Ah! da... așu era! Cred că stăteam cu toții aici... Duminică, în locul unde te afli... eu, tot unde stau... Doamne! Doamne! o să vină iarăși?

— Nu, scumpa mea — răspunse într-o doară Rio Santo. Îți făgăduiesc că nu va veni.

— Îți mulțumesc Îți mulțumesc — șopti Clary. Ar fi ea oare în stare să iubească atât de mult ca mine?

Spunând acestea izbucni într-un hohot de plîns tîngutor. Apoi tresări brusc și hoibă ochii cuprinsă de-o spaimă inexplicabilă.

— Indurare! Indurare! spuse ea gîfînd. Uite-o Indurare! Să nu stai lângă ea, ca data trecută. Nu mă respinge Edward! Oh! ce cruzime din parte-ți să mă uiți pe mine și s-o iubești pe ea!

— Clary! Scumpa mea Clary — rosti marchizul încercînd s-o liniștească.

Dar tinăra fată, din ce în ce mai exaltată, gîfîla, se agîta, plîngea. Marchizul nu izbutea s-o potolească.

— Mă respingi! urmă ea cu glasul podidit de lacrimi. Îi simbești! O stringi la piept Ah! la scama! În jocul ăsta Aici l-a uciș Blanché pe Bertram de Jedburgh pentru un sărut.

Își frămîntă minile agitată.

— Pentru un sărut! repetă ea Ah! Și dumnea-ta! îi săruți buzele.

O scintile de minie năfrescă îi scîlpără în privire. Se trase îndărăt și mina ei întîlni întîmplător minerul rece al umila din pistoale.

Gestul avu lăptăla gîndului.

În brustea cîmpei solitare răsună o detonătură.

Marchizul de Rio Santo, primind un glonte drept în piept, se prîbîuși.

Sărmana Clary, cu mincea rătăcită, scoase un țipăt de spaimă și fugi.

Orizontul nu se întunecase încă de tot. Marchizul de Rio Santo, răsturnat pe spate, cu fața îndreptată spre cer, nu scotea nici un gîmăt! Dar în ultimele clipe ale lumii nesigure a amurgului ai fi putut citi pe trăsăturile sale expresia unei dureri amare nemărginite.

Simțea că moare și murea învins.

Singurul om pe care-l iubise îl trădase. Cădea doborît de singura femeie pe care-o respectase.

Nu-l oare o ironie cumplită și de neînțeles să fi lăsat pe-depăzit, nu pentru greșelile tale, ci pentru bunele pe care l-ai făcui?

Vălul nopții devenea din ce în ce mai gros. Curînd nu se mai putea deslăui corpul care se confunda cu verdeața întunecată a ierburilor. Dar cînd luna, trecînd pe deasupra

cîmpiei, lumina din nou scena. În strălucirea ei albicioasă putea fi văzută o femeie care stătea în genunchi lângă trupul lui Rio Santo.

Femeia se ruga.

Părea să fi trecut de mult vîrsta tinereții, și totuși era încă neapus de frumoasă. În jurul frunții palide avea un fel de aureolă, de sfîntă resemnare.

Era Mary Mac-Farlane, contesă de White-Manor, care îl recunoscuse în cel întina pe larbă pe Fergus O'Brean, prima, unica ei dragoste.

Terminîndu-și rugăciunea, puse mîna pe inima lui Fergus care nu se mai simțea bătînd.

Luna urca la orizont dînd la iveală, trăsăturile ce-l înălțau.

Mary Mac-Farlane se aplecă asupra lui și-i sărută fruntea. Luna rîdea pe boala cerească, adierea nopții unduia încet în frunză.

Era o moarte liniștită și frumoasă, înconjurată de splendorile tăcute ale nopții și aventurile neprihănite ale răgăciunii.

Trebule să străbătem un cuprinzător spațiu de timp pentru a ajunge la momentul cînd s-a petrecut furtuna sfîrșită în viața personajelor noastre de popasul la Londra al marchizului de Rio Santo.

Șocul suferit de unele dintre ele, cum ar fi Mary Trevor, Clary Mac-Farlane și contesa Derby, lăsa urme de naștere. Toate trei se apropiaseră prea mult de razele astrului, ca să le uite vreodată. Contesa Derby se expatriă plecînd în Franța, în căutarea unei vieți liniștite, ferite de ochii lumii.

În urma unei convalescențe îndelungate și dificile, Mary Trevor își regăsi frumusețea și aerul aristocratic de odinioară. Cum nu încetase nici o clipă să-l iubească pe Frank Percival, se întoarse la el fericită.

Mary Trevor este acum lady de Filr, deoarece Percival a moștenit demnitatea de pair a fratelui său.

Sărmana Clary a fost mai puțin fericită. Stephen, mama lui și Anna s-au retras, împreună cu ea, la castelul din Crewe. I-au moștenire de moșierul Angus Mac-Farlane, care se aruncase în Tamiza după ce-l denunțase pe fratele său Fergus. Deși înconjurată de multă atenție și afecțiune, Clary plăta încă urmele prea grelelor încercări.

prin care trecuse Stephen folosise toate cunoștințele sale de medic pentru a-i alina suferințele. Cu cât o vedea suferind mai mult, cu atât o iubea mai adânc; blinda și încântătoare Anna îi arăta o prietenie tandră și în sfârșit Susannah de Lancaster pe care Brian o redase mamei sale contesa de White-Manor, o coplesit cu afecțiunea ei binefăcătoare. Dar trebuia să treacă multe luni pentru ca toate aceste eforturi împletite să ducă la vreun rezultat. În cele din urmă căldura atitor iubiri reunite reuși să-i lumineze gândurile. Clary își recapătă echilibrul, dar rămase profund afectată de-o stare de melancolie pe care Stephen, soțul ei, nu izbuti s-o tămăduiască niciodată.

Păstrase în mintea ei amintirea crimei pe care-o săvîrșise într-un moment de nebunie? Nu credem. Nimeni nu fusese martor la drama aceea singeroasă, care rămăsese o taină între noaptea și Dumnezeu.

Contesa de White-Manor se bucura nespus de prezența fiicei sale pe care-o jelise atita amar de vreme. Nu voia să se despartă de ea, și dacă o lacrimă discretă se furcă din frumoșii ochi ai Susannei, cînd se gîndea la Brian, sărănările lîrbindi ale mamei ei reușeau s-o facă să dispare. Totuși frumuseea fată nu-și putea uita fericirea adobită. Se resemna fiindcă era tare și mulțumea cerului care adusese în tenebrele descurajării ei lumina surisului blînd și radios al unei mame. Încetul cu încetul lacrimile secară. Cînd mai plîngea din cînd în cînd, o lacrimă ei nu mai era amarăciune.

Pe scurt, în familia Mac Farlane alcătuită din contesă, Susannah, cele două fiice ale moșierului și Stephen, exista o liniște senină și odihnitoare, sub care resemnarea aducea a fericire.

Doar Anna, altădată cea mai veselă din toată familia, avea momente de viață dureroasă, pe care le ascundea cu grijă de surorile ei. Dar, într-o bună zi, la castelul din Crewe își făcu apariția un străin cu înfățișare de nobil și Anna își regăsi surisul cuccrîtor. Străinul era cavalerul Angelo Bembo. El ceru și obținu mîna celei mai tinere dintre domnișoarele Mac-Farlane.

Bembo reușise la toate legăturile sale cu Familia, din care nu făcuse parte decît spre a fi alături de Rio Santo. Totuși, înainte de-a se căsători cu Anna, îi mărturisî că nu-și aparținea în întregime și că, poate, cîndva, într-o

bună zi va fi sfîrșit să-și riște viața pentru o cauză pe care nu avea dreptul s-o dervăluie

Vom explica nămălderit care era, după părerea noastră, secretul lui Angelo Bembo

Susannah îl revăzu o singură dată pe Brian de Lancaster. Faptul s-a petrecut cu prilejul morții contelui de White-Manor decedat în urma unei crize de nebunie la sanatoriul din Denham Park. Brian scutură mina nepoatei sale și îi aduse la cunoștință că moștenise titlul de pair. Plecă fără să îi permit sub acoperșul acoperiș cu Susannah

Brian sufera, el nu avea o mamă care să-l aducă mîngîierea. Era singur. Respînșea societății și n-avea nici un fel de prieten

Dragostea lui nu se putea stinge prin uitare. Brian n-avea să se mai vindece niciodată. Încercă absolut totul, zadarnic. La ora cînd scriem Brian ulmește Camera Lordilor prin explozii e neașteptate ale e)ocvenței sale excentrice. Brian nu va fi niciodată un om de stat, în felul lui este un mare omor

Acum, cite un cuvînt despre unele din personajele secundare ale povestirii noastre

Snail nu s-a mai căsătorit cu Madge și-a devenit polițist, pentru n se întoarce la virtute

Într-un secol cînd cîinii aveau niște preturi imposibile, Rowley a vrut să-și încerce unul din „preparatele” sale pe-un irlandez și, drept urmare, îl continuă la Botany-Bay interesanta lectură a lucrării Toxicological Amusements

Doctorul Moore se retrase la Denham-Park. Prietenii săi spuneau că a înnebunit. Elabora lucrări foarte savante, determinînd accidente de origine nervoasă la pisici. A murit. Royal College a bătut o medalie pentru cinatrea lui

Tyrryl Orbul este bancher în Thames Street. A luat în antrepriză o cale ferată și învîrtește afaceri de milioane

Paddy O'Chrane, ex-căpitanul brievului Hgereng afretat de Green și Gween din Carlisle, s-a căsătorit cu doamna Burnett și deține în calitate de prinț consort Armele Corporee

Pentru a da de urma celorlalte personaje ale noastre, trebuie să ne întoarcem în unele capitole

Bon Lantern se afla la Saint-Lukes. Comoara lui, ascunsă în pînă din Saint Giles, l-a cam făcut să-și piardă mințile. Se crede lord-primer și nu mai fură decît în mo-

mentele de luciditate. Temperance, ca o bună creștină ce se afla, a urmat soarta soțului ei. Gînul i-a răpit mințile, și, ca să fim exacți, nu numai gînul, ci și romul.

La Bedlam, îl putem întâlni de asemenea pe reverendul Peter Boddieșe pe care eșecul atacului împotriva băneii l-a scos din bolamale.

În sfîrșit, ni s-a spus în mare taină că lady Campbell se află într-un sanatoriu din împrejurimile Londrei, unde pune la cale, între personaje imaginare, un număr infinit de călătorii himerice.

Orice romancier este într-o măsură mai mică sau mai mare un om superstițios. Am descris moartea marchizului de Rio Santo, așa cum ne-o fost relatată, dar cei ce l-au cunoscut pe Fergus O'Breane păstrează o speranță misterioasă, căreia gîndurile noastre i se alătură involuntar.

Randal Graham, care se aruncase de pe cel înainte de-a ajunge la scara morții din Green Abour-Court. În noaptea evadării, este plin de optimism și așteaptă în casa tatălui său. Primește unele mesaje, dar nimeni nu știe de la cine.

Pe de altă parte, am reținut declarația făcută de Bernibă logodnicei sale cu vîrstă lui nu-... puțin.

Cu și Randal și el așteaptă.

Ce așteaptă cei doi bărbați ai căror devotament față de marchiz era nemărginit?

Uneori cînd politica sinuoasă a consiliului de miniștri din Saint James uită să arunce între propriile așternuți din cordiei, națiunile se înțeleg atunci se face auzit un murmur de dezaprobare universală. Nori negri se adună amenințători în jurul ng. orașului Angliei.

Dincolo de acești nori se ascunde furtuna din care într-o bună zi s-ar putea ivi, cu trăsnetul în mînă, Fergus irlandezul simbolul unei uni nemuritoare.

A fost oare deajuns mîna unei tinere sete ca să-l doboare pe uriașul acela, a cărui forță rivaliza cu aceea a unui imperiu?

Posibil. Dar la fel de posibil este ca lava să se fi adunat în craterul vulcanului alina, așteptînd doar scîntela care să reaprindă văpala.

SFÎRȘIT

Partea a treia MAREA FAMILIE (urmare)

Capitolul VIII SINGERAREA	9
Capitolul IX ACASA LA PERCEVAL	13
Capitolul X DOUA AMINTIRI	21
Capitolul XI VISTEA UNEI MEMOROCIRII	27
Capitolul XII BIRoul — BISHOP	33
Capitolul XIII CAVOUL	40
Capitolul XIV BODEGA SHAKESPEARE	47
Capitolul XV DONNOR	53
Capitolul XVI PE DRUMUL CEL MARE	59
Capitolul XVII ROMAN	66
Capitolul XVIII ORGIA	72
Capitolul XIX SABBAT	77
Capitolul XX FACT INTRE DOUA PORNIERI DE URA	84
Capitolul XXI O MICA REUNIRE	91
Capitolul XXII CURIOSITĂȚILE INIMII	98
Capitolul XXIII INTILNIREA	105
Capitolul XXIV CONFIDENȚA	110

Capitolul XXV CATALEPSIE	117
Capitolul XXVI TENEBRE	123
Capitolul XXVII HALUCINAȚII	128
Capitolul XXVIII ASISTENTUL-FARMACIST	131
Capitolul XXIX TREZIRE	136
Capitolul XXX NICI MESSALINA, NICI MAGDALENA	142
Capitolul XXXI SCOPURI NOBILE	146
Capitolul XXXII DIPLOMATUL	154
Capitolul XXXIII SIFONIERIA	162
Capitolul XXXIV SAUNDER ELEFANTUL	169
Capitolul XXXV CAVALERUL ANGELO BEMBO	177
Capitolul XXXVI INGER PAZITOR	186

Partea a IV-a MARCHIZUL DE RIO SANTO

Capitolul I DOUA EXEMPLARE DE „SOARE” PENTRU O „LUXA”	199
Capitolul II DREPTUL DE PRIMOGENITURA	203
Capitolul III FIE-ȚI MILA, FRATE!	212
Capitolul IV UN STRIGOI	221
Capitolul V LA BEDLAM	236
Capitolul VI MICA IRLANDA	238

Capitolul VII PRIMA IUDIRE	263
Capitolul VIII DUEL ENGLJEZESC	264
Capitolul IX PUNTOANELE	268
Capitolul X BOTANY-BAY	273
Capitolul XI REGELE LEAR ȘI REGINA MAH	279
Capitolul XII DOUAZECI DE CINTALE UMANE	286
Capitolul XIII INJURATURI ASORTATE	288
Capitolul XIV PE MARE	289
Capitolul XV O ASKIMANARE	313
Capitolul XVI O SOȚIE SCOASĂ LA NEZAT	323
Capitolul XVII CE AVEA FERGUS OMBREAN PE INIMĂ ȘI ÎN GÎND	336
Capitolul XVIII CINCISPREZECE ANI	338
Capitolul XIX O FANTOMĂ	348
Capitolul XX MOȘIERUL	358
Capitolul XXI MAC-SAB	363
Capitolul XXII ANNA	370
Capitolul XXIII CABINETUL DOCTORULUI	375
Capitolul XXIV LANȚUL UMAN	384
Capitolul XXV ÎNAINTEA BATALIEI	389

Capitolul XXVI	
ULTIMUL PAS	402
Capitolul XXVII	
EPECTUL GERULUI ASUPRA UNEI RASCOALE	409
Capitolul XXVIII	
OSPICIUL	414
Capitolul XXIX	
CELULA	432
Capitolul XXX	
VERDICTUL	433
Capitolul XXXI	
TEMERARUL	441
Capitolul XXXII	
GLASUL VISELOR	450

Editura „Universal familiei”

Administrator unic: Marga Popa
Director executiv: Octavian Popa
Redactor şef: Gh. Buzatu

Str. Dr. Stălcovici nr. 4, sector 3,
COD. 70700. P.O. BOX 1—720
Telefon: 37-60-00; 38-33-00
Bucureşti — România

Format: 16/54x84. Nr. de coli: 28.
Apărut: 1982.

Tiparul executat sub oda. nr. 103/1982,
la Imprimeria de Vest, Oradea,
str. Măreşal Ion Antonescu nr. 116.
România

